

מדינת ישראל

משרד הממשלה

לפי, מ, מ

משרד

החלף

הרשיון - סקירה וועדה
מזג.

1.87-10.87

מס' תיק מקורי

9707/11

שם תיק: בריטניה -סקירות והערכות מצב

מזהה פני: חצ-9707/11

מזהה פריט: 0004b21

כתובת 2-120-2-14-5

20/02/2017

תאריך הדפסה

מחלקה

איוולקו

ארכיון המדינה

משרד ראש הממשלה

טופס מראה מקום להוצאת תעודות יחידות*

חטיבה מס': 130.29
מיכל מס': 9707/3
תאריך התעודה: 8/6/87
שם מחבר התעודה: _____
שם הנמען: _____
תיק מס': 11
סוג התעודה (סמן ✓ במקום המתאים):

מכתב ☐

מברק ☐

תזכיר או מיזכר ☒

דין וחשבון או זכרון דברים משיחה או דיון ☐

פרוטוקול של שיחה, דיון או ישיבה ☐

*הטופס ימלא בשני עותקים. העותק הירוק יוכנס לתיק במקום התעודה שהוצאה;
העותק הלבן יצורף לתעודה שהוצאה.

3256

103.3

۷۷۷

9792/9793

אל: אירינג פ 2, 2772

תחום: חשבון ישר / 777777

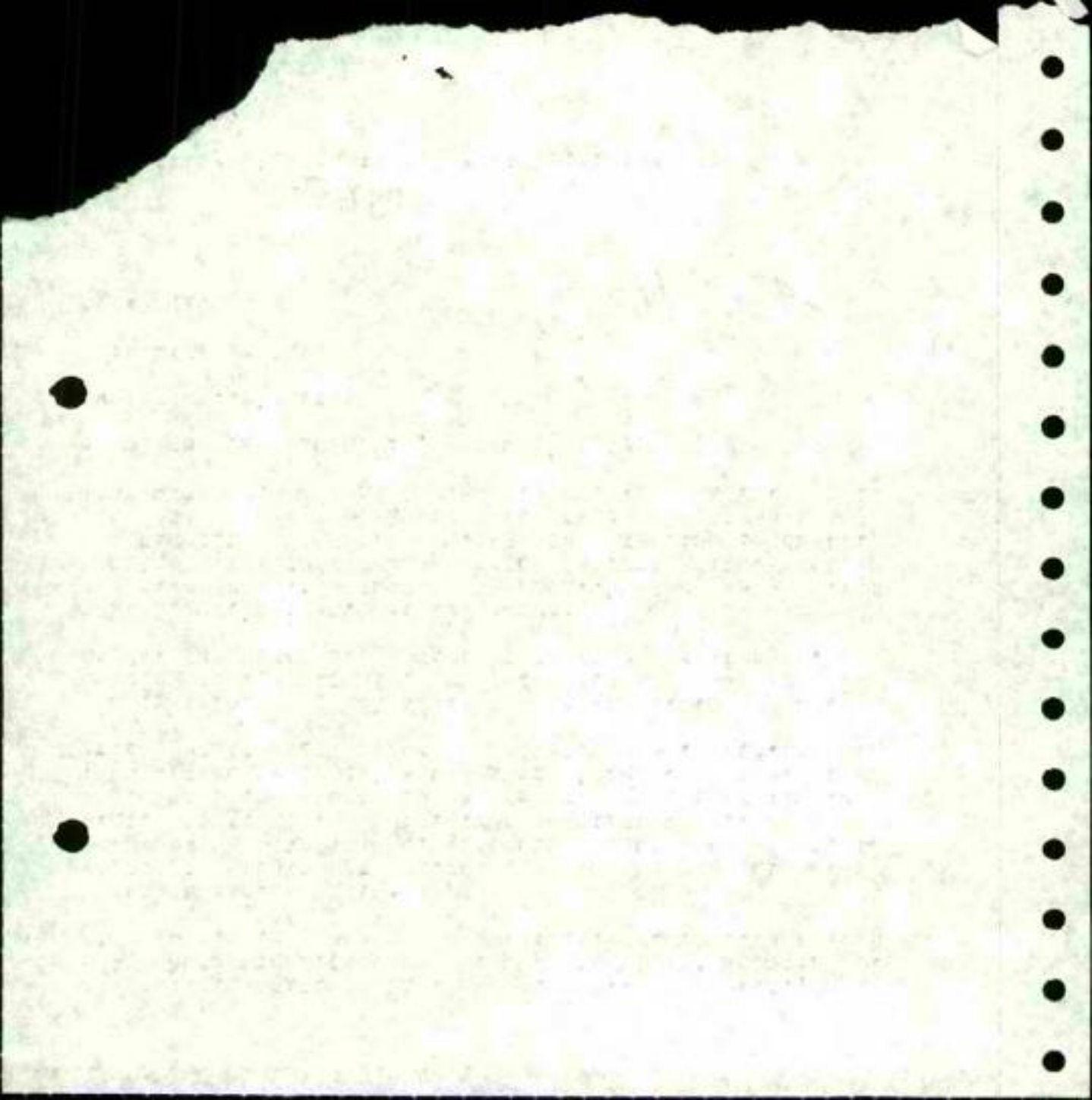
משימה עם פולר מחקר/מזה"ת בפוראון (21/10)

1. סבורים שנשא הסכסוך הישראלי/ערבי יזקק לשווים בסדר היום של מדינת ישראל למרות עמדות סוריה ואש"ף. אין ספק שמדינות ערב מיוחסות כיום חשיבות רבה הרבה יותר להתרחשויות במפרץ ובמיוחד בשקיום ההשגש הגובר שם. יפגעו גזבריו הכספים של עולם הערבי. מעריכים גם שחסיין יעשה מאמץ מיוחד להסיון לתווך שוב בין סוריה לישראל.

2. קיומם של שמונת חוזר שמועות בלבד למינם הגיעו האמריקנים למסקנה ששמועה בינלאומית תוכל להתקיים רק לאחר הבחירות בארה"ב ובישראל ושלול מקיים אתה מגיעים עדינים בהקשר לזה.

הגיוון הפתוחות למי מדרגותמן אל העובדה שאין לרעיוה מנד
ישראל ברור ואילו לחץ אמריקני בבורן זה איננו מעשי בשבת
הבחירות. הנשוא מורכב ולא בשל גם בצו הערבי והרעיון לזכות
איננו מוגד לתפיסה הסוביסית כאשר עדימיות שהי המעצמות
גורם הינס בנושאים אחרים ובלעדיהם יותר. ממילא מביקים
הסוביסטים דרוחים מעצם הדינמיקה הקיימת מה שלא ברור שיקרה
אם וכאשר הרעיוה תקיפה.

3. לא מוחטים משמעות רבה לאומרוצייה בירדן ביום רקוימת
כאן הערכה רבה ליכולתם של שירותי הבטחון שם. אם בכלל הרי
שהאומרוצייה הצונזמנטליסטית משמעותית יותר מאחרים. מ'ממלגת

משרד הרוץ-מחלקת הקשר

השחרור ייזם באה מחוץ לחוק מולט השלטונות אינם מועלים נגד חברי המפלגה בנראה משום שלא קיים איום. חברי המפלגה רובם אנשי המעמד הבינוני ונועד כמעט ולא משתתף. סבורים שלא ש"ס אולי טובה ממשיה ויתר לחשוש מפעילות כזו בקרב המלסטטנים. אין אישור מהשטח לכתובת העתון האתונאי "אל נשדה" הידוע כשייך לאחים המוסלמים הסורים.

4. אין כאן עותק מהסכם סכר המקרן אולם סבורים שאין המדובר בסרוויקס בסדר גודל של העבר. בהערכה אמריקנית קובעת משך ביצוע של 3 שנים לעומת שנהיים לפי ההסכם. יתכן וחברה מצרית תבצע העבודה הגם שאין לפי שעה תאריך התחלה וגם לא ברור מהיכן יגיע המימון.

נודע שני.

תפ: פה, רהמ, שהבט, מנבל, מתנבל, מתנבל, מתנבל, רמ, אמר, אירא, אירב

8897

תאריך: 14.10.87 משרד החוץ-מחלקת הקשר

נכנס

בלמע

2841

חנדים: 10,8897

אל: המשרד

מ-: לונדון, גר: 134, תא: 141087, זח: 1500, דח: מ, ט, ג: ב

נד: 8

מידוי/בלמע

אל: אירועה 2

דע: מעט

מאת: שיתונות לונדון

זכרי בן אהרון לטיימס

להלן נוסח הכתבה של אימן מוראיי מ 14 דנא תחת הכותרת:

ISRAELI PLEA TO THE TIMES: SHAMIR AIDE CALLS FOR
THATCHER TO INTERVENE

BRITAIN SHOULD DROP ITS SUPPORT FOR PALESTINIAN
 SELF DETERMINATION ADMSTACER SHOULD USE HER INFLUENCE
 TO PERSUADE KING HUSSEIN OF JORDAN TO ENTER DIRECT
 NEGOTIATIONS WITH ISRAEL. THIS WAS THE SUGGESTION
 MADE TO THE TIMES YESTERDAY BY MR YOSEF BEN-AHARON
 DIRECTOR -GENERAL OF THE ISRAELI PRIME MINISTER'S
 OFFICE. HE WAS RESPONDING TO WHAT HE CALLED "MISPLACED
 REMARKS" IN A SPEECH BY SIR GEOFFREY HOWE LAST
 WEEK, AND TO MRS THATCHER'S "UNNECESSARY EFFORTS"
 IN TRYING TO PRESS ISRAEL INTO JOINING AN INTERNATIONAL
 PEACE CONFERENCE FOR THE REGION. THE FOREIGN
 SECRETARY HAD SAID IT WAS WRONG TO CLAIM THAT SELF
 DETERMINATION WAS INCOMPATIBLE WITH ISRAEL'S SECURITY.
 HE ADDED THAT OCCUPATION OF THE TERRITORIES WAS
 SPOILING ISRAEL'S INTERNATIONAL IMAGE.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ISRAEL MADE NO IMMEDIATE, FORMAL REPLY TO SIR GEOFFREY, BUT YESTERDAY MR BEN AHARON ASKED THE TIMES TO PASS ON THE VIEWS OF MR YITZHAK SHAMIR, THE PRIME MINISTER, AND IN PART, OF THE COALITION GOVERNMENT. HE SAID: "THERE IS UNANIMITY IN ISRAEL AGAINST SELF DETERMINATION FOR THE PALESTINIANS, WHICH WE SEE AS SYNONYMOUS WITH CREATION OF A PALESTINIAN STATE..... SUCH AN EVENT WOULD UNDERMINE THE JORDANIAN GOVERNMENT IN A PROCESS WHICH WOULD PROBABLY END THE REMOVAL OF THE HASHEMITE THRONE". SPEAKING ON BEHALF OF MR SHAMIR AND THE LIKUD FACTION IN THE GOVERNMENT, HE SAID: "WE ARE OPPOSED TO AN INTERNATIONAL CONFERENCE BECAUSE A SOVEREIGN STATE DOES NOT DELIVER VITAL ISSUES PERTAINING TO ITS SECURITY TO BE DECIDED BY OUTSIDE FACTORS". TURNING TO REPORTS THAT MRS THATCHER WAS TRYING TO ENLIST AMERICAN HELP IN PRESSURING ISRAEL TO AGREE TO SUCH A CONFERENCE, MR BEN AHARON SAID THAT SUCH PRESSURE WAS MORE LIKELY TO PREJUDICE THAN ENSURE SUCCESS. "WE WOULD PROPOSE THAT IF THE BRITISH GOVERNMENT WANTS TO PLAY A ROLE IT SHOULD TRY TO PERSUADE KING HUSAIN - PERSUSDE AND NOT PRESSURE - TO AGREE TO DIRECT NEGOTIATIONS WITH US". MR BEN AHARON SAID ISRAEL APPRECIATED SIR GEOFFREY'S CONCERN FOR ISRAEL'S MORAL FIBRE AND IMAGE, BUT THE COUNTRY WAS ACTING IN ACCORDANCE WITH ITS "NATIONAL ORDER OF PRIORITIES". "WE HAVE HAD SECURITY PROBLEMS SINCE THE INCEPTION OF THE STATE MORE THAN 40 YEARS AGO. TERROR AND DEMONSTRATIONS WILL NOT PRODUCE RESULTS EXCEPT DEATH AND INJURY TO THE VICTIMS OF TERROR".

עד כאן

א. מנור

יור

מפ: שחח, רוהמ, שחוט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רט, אמנ, אירא, אירב,
מעת, הסברה

1. The first point is that the Government has a duty to protect the rights of its citizens. This duty is not limited to the rights of the majority, but extends to the rights of the minority as well. The Government must ensure that the rights of all citizens are protected, and that no citizen is treated unfairly.

2. The second point is that the Government has a duty to promote the welfare of its citizens. This duty is not limited to the material welfare of the citizens, but extends to their moral and spiritual welfare as well. The Government must ensure that the citizens are able to live in peace and harmony, and that they are able to fulfill their duties to God and to their fellow citizens.

3. The third point is that the Government has a duty to maintain the integrity of the State. This duty is not limited to the territorial integrity of the State, but extends to the integrity of the State's institutions and its laws as well. The Government must ensure that the State is able to function effectively, and that its laws are respected by all citizens.

4. The fourth point is that the Government has a duty to promote the development of the State. This duty is not limited to the economic development of the State, but extends to the social and cultural development as well. The Government must ensure that the State is able to progress, and that its citizens are able to enjoy the fruits of development.

5. The fifth point is that the Government has a duty to protect the environment. This duty is not limited to the protection of the natural environment, but extends to the protection of the human environment as well. The Government must ensure that the environment is protected, and that the citizens are able to live in a healthy and safe environment.

152

2. 0.15

254

Journal of Interpersonal Violence 26(10) 1978-1997
© The Author(s) 2011

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8060

2832

שגרירות ישראל
לונדון

יב' בתשרי

שמו
2122

אל: מע"ת

2 ואירופה

המרכז

הסברה/מרחבי.

6 באוקטובר 1987

יב 103.3

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית.

- א. זוהי סקירתי הראשונה מאז שובי מחופשת המולדת בארץ. חזרתי מחופשתי לתקופה שכמותה לא זכורה לי מאז ראשית שרותי כאן; ישראל נמצאת בשולי החדשות כאשר מדובר בעתונות הכתובה וכמעט נעדרת לחלוטין מן התקשורת האלקטרונית.
- חלק מהתשובה נמצא בארועי המפרץ, שתפסו את מקום הסכסוך הישראלי-ערבי תחת הכותרת "המזה"ת". האזור משמש מגנט לתקשורת ועולה ויורד בחשיבותו ובהיקף הדיווח בהתאם לתקריאות ולעיתונות השונים במימי המפרץ. גורם נוסף הפועל לטובתנו הוא בכך שמערכות רבות שולחות למפרץ את כתביהם שבישראל ונשענות בדיווחים על ישראל בסוכנויות או בסטרינגרים או פשוט אינם מדווחים על הנעשה בישראל.
- כך למשל שהו במפרץ במהלך החודש האחרון באופן קבוע או זמני הכתבים הבאים: ברנט סאדלר-ITN, קית גרייבס-BBC TV, קון קופלין-דיילי טלגרף, אנדרו ויטלי-פיננשל טיימס (שב לישראל בנתיים), איאן בלאק-גארדיון, רוברט פיסק-הטיימס.
- צ'רלס ריצ'רדס מהאינדפנדנט נמצא כבר שבועיים בקהיר לכיסוי הבחירות שם.
- יש להניח שלקראת בוא שולץ לאזורנו וחידוש התנופה המדינית (?) יתאושש גם הדיווח עלינו אך אין ספק שאנו נהנים כרגע מהפגם הידוע NO NEWS - GOOD NEWS.
- ב. במהלך חודש ספטמבר החילונו בהסדר עם חברה אירית המשגרת לנו אחת לשבוע קטעי עתונות איריים גם מעבר לשלושת העיתונים העיקריים המתקבלים בנציגות. כך נוכל להרחיב את המעקב אחר התקשורת האירית.
- בנתיים ניתן לציון כי העיתונות האירית עוסקת באותם נושאים בהם עוסקת העיתונות הבריטית כשמדובר באזורנו: בעיקר מדווח על המפרץ עם דיווחים מישראל בנושאים בולטים כגון ואנונו, הלבאי, יחסי דתיים-חילוניים וכו'.
- נושא ספציפי אחר שהוא אופייני לתקשורת האירית הוא נושא המעקב אחר היחידות האיריות ביוניפ"ל. המעקב הוא צמוד אך למזלנו היה חודש ספטמבר נעדר ארועים בולטים בגזרה האירית והפרופיל של הנושא היה נמוך.

EMBASSY OF ISRAEL

2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB

Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

ג. בימים 17-18 בספטמבר ארחתי את ס/מנהל מא"פ (וקודמי בתפקיד כאן) יעקב קינן.

יעקב נפגש לשיחות תיכנון מקיפות עם העתונאים הבאים:

RICHARD DOWDEN, העורך לענייני אפריקה, האינדפנדנט.

STEVEN ELLIS, עורך AFRICA CONFIDENTIAL.

BENNY AMAR, מנהל היחידה לדרום אירופה ואפריקה דוברת פורטוגזית,

EXTERNAL SERVICES BBC

יוסף פינקלסטון, הג'ואיש כרוניקל.

PETER SNOW, ניוזנייט, BBC TV.

TREVOR MC DONALD, הכתב הדיפלומטי, ITN.

בחלק משיחות התיכנון השתתפתי גם אני וניתנה גם לי הזדמנות לשמוע ולהחכים בנושאי היבשת השחורה. בכל שיחותיו תאר יעקב שיבתנו ההדרגתית ליבשת, יעדינו וציפיותינו והחליף מידע עם עמיתיו, וזאת לתועלת כל הצדדים. הג'ואיש כרוניקל בגיליונו מ- 2/10 פרסם כתבה בחתימת פינקלסטון ובה פרטים על יחסינו עם אפריקה בהמשך לתיכנון שקיבל (הכתבה נשלחה למא"פ).

ד. ב- 7 בספטמבר נפגשתי עם משלחת כתבים ישראלים שכללה בין היתר את ה"ה רפאל מן ממעריב ועוז פרנקל מגלי צה"ל שביקרה כאן כאורחת מרכז ההסברה הבריטי. מפגישותי הנוספות:

1. STEPHEN KANOSC - ס/מנהל המחלקה לאורחים, הבי.בי.סי.
2. PAUL REYNOLDS - הכתב הדיפלומטי של הרדיו, הבי.בי.סי, ולשעבר כתב הבי.בי.סי בישראל.
3. MICHAEL EVANS - הכתב לענייני ביטחון, הטיימס.
4. חיים קורני - הג'ואיש כרוניקל.

ה. ביום 4 באוקטובר קיימה השגרירות מפגש עם ישראלים בהשתתפות שר הקליטה יעקב צור והשגריר. למפגש באו מרבית העתונאים הישראלים. כמו כן סייענו לעתונאים להסדיר השתתפותם בארועים "הישראלים" בוועידות הלייבור והשמרנים. ב- 5 באוקטובר קיימנו מסיבת כתבים ישראלים עם השר צור.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

1. נסיים בברכת שנה טובה ומועדים לשמחה לכל מכותבי הסקירה.

בברכה,
א. מנור.

העתק: לע"מ
מר י. קינן, ס/מנהל מא"פ.

נבנ

בלמט

2134

חוזט: 10,3127

אל: חמשר

מ-: לונדון, נר: 44, תא: 051087, חז: 1830, דח: מ, טב: 1

נד: 2

בלמט/מיד

אל: אירונה 2

דע: לשנת שהח'

מח: עיתונות לונדון

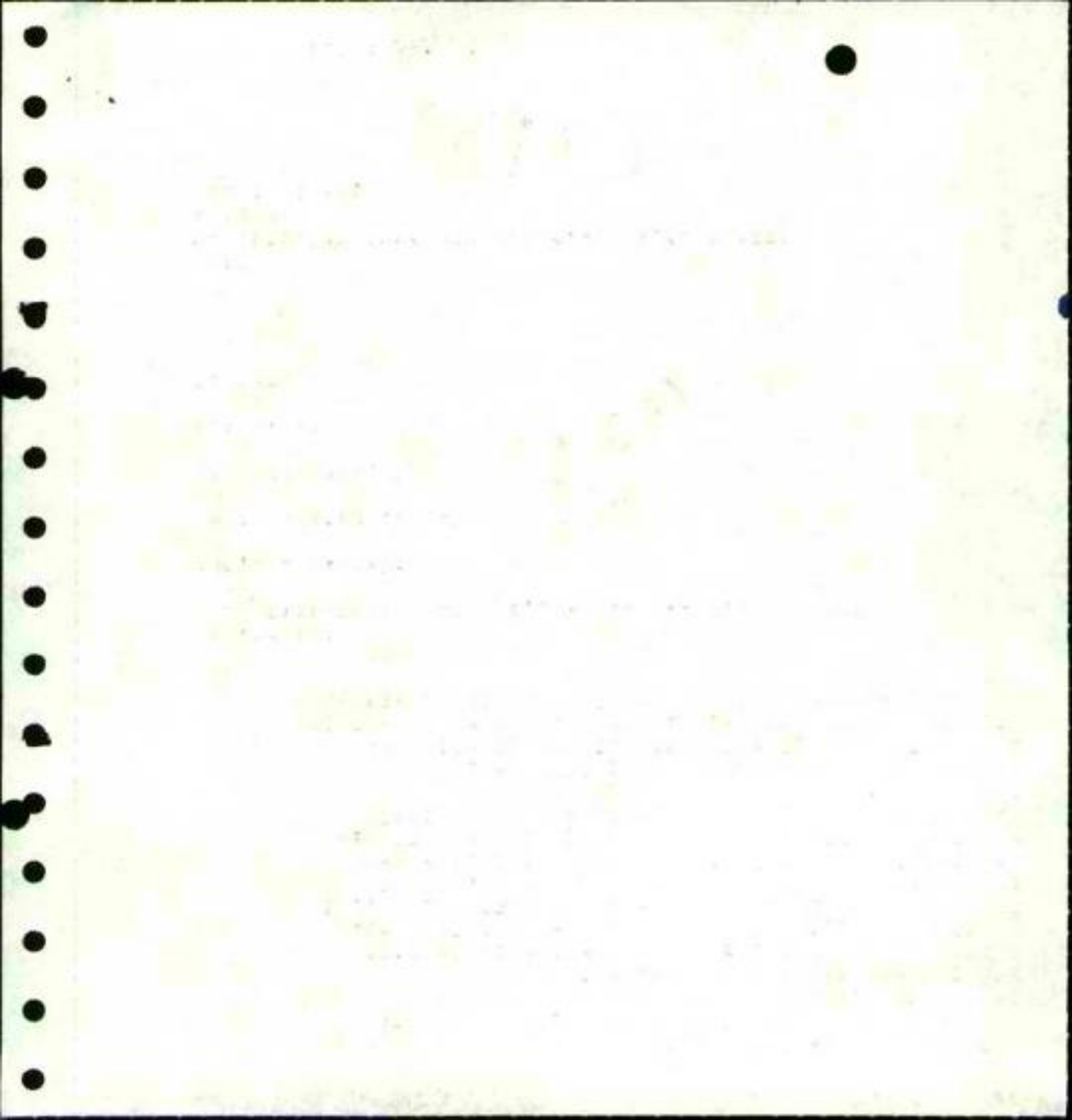
תאצ'ר - וויגאן.

להלן נוסח כתוב שפרסם ה"טאנדיי טריבונל" מחמ כתבו
 גרעינגטון:

MRS THATCHER HAS BEEN BOMBARDING PRESIDENT REAGAN
 WITH LETTERS URGING HIM TO TAKE THE LEAD IN HELPING
 TO RESOLVE THE ISRAELI PALESTINIAN CONFLICT BY
 DRAGGING THE ISRAELIS TO A MIDDLE- EAST OCEA
 CONFERENCE.

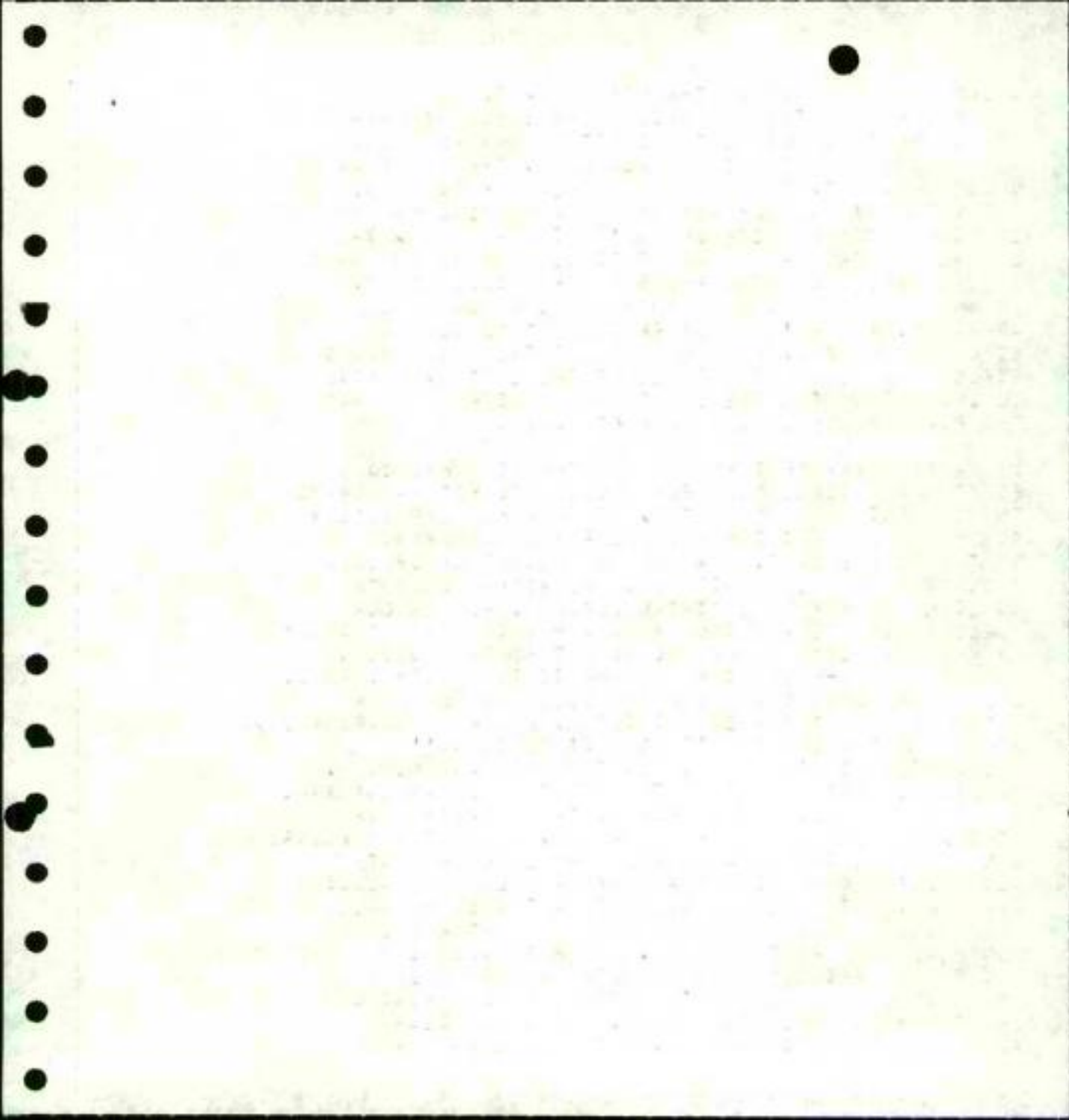
SHE THINKS THAT THE AMERICANS HAVE BEEN MISSING
 A TRICK BY ALLOWING THE RUSSIANS TO MAKE ALL THE
 RUNNING IN THE REGION. THE PRIME MINISTER, WHO
 INCREASINGLY SEES HER ROLE AS THE WEST'S REAL
 LEADER, CONCENTRATING ON WHAT SHE CALLS THE "BIG
 WORLD ISSUES". BELIEVES THAT THE MIDDLE EAST
 SHOULD BE AT LEAST AS HIGH A PRIORITY OF U.S.
 FOREIGN POLICY AS ARMS CONTROL.

SHE ARGUES THAT AMERICAN ACTION IS DESPERATELY NEEDED
 AT A TIME WHEN MIKHAIL GORBACHEV'S REASONABLE
 SOUNDING POLICY IS STARTING TO WIN THE SOVIET

UNION MORE FRIENDS IN THE MIDDLE EAST.
THE PRIME MINISTER HAS RAISED THE ISSUE AT EACH
OF HER MOST RECENT MEETINGS WITH REAGAN AND SHE
ALSO DISCUSSED IT WITH GEORGE BUSH, THE AMERICAN
VICE PRESIDENT, IN LONDON ON THURSDAY EVENING.
SHE WAS PARTICULARLY ALARMED BY A MEETING SHE HAD
IN MID-SEPTEMBER WITH JORDAN'S KING HUSSEIN, WHO
UNDERLINED THE DANGER OF CONTINUING AMERICAN INACTION
IN THE EXPLOSIVE ATMOSPHERE OF THE MIDDLE EAST.
SO SHE WROTE TO REAGAN URGING A MORE AGGRESSIVE
APPROACH. REAGAN'S REPLY ARRIVED AT 10 DOWNING
STREET ON FRIDAY. A SPOKESMAN FOR THE PRIME MINISTER
REFUSED TO DISCLOSE DETAILS OF THE LETTER, BEYOND
CLAIMING THAT THE PRESIDENT AGREED WITH HER THAT
THE PEACE PROCESS MUST BE KEPT ALIVE.

IN PARTICULAR, THATCHER THINKS THE TIME HAS COME
FOR THE AMERICANS TO APPLY PRESURE TO YITZHAK SHAMIR
THE ISRAELI PRIME MINISTER, TO DROP HIS OPPOSITION
TO THE PROPOSED INTERNATIONAL PEACE CONFERENCE
ON THE MIDDLE EAST. SHAMIR HAS RESOLUTELY OPPOSED
A CONFERENCE BECAUSE IT WOULD BE ATTENDED BY THE
RUSSIANS AND BY PALESTINIAN LEADERS. HIS LABOUR
FOREIGN MINISTER, SHIMON PERES, HOWEVER, IS STRONGLY
IN FAVOUR, ALTHOUGH HE BELIEVES THAT THE RUSSIANS
MUST FIRST RE-ESTABLISH DIPLOMATIC TIES WITH ISRAEL.
LAST WEEK PERES DISCUSSED THE ISSUE IN NEW YORK
WITH THE SOVIET FOREIGN MINISTER, EDUARD SHEVARDNADZE,
WHO SUGGESTED OPENING "INTEREST SECTIONS" IN
THIRD COUNTRIES' EMBASSIES IN TEL AVIV AND MOSCOW.
REAGAN IS MOST RELUCTANT TO INTERFERE IN AN INTERNAL
ISRAELI QUARREL. GEORGE SHULTZ, THE SECRETARY OF
STATE, IS ALSO AMONG THE SCEPTICS. HE SENT A PERSONAL
ENVY TO SEE THE ISRAELI PRIME MINISTER A MONTH
AGO AND FOUND NO SIGN THAT SHAMIR WOULD BE WILLING
TO BUDGE. BUT SHULTZ ANNOUNCED LAST WEEK HE WOULD
BE MAKING A TRIP TO THE MIDDLE EAST LATER THIS
MONTH ON HIS WAY TO MOSCOW. HIS PATIENCE WITH SHAMIR
HAS BEEN WEARING THIN. LAST WEEK HE WAS SAID TO
BE FURIOUS ABOUT SHAMIR'S SUCCESS IN LOBBYING ON
CAPITOL HILL AGAINST A NEW 1.4 BILLION DOLLARS
ARMS SALE TO SAUDI ARABIA. BUT SHULTZ HAS MADE

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

ו' בתשרי התשמ"ח
29 בספטמבר 1987

327

19.3
בית

סודי 272

אל : מנהל אירופה ב'
מאת: הציר, לונדון

הנדון: א"צ עם הציר בשגרירות ארה"ב - ריימונד זייץ ב-28.9

א. זייץ אמר כי ההסכם בין ארה"ב לברה"מ על ביטול הטילים הגרעיניים לטווח בינוני (INF) מלווה בחששות רבים. באירופה בכלל ובבריטניה בפרט החשש הוא בעיקרו פוליטי. פחד שעם חתימת ההסכם חל פיצוח ב"קומיטמנט" האמריקני לאירופה. מבחינה צבאית אין מקום לחששות הואיל ולא חל שום שינוי במערך הטילים האסטרטגיים.

נושא שני שמדאיג את הבריטים הוא האפשרות שבהמשך המו"מ בין ארה"ב לברה"מ יתגבש הסכם על פירוק הטילים האסטרטגיים. במקרה זה אירופה תשאר חשופה מול המאגרים העצומים של נשק קונבנציונלי של ברה"מ. ארה"ב מנסה להסביר ולהרגיע אולם דבר אחד היא אינה רוצה לעשות - להוסיף מילה על ה"קומיטמנט" האמריקני הקיים. אם חל שינוי במשהו אמר זייץ הרי זה בנכונותם של מדינות אירופה להקדיש את המשאבים הדרושים להגנתם ולא בהתחייבות של ארה"ב לבוא לעזרת אירופה.

ב. המפרץ.

בנושא המפרץ, אמר זייץ יש פער בין גישת תאצ'ר המגלה הבנה לפעילותה של ארה"ב במפרץ לבין אנשי הפוראום המלאים ביקורת. בפוראום מבקרים את הדיגול האמריקני של אוניות כוויית. חוששים שתקרית קטנה עלולה להביא לפעולה אמריקנית מסיבית נגד אירן. טהרן מצידה עלולה, במקרה כזה, להגיב בהתקפה על כוויית.

מקור אחר לחששות הפוראום היא ההנחה שתקרית שבעקבותיה יהיו חללים אמריקנים תגרום ללחץ בקונגרס להוציא כליל את הכוחות האמריקניים מהמפרץ. במקרה כזה תחזור על עצמה פרשת בירות כשארה"ב מתנערת מהזירה כולה. זייץ אמר כי ההנחה אחרונה זו רווחת גם בסעודיה.

זייץ סיפר עוד כי בדיוני ועידת CITCHLY בה נכח גם פיקרינג לא היה כל חדש בנושא הסכסוך לעומת זאת היו ניתוחים מעניינים על המצב במפרץ.

בברכת שנה טובה,

משה רביב

העתקים: ד"ר י. בילין, מנכ"ל מדיני
מר י. ענוג, משנה למנכ"ל
מר י. בירן, סמנכ"ל
מנהל מצפ"א

** נכנס

טורי

2672

חוזם: 8,17208

אל: המשרד

מ:- לונדון, נר: 225, תא: 270887, חז: 1800, דח: ד, סג: ס

נד: ב

סורי/דחון

אל: ארנה 2, המרכז

מאת: הציר-יועץ לונדון

משיחה עם רמאל משגרירות ארה"ב:

1. העתונאי גלאס תחקר באן ע"י מומחים שהטיקו לבסוף שהאיש אכן הצליח להימלט בכוחות עצמו וללא סיוע כמס משומרים. גלאס שהינו קתולי אדוק, החל לדבריו בתכנון בריחתו כור ברגע החסימה ומתוך אמונה ששום ארגון או מדינה, לרבות סוריה לא יצליחו לפעול לשחרורו. בין היתר הסביר כי קימת נסיה ליחס לקנאי הדת יכולת כמעט מיסטית בעוד שלו התברר שהשומרים עושים מלאכתם בשכר על המשחמע מכן. לדברי רמאל, האשראי שסוריה לוקחת בנושא זה הינו לכן מחוסר בטיס ויתכן גם שמצב החטופים האחרים עוד יורע בתוצאה ומשום שחזבאללה לא תוכל שלא להגיו על הפגיעה ביוקרתה המשתמעת מפרשה זו.

2. רמאל עוזרה זה עתה מואשינגטון, מסרה כי ההחלטה להענות בחיוב לבקשה הכוריתית נמלה בשיחה בין וינברגר לשולץ כשהאחרון איננו מודע לכל הפרטים שהיו בידי שר ההגנה. ברגע שהעבירו לכווריתים את התשובה החיובית גם דרשו מהם לדאוג לביטול "העיטקה" עם הסובייטים. לטענת הכוריתים הרי שעלה בידם רק לצמצם את מספר המיכליות עליהם סוכס עם בריה"מ מ-5 ל-3. כוורית ביום איננה מרוצה במיוחד מההתפתחות האירועים במפרץ הגם שהמשה תואמת את הרצון העיראקי לבינאום המלחמה. הפעולה הכוריתית הגבירה אח עוינות איראן כלפיה, היתה בניגוד למדיניות

ST. LOUIS

MO.

ST. LOUIS, MO. - MAY 10, 1900

TO

ST. LOUIS

MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

ST. LOUIS, MO.

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

המסורתית של המברציות ולמעשה אף לא הצליחה להגביר את יצוא הנפט הכנורית שנתקל בקשיים משום התהליך האיטי מאוד של ליצור השירות.

3. סביר מאד שהוראות "הפתיחה באש" של הצי האמריקני הם כאלו שגם אם תהיה פעולה "פרטיזנית" ללא הוראות ושל ספינה איראנית בודדה, תגיב השיטת בחרימדת רבה ובמיוחד אם יהיו אבדות. קימת גם אפשרות תיאורטית שהאמריקנים יכנו את המפרץ את תתחיל עיראק בפגיעות נמשכות במיכליות ובמיוזה והאיראנים יהיו כבונים מספיק בכדי להגיב על כך לפחות לפרק זמן רק בלחימה ביבשה. סיכמה שהאישיות הלוחצת לקשיחות ותגובה מהירה הינו שר ההגנה ואפילו ראשי המטות אינם תמימי זעים עמו בעינין זה.

4. לגבי ארועי מכה, ניסו להבהיר לעצמם אם היתה כוונה איראנית לפגוע אחת ולתמיד בשליטה הבלעדית הסעודית במקומות הקדושים והחשובה לכן שלילית. המדובר בפעולה איראנית נמשכת ולמרות שהסעודים מודאגים מקריאת התגר הם חשים בטחון מתמיכת המדינות הערביות ויותר מהתמיכה המוסלמית-הדתית. מעריכים את שהתרחש בשטח לרבות הפתיחה באש כתגובה יתר סעודית שנבעה בחלקה מחוסר ידע והכשרה כיצד להתגבר על המוני מפגינים. סביר להניח שלקראת השנה הבאה ידאגו לקבל הזרנה מתאימה בעניין זה.

יורם שני

רת

תפ: שהח,רהח,שהוט,מנכל,ממנכל,סמנכל,ממנכל,אמנ,אירא,אירב,
בירן,מצפא

THE UNITED STATES OF AMERICA
DEPARTMENT OF THE ARMY
WASHINGTON, D. C.

1. THE PURPOSE OF THIS REGULATION IS TO
ESTABLISH THE POLICY AND PROCEDURES FOR
THE MANAGEMENT OF THE ARMY'S
PERSONNEL RECORDS. THIS REGULATION
APPLIES TO ALL ARMY PERSONNEL
RECORDS, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO
PERSONNEL FILES, SERVICE RECORDS,
AND OTHER PERSONNEL RECORDS.

2. THE ARMY PERSONNEL RECORDS
SYSTEM IS A COMPREHENSIVE SYSTEM
FOR THE MANAGEMENT OF THE ARMY'S
PERSONNEL RECORDS. THIS SYSTEM
INCLUDES THE COLLECTION, MAINTENANCE,
AND DISSEMINATION OF PERSONNEL
RECORDS. THE ARMY PERSONNEL
RECORDS SYSTEM IS A KEY COMPONENT
OF THE ARMY'S PERSONNEL MANAGEMENT
SYSTEM.

3. THE ARMY PERSONNEL RECORDS
SYSTEM IS A COMPREHENSIVE SYSTEM
FOR THE MANAGEMENT OF THE ARMY'S
PERSONNEL RECORDS. THIS SYSTEM
INCLUDES THE COLLECTION, MAINTENANCE,
AND DISSEMINATION OF PERSONNEL
RECORDS. THE ARMY PERSONNEL
RECORDS SYSTEM IS A KEY COMPONENT
OF THE ARMY'S PERSONNEL MANAGEMENT
SYSTEM.

4. THE ARMY PERSONNEL RECORDS
SYSTEM IS A COMPREHENSIVE SYSTEM
FOR THE MANAGEMENT OF THE ARMY'S
PERSONNEL RECORDS. THIS SYSTEM
INCLUDES THE COLLECTION, MAINTENANCE,
AND DISSEMINATION OF PERSONNEL
RECORDS. THE ARMY PERSONNEL
RECORDS SYSTEM IS A KEY COMPONENT
OF THE ARMY'S PERSONNEL MANAGEMENT
SYSTEM.

משרד החוץ-מחלקת הקשר
טווי

בכנס

**

**

**

**

חוזם: 8,15497

אל: המשרד

מ-: לונדון, כר: 194, תא: 240887, זח: 1800, דח: ד, טג: ט

נד: ט

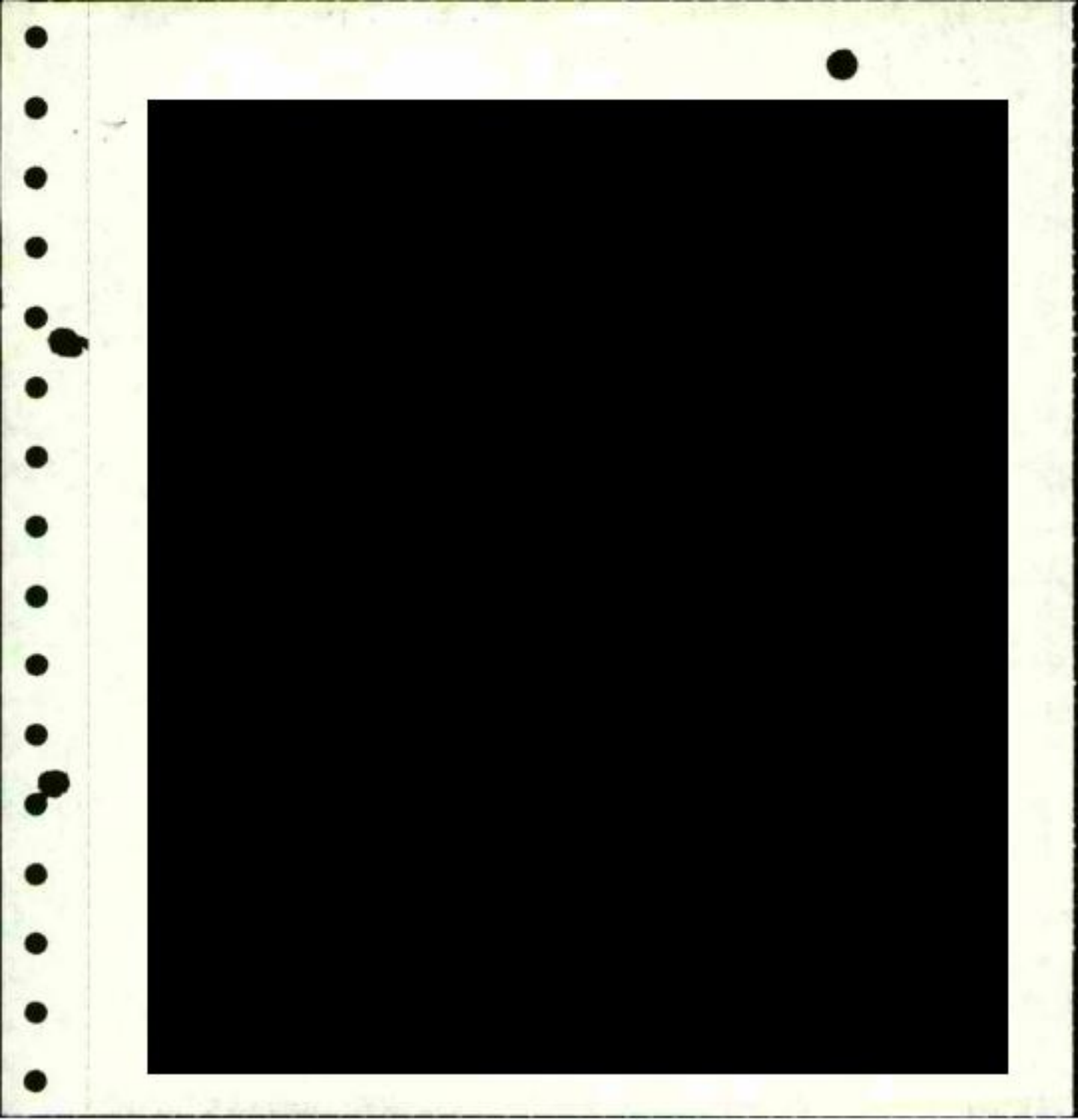
⑤

103.3

טווי/דחון

א. סקפטי באשר להצלחת הרפורמות הכלכליות בעיראק, בהם
נוחל במאי. הרחבת הסקטור הפרטי תיתקל בכעיות שמהותן
בשיטה הפוליטית וקשה ביותר יהיה לאתר יזמים. כבר
כיום קימה יעילות יחסית בתפוקה אולם אזלת יד גמורה
בצד המכירה והמסחר הדורש החלטות עצמאיות ומידיות.
יתכן גם שיחול שיפור במצב האישי של אנשי הסקטור הפרטי
אולם לא בהכרח X בהכרח מהבחינה הלאומית. בתוצאות
יהיה ניתן להירכח רק בעוד שנים.

הרפורמה הכלכלית העיראקית
איננה מוגבלת לתחומים הצבאיים. הם מבחינים
בהתמרמרות בקרב הצמות הצבאית העיראקית שמקורה בקפאון
הצבאי עם איראן אולם לא פחות משום החזירה הנרחבת של

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שירותי הוטחון לשורות הצבא.
למרות שאין המדובר במפלוגות צבאיות, מצבן של
הצבא העיראקי לזה של גרמניה ב-1944.

3. על רקע הדיווחים בזרם אפשרות הטלת חרם/כלכלי ערבי
על איראן [REDACTED] למחות מבחינת ההיבט הכלכלי לא קימת
חלוקה ברורה בין מדינות ערביות מתונות לבין רדיקליות.
מאשי"מ למשל לא תתמון בקלות בהחלטה כזו שכן היא עלולה
להפסיד כ-500 מ. דולר לשנה אותם היא מקבלת כיום
מתשלומי ערנזיט של טחורות המוזמנות עבור איראן ע"י
יבואנים איראנים המועלים משטחה.

4. מקצינים בניורים וחיל-הים כאן [REDACTED] הפעילות
היסית הבריטית במפרץ. מסתבר שלמרות שאין עוררין
על ההחלטה הפוליטית לשגר את שולות המוקשים למפרץ.
קימת התנגדות מטעמים צבאיים לפעולה זו. להערכת הקצינים
הפריגטות שבפטרול אינן יכולות להמשיך ולמלא תפקיד
של ליווי מיכליות כשהן חייבות להגן בו זמנית על השולות.
יתכן לכן שיודשו פריגטות נוספות.

יורט שני

תפ: שהח, והמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמך, ממד, אירא, אירב

2 n/h/k

103.3
C2

3516

THE GULF

Spokesman said that the Iranian Chargé, Mr Basti, had been summoned this morning to the FCO to receive from Mr Alan Munro, a Deputy Under Secretary, a protest in the strongest terms at Iran's attack on an unarmed British flagged merchant vessel, the Gentle Breeze, on 21 September. Mr Munro handed over a formal note of protest demanding an immediate explanation of and apology for this outrage. The British government regarded this unprovoked and unjustified attack as a flagrant violation of the principle of freedom of navigation. It made it all the more imperative that Iran should implement UN Security Council Resolution 598 forthwith.

Mr Munro also told Mr Basti that the British Government was extremely concerned by reports of the further mine laying activity in shipping lanes of the northern Gulf by Iranian ships. This was a wholly illegal act which threatened all shipping in the Gulf. Iran must stop such activity immediately.

Spokesman added that we were asking the Swedish Government to deliver a similar protest at the highest possible level in Tehran, and that further action could be expected in New York today.

In response to a question, Spokesman repeated the British Government's view that Iranian mine laying activity in the northern Gulf was illegal: it followed that the action taken by the US in response was justified.

נכנס **

שומר

**

**

**

חידום: 9/15288

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 264, תא: 220987, חז: 1600, דח: ד, ט: ג, ש

נד: ג

שומר/דחון

אל: אירופה 2, המרכז

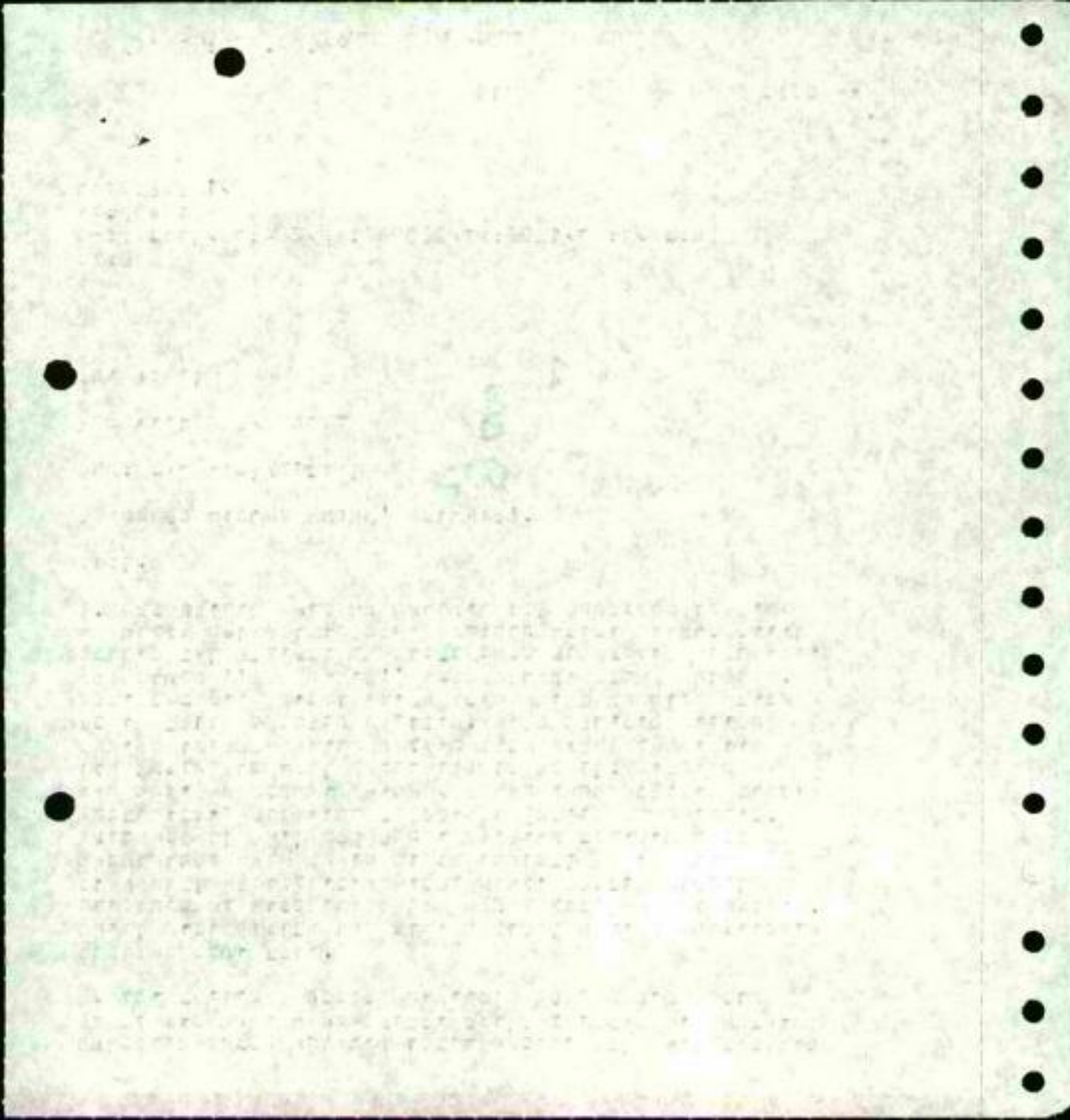
פאת: ציר יושף/לונדון

משימה עם רוברטס ממהת' בפוראופ'.

סודן.

1. מצב החירום השיג את מטרותיו בכך שההמגנות והשביתות שהתחוללו משך שבועות מספר והרוחות רבועות יותר. עדוין סבורים באן שבדיעבד לא בוצעו כמעט שום צעדים אופרטיביים תחת כותרת 'מצב חירום' ופעם הכרזתו כנראה שהועילה. לפני כשבועיים קיבלו ידיעה לפיה אמורה להתחולל הפיכה צבאית בסודן בשבועות הקרובים. אינם מעריכים הידיעה כאמינה ולדעתם האזירה הכללית בצבא הינה ללא שינוי ולא מתגלה שום רצון לחזור ולתמוס שלטון. ביונתיים זהה מהדי את הכתרתו לאימאם, כנראה לאחר שבנועים בריטים שהובר יכבד שרו יותר על כסיונות הפיגס עם המורדים. העיר אגב בן שאין ספק שמהדי כאישיות פוליטית הינו משכמו ומעלה אלא שהאיש מורכב ומתוסבך ביותר וכל נושא הופך אצלו לויכוח אינטלקטואלי בסגנון מועדון הריבונות של אוסטסודר כשהוא משתול להבין את כל הצדדים. מאידן הינו קיצוני וחד צדדי לחלוטין מבחינה אמוציונלית ובתוצאה בלתי צפויה.

2. למיטב ידיעתם המציצו האתיופיים מספר פעמים מחנות על פליטים מאריתריאה בתוכני סודן. לסודנים אין אמצעים משוכללים להגנה אווירית וטביר שהכירו בכך שאין באפשרותם

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לפעול צבאית להרגעת הגבול עם אתיופיה. משמעה שלא
אזרח נמסר שבאילו ביקשו אמצעים שנאלו מסעודיה המספקת
להם צידוע נשק קל ותחמושת.

3. היחסים עם אוגנדה בתנועה מתמדת כאשר מוטבני נתפס
בסדרן באישיות שאין לסמוך עליה בשום פנים. לא מצאנו
עדויות לכן שסדרן תומכת בויכוח במורדי צמון אוגנדה
או שאוגנדה מסייעת צבאית למורדי הורוס בסודאן. עם
זאת האופציות מתרחבות.

מצרים.

4. שגרירותם בקהיר לא דיווחה עד עתה על פתיחת משרדו
אשם' בקהיר או באלכסנדריה. מעריכים כאן שעל רקע הקיפאון
בתהליך המדיני ויותר על רקע מלחמת המפרץ חלה הידרדרות
(יתכן זמנית) בחשיבותו של אשם' למצרים כאמצעי מיקרו
לחזרה לעולט הערבי. העריכו לכן שהחזרה האשפית' למצרים
תהיה איטית. מכל מקום גם ההחלטה על סגירת המשרדים
בזמנו השאירה את חלקם, לרבות הצורות ופעילות ודרכם
נמשכו המגעים.

5. אין גאן אישור לשמעה שמובארק ביקר באופן סודי
בסעודיה. יתכן שבזכו לאתיופיה בסוף אוגוסט נמשש
עם אישים סעודים בעת שחנה בעומאן.

6. מנהיגים לחלוטין בהבת 'אלראי עלעאמ' על הכנות
לתמוכים צבאיים משותפים עם בריטניה למיטב ידיעתו
של רוברטס לא היתה כל יוזמה בריטית שבזר.

יורם שני

יור

חב: שהח, דהח, שהבט, מנכל, ממנכל, ממז, רט, אמן, אירב

1. The first part of the report is a summary of the work done during the year.

2. The second part is a detailed account of the work done during the year.

3. The third part is a summary of the work done during the year.

4. The fourth part is a detailed account of the work done during the year.

5. The fifth part is a summary of the work done during the year.

6. The sixth part is a detailed account of the work done during the year.

7. The seventh part is a summary of the work done during the year.

8. The eighth part is a detailed account of the work done during the year.

9. The ninth part is a summary of the work done during the year.

10. The tenth part is a detailed account of the work done during the year.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

ש מ ר

ח' באב התשמ"ז
4 באוגוסט 1987

428

103.3
ט

אל: אירופה ב'
מאת: הציר, לונדון

להלן דיווח קצר על מספר נושאים :

- א. ב - 28.7.87 נפגשתי עם סיר דויד מייאריס. ניכר היה שהיה מוטרד מאוד מההתפתחויות במסרץ. אמר שהחלטת מועבי"ט בעצם השיגה דבר חשוב מאוד. למעלה משבועיים לא היתה כל החקפה על מיכליות. בעצם קיים מעיין מורטוריום על תקיפת מיכליות והינה התרחש המיקוש של האוניה האמריקנית. הכוונה היתה להרחיק ובאין יכולת פיננסי מוקשים, נהפכה השיטה למעשה למלכוד. לא תארו לעצמם שארה"ב לא לקחה בחשבון את האפשרות של מיקוש ושיכולתה כשטח זה כה מוגבלת. מייאריס אמר שלבריטניה יכולת ניכרת ויש לה שולות מוקשים אולם אין בדעתה להרחיק את גובחותה הצבאית במסרץ לפי שעה.
- ב. מייאריס אמר ששר החוץ האו מתכנן ביקור באזורנו בנובמבר. הוא טרם ביקר בירדן ובמצרים וברצונו לקיים הביקור במהלך 1987.
- ג. ב - 30 ביולי נפגשה משלחת של הארגונים היהודים עם שר המדינה לעניני חוץ, הממונה על המז"ת, דויד מלור (DAVID MELLOR). הואיל וזו היתה פגישת היכרות, השתתפו ראשי ה"בווד", יו"ר הפדרציה הציונית, דר. סטיבן רוט ויו"ר ה-ZIONIST COUNCIL, אריק גראוס. (הישג כשלעצמו שהלכו ביחד). מלור אמר בין היתר שלתאצ"ר תפקיד מיוחד (UNIQUE) במצב העכשוי במז"ת. היא רוצה לעודד תנועה בקפאון הנוכחי. הזמן בשל לועידה בינלאומית כ"מטריה" לשיחות ישירות. ממבריטניה תומכת במאמצי מר פרס ופועלת בשיתוף פעולה עם ארה"ב. זו הזדמנות לבחון את כוונות ברה"מ, ולישראל-להוציא את מירב הויתורים ממנה. ממבריטניה תמשיך ללחוץ בנושא יהדות ברה"מ. בבקורו במוסקבה העלה האו 100 מקרים קשים. האו מתוכנן לצאת שוב לברה"מ בנובמבר 1987 וקיימת אפשרות שגורכצ'וב יבוא ללונדון כאביב.
- מלור אמר כי הוא חבר ותיק ב - CFI ושהוא מתכנן לבקר בארץ עם רעיתו בראשית 1988.

ב ב ר כ ה
משה רביב

העתקים : מר י. ענוג, משנה למנכ"ל
השגריר, כאן

נכנס **

שומר

**
**
**

חוזם: 7,6713

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 94, תא: 090787, זח: 1700, זח: ד, טג: ש

נד: 2

103.3 6-7

שומר/זחוף

אל: אירופה 2 המרכז

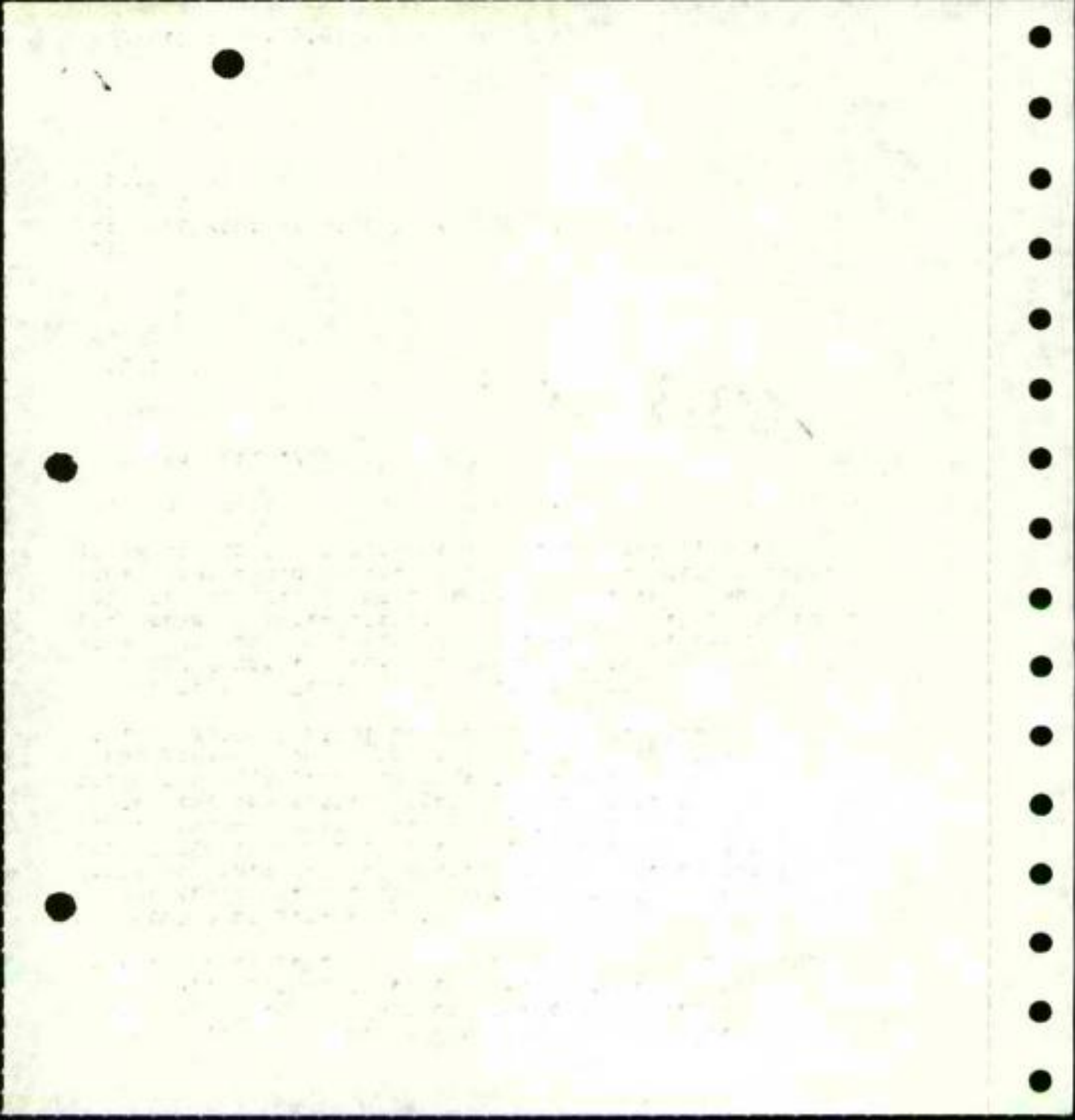
מאת: יושף מדיני/לונדון

משיחה עם שפלנד מצרים/מחקר במוראון.

1. לא ידועים כאן פרטים מרובים אודות ארגון יימהיבת מצרים הנאציונלית מעריכים שאין בו מרכיבים פונדמנטליסטים שכן בכל הודעותיו לא מצאו עד כה נימות דתיות והארגון כפי הנראה לאומני-קיצוני. העובדה שאין עדיין לשטרות הבטחון קצה חוט ממשי ללכיות האנשים למרות ביצועם של לפחות 3 מפגעי טרור, כמו גם דרך הביצוע של המעולות מעלה הסבירות שמצויים בו אלמנטים צבאיים.

2. ידוע שהבטחון הצבאי קיבל הוראות להעניק עדיפות גבוהה לנושא החדירה הפונדמנטליסטית. לשורות הצבא בעיקר כזו של הג'יהד. לא שמעו על טיהורים שנערכו בביכול לאחרונה להוציא מעצרים של מספר קציני צבא זוטרים וחוגרים שבוצע עוד ב-1986. השורה התחתונה לפי שפלנד הינה שהשלטון יציב ואין כיום במצרים שום קבוצה או מנהיג היכולים להוביל את חוסר שביעות הרצון של האוכלוסייה נגד השלטון הקיים. הצבא כבעבר מהווה את הגורם שערב ליציבות זו.

3. לפי שעה לא קיבלו אימות לשמועות על הסכם סודי בביכול בין בריה"מ למצרים על ויצור סוגי נשק. אישית סבור שפלנד, שלא קיים כרגע אינטרס מצרי לנשק סובייטי חדש ואם קיים הסכם הרי שענינו יותר בתחזוקת הקיים

משורד החוץ-נוחלקת הקשר

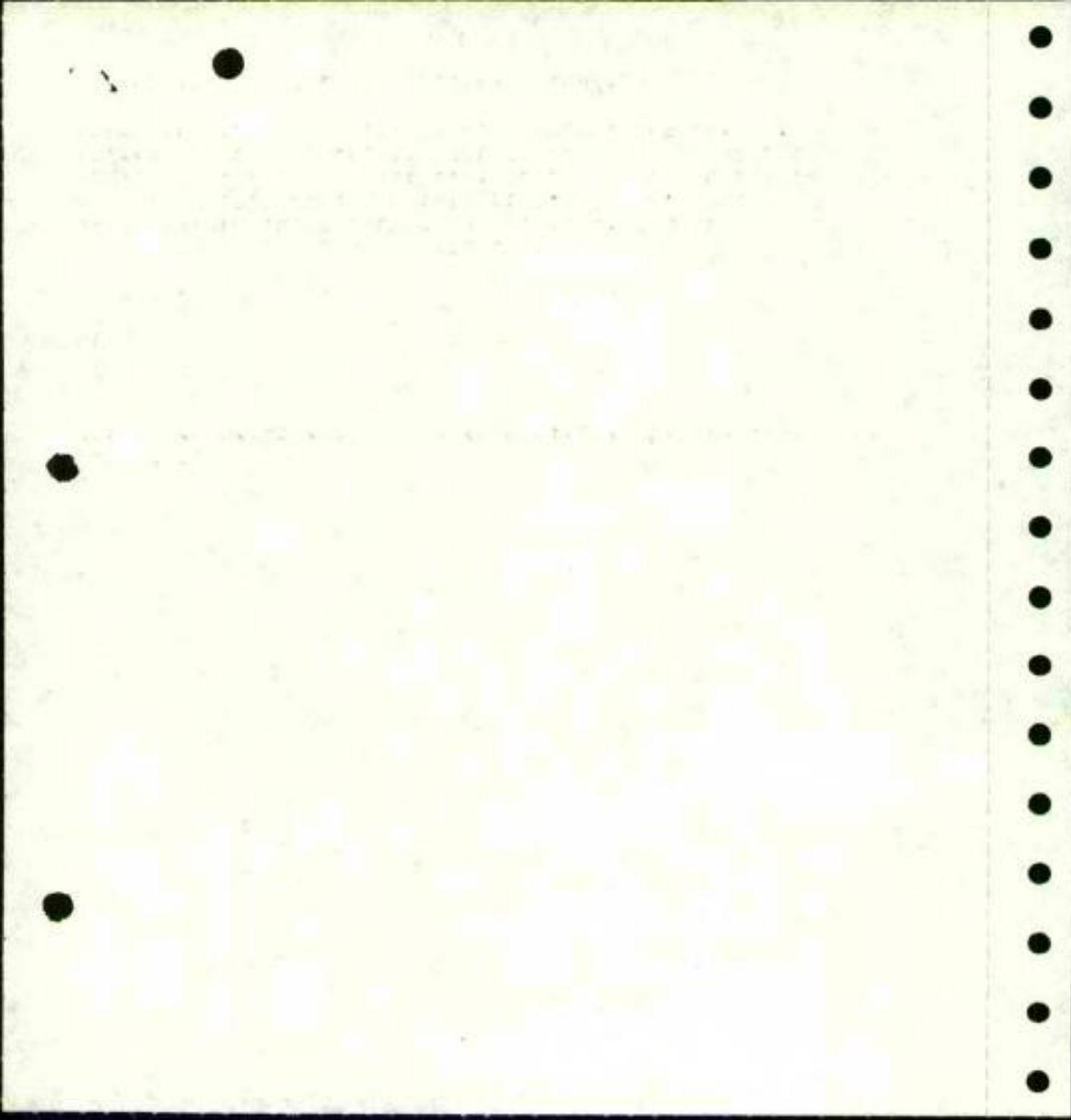
בצ'רון ההינט המעשי לעבר הייצוא לעיראק.

4. שכלנד שטוסק גם בתוכים התייחס למהומות אמריל, שם.
נציגותם דיווחה שהמוני העם צפו במתרחש ללא שום התערבות
והמשיכו בעיסוקיהם היומיומיים. על רקע זה ולאור העובדה
שלא היו אירועים דומים במקומות נוספים, סוברים שאין
ליתס חשיבות מרובה לארגונו של ע'אנושי. הממשלה
לועתם מגיבה בחומרה שמעבר לכל יחס.

יורם שני

רת

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמן, ממז, אירא, אירב,
ליאור, מצרים

יא' בתמוז תשמ"ז
8 ביולי 1987
1530

אל : מר ש. הדס, יועץ לשר, קשתו'ם

מאת : מנהל אירופה 2

103.5
ד"ר

הנדון : משה'ח הבריטי - קשתו'ם

רצ"ם מאמר מאלץ מה"אקונומיסט" על ההתלבטויות בבריטניה באשר
לפעילות הבריטיש קאונסיל וה-BBC והשתלבותה בפוריין אופיס.

לבטח יעניגך.

בברכה,

איתן מרגלית

** נכנס

סודי

חוזם: 6/14323

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 219, תא: 240687, דח: 1800, דח: מ, ט: ג: ט

נד: ג

טא. 103

סודי/מיד

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משיחה עם גולטי מנהל מזהה במדראוף:

1. הסיכום שלהם קובע שביקור שהם היה מוצלח ביותר. מטעמים מובנים לא ניתן היה למסור הודעה משותפת אולם הודעת רווח נמיצת מדינה חברת מועביט ברורה ותומכת. טרם הוחלט אם להצהיר בנושאים אלו גם בויכוח הפרלמנטי האמור להתנהל במרלמנט ביום ששי.
2. מבגש המנבליס המדיניים של הקהיליה ב 17-18 טפל קצרות במזהה והוחלט שלא לצאת בשום יוזמה חדשה. בדומה גם כנס מועצת ארופה איננו אמור להעלות רעיונות למעילות. בנושא הסודי הוחלט לזון מחדש במבגש הקרוב. הארומיאים וראים בסגירת המשרדים של אבר ניול בעולה סורית חיונית ולא חשוב כלל מה היו הסיבות של אסד לכן. לני שעה מכל מקום כל האמצעים שנקטה הקהיליה נגד סוריה בתוקף. ציון שלגבי חולי אין מידע מאשר כי הוחלף או הועבר מתפקידו. (המחקר בען מעריך האיש ממשיך במקדמה).
3. סיכור על השיחות שניהלו הוא ומאירס במדסקבה בתחילת החודש. בנושא הועידה הבינל הרי ששמדו בתוקף על כך שהועידה תהיה ועידה במלוא מובן הצילה ומשתתפיה חיונים להיות מעורבים בדיונים. לא יתכן כשום בנים שישאל וירון יגיעו להסכם מראש שאחן יונצל על יתר משתתפי הועידה. החלטות הועידה צריכות להתקבל בקונצנזוס הגט שהם נגד כמיה.

1944-1945
1946-1947
1948-1949
1950-1951
1952-1953
1954-1955
1956-1957
1958-1959
1960-1961
1962-1963
1964-1965
1966-1967
1968-1969
1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1944-1945
1946-1947
1948-1949
1950-1951
1952-1953
1954-1955
1956-1957
1958-1959
1960-1961
1962-1963
1964-1965
1966-1967
1968-1969
1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1944-1945
1946-1947
1948-1949
1950-1951
1952-1953
1954-1955
1956-1957
1958-1959
1960-1961
1962-1963
1964-1965
1966-1967
1968-1969
1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

1944-1945
1946-1947
1948-1949
1950-1951
1952-1953
1954-1955
1956-1957
1958-1959
1960-1961
1962-1963
1964-1965
1966-1967
1968-1969
1970-1971
1972-1973
1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983
1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001
2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021
2022-2023
2024-2025

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

4. בשיחות מרובות עם זלוטוב העלו הסובייטים רעיון למשלחת מדבית משותפת לשיחות. הבריתים ביקשו בתגובה בהתרה נוכח העובדה שקודם לכן הוזכרו קבוצות עבודה גאוגרפיות וזלוטוב השיב לאחר התייעצות כי אכן לא חשוב עד הסוף בעניין זה. התרשמותו של גולטי שהרוסים מגלים פתיחות אולם גם בורות בנושא עמדות ישראל ואפילו ארה"ב ואין הם מודעים למורכבות הבעיה. זלוטוב אגב העיר שבמגישה עם שהח ברומא הציג אשר עמדות נוקשות לניהן הועידה הינה ניסוי בלבד למדע ישיר ולכן נמובן אין הם מוכנים להסכים.

5. שלא באותו ענין עלתה שאלת בריאותו של אסד. לזכרי גולטי היו שהבוקר מסר לו השגריר הלבנוני כי קרובי כראמה שחזרו ממכנכשו עם אסד להודות לו על ניהומיו מצאו את האיש בריא ומתפקד.

יורם שני לונדון

א

ת.פ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,מחנכל,ממד,רס,אמן,אירא,אירב,
אירג

THE UNITED STATES OF AMERICA
DO hereby certify that
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]
[Name] is a [Type of Person]

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and the seal of the
[Name] at [Location] this [Date] day of [Month], [Year].

ALL THIS IS CERTIFIED BY THE [Name] of the [Location] of the [State]

** כנס

טורי

חודם: 6/12899

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 192, תא: 220687, חז: 1800, ד: טג: ט

נד: 2

כחלקת הקשר

טורי/דחוק

אל: אירומה 2, המרכז

מאת: היועץ המזכיר לונדון

[REDACTED]

1. שהה בווינגטון כשהגישו הידיעות על הפניה הבריתית לסיוע טביות' בנושא המיכליות [REDACTED] עם מומחי משרד ההגנה [REDACTED] במסר [REDACTED] המורשת שהתגובה האמריקנית למעורבות הסובייטית היא חיובית. כווית בכראת מסרה על כוונותיה לארהב קודם לפעולה והיה ברור שגם ארהב מתבקשת לסיוע. המעורבות האמריקנית איננה איננה משום הכרחות הסובייטית או הדאגה לחופש השיוט אלא נובעת בעיקרה מהרצון לשים קץ למלחמה ולהעמיד את איראן במקומה תוך שתף עם הסובייטים.

[REDACTED]

2. באותו ענין נמסר

[REDACTED] כי הנשיא האמריקני לא היה מודע לפטרולים הימיים המקיימים הבריטים במפרץ. מרטים על כן נמסר לראשונה על השר הבריטי.

[REDACTED] מידע ועדויות למלחמה בימית

שמנהלת טיור ולמיהם מהגדר שהגז הוטל ממטוקים וללא שום מאמץ להימנע ממגיפה באוכלוסיה האזרחית. מקורות אלו גם דיווחו על סיוע המתקבל מאיראן במטבות גז וחמרי רפואה.

[REDACTED]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

יורם שני.

תפ: שהח, מכנול, ממכנול, אירוב, ר/מרכז, ממד, דט, אמנ

שנדר

נכנס **

**

**

**

חלוצ: 6/11057

אל: המשור

מ: לונדון, כר: 173, תא: 180687, זח: 1800, וח: זח: 1800, ש: 1800

נד: 2

מ.צ.כ. 101

שנדר/דחון

אל: אירופה 2 המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משימה עם רמאל משבירות ארה"ב שחזרה בסיום מזהמי

1. במבט בירדן עם אישים פוליטיים ועתונאים. גילתה שהחלשה הכללית בנושא תהליך השלום הינה של סיפוק. ירדן עשתה את שלה בעזרת הקונסטרקטיביות ביותר ומצפונם נקי. אינם מאשימים בקמאון שנוצר את ארה"ב ואפילו לא את ישראל להוציא כמובן את נושא המערכת הפוליטית הקיימת שם. לדברי רמאל הכן רעיון הועדה בירדן למטרה בפני עצמה עם כוח חיות משל עצמה. הכוונה היורדית להשתתף היתה שלמה הגם שאף אחד לא העסיק עצמו בנושאים של מהות והנל מוקד בפרופורציה. נוצר זילזול מסוים ביכולת הסורים כשהכל סבורים שבהם הצליחה הפעם לבנות את הסורים בנושא הועדה. לא היתה התרגשות מיוחדת גם מהקלטות המלפ' ולדברי היורדנים אין בדיעבד כל שינוי במערכת יחסי ירדן אשף. סיכומה של רמאל הינו שהיורדנים חיים כוח מאד עם מצבים פוליטיים נזילים שהיו מתסכלים כל פוליטיקאי מערבי.

2. בדמשק ביכרת לדבריה נוכחות מזוינת רבה יותר מבעבר. בשיחות שקיימה נשמעו תלונות קשות על המצב הכלכלי והעובדה שלחסי סוריה איון ישנה השלכה על כן. מובן שלא האשימו שום אישיות סורית במצב שנוצר. כל הסורים שאיתם נפגשה היו בדעה שאם אכן נכגש עם צאדס והמעשה הינו חיובי ולטובת האינטרס הסורי. בנושא היחס למערב הרי שלמיטב ידיעתה סגר אסד 13 מחנות אימונים של אבו בידאל מתוך ה 15 שהיו. הגב שלא היתה הודעה מדמשק

נכנס **

שמור

1299

**
**
**

דט 3.10

חוזם: 6381/6

אל: המשרד

מ: -לונדון, נר: 86, תא: 110687, חז: 1500, ד: טג, ש:

נד: 8

שמור/זחוף

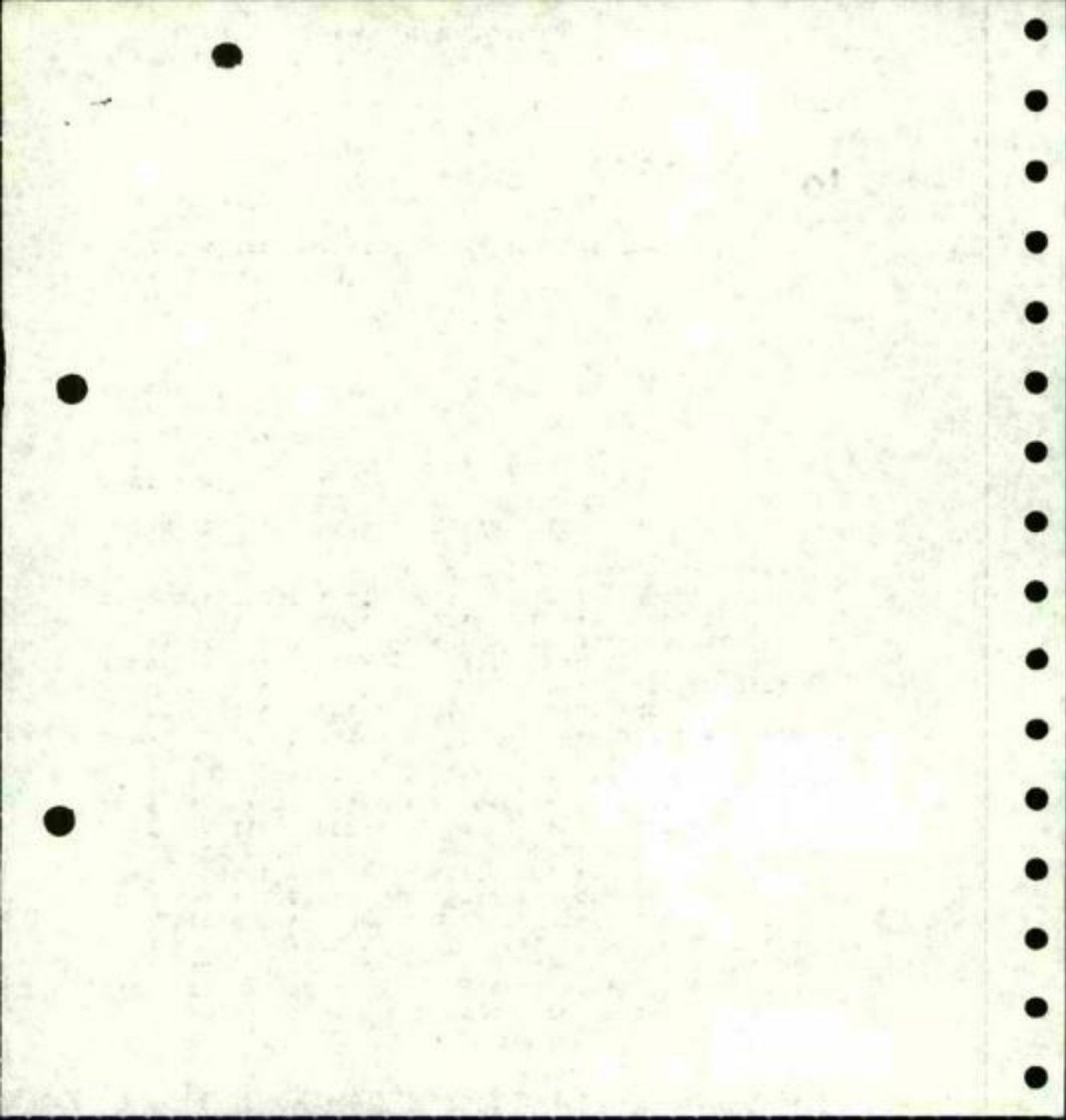
אל: אירומה 2, המרכז,

מאת: היועץ המדיני לונדון

משיחה עם קליף האחראי לטעודיה בפוראוף:-

1. אין להם עדיין אישור על הסכמה טעודית כביכול לארח סטגה מצומצמת בריאד. הטעודים מעונינים אמנם בפיטגה ועושים לחיטול הסכסוכים הבין-ערביים אולם למרות המאמץ של החודשים האחרונים ההצלחה עדיין מוגבלת. (מרוקו-אלג'יר וטוריה-עיראק). מעלים לבן ספק באשר לכובדות היועצות שכן הטעודים בודאי שאינם מעונינים בפיטגה שתבליט ניגודים כשהם המארחים. יתכן עם זאת מבט בדרג נמוך שיבוא בהמשך לתיווכים הטעודים הקודמים.

2. המעילות הטעודית הגורמת של החודשים האחרונים בנושא הרבש הינה לדעתו מועל יוצא מהמתרחש במפרץ. קיימת רתיעה טעודית מובנת מלהודות בכך ונוח ומועיל יותר שלא להגיב כאשר מופרות שמועות המייחסות את החימוש למסגרת הסכסוך הישראלי-ערבי. לטעודים גם ברור שבעת משבר יאלצו להסתחיע באמריקנים וגם בכך אין להודות ויש להוכיח בעין שהמדינה מוכנה צבאית לכל אירוע. לנושא הרבש משתרבב גם טממן טעודי פנימי כאשר הנסיון טעוד חייב להוכיח כי הוא עושה מלאכתו נאמנה. האיש בידוע בתור לאחר יורש העצר ולמרות שאין מועמד טבעי אחריו, עליו לבסס את מיקומו על מנת שבבוא העת לא תהיה שום טיבה לדלג עליו.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

אין לקליף נרטיס על מרכזי הנשק הסטנדרטים בנושאי הטנקים והצוללות. הזכיר אגב-כן דיווח של שגרירותם בקהיר מ-6 לינואר המאשר ביקור במצרים באותה עת של משלחת צבאית טעונית בדרג נמוך.

3. טעויות מאוד בלתי מרוצה מהיוזמה הכוריתית במפגש שהביאה למעורבות מעצמות אולם אין בדעתם כמובן לעזע את האחדות המערבית באמצעות התבטאויות פומביות בנושא הגם שידוע שהגישו על כן מחאה לכווית. קיימת עם זאת הבנה טעונית מסוימת לבעיה הכוריתית שכן ברור להם שכורית איננה יכולה לפעול כמותם כאשר הגיעו בזמנן להבנה עם איראן ומנעו מגיעות במיכליות. מתברר גם שאיום איראני על כורית מתקבל במערב (בדויעבד) בצורה כחות חמורה מאשר איום על טעוניה, כן שהאומציות שעמדו לפני כורית היו מומצאות.

4. מצבו הבריאותי של מהד טביר. השמועות על הדרדרות רפואית החלו כשנודע שהותקנה מעלית במטוסו והגיעו לשיאם כשיוחס לאיש התקף לב בפריס. למיטב ידיעתו טובל מהד מחולשה קבועה בגליון לרבות צליעה ניכרת, כמו כן מבעיות משקל רציניות. בביקורו כאן לא נזקק לטיפול רפואי מיוחד.

יורם שני.

תמ: שהח, דהמ, שהבט, המנכל, ממנכל, ממד, דרס, אמן, אירא, אירב

נכנס **

סודי

**

**

**

103.3 כנס

1306

חוזם: 6/5443

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 64, תא: 100687, זח: 1400, זח: ד, סג: ס

נד: נ

סודי/זחון

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

בריטניה - איראן

משיחה עם דוגאן מהמוראוף. (בהמשך לשלי 16).

1. מתברר שישנם אישים במוראוף וגם מחוצה לו שלא רואים בגירוש דיפלומטים חוזר דיפלומטים ההודי סוף פסוק.

2. הבריטים המגורשים נבחרו ע"י האיראנים בקפדנות כנראה למי הקריטריונים הבאים:-
א. כל מי שקיים בעבר מגעים כל שהם עם גופים או אישים מחוץ לשגרירות.

ב. ברובם הינם אנשי האגף הפוליטי.
ג. ביניהם כל דוברי הפרסית שהיו בשגרירות.

3. התחושה כאן הינה שהאיראנים ניטרלו אפקטיבית את פעילות השגרירות הבריטית ואין להשלים עם כך.

4. בינתיים הודיעו בתקשורת ששני דיפלומטים אירנים נתבקשו לצאת את בריטניה.

יורם שני.

נ/א

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רט, אמנ, אירא, אירב

100-1001

100-1001
100-1001
100-1001

100-1001
100-1001
100-1001
100-1001

100-1001
100-1001
100-1001
100-1001
100-1001
100-1001
100-1001
100-1001

100-1001
100-1001
100-1001
100-1001

100-1001

100-1001

100-1001

** 11.06.87

שמור

1293

103.3 זר

חוזם: 6/4868

אל: המשרד

מ:- לונדון, נר: 58, תא: 090687, זח: 1800, זח: ד, טג: ש

נד: פ

שמור/זחור

אל: אירופה 2 המרכז

מאת: היועץ המזיני לונדון

משיחה עם לינג ט/מנהל מזה"ת בפוראוף:-

1. (א) השתתף במפגש מומחי המזה"ת ב-5/6. הועלו נושאי ישראל/ערב, לונדון והמפרץ, ללא הידושים. ענין יחסי בריטניה-איראן לא נזון בהרחבה משום שהפעילות הבריטית נעשתה ביטוליות בבירות ואכן ההשקפה האירופאית בנושא חסינות דיפלומטית הועלתה במני ט/שה"ח איראן כשביקר בתחילת החודש בבלגיה גרמ"ט ואיטליה.

ב) הועלתה המעורבות האמריקנית והסובייטית במפרץ. ענין התמיכה האירופאית באמריקנים הדשאר לונגציה ולפיטגה בסוף החודש. באשר לסובייטים הרי שהתחושה הכללית הינה שנווית חשכה עצמה מעור לנודש בנושא זה. תהליך השלום במזה"ת נזון בקצרה כאשר ההערכה הינה שקודם כל על ישראל ללון הנושא לבין עצמה. אין בשלב זה מקום ליוזמה מחוץ.

2. מיחסים חשיבות ליוזמה העיתונאית מירדן על גירוש כביכול של אבו-ניזאל מומשק. אין בידם עדוין שום אישור לכך. הגם שהמטרה הבריטית הינה כמובן יצירת מערכת של יחסי עבודה עם סוריה ויראן בגירוש אם יאומת משום אינדיקציה חיובית הרי שהכוונה הינה להתנקות מהותית יותר מהסדרו מאשר גירוש גירוא. אינם מצפים להסדרות מנהיגים סורים ויצטרכו בסופו של דבר להחליט באופן חד צדדי האם מעשיה של סוריה הגיעו לרמה בה הם עונים

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

על הדרישות הבריטיות.

3. קבלו אישור על תכלית המטרה ע"י מורדו טודאן. (שלכם
541). אין פרטים מדויקים ונראה שהובל ע"י טילי בתף.

יורם שני

אף

תפ: שהח, דהם, מנכל, ממנכל, אירא, אירב, ר/מרכז, ממז, דס, אמן, ליאור,
מזתים

כנסת **

**

**

**

סודי

71,3.10

1294

חוזם: 4880/6

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 51, תא: 090687, זח: 1500, זח: מ/טג: 8

נד: 8

סודי/מיוז

אל: אירופה ב', מצפא'

מאת: הציר, לונדון

להלן משיחה עם רובין רמאל

א. הטענה ברציה

עד כמה שידוע לה הסכסוך אינו על סדר היום של הועידה.
 בין הנושאים שתאצ'ר מתכוונת להעלות עם רייגן מומיע
 גם הסכסוך עם שתי נקודות להדגשה:
 1. שארהב' תהיה יותר מעילה בענייני המזת'.

2. בהקשר למגעי בריטניה-ברז'ל ובמיוחד שיחות מיוארט
 מוליאקוב, מומלץ שארהב' תקיים שיחות עם הרוסים על
 הנושא.

ב. המפרץ

רייגן ביקש סיוע בריטי 'לא רק במילוט' למאמץ האמריקני
 במפרץ. בריטניה והשוק תמכים על המדיניות האמריקנית
 התוקפנית בלתי איוון. אינם בטוחים כלל שאיוון אכן מתכוונת
 להסוג את מירי הורמוז או להפעיל את הטילים הסיניים
 שהם אכן מטכניים.

ג. סוריה

בשלב מסוים שקלה ארהב' אם לא כדאי להחזיר את השגריר
 האמריקני לזמשק. התייער עם הבריטים ותאצ'ר התנגדה
 בתוקן למהלך. אמרתי שאין שום סימן סוריה אכן ויתרה

מושרד החוץ-מחלקת הקשר
סודי

נכנס

1288

71 103.3

חוזם: 6/2981

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 33, תא: 050687, זח: 1600, דח: מ, טג: ט

נד: 8

סודי/מיד

אל: מנהל אירופה ב'

מאת: הציר לונדון

משיחה עם סיר דויד מייארס.

ביומים אלה חזרו מייארס וגולטי משיחות עם אנשי משה"ח הסובייטי במוסקבה. הילוכי הדיווח על המז"ת מתקיימים בדרך כלל פעם בשנה אך אי אפשר להגיד שזה ממוסד.

מטעם הרוסים ניהל את השיחות פוליאקוב.
להלן מדובר מייארס:

א. בהשוואה לשנה שעברה הרוסים היו הפעם יותר גלויי לב. השיחות נסבו על מלחמת איראן-עירק והסכסוך הישראלי-ערבי.

ב. פוליאקוב אמר שנתקבלה החלטה בדרג הגבוה ביותר לתמוך בסיום מלחמת איראן-עירק למרות שהיו כאלה שטענו כי מבחינתה של ברה"מ מוטב שהמלחמה תימשך כי היא מגבילה את יכולתה של אראן להתערב באפגניסטן. אותו הדבר חל על הסכסוך הישראלי-ערבי. היתה דיעה שהמשך הסכסוך משרת את האינטרס הסובייטי אולם ההחלטה היתה לפעול למען שלום כולל. הדרך הטובה ביותר להתקדם לקראת שלום הנה באמצעות ועידה בינלאומית. ברה"מ נועלת נדי להשפיע על טוריה והפלשתינאים שיקבלו

את ה- "NEW THINKING" "

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ג. מיוארס הדגיש כי כרגע הסובייטים מדברים בנחמדות כלליות אך אין ספק שהם מתכוונים להיות פעילים בתהליך השלום ובבוא העת ובקונטקסט הנכון הם יציגו עמדות. טיבה אחת לחוסר בידור שבנושאים מסוימים העמדות אינן מגובשות.

ד. שוחחו הרבה על המעורבות הסורית במעשה הינדור. הרוסים טענו כי "אסאד אמר להם" שממשלת סוריה לא היתה מעורבת בנסיון החבלה במטוס אל-על. למיוארס ספק אם הרוסים מאמינים לאסאד והוא חזר על העדויות הברורות המצביעות על מעורבות שלטונית סוריה.

יחסי בריטניה-איראן

התרשמתי מדברי מיוארס שהמוראו"ב מתוח למדי לקראת תגובה אירנית על סגירת הקונסוליה במנצ'סטר. לדעתו התקרית כולה משקפת את המאבק הפנימי על השלטון אחרי חומייני. הסיפור התחיל עם תקרית רמטולת תגמול פרטיזנית של אנשי ה"קומיטה" אולם נעת משהפן למשבר בין ממשלות הוא משמש נושא לויכוח בין קיצוניים וכרגמטיים.

האיתותים השונים והמנוגדים שהם מקבלים מטהרן מצביעים על כך. לא היתה להם כל אפשרות לעבור לסדר היום על פגיעה בה חמורה בדיפלומט בריטי אולם לא היו רוצים שהמשבר יתדרדר לניתוק היחסים עם איראן.

אם טהרן אכן תגיב בצורה בלתי רציונלית יש לה יותר מה להפסיד מאשר לבריטניה.

רצח כראמה בלבנון

שתי האפשרויות שהגיעו למוראו"ב הן:

א. שהוא נרצח ע"י הנוצרים.

ב. נרצח ע"י גורמים מוסלמים אנטי-טוריים בטריפולי. מנסיונו כשגריר בלבנון הוא נוטה לחשוב שיד הנוצרים היתה בזר. המלג של געגוע קרא כל הזמן להתפטרות כראמה ושמה כשרה"מ לבנון התפטר. ייתכן וחששו שיחזור בו.

חסיין וירדן

...the

משרד החוץ-מחלקת הקשר

מיוארס אמר כי אנו בודאי מתארים לעצמנו תחת איזה לחץ
נבו הזיון הציבורי ב"הסכמות" מעמיד את המלך.

רביב

רות

תפ: שהח, דהמ, מנכל, ממנכל, אירא, אירב, ר/מרכז, ממז

STUDY

RESEARCH

THE EFFECTS OF THE STUDY ON THE STUDENT'S ATTITUDE

STUDY

RESEARCH

THE EFFECTS OF THE STUDY ON THE STUDENT'S ATTITUDE

THE EFFECTS OF THE STUDY ON THE STUDENT'S ATTITUDE

THE EFFECTS OF THE STUDY ON THE STUDENT'S ATTITUDE

THE EFFECTS OF THE STUDY ON THE STUDENT'S ATTITUDE

THE EFFECTS OF THE STUDY ON THE STUDENT'S ATTITUDE

משרד החוץ-מחלקת הקשר

למעול בנקאות. לבריטים 19 דיפלומטים בטהרן לעומת
21 איראנים כאן. במטרה להוסיף דיפלומטים נוספים האיראנים
להחליפם מידי חודשים-שלושה כשהם נעזרים במאגר הסטודנטים
כאן. ודורשים הכופות את החטינות לאנשים החדשים כאשר
בגלל משך זמן התהליך טרם ברטלו החטינויות של האנשים
קודמים.

4. אם יגיעו הדברים לידי משבר, הרי שאין טמק שאיראן תמסיד מכן הרבה יותר. יעבר לקונסוליה במנצ'סטר והשגירות בלונדון הרי נמצאים כאן גם משרדי חברת הנפט והרכש הצבאי אזורי. בנוסף לכן הזכיר ווגאן האפשרות של טגירת הנציגות האיראנית בהונגקונג דרכה מתקיימים מגעי איראן עם סין.

יָרֵם שָׁנִי

77

תפ: שפח, רהמ, שתבט, מנבל, ממנבל, סמנבל, ממד, רס, אמן, אירא, אירב

1. The first of the three main points of the report is that the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the

2. The second of the three main points of the report is that the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the

3. The third of the three main points of the report is that the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the

4. The fourth of the three main points of the report is that the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the

5. The fifth of the three main points of the report is that the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the
the report is a summary of the work done in the field of the

נכנס **

שומר

71 1033

1289

**
**
**

חודש: 6/642

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 7, תא: 010687, דח: 1700, דח: מ, טב: ש

נד: 9

שומר/מיוז

אל: אירופה 2, אגף מזה"ת

דע: המרכז

מאת: יושף מדיני לונדון

משיחה עם קורט האחראי לסכסוך ישראל-ערב בפוראוף:-

1. ביקור אסאמה אלבאז:-

א. נפגש ב-7/5 עם שר המדינה רבטון לבקשת שגריר מצרים באן. הגיע ללא הודעה מוקדמת ומבלי שטרה להודיע לשגריר בריטניה בקהיר. הרצה בפני הקולג' המלכותי ללימודי הגנה.

ב. בשיחה עם רבטון העביר תחושה של אופטימיות לגבי הועייה הבינלאומית כשהביע דעתו שזו תצא למועל עוד לפני סיום השנה הנוכחית. קבע שהעמדות הירדניות והמצריות זהות. הוסיף שמצרים איננה מוכנה להסכים שהועייה תהווה עלה תאבה למו"מ ישיר והיא חייבת למיכן לאפשר למליאה את היכולת והאחריות להתערב במקרה הצורך.

ג. רואה עדיין אפשרות סבירה לקיומה של משלחת ירדנית כלשתיונית משותפת והחלטות המל"כ לא חיסלו לדעתו אפשרות זו. למעשה נותר אפילו פתח להשתתבותם של אישים שאינם מזוהים כאנשי אש"פ.

ד. אלבאז הגדיר את הע הסורית י' כקונסטרוקטיבית במידה סבירה י' אולם ציין שלהערכתו עמדה זו הינה טקטית בלבד

1 •

Page 6 Jan 1

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ולשרים אין שום מחויבות לנושא.

ה. התגובה המצרית להחטות המל"ם היתה רגשית ומיועדת לשמירת היוקרה. בדיועד מבינים את בעיותיו של עראפאת.

2. קורט מסר שהעלו כאן תסריט אפשרי לגבי מצבו של חוסיין במידה ורעידה בינ"ל תתקיים לעומת מצבו ללא רעידה וכשהסטטוס-קוו נשמר. למרות שלא הגיעו למסקנות חד משמעיות הרי שבהכללה מעריכים שחוסיין מחויב לרעידה. ניתן אמנם להמשיך במצב הנוכחי אולם זו הסיטואציה שברירת בעלת גרף שינויים גדול העלול להפוך לרעתו ובמידה במגזר הפלשתיני.

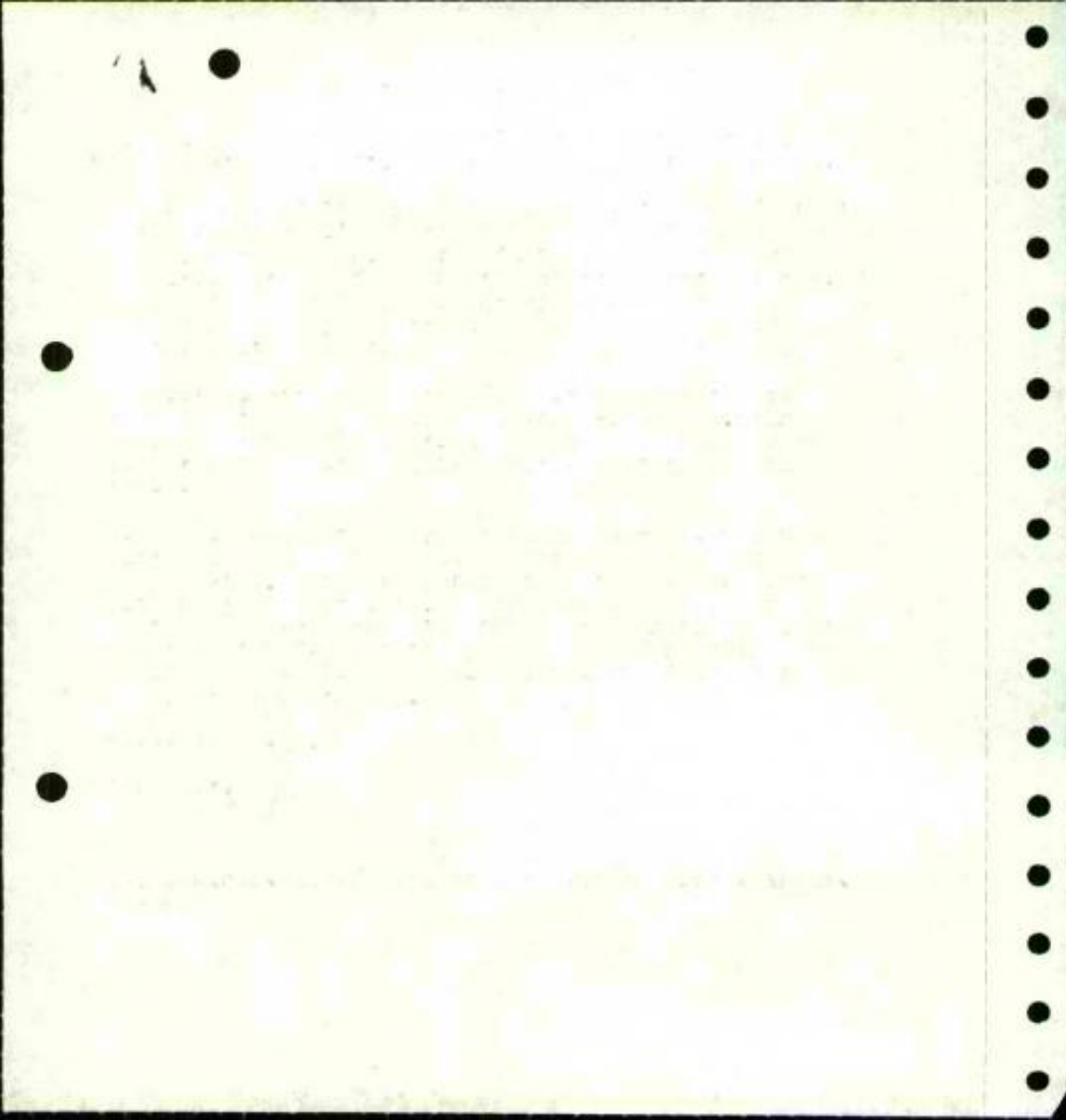
3. לפני שבועיים קבלו דיווח על פעילות סוביטית חדשה שמטרתה לקיים מפגש מל"ם בדמשק תוך 6-8 חודשים. לדברי קורט לא היתה הסכמה לבן ברצונות רבה אלא שעתה הגיעו אליהם שני דיווחים נוספים ממקורות שונים, החוזרים על אותה ידיעה.

4. מסר על מפגש שרי החוץ האירופאים ב-25-26. טינדמנס הצליח לעצבן את הנוכחים כשחזר ודיווח משך שעה על סיורו באזור. האיש חזר מאובזב לחלוטין הגם שהוא עדיין בעד פרופיל ארופאי גבוה. הדיון שהיה טובט בכך שכל הצהרה נוספת לא תהיה לטובת הנושא ויש להמתין להתפתחויות ובמידה בישראל. הבריטית שהעריכו קודם לכן שישנה טבירות שטינדמנס יציע מפגש עם עראפאת קבעו עמדתם לענין האומרת שהזמן איננו מתאים לכך.

הנושא לא הועלה.

יורם שני.

תפ: שהח,רהמ,מנכל,ממנכל,אירא,אירב,ליאור,מצרים,ר/מרכז,ממד,רס,אמן

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-831 8850

1302

סגרירות ישראל
לונדון

שומר

1792

ד' בסיון תשמ"ז
1 ביוני 1987

103.3 - C2

הנה
מכ

אל: אירופה 2,

המרכז,

מע"ח,

הסברה.

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית.

1. בסקירתי הקודמת (18 במאי-סעיף 1) כתבתי שהבחירות בבריטניה מביאות לכך שנושאינו אינם בכתורות ואנו זוכים לאתנחתא. כללית, משפט זה עדיין נכון, אך אני מודה שבעשרת הימים שחלפו, ואולי במיוחד לאור הארועים במפרץ הפרסי, היה המז"ח יחסית בכותרות. הטלויזיה והרדיו "נכבשו" ע"י הבחירות כמעט לחלוטין, ואפילו נושאים כבדים כמו המפרץ אינם משנים התמונה הכללית; באמצעי תקשורת אלה אי אפשר להוסיף זמן שידור עד לבלי סוף. אך בעתונים לא נפגעו עמודי החוץ ובשינוי לאמור בסקירתי הקודמת, גם עמודי OP-ED ומאמרי מערכת ממשיכים להיות מוקדשים לנושאי חוץ ובמידה לאזורנו שבו ארועים בוערים תרתי משמע. הרי צריך להיות ברור שהקורא הממוצע אינו משנה הרגלי הקריאה שלו ואם היה מקדיש חצי שעה על כוס קפה בבוקר לקריאת עתונו, ימשיך לעשות זאת גם עתה; אלא שעתה יתרכז בחדשות המרכזיות מבחינתו, שהן בסופו של דבר חדשות הבחירות. הוא לא ירבה להתעמק בשאר העמודים ובפרט עמודי החוץ. אך העתונים הבריטים כותבים וכותבים ושופכים דיו על פרשות פולארד, הועדות השונות שאיש בציבור הבריטי (ושאלתי אפילו יהודים המעורים בנעשה בארץ) אינו יודע מה ההבדל ביניהן ומיהו מה ועוד נושאים ישראלים. אנו מתקרבים גם לארועים "הטראומטיים" של חודש יוני (ששת-הימים, לבנון וכו') ואני סמוך ובטוח שלקראת ימים אלה יושפך דיו רב. סגנונות ראשונות הופיעו ב"גארדיין" (סדרה בת שלושה מאמרים של בלאק). למזלנו, הבחירות נקבעו ל-11 ביוני, ותאריכי יוני שלנו נופלים לשיא מערכת הבחירות והימים הראשונים שלאחריהן אך לאור נסיון הימים האחרונים אני בטוח שיימצא מקום גם למאמרים בנושאים אלה.

2. ארועי חודש יוני מתקרבים ואני יודע כבר עתה על מספר תכניות מתוכננות לרדיו, טלויזיה וסדרות מאמרים בעתונות. הערכתי היא שלא נשבע נחת ממה שיאמר וייכתב.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01 827 8053

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

הסנונית הראשונה, סדרת מאמריו של בלאק, נותנת את הסון: חיים עלובים וחסרי תקווה כצל הכיבוש הישראלי, ברוטאליות גוברת של הכובשים והשענות על מודיעין וצעדי ענישה קשוחים. הטיימס (מוראי) מכין גם הוא סדרת כתבות (על רקע זה נעצר מוראיי לפני זמן מה ע"י המשטרה בי"ם), הבי.בי.סי שיגר כבר שני צוותים ארצה (WORLD SERVICE והחדשות הרגילות) וכו' וכו'. לארועי י"ם יצא לכסוף רק כתב הפינגשל טיימס JOHN WESTBROKE כאשר איש הגארדיין TERRY COLEMAN נשאר בסופו של דבר בבית. נאמר לי שהוא חיוני לכיסוי הבחירות עקב היותו בעיקר כותב דיוקנאות ויש צורך בדיוקנאות מנהיגי מפלגות, חברי פרלמנט ומועמדים בימים אלה. אני אכן נתקל כמעט יום יום בדיוקן שהוא כותב ונראה לי שהתירוץ שלהם הפעם אכן BONA FIDE.

3. נפגשתי במהלך עשרת הימים האחרונים עם כותב מאמרי המערכת בענייני חוץ של הטיימס HENRY STANHOPE (דיווחתי בנפרד), ועם JAMES Mc. MANUS, עורך חדשות החוץ של הסאנדיי טלגרף (דיווח בנפרד).

השתתפתי בארוחת ערב שאורגנה עבור משלחת עתונאי כלכלה מהתקשורת הישראלית הטבקרת כאן וארגנתי עבור יחזקאל יעקובי (כתב הטלוויזיה בערבית) סיור במערכת הבי.בי.סי. כמו כן ארגנתי מפגש כתבים ישראלים עם מנכ"ל משרד רה"מ שעבר כאן (דיווחתי בנפרד).

4. הפגישה המעניינת ביותר שקיימתי היתה עם נספח העתונות כשגארה"ב כאן AURELIUS FERNANDEZ.

ביקשתי את הפגישה בין היתר כדי לקבל SECOND OPINION על "הדיאגנוזה" שאני עושה כאן ביחס לעתונות. מטריד אותי שאני עלול ליפול בשבי דעותי ושלא אבחין בפתיחות ובהזדמנויות לשנות דברים. לצערי/שמחתי ניתוחו דומה לשלי: עניין רב במז"ת מעבר לצורך הענייני, דיווח עד כדי פרטי פרטים ואווירה כללית אנטי-ישראלית (לדעתו גם אנטי-אמריקנית).

שאלתיו לגבי דרכי תגובת השגרירות למאמרי ביקורת בעתונות הגובלים לעיתים בעוינות ואף בפגיעה אישית כנשיא ארה"ב. לדעתו, מכתבים למערכת הם השיטה הפחות יעילה; הוא מעדיף לכתוב שלא לפרסום לעורך או עורך המדור המסוים. כמו כן הוא בעד מפגשים בין

צוות השגרירות בראשות השגריר וצוות העורכים של אמצעי התקשורת. הוא מעדיף ששגרירו לא יופיע בתקשורת ובמקומו יופיע האדם הרלבנטי בושינגטון. כמובן שקיומם של אולפני חדשות בריטיים בבירה האמריקנית מקלה עליו את המלאכה. הוא שאל אותי לגבי חלוקת העבודה במחלקה שלי בשגרירות. כאשר השבתי לו שאין לי מחלקה ואין עם מי לחלוק, נפלו פניו: לרשותו 34 עובדים!

בברכה

7/11/66

משרד החוץ-מחלקת הקשר שמור

** נכנס

**

**

**

חוזט: 5,16776

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 206, תא: 260587, חז: 1700, דח: 1, טג: ש

נד: 8

זג-ג-13

שמור/והון

אל: אירומה 2, המרכז

מאת: יועץ מדיני לונדון

בשיחה עם שפלנד מהמחקר הועלה גם תיוון פהד בצפון אמריקה.

1. להערכת הגיע המפגש לידי ביצוע רק משום ששני הצדדים היו מעוניינים לכבד את רצונו של פהד. לא היה בו שום גישור על פני האינטרסים המנוגדים של שתי המדינות ולא מבחינים בויכוח בשום תוצאות. לא ברור בשלב זה אם יתקיים בכלל מפגש נוסף.

2. ערפול קיים גם לגבי הילופי השבויים שהוחל בהם שלום ולא ידוע אם הינם תוצאה של המפגש. טבורים שבין החיילים המרוקנים ששוחררו היו גם כאלו שנתפסו ע"י הפוליסריו. לכן משמעות שכן הדבר מעיד על רמת המעורבות האלג'רית המובחשת תדירות.

יורם שני.

תפ: שהח, ממנבל, ממנבל, אירא, אירב, ר/מרכז, ממד, דס, אמר

THE UNITED STATES OF AMERICA
DOCTOR OF THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C.

201-341

REPORT OF
SPECIAL AGENT IN CHARGE
ON THE
MATTER OF
THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C.

REPORT OF
SPECIAL AGENT IN CHARGE
ON THE
MATTER OF
THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C.

REPORT OF
SPECIAL AGENT IN CHARGE
ON THE
MATTER OF
THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D. C.

נכנס

בלמס

103.3.67

חוזם: 5/15395

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 180, תא: 260587, חז: 1400, חמ: מ, טג: ב

נד: 8

מיוזי/בלמס

אל: אירופה 2

לע: טגריר ציר מזת

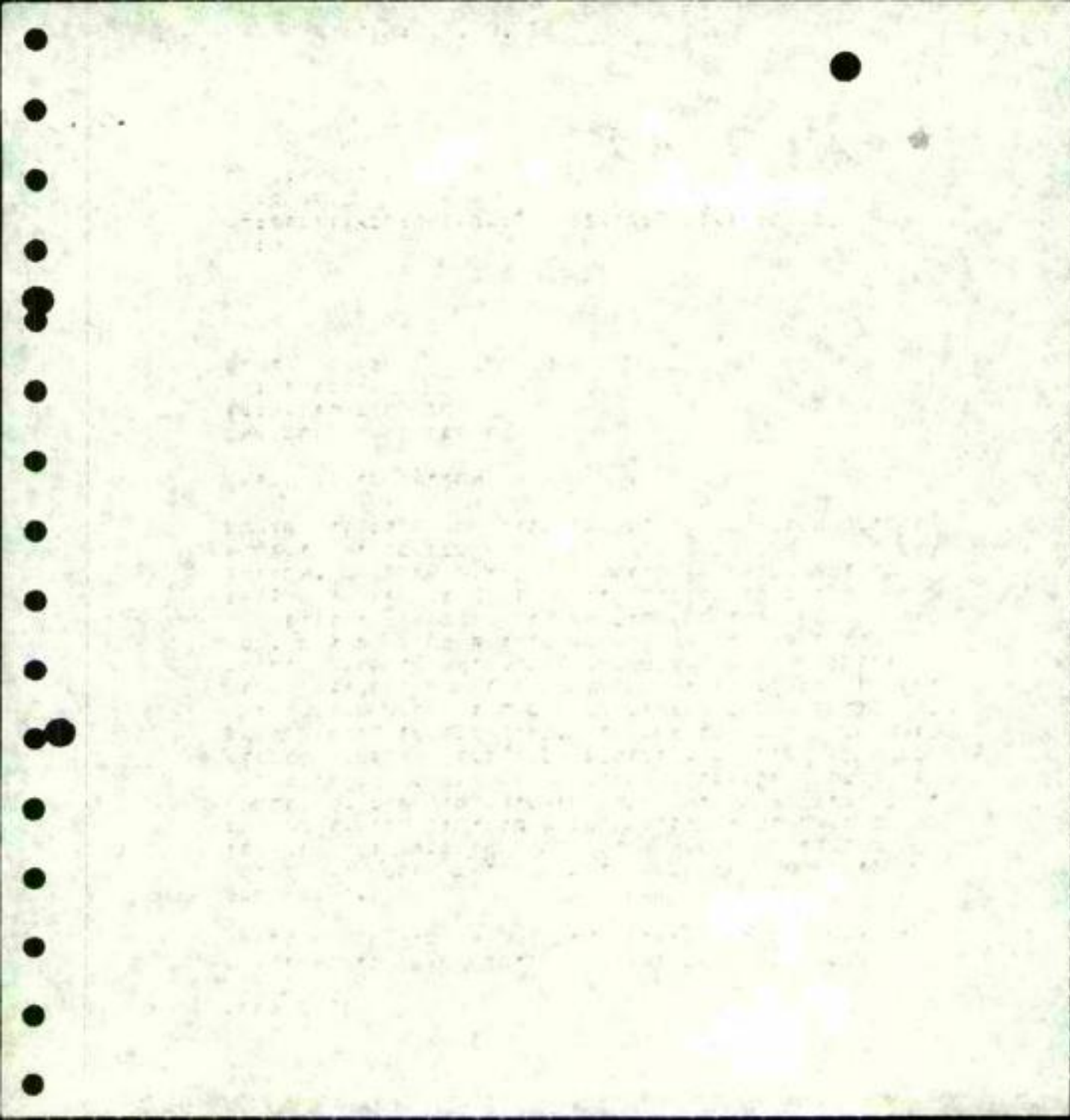
מאת: ברוס קשון זבלין

תמיכה לורית באיירא

ממשלת אירלנד חוקרת דיווחים שהגישו בראשונה בעיתון
הבריטי האינומנדנט שלוב החלה שוב לספק נשק וחומר נפץ
לאיירא. שר החוץ לניהן אמר בדויל (הפרלמנט האירי)
ב 15 מאי שאירלנד תנקוט צעדים דיפלומטיים נגד לוב רק
אם הדיווחים יאומתו. הוא לא פירט מה יהיה טבע הצעדים
הנל. בלי התקשורת האירים הצטטים מקורות משטריים
בכירים האומרים שאינטרפול התבקש לגלות את המסלולים
שדרכם הגיע הנשק וחומר הנפץ דרך אירופה. הווח המקורי
באינומנדנט טען שחומר נפץ פלסטי בשם סמטקט המיוצר
בצנחנות לובקיה ושסופק ללוב. היה בשימוש לצורך רצח השופט
גיבסון בצפון אירלנד לפני כשבועיים. כך היה חומר הנפץ
הנל בשימוש במעטפות הנפץ שנשלחו בלונדון בשבועות
האחרונים. ניהוחים עתונאים כאן רואים את התמיכה באיירא
כאחת האובציות היחידות שנותרו בידי קדאפי להגדלת
יוקרתו אחרי ההפצות האמריקניות אשר קדמו למערכה
שניהל נגד מטרת באירופה בקיץ שעבר והחמלה החריפה
שנחל בצאד.

מקורות משטריים כאן על פי דיווחים מעיתונות אישרו
שהאיירא היה בקשר מתמיד עם קדאפי בשנה שעברה.

ברוס קשון

משרד החוץ-מחלקת הקשר

א

תם: שהח, ממנכל, ממנכל, אירא, אירב, ליאור, מזתים, מרכז, ממד, רם, אמך

103.3-67

חוזם: 5,11795

אל: המשרד

מ-: 710100, נר: 152, תא: 200587, זח: 1800, דח: מ, סג: ב

נד: 8

מידי/בלמס

אל: מעת

דע: אירופה 2

מאת: עתונות לונדון

דוח תקשורת 20 דנא

א. ספיחי פרשת ההתקפה במפרץ עדין מקבלים כיסוי נרחב ופיננשל טיימס מאמר מערכת. כמו כן בכל העיתונים על נתוק הקשרים הדיפלומטים בין אוסטרליה ולוב.

ב. המצב במפרץ.

1. בכל העיתונים מכתביהם ומסוכנויות על הנעשה בווינגטון. תיחקור הארועים חקירה משותפת אמריקנית עירקית בהתרחשויות וסיפורי ניצולים. בטימס (פיסק) שעירק חושבת שארהב תגביר עתה מעורבותה כדי לסיים המלחמה. מאזכר שוב פרשת הליברטי. כתבה נוספת על הדיונים להקמת כוח ימי בינל שיפטרל במפרץ. ארהב וברהמ' פועלות במועביט להטלת אמברגו נשק על אירן. משקיפים : פעילות עירק נועדה מלכתחילה כדי לבנאם הסכסוך. בגרדיאן ממוסקבה שעל ארהב לצמצם נוחותה הצבאית במפרץ בטרם תשתף עימה ברהמ' פעולה במפרץ. בכתבה נוספת על ראיון פאהד לאל סיאסה הכוונות ובו הערכתו שהסיכסוך קרב אל קיצו. באינדפנדנט (בולוק) שאירן התקינה טילי סילקוורס בפאו ומאימת על מבועאות נמל כווית.

2. בפיננשל טיימס מאמר מערכת. ההתקפה אולי אינה טעות כיון שעירק תמיד שאפה לבנאם הסכסוך. המאמר מדגיש הסכנות בהמשך הסכסוך והתעלמות המערב ממנו. על ארהב והמערב להמשיך בפעילות מדינית וצבאית לסיים המלחמה

1. The first part of the report is a general description of the project and its objectives. This section provides a brief overview of the work that has been done and the results that have been achieved. It also discusses the importance of the project and the need for further research.

2. The second part of the report is a detailed description of the methods used in the study. This section provides a thorough explanation of the experimental design, the data collection procedures, and the statistical analysis techniques that were used. It also includes a discussion of the limitations of the study and the potential for bias.

3. The third part of the report is a discussion of the results of the study. This section presents the data that were collected and the conclusions that were drawn from the analysis. It also discusses the implications of the findings and the need for further research.

4. The fourth part of the report is a conclusion and a summary of the findings. This section provides a final overview of the project and its results, and it also discusses the implications of the findings for future research. It also includes a list of references and a list of figures and tables.

5. The fifth part of the report is a list of references. This section provides a list of the sources that were used in the study, and it also includes a list of figures and tables.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ולהבטיח חופש הספנות אולי תוך הטלת אמברגו נשק על אירן.

ג. ישראל

בטיימס (ברונשטיין) ובפיננשל טיימס (ויטלי) שהמערך הצטרף לליכוד בהצבעות אי האמון בכנסת. ויטלי מוסיף שפרס נוכח בשובו בחוסר סיכוייו להפיל הממשלה.

ד. אוסטרליה לוב

בכל העיתונים על הניתוק וגרוש הדיפלומטים הלובים. הסיבה: עידוד אי היציבות באגן הפאסיפי והתססת הילידים באוסטרליה. בטיימס ששגרירות אוסטרליה בכוננות טרור.

ה. ולדהיים

באינדפנדנט בגרדיאן ובדיילי טלגרף על הופעתו בטלויזיה ולריו שעשה שגיאות בהתנהגותו בפרשת עברו הצבאי אך הוא חף מפשע. בגרדיאן שהביקורת בו ינה נגדו גוברת. סכנה לשלמות הקואליציה.

ו. שונות

בדיילי טלגרף (קופלין) שאסד מגביל פעולות החזיתות בדמשק ובפרט חוותמה כעונש על הצטרפותם לאשף. בדיילי טלגרף ובבי.בי.סי שארגנטינה תספק טכנולוגיה גרעינית לאירן.

מנור

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רם, אמן, קלוורי, מעת, הסברה, לעמ, דוצ-ים, דוצ, פזנר, צנזורצבאי, אירא, אירב

משרד החוץ - מחלקת הקשר
מס' 1000/77
תאריך: 10.10.77
שעה: 15:00

1 2

THE UNITED STATES OF AMERICA
DO hereby certify that

the within and foregoing is a true and correct copy of the original as the same appears in the records of the

State of New York, at the City of New York, this

day of

19

Witness my hand and the seal of the State of New York, at the City of New York, this

נכנס **

שמור

**

**

**

103.3.62

חוזם: 5,10845

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 141, תא: 190587, זח: 1800, דח: ד, סג: ש

נד: 9

דחוף/שמור

אל: אירופה 2 מצרים

דע: המרכז

מאת: יועץ מדיני לונדון

משיחה עם רוברטס האחראי למצרים בפוראוף:

1. א. השתתף בפגישת בטרס עאלי ב 10.5 עם שהח רנטון. מתברר שהמצרי הגיע להזמנת רנטון שלא הצליח לפגוש בו בעת ביקורו בקהיר בספטמבר אשתקד. הנושא הישראלי הועלה אולם הרושם הכללי הינו שעאלי איננו מהווה אישיות מרכזית בענין זה.

ב. האורח הביע אכזבה מכך שלא מבחינים במומנטום משמעותי לכיוון השלום מאז 1982, מה שמציב את המתונות בעמדת הגנה ומאפשר מאידך הקמת ברית בין רדיקליזם שמאלני לבין פונדמנטליזם איסלאמי. הזכיר את האחים המוסלמים וקבע שארגון זה איננו יכול להתקיים בצידה של קהילה דמוקרטית ולכן כמו בעבר יש לצפות מהם לטרור פוליטי גם בעתיד. לפי רוברטס הגיב רנטון בתשובתו כי הפתרון חייב לבוא מבפנים וכי האכזבה מתהליך השלום הינה תוצאה של אי עשייה עצמית. יש להבדיל בין תרומות פוליטיות הבאות מבחוץ לבין פתרונות שכאלו. לאחר התנצחות מסוימת הסכים עאלי שהיוזמה צריך לבוא מהמדינות עצמן וכי נושא השלום כמסר המדינות המתונות חייב להתבצע בדרך של דיאלוג ומכאן שרואה בועידה הבינלאומית משום צד חיובי.

ג. סיפר על ביקור מנג'סטו בקהיר והדגיש את קיומם של יחסים אישיים טובים בינו לבין מובארק. הנושא העיקרי

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שהועלה בשיחות היה סודאן כאשר מנג'סטו הביא חוסר אמון עמוק ובסיסי כלפי מהדי ודחה כלנסיון מצרי לתיאוך. האתיופי גם קבע בבירור שרואה את מצרים כמצדדת בסודאן וגם באריתריאה ובודאי שאיננה יכולה לשחק את תפקיד המתווך.

2. רוברטס הזהיר המצב הכלכלי הקשה במצרים וההסכם עם קרן המטבע. לדבריו תכנית הקרן איננה משמעותית מספיק חדורה בפשרות ואיננה עומדת במבחן מקצועי מהיותה תוצאה של לחצים פוליטיים. בין מרכיבי התכנית פיחות משמעותי שיבוא באמצעות איחוד מטבעות והעלאת שיעור הריבית הפנימית וכן פגיעה ממשית בסובסידיות. המידה והיקף הביצוע של שני מרכיבים אלו הינם בסימן שאלה. סיפר שבין בעלי החוב המערביים ניתן להבחין ביונים שהם ארהב צרפת ואיטליה שכולן בעלי חוב כבדים וזהירים לבין הניצים דוגמת בריטניה היכולה להרשות לעצמה עמדה תקיפה יותר.

3. תוצאות הבחירות היו צפויות לדבריו ואין בהם משום הפתעה. דווח להם שהצלחת האחים המוסלמים גרמה לכעס רב בקרב המנהיגות המצרית כלפי המפלגות הקטנות שאיפשרו להם כניסה מכובדת לפרלמנט תחת כיסוי פוליטי דמוקרטי. סביר שהתוצאות יגרו העלאת הפרופיל של האופוזיציה המוסלמית בכל המדינה אולם לדברי רוברטס ניתן להתייחס לארועים חיובית יותר כאשר לעובדה שהאחים מוכנים להשתלב בשיטה הקיימת יש חשיבות משל עצמה. יש בזאת גם פתח לפריקת לחצים מוסלמים והפחתת העוינות כלפי המדינה החילונית.

יורם שני

א

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רם, אמנ, ממד, ליאור, מצרים, אירא, אירב, סייבל

•

משרד החוץ-מחלקת הקשר

10129

תאריך : 19.05.87

נכנס

בלמס

103
105-16

חוזם: 5,10129

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 124, תא: 180587, זח: 1300, דח: מ, טג: ב

נד: 8

בלמס/מיד

אל: מעת'

דע: אירופה 2

מאת: עיתונות לונדון

דוח' תקשורת סופשבוע 16-17 דנא.

א. הבחירות תופסות יותר ויותר כותרות ונתח מעתוני סופהשבוע על חשבון חדשות החוץ. בתחרות זו אפילו ישראל, היהודים והמזת' אינם יכולים לזכות (בשלב זה).

ב. הבחירות בבריטניה.
באובזרבר משאל דעת קהל המורה על יתרון 9 אחוז לשמרנים: שמרנים 42 אחוז (42 אחוז לפני שלושה שבועות), לייבור 33 אחוז (31 אחוז) ואליינס- 23 אחוז (25 אחוז).
בסאנדיי טיימס 14 אחוז יתרון לשמרנים: שמרנים- 44 אחוז, לייבור- 30 אחוז ואליינס- 25 אחוז.

ג. המצב הפוליטי בישראל.
בפיננשל טיימס ראיון עם שהבט' רבין. יש לנצל ההזדמנות שנקרתה ולפתור הבעיה הפלסטינית. מוכן לפשרה טריטוריאלית כאשר ישראל תשמור על שטחים בעלי חשיבות בטחונית.
חוסיין הסכים ליישב הפליטים בממלכתו. יש בסיס למומ' במסגרת ועידה בינלאומית. מעדיף בחירות על המשך המצב הפוליטי הנוכחי. באובזרבר (לוסטיג) שפרס CANNOT DELIVER

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or date.

First line of faint, illegible text.

Second line of faint, illegible text.

Third line of faint, illegible text.

Fourth line of faint, illegible text.

Fifth line of faint, illegible text.

Sixth line of faint, illegible text.

Seventh line of faint, illegible text.

Eighth line of faint, illegible text.

Ninth line of faint, illegible text.

Tenth line of faint, illegible text.

Eleventh line of faint, illegible text.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לא יכול לכפות מדיניותו על הקבינט ואינו יכול להביא לבחירות. הסובייטים זכו לשורת הישגים כתוצאה ממדיניות פעילה במזת' והם בעמדת יתרון מול ארהב': איחוד אשפ', שימת אסד במקומו, סיכוי לפיוס אסד-ערפאת ואסד-סאדאם, פריסת חוב מצרים, פעילות במפרץ והגירת יהודים. השאלה: כיצד תשתמש ברהמ' בהשפעה שרכשה עתה.

ד. משפט בארבי.

בכל עיתוני השבת שיתכן והשופטים יכפו על בארבי להיות נוכח בבית המשפט. בסאנדיי טלגרף מאמר המסכם השבוע במשפט ובאובזרבר דיווח ומאמר רקע.

ה. ולדהיים.

באינדפנדנט ובאגרדיין וכן בסאנדיי טלגרף שארהב' מסרה לאוסטריה הסברים על החלטתה אך לא מסמכים. בגארדיין שהתמיכה בולדהיים פוחתת.

ו. מזת'.

באובזרבר שאירן קונה אורניום בנאמיביה ממכרות המופעלים עי' חברה בריטית. באותו עיתון שאבו-נידאל הסכים כנראה להפסיק פעולתו באירופה בשיחות שקיים עם אבו-ג'יהאד ערב כינוס המלפ'. סקירה על פעילותו באירופה ובריטניה.

א. מנור

חא

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רם, אמנ, קלוורי, מעת, הסברה, לעמ, דוצ-ים, דוצ, פזנר, צנזורצבאי, אירא, אירב

כנס **

שם

26.3.87

חומר: 5,8390

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 101, תא: 140587, זח: 1800, דח: ד, סג: ט

נר: 6

שמו/דחוף

אל: בוינ'ל 2/ממ'ד

דע: אירומה 2

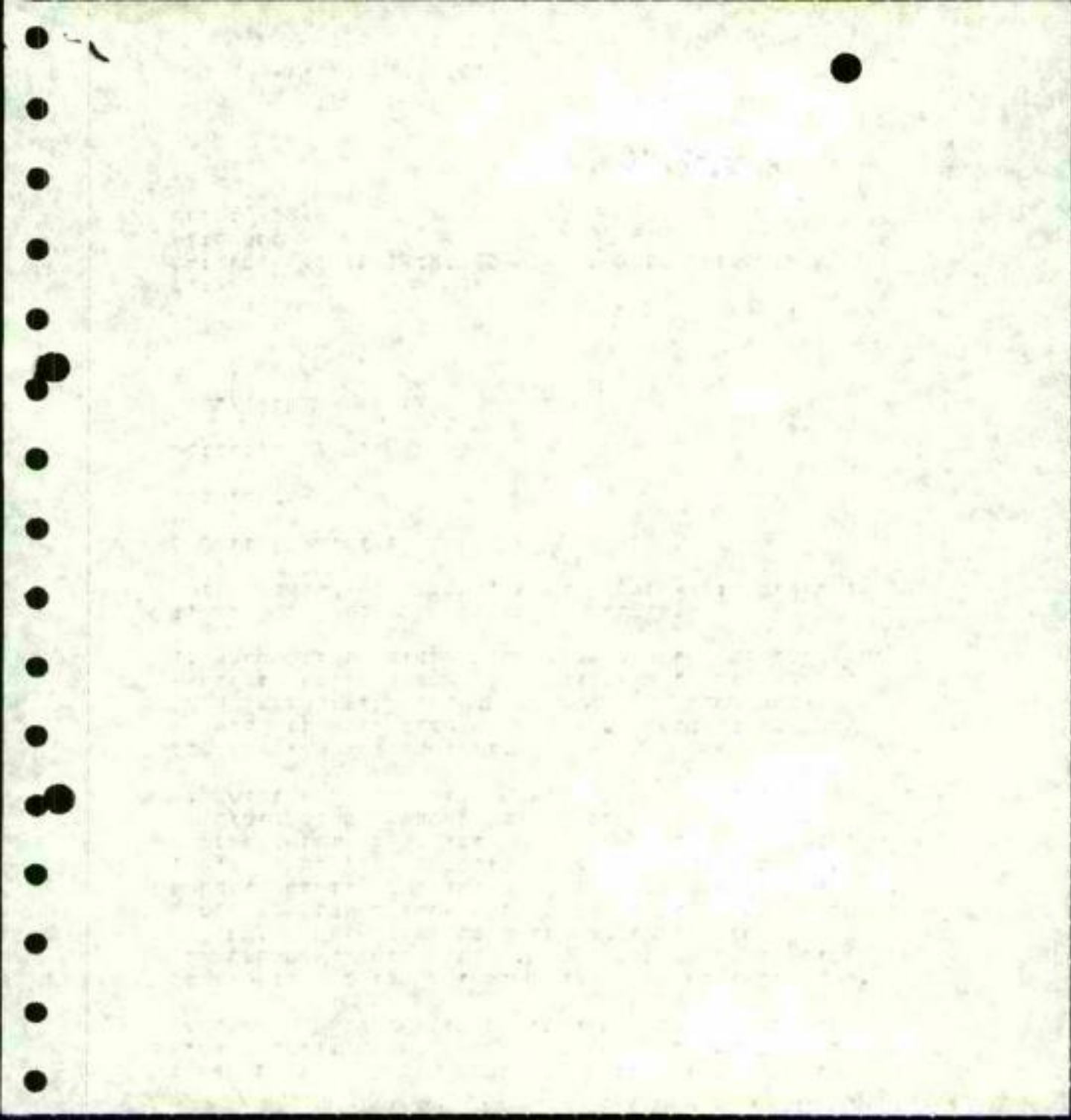
מאת: יועץ מדיני לונדון

משיחה עם דאקלינגהאם ממח' אמריקה בפוראוף: - ביקור הגב' צ'אקר CHALKER שרת המדינה באתיופיה.

1. מטרת הביקור היתה לבדוק תוצאות הסיוע הבריטי בשנים האחרונות וכן היחסים הבילטרליים. המארח היה ס/שה"ח בקלה ונפגשה בין היתר עם שנים מחברי הדירג אמדה מיקאיל וכן אויס טולה שר התכנון. טיסות הפנים נעשו במסוקי חיל האוויר המלכני.

2. בשיתות הרשמיות הוברר שאין אפשרות לשגר יחסיים מהכחינה הבריטית כל עוד ממשיך שמהטר בכיוון המרקסיסטי. הועלו ההתנגדות והדאגה הבריטית מהשימוש בנח שנעשה לצרכי 'הישרוב מחדש' של הכפריים כאשר ברור שחלק מהם הינם מאהדי המורדים באריתריאה והכוונה משרט לעקורם ממקומם. הועלה גם נושא זכויות האדם בעיקר לגבי המשמחה המלכותית האסורה. כנראה שנדון גם הסיוע האמריקני למורדי טון תוך הכחשה אתיופית מוחלטת. הדעה כאן שסיוע זה הינו מסיבי וללא כל יחס לשיעור הסיוע הסודאני לאריתריאה.

3. טבררים שהמסטר יציב והסיכויים לשינויים ממשויים אינם גדולים. משטרת הבטחון בסיוע מזרח גרמני ועולה ביותר ועדות לכן גם בעובדה שהמורדים אינם משתמשים

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

בטרור עירוני דוגמת "אורא" וארגוני טרור ידועים.
שמעו גם על חילוקי הדעות בדירג בין הרוצים בקירבה
נוספת לבריה"מ לבין המתונים יותר אולם אין להם הוכחה
לכן. מנגיסטו מתקבל כדמות הדומיננטית היחידה וללא
התחרים. בדיועבו לא ברור כאן מזה נוסה בקיצוניות
שבזו לכיוון המרכסיסטי.

4. למרות המצב זהירם והחוקה המרכסיסטית החדשה, יש
באן הסוברים כי הקשר עם ברית"מ מותנה במידה רבה בתמשך
המלחמה באריתריאה ובמתיחות עם סומלי, כאשר ללא אספקת
הנשק הסובייטית יהיה הצבא האתיופי המונה כ-200 אלף
חסר אונים. הגיעו לכאן גם שמועות שהסובייטים אכן גטמקים
נשק לאריתריאה מסיבה זו כשהמטרה הינה שימור המלחמה
לאורך זמן. אין אהדה מרובה ברחוב האתיופי לסובייטים
וקיים אפילו עיוורון מסוים כאשר בקרב פונקציונרים
מפלגתיים נוטים להמעיט במידת התלות האתיופית בברית"מ.

יורם שני.

אף

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, אירב, פרימור, מאמ, ר/מרנז, ממז, רז, אמך

מ"ק
ז"ק

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8060

שגרירות ישראל
לונדון

103.3.103

ט' באייר תשמ"ז
1987 14 במאי
1746 סימוכין:

✓ אל: ארופה 2, המרכז.

מאת: יועץ מדיני לונדון.

הנדון: הודעת דוכר הפוראופ: בוטרנס ע' אלי.

לנסח הודעת הדוכר מיום 11/5 אודות "ביקור העבודה"

של האורח המצרי.

בבכ"ה,
(G)
יורם שני.

העתיק מחלקת מצרים,

המרכז.

1. 1941 - 1942
2. 1943 - 1944

1. 1941 - 1942
2. 1943 - 1944

1. 1941 - 1942
2. 1943 - 1944

1. 1941 - 1942
2. 1943 - 1944

1. 1941 - 1942
2. 1943 - 1944

1. 1941 - 1942
2. 1943 - 1944

VISIT TO LONDON BY EGYPTIAN MINISTER OF STATE FOR FOREIGN AFFAIRS,
DR BOUTROS BOUTROS-GHALI

Line to take:

Dr Boutros-Ghali paid a working visit to Britain from 10-11 May in the course of which he had meetings with the Secretary of State, Mrs Lynda Chalker and Mr Tim Renton.

Dr Boutros-Ghali's meeting with Mrs Chalker lasted 60 minutes in the course of which they discussed the forthcoming meeting of the Organisation of African Unity which will take place in Addis Ababa in July. Dr B-G explained Egypt's attempts to introduce the discussion of broader issues (eg terrorism) into the OAU debate. He also explained Egypt's attempts to achieve greater coordination in the sharing of the Nile waters with her neighbours. Egypt's relations with Sudan and Ethiopia were also covered.

Dr B-G spent an hour with Mr Renton: discussions continued over lunch at Lancaster House. The talks concentrated on Arab/Israel matters, including the prospects for a Middle East peace conference and the consequences of the recent Palestine National Council meeting in Algiers.

Dr B-G also had a 30 minute meeting with Sir Geoffrey Howe. There was a discussion of the Arab/Israel dispute and proposals for an international peace conference. Dr B-G and the Secretary of State also discussed the recent elections in Egypt and the prospects for the Egyptian economy. The Secretary of State assured Dr B-G that HMG was ready to play its part when Egypt's draft programme was considered shortly by the IMF. He also referred to the additional £10 million in balance of payment support, offered to Egypt subject to a satisfactory conclusion to the IMF discussions.

TM

11 May 1987

שומר

נכנס

**

**

**

**

103.3.612

חוזם: 5-13443

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 161, תא: 130587, חז: 1300, ד: טג: ש

נד: 8

שומר/דחוף

אל: אירופה 2, המרכז

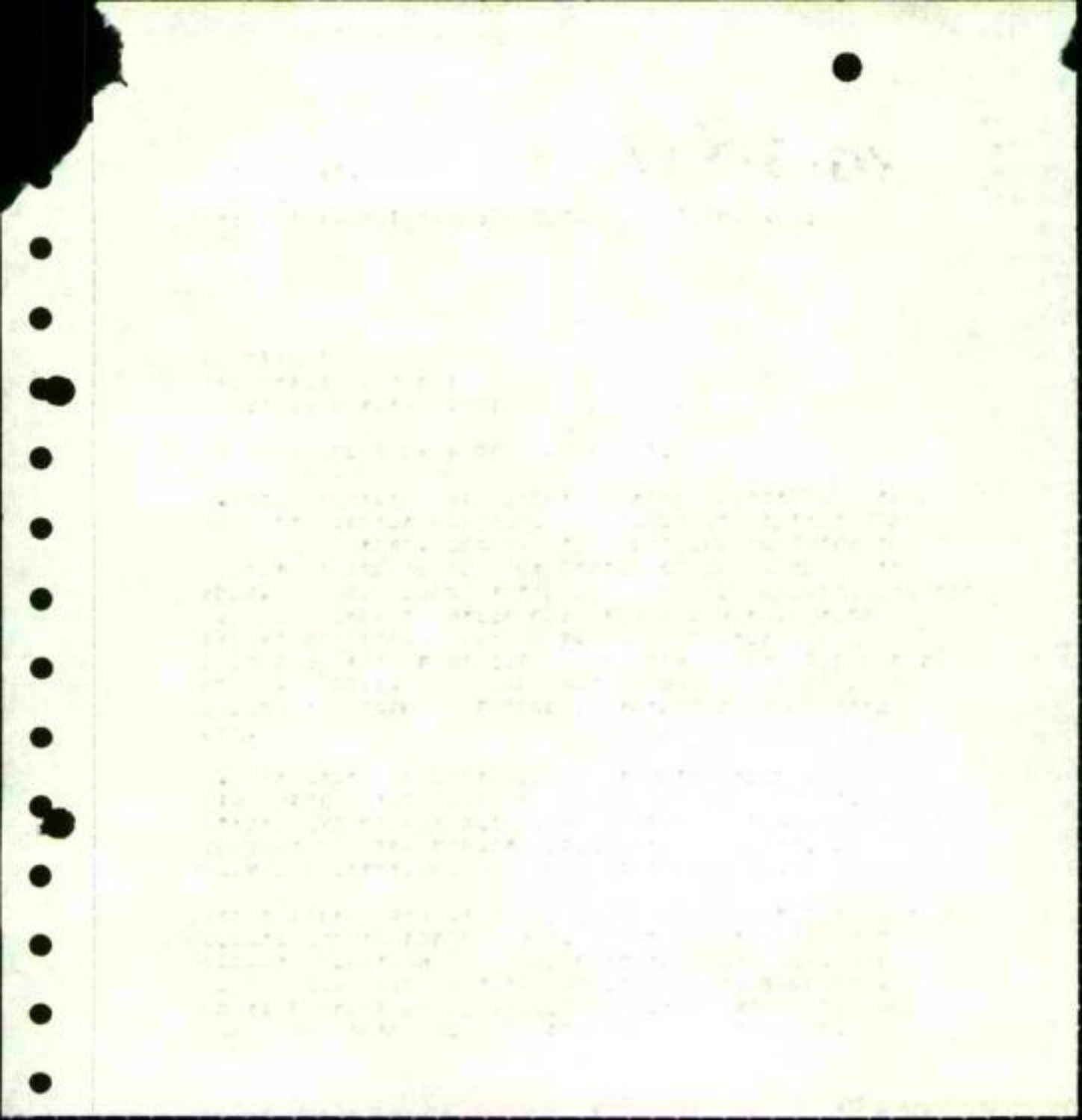
מאת: יועץ מדיני לונדון

משיחה עם רנדל מאגן מחקר בפוראום:

1. אינם מבחינים בשום סימנים באיראן המעידים על קיומו של תהליך פוליטי הבא לערער על רצונו של חומייני להמשיך במלחמה עם עיראק. במקביל אין שינוי בתנאים האיראנים הבסיסיים לסיום המלחמה קרי הדרישה להחלפת צאדס חוסיין ומפלגת הבעת. אפשרה היחידה אם בכלל הינה באפשרות שישלימו עם משטר עיראקי שאיננו רפובליקה איסלאמית. קיבלו כאן אישור אודות הפגנות האופנועים שהוכיחו בטהרן במשך מספר ימים ומחו נגד המלחמה ולא מיחסים לכן חשיבות מרובה. לשמועות על ההפגנה הגדולה שהיתה בביכול בשבוע ששעבר אין אישור משגרירות ומניחים לכן שלא התקיימה כלל.

2. אין ציפיות לפעילות צבאית איראנית ביבשה גם משום מזג האוויר הקיצו שמקל על הנועות השריון העיראקי. קיימים כאן חילוקי דעות באשר לדיווחים על שימוש איראני בנשק כימי באזור המרכזי שבוצע בביכול באפריל. מומחי הצבא כאן בודקים הנושא וטרם הגיעו למסקנות.

אלו הסבורים שהיה שימוש בנשק כימי נסמכים לעובדה שהיו נפגעים עירקים וכן לכן שמזג האוויר לא היה כזה שיגרם לנפגעים עצמיים אם היו אכן העירקים משגרי הגז. אין הסבר משכנע באשר למניעים האיראנים אם היה מעשה כזה. החשיבות איננה במובן בהתנצחות הפנימית אלא במתן תשובה לשאלה האם לאירן הנשק היכולת וההכנות להפעילו.

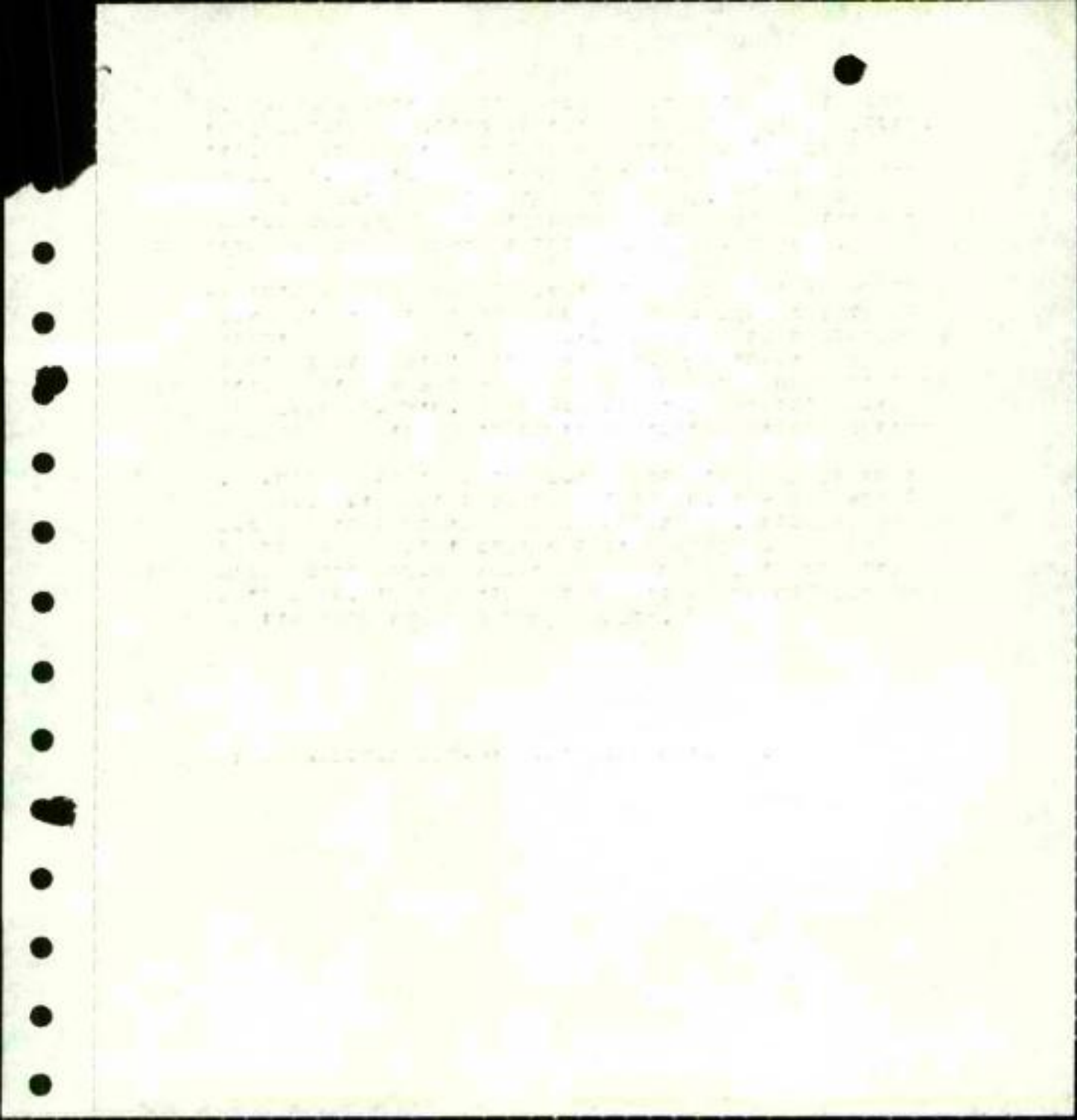

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. מעריכים שקיים תהליך שיפור יחסים בין איראן לבריתם וכי השמועות על תזוזה סובייטית לעבר עירק אינן נכונות. ידוע שמספר מומחים סובייטים אף חזרו למפעלי הפלדה באיסטמאהן. הפגיעות באניות הסובייטיות לא חיבלו בתהליך זה הגם שהפגיעה השנייה היתה של פסדראן. חוששים שמה הפגיעה בספינה האמריקנית וחוסר התגובה שלה תעורר יוזמה של בלתי אחראים ותדרור את המצב עוד יותר.
4. זהירים בהסקת מסקנות כלפי עירק אולם מניחים שהמוראל בצבא העירקי סביר וקיים הרצון להלחם. בקרב האוכלוסיה האזרחית סימנים דומים הנובעים כנראה מהעובדה שהרוב המכריע לרבות השיעים דוחה את הדוגמא האיראנית וכן ממידת השליטה שיש לצאדם ושלא התעררה כלל למרות חיכוכים שהיו בצמרת הצבאית. מצאו אגב כן שיטת שיפורים בביצועים הטכניים של חיל האוויר ובמידת ביכולת התיזלוק האווירי.
5. הגרילה הכורדית בעירק מפילה כיום יותר מבעבר ובעיקר מאז ההסכם בין שתי המפלגות הכורדיות. ללא ספק שקימת הבנה עם איראן המסייעת גם בחומרי מלחמה. הופתעו מהשימוש העירקי בנשק כימי כלפי הכורדים מכיוון שעד עתה הניחו שעירק נוקטת באמצעים שכאלו רק במצבים קריטיים ובאין ברירה. יתכן מאידך שהדבר מעיד על חומרת הפעילות הכורדית והחששות של השלטון המרכזי.

א

תפ: שהח, ממכל, ממנכל, אירא, אירב, ר/מרבז, ממדרס, אמנ

משרד החוץ-מחלקת הקשר

נכנס **

שומר

**
**
**

103-3-672

~~103-3-672~~

חוזם: 5,5722

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 73, תא: 110587, זח: 1830, דח: ד, טג: ש

נד: ש

9

שומר/דחוף

אל: המרכז אירופה 2

דע: קופנהאגן

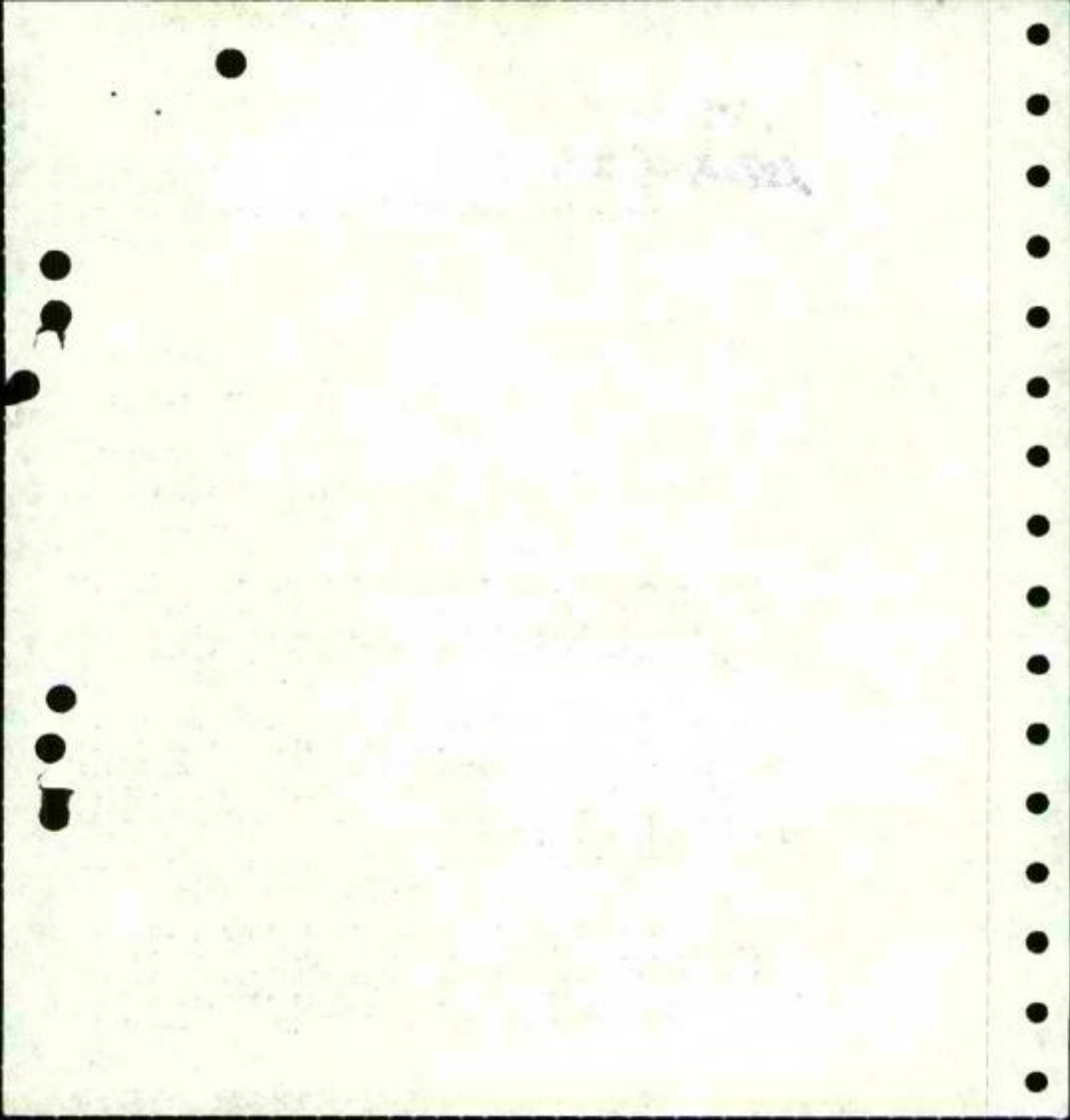
מאת: יושף מדיני לונדון

שלכם 720.

1. אגמי הדמים אצלי יחד עם שנים מאנשיו בשם ב מוקי ור לולואה. נבגשו כאן בין היתר עם מנהל מח מזרח אפריקה בפוראון ועם אשים בממלגה השמרנית ובליוור. כמו כן עם הארכיבישוף של קנטורברי ושל ווסטמינסטר. המשיך מכאן לבלגיה ולהולנד.

2. דחה את הדעת מושל חבל דרפור על הפינוי הלובי. לדברי אגמי הלובים עדין שם. הנוכחות הצבאית החלה בנראה במרץ 86 והיא כוללת בריגדה אחת של היר ומחלקת טנקים. מטרתם איננה ברורה לחלוטין. בתחילה העריכו שכונתם לסייע למוטבני אולם כיום טבורים שהם עצמם כלומר לקו מהווים את המטרה הסופית. אגמי מתעתד להיכשם עם מהדי בנובמבר ולהעלות בפניו את הבעיה הלובית כמו גם את רעיון עצמאות לזן.

3. לארגון קשרים טובים עם מורדים צפון אוגנדה הגם שלדברי אגמי תמיכתם באלו הינה מורלית בלבד. מודעים להתגברות הפעילות הלובית באוגנדה ונחודש יוני מוציא לשטח אנשים ללימוד המצב שם. רואים בלוב של קדאפי כאויב. הזכיר העובדה שהן 1987 מגורשים אנשי לזר מלוב ללא

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שרט סיבה יגבן ולבקשת מרגטבני. מתברר שמיועדנו טוקר
ממסלוג העם הדמוקרטי של אוגנדה מוצאו מלוד דבר הידוע
למוטבני התאמין שהארגון הסודני נגדו.

4. בדעת אגמי להתחיל עתה במעילות ציבוריות ממשיות בתקשורת
ובפרלמנטים במטרה להביא את נושא לדעת הקהל ומנהיגי
המערב. הבטיח להעביר אלי כל חומר שיוציאו לרבות זיווחים
מהשטח כמו גם דוח האנשים שיחזרו מאוגנדה.

5. מעביר בדיק עותקי מכתבים של אגמי לנשיאי אוגנדה
וקונגו לרבות למלכה הבריטית איתה נפגש ב 1954. כמו
כן סיקור של המתקנות הצבאיות בטורן בשנים האחרונות
ומצבו של הארגון.

יורם שני

א

תפ: שהח, מנכ"ל, מתכנל, אירא, אירב, ד/מרכז, ממד, דס, אמרן

EMBASSY OF ISRAEL

2 PALACE GREEN

LONDON W8 4QB

Telephone: 01-937 8060

שגרירות ישראל
לונדון

103.3 י"ב

ח' באייר תשמ"ז

7 במאי 1987

סימכין: 1729

אל: ארופה 2. ✓

מאת: ירוע מדיני לונדון.

הנדון: המכון הבינלאומי ללימודים אסטרטגים.

לוטת הקטע על הסעצות מהסיקור האסטרטגי של המכון

לשנת 1986-87.

בברכה,
יורם שני.

העתק: המרכז.

The Super-powers

In 1986, as in the previous year, super-power relations were again determined by the two countries' leaders. The face-to-face confrontation in Reykjavik was a concrete symbol of the extent to which their personalities have come to dominate the super-power dialogue. By the end of the year it was clear that, over the short term, the course of super-power relations would be fundamentally affected by the struggles of Reagan and Gorbachev to maintain their authority in the face of serious domestic political difficulties.

Perhaps the most dramatic development was the precipitous decline in the popularity of President Reagan, and its profound implications for his ability to shape US foreign policy. Having begun the year in the afterglow of the Geneva summit, with his popularity at a record high, he ended it with his authority considerably dimmed. Despite successfully managing the public reaction to the failure to reach agreement in Iceland, the President found his political power diminished by substantial Democratic gains in the Senate elections in November, and his credibility was deeply tarnished by the Iran/Contra fiasco. His own Cabinet sought to distance itself from the discredited arms sales to Iran and the diversion of funds to the Contras, and a steady stream of key advisers began to leave his Administration. An emboldened Congress seemed ready to snatch control over security policy and to thwart the President's ability to pursue his chosen course on key issues of strategic arms and SDI. Unless Reagan can take bold steps to reassert his leadership (and an INF agreement may help him) he runs the risk of being reduced to a caretaker President.

Gorbachev's position also seemed uncertain as he began increasingly to seek international publicity and to pursue international initiatives to bolster policies that were meeting resistance at home. His speeches were sometimes censored, and initiatives on which he had staked considerable prestige were pruned back. Whatever the dangers from within, however, the public contest between the US and the USSR in 1986 clearly left Gorbachev in the stronger position. He was able to pursue an ambitious foreign-policy agenda that included a blizzard of arms-control proposals, a nuclear test moratorium that extended for well over a year, and the meeting with Reagan at Reykjavik. His Vladivostok speech in July heralded a new round of attempted openings to China, Japan and other East Asian states, and his successful visit to India demonstrated his remarkable sense of how to use the international stage. Gorbachev's proposals to end the war in Afghanistan, and the dramatic, unforeseen release of prominent dissidents (Sakharov and over a hundred others) may

simply be public relations ploys, but they were well calculated to disarm Western critics by removing some of their most powerful anti-Soviet ammunition.

Despite Gorbachev's unquestioned drive, few of his foreign-policy initiatives have actually born fruit. He may have hoped to persuade Europeans that the failure in Reykjavik was due to American intransigence, but he was only half successful; in truth, many European governments breathed a sigh of relief that some of the proposals were *not* agreed. Symbolic troop reductions in Afghanistan and Mongolia were dismissed as a sham. His high foreign-policy visibility was a risky venture, for, if his efforts failed, his leadership of the Party could be steadily weakened.

Throughout the year the Soviet leader seemed to be at pains to resist opportunities to heighten tensions with the United States. Despite pointed US rejection of the Soviet nuclear testing moratorium, the USSR persisted with it for over a year, and when Moscow announced its intention to resume nuclear testing after the first US test of 1987, it was made clear that a resumption of the moratorium remained possible if the US would reciprocate. The Soviet response to the US bombing of Libya was highly muted. Even the Zakharov/Daniloff incident, which threatened to escalate into a serious confrontation, was defused by the intense round of negotiations between Foreign Minister Shevardnadze and Secretary of State Shultz, leading to the release of Zakharov, Daniloff and the prominent dissident Yuri Orlov and the agreement to hold the Reykjavik meeting. Gorbachev seems determined to keep doors open, if only to avoid public-relations disasters similar to the Soviet walk-out from the arms talks in late 1983.

The summit itself seemed to epitomize the current ambivalence in the super-power relationship. To have obtained President Reagan's agreement to the meeting must be seen as masterful tactics by Gorbachev, who not only managed to find a way out of the Daniloff problem, but skilfully dodged his commitment to follow the Geneva meeting with a summit in the US that seemed unlikely to produce the kind of agreement that would justify such a gamble with his prestige. Although the US sought to play down the significance of the meeting (the US called it a 'base camp' to a summit) Gorbachev's opening gambit of a comprehensive arms-control proposal put Reagan on the defensive. Despite two days of intense discussions, neither side was willing to make the key compromises needed for a breakthrough, and the two departed frustrated, even angry. Let slip in the confusion was what appeared to be a very real opportunity to conclude significant agreements on intermediate-range nuclear forces (INF) and perhaps on crisis management procedures.

Failing to achieve any agreement at the summit, both sides sought to dispel the gloom by stressing the progress made and their hopes for the future. President Reagan said: 'we have it within our grasp to move speedily with the Soviets toward even more breakthroughs'. And Gorbachev, too, seemed prepared to press forward, rather than

wait for a successor in the White House. The appointment of Soviet First Deputy Minister Yuli Vorontsov to head the Geneva negotiations reinforced this message. On balance, it seemed that Gorbachev, pursuing support for his domestic reform efforts, would benefit from an agreement with the United States if it demonstrated that he had won significant concessions. Dealing effectively with the American President would cement his own legitimacy, much as the SALT I agreements had bought Brezhnev the political capital to pursue detente in the 1970s.

Whether any significant progress in US-Soviet relations can be achieved in the near future will depend critically on the course of events in Washington during the coming months. It remains to be seen whether President Reagan will perceive an arms-control agreement as a way to rescue his teetering Presidency. This in turn will depend on whether he is in fact prepared to be flexible on SDI, despite intense pressure from conservatives in the US to accelerate the pace of his efforts to deploy strategic defences. To reach an arms-control agreement the President will have to unite, or at least override, the warring factions in his Administration and restore some coherence to the decision-making process which has come unravelled in the wake of the Iran/Contra affair.

Without some progress on arms control a further meeting between Gorbachev and Reagan is unlikely, and US-Soviet relations may well move from quiescence to quarrelling. Both countries seem likely to be preoccupied with internal politics, as the US prepares to enter the long process of choosing a successor to Reagan, and Gorbachev continues his effort to gain a firmer grip on the reins of power. The seeds of difficulties lie in this preoccupation, however, for foreign policy will be an important part of the electoral debate in the United States, while in the Soviet Union a firm stance *vis-à-vis* the US may be required to ensure the support of the conservatives and the military.

THE UNITED STATES: PRESIDENCY IN CRISIS

In the history of the Reagan presidency, 4 November 1986 was a fateful day. In the United States, voters in the Congressional elections decisively rejected the President's efforts to maintain Republican control of the Senate, turning out of office seven incumbent Republicans, many of them the President's most loyal supporters, and handing the Democrats a ten-seat majority. Meanwhile, thousands of miles away, the Speaker of the Iranian Parliament, speaking on the seventh anniversary of the seizure of the US Embassy in Tehran, recounted a tale of secret US arms sales to Iran designed to secure the release of American hostages in Lebanon. The bizarre story - which began almost comically, with accounts of autographed

bibles, forged Irish passports and a cake in the shape of a key - quickly turned into the most profound crisis of Reagan's presidency, posing a challenge to his ability to lead the nation through the last two years of his second term.

The revelation of these arms sales, which first appeared in a small, pro-Syrian Beirut weekly, *Al Shiraa*, immediately embroiled the Administration in an intense controversy. The American hard line on not negotiating with terrorists, which Secretary of State George Shultz had pressed with such fervour on the European allies, came to be seen by many as a duplicitous cloak for the United States' own dealings, and the Administration's credibility suffered severely both at home and abroad. But there was worse to come. Three weeks later, the President and his Attorney General, Ed Meese, appeared before a hastily-summoned Washington press conference to announce their discovery that some of the proceeds of the arms sales (estimates ranged from \$4 million to perhaps as much as \$30 million) had been diverted to the Nicaraguan Contras, at a time when Congress had barred military aid to them. In the space of a few weeks the President's National Security Adviser, Admiral John Poindexter, and Lt Col. Oliver North, an architect of the Iran/Contra fiasco had both resigned; a new National Security Adviser, Frank Carlucci had been appointed; the ailing CIA Director William Casey (who had been implicated in the arrangements with Iran) had been replaced; and a special prosecutor was named to investigate possible criminal violations. Although his days were numbered, White House Chief-of-Staff Donald Regan continued to cling tenaciously to office, despite calls by many, including Congressional Republicans, for his resignation in the light of suggestions that he had authorized the Contra aid.

Details, often contradictory, continued to emerge about the nature of the covert transactions as Congress created two investigatory panels to look into what came to be known variously as Irangate, Iranamok or Iranagua. The arms transactions seem to have begun with Israel selling to Iran equipment of US origin from its own inventory in August 1985; this was shortly followed by the release of the Rev. Benjamin Weir from captivity in Beirut. The first phase of the dealings apparently ended in December 1985. Then, on 17 January 1986, over the objections of Secretaries Shultz and Weinberger, President Reagan issued a secret finding authorizing the sale of US equipment to Iran by the US itself, using Israel as an intermediary; it was specifically directed that Congress should not be informed of the Administration's intentions. In May former National Security Adviser Robert McFarlane made his now famous trip to Tehran with the bible, the cake and a planeload of spare parts. According to McFarlane, he expected the delivery to be followed by the release of four hostages, but none was freed. A further shipment in July was followed by the release of the Rev. Lawrence Jenco, and after additional shipments of 500 TOW missiles on 31 October, David

Jacobson, another hostage, was set free on 2 November, just two days before the US elections.

Despite the apparent linkage between the arms deal and efforts to secure the hostages' release, the President insisted that the contacts with Iran, including the arms transfers, were designed to strengthen the position of so-called Iranian 'moderates' in the domestic struggle for the succession to Ayatollah Khomeini. But even the Administration's own experts were sceptical of the wisdom of such an attempt to influence Iranian internal affairs, and a majority of Americans doubted President Reagan's veracity. The President strove to put the issue behind him (acknowledging in his State of the Union address that 'serious mistakes were made', but insisting that he 'did not believe it was wrong to try to establish contacts with a country of strategic importance to try to secure freedom for our citizens'), but the controversy would simply not die away. In early January 1987 the new Congress voted to set up formal investigations. On 26 February the Administration suffered another blow with the release of a report on the affair by a panel of 'three wise men' (former US Senator John Tower, former Secretary of State Ed Muskie and former National Security Adviser Lt Gen. Brent Scowcroft), appointed by the President in late November.

The Tower Commission concluded that, 'whatever the intent, almost from the beginning the initiative became in fact a series of arms-for-hostages deals', and, although it found no evidence of wrongdoing by the President, it criticized him for his failure to 'force his policy to undergo the most critical review'. It focused most of the blame on Poindexter (who 'failed grievously on the matter of Contra diversion') and North, but also singled out Donald Regan ('he must bear primary responsibility for the chaos that descended on the White House'). It also criticized Shultz and Weinberger for distancing themselves from the unfolding events and failing to protect the President from the consequences of his commitment to free the hostages.

Regan's resignation followed almost immediately upon the publication of the report, and he was replaced by former Republican Senator Howard Baker. Baker, a widely respected former Senate Majority Leader, had gained a national reputation during the Watergate hearings in 1973. Many hoped that he would be able to provide the leadership necessary to extricate the White House from the chaos that had followed the Iran/Contra disclosures.

The Iran/Contra scandal left a good deal of wreckage in its wake, over and above the resignations and firings that it prompted. US anti-terrorism policy had been discredited, handicapping US efforts to respond to a new wave of kidnappings in Lebanon in early 1987. US-Israeli relations were sorely strained, as each side tried to put the onus for initiating the arms transfers on the other. The prospect for continued military aid for the Contras – already in doubt as a result of the new Democrat majority in the Senate – suffered a severe set-

back, even though there were doubts about how much of the allegedly diverted funds actually reached the intended recipients. Although Secretary Shultz had managed to distance himself somewhat from the debacle, uncertainty remained over his conduct of American foreign policy and his continuing effectiveness. Perhaps most important, the President's competence and leadership came under intense scrutiny, and many questioned whether age and illness might not have weakened his ability to pull the Administration out of the crisis. It had already been a difficult year for the President in his continuing struggles with Congress over the budget, arms control, trade policy and South Africa. As the criminal and Congressional investigations continue well into 1987, he will be hard pressed to seize the initiative from a Congress that seems increasingly inclined to go its own way.

Budget Battles

The defence budget story in 1986 was essentially a repeat of the previous year's saga. On 5 February the President submitted his budget to Congress, including a request for an 8.2% real increase in overall defence spending (from \$286.1 billion in FY 1986 to \$320.3 billion in FY 1987). Under the President's plan, defence would grow from 27.1% of the federal budget to 28.4%. But, to an even greater extent than before, the President's proposals were simply ignored by a Congress which, for the first time, was operating under the demanding strictures of the Gramm/Rudman/Hollings budget balancing legislation, enacted the previous year. Under this legislation, Congress faced the prospect of having to reduce the overall deficit from \$212 billion in FY 1986 to \$144 billion for FY 1987. It was apparent from the outset that defence spending, a major component of the 'controllable' federal budget (those items which are subject to annual appropriation – unlike, for example, interest on the debt or Social Security), would take an important share of the required reductions. Although the Gramm/Rudman enforcement mechanism was ruled unconstitutional by the Supreme Court in July, the political pressure for deficit reduction led Congress to try to meet the targets which that legislation imposed.

Despite the general consensus on significant cuts in the President's proposals, the budget process in Congress nearly broke down entirely in 1986. Both Houses passed their original budgets in the Spring, but disputes over how to achieve the required deficit reductions held up final approval of a compromise budget until late June – more than two months after the time formally mandated in the Budget Act. For the first time, Congress was unable to pass a single appropriation bill before the end of the fiscal year, leading to yet another serious confrontation between President and Congress, and even a brief shut-down of the government when the President refused to accept any further short-term extensions of US spending authority.

For the defence bill itself, a major source of difficulty was the growing antagonism between Congress (particularly the House of Representatives) and the President over arms control. A number of things heightened the conflict during the year – most notably the Administration's continued refusal to respond positively to the Soviet moratorium on nuclear testing, and the May announcement that the Administration would no longer continue its policy of 'not undercutting' the SALT II Treaty as new systems (*Trident* submarines and air-launched cruise missiles on B-52 bombers) came into inventory. The version of the defence bill adopted by the House included a number of provisions challenging the Administration's policy: including measures that would require the President to adhere to the SALT II Treaty; prohibit testing of its F-15-launched anti-satellite weapon against an object in space; forbid US nuclear tests of above 1 kiloton so long as the USSR continued its moratorium on testing; and ban further development of binary chemical munitions.

With the House more determined than ever to achieve at least some of its arms-control agenda, a stalemate seemed possible. But the pressures of the impending Reykjavik summit (and the President's not-so-subtle hints that he was prepared to blame Congress for limiting his freedom if the summit failed), plus Congress members' eagerness to campaign for the November election, broke the log-jam. The House gave way on most of its provisions (except for the ban on ASAT testing). When the dust finally settled Congress had approved a defence budget of \$292 billion (\$28 billion below the President's request). But actual defence appropriations (included in an unprecedented omnibus continuing appropriations resolution containing \$576 billion to fund virtually the entire US government) reached only \$289 billion. Although the Administration's FY 1988 budget proposal for 3% real growth (\$312 billion) is the smallest of the Reagan presidency, it is still unlikely to satisfy Congress, and the prospects seem poor for any real growth in defence spending for the foreseeable future. Congress has already made clear that it is unlikely to approve the Administration's \$2.8-billion supplemental defence spending request for FY 1987, which was designed to make up the difference between the level set in the budget passed by Congress and the actual appropriation.

Despite the significant cut in overall spending, Congress followed its familiar pattern of reducing purchases and prolonging programmes, rather than cancelling major systems. But with the prospect of little or no growth in defence spending for several years ahead, both the Pentagon and Congress will increasingly be forced to make more dramatic choices. The FY 1988 budget, presented in January 1987, shows some evidence that the cuts are beginning to bite. The Air Force, for example, has formally abandoned its goal of 40 air wings (it plans only 37), and the Army has been forced to terminate several helicopter production lines prematurely.

Foreign Aid

The Administration's budget problems were not confined to the Defense Department. The President requested a \$1-billion increase in foreign aid (including both economic and military assistance), from \$14.4 billion in FY 1986 to \$15.5 for FY 1987. Despite urgent pleas from Secretary of State Shultz who warned that cuts in the proposal would be 'a tragedy for US foreign policy', Congress turned a deaf ear, slashing the funding to \$13.4 billion. Because key countries (particularly Israel and Egypt) were held immune from the cuts, and others (Greece, Turkey, Cyprus, Pakistan and Northern Ireland) were protected from the most severe cuts, many of the remaining countries will face reductions of the order of 30%–50%. The reductions threaten to pose especially serious problems with countries where the US is involved in negotiations over military base rights (such as Spain, Portugal, Greece and Turkey). Congress did, however, respond to one compelling case – voting an additional \$200 million (beyond the amount included in the general appropriation bill) in aid to the Philippines.

SDI

Wrapped up in the budget wrangle was the intensifying struggle between Congress and the President to determine the scope of the Strategic Defense Initiative (SDI) programme, and the overall goals of the US in the area of ballistic missile defence. The Administration's original FY 1987 budget proposed \$5.3 billion for SDI (including Department of Energy funds for SDI-related research), a 73% increase in funding over the previous year's total of \$2.7 billion. Although Secretary Weinberger, in his annual report to Congress, maintained that SDI 'is not a weapons development program, nor is it a program with preconceived notions of what a potential defensive system against ballistic missiles should entail', it was clear that the Administration, through its budget requests and attempts to narrow the range of likely technologies, was seeking to move SDI into a higher gear. Several highly visible demonstrations (including an experiment in September in which one satellite successfully tracked and collided with another target satellite) were trumpeted as signs of the growing maturity of the programme. And the programme managers seemed to be getting closer to deciding on the types of technologies (such as ground-based free-electron lasers, neutral-particle beams for mid-course tracking and discrimination, and kinetic-kill homing rockets for boost-phase intercept) which seemed most promising for the actual deployment of systems in the 1990s.

But Congress seemed increasingly discontented with the pace and direction of the programme. The Senate, most supportive in the past, cut the President's proposal to \$3.9 billion and only narrowly (by a single vote) defeated an effort to hold SDI spending down to 3% real growth. Perhaps even more important, the Senate Report on the bill included a direct challenge to the stated goal of a population defence,

declaring that 'the major emphasis within SDI should be dedicated to developing survivable and cost effective defensive options for enhancing the survivability of US retaliatory forces and command, control and communication systems'. The final compromise between the Senate and the House (which had originally approved only \$3.1 billion) provided \$3.5 billion for FY 1987 (a 28% real increase over FY 1986), and the Conference Committee pointedly endorsed the Senate's advisory language over SDI goals.

In the wake of the Reykjavik summit, the Administration mounted a massive effort to convince the American public that the President was right to stand firm in defence of the SDI programme, and the campaign appeared to be effective, with polls showing that a substantial majority of Americans approved the President's stand. However, an attempt to mobilize this opinion in favour of Republican senatorial candidates failed, and a number of incumbent Republican senators, who had formed an important element of Reagan's support in Congress, lost to Democratic challengers.

Thus the FY 1987 compromise over SDI simply presages even more controversy to come. By the beginning of 1987, supporters of SDI, including Secretary Weinberger and prominent conservatives in Congress, began a major effort to insulate the programme against the possibility that Reagan's successor might be less sympathetic to its goals by committing the US to an early deployment of rudimentary ballistic missile defences (BMD) and abandoning the commitment to keep the programme within the 'narrow' interpretation of the ABM Treaty. This effort is certain to cause deep controversy within the Administration, with ABM Treaty supporters in Congress, and with America's allies, who see it as undermining any remaining hopes of reaching a strategic arms reduction agreement with the USSR.

Closely related to SDI is the US space programme. The explosion of the space shuttle *Challenger*, followed by the failure of *Titan 34-D* and *Delta* launchers, crippled the US ability to place vital military payloads, including surveillance satellites, in space. The delays in restarting the Shuttle programme, and the fierce competition for precious places in the payload queue over the next few years, could raise problems for the pace and timing of SDI experiments, not to mention any attempt to deploy space-based BMD assets in the near future. A sign of the concern was Secretary Weinberger's decision to request \$110 million, as part of the Administration's supplemental appropriation request for FY 1987, for research and development for a heavy-lift launch vehicle for SDI.

The Nuclear Forces

1986 was a milestone year for the US strategic forces. After more than a decade of debate two new strategic systems – the MX multiple-warhead ICBM and the B-1 bomber – were declared oper-

ational. But, given the past histories of these systems, it seemed only fitting that the deployments should be accompanied by a new round of controversy, rather than seeing the issues laid to rest.

The first months of the B-1 could hardly be called auspicious. Even during flight testing, it had been plagued by continuing problems of fuel leakage (the Pentagon insisted it was not leakage, only 'weeping'). Then, as the deployments began at Dyess Air Force Base in Texas, a whole range of problems began to emerge, including difficulties with the terrain-following radar, electronic counter-measures equipment, flight controls and missile launching systems. Many critics contended that an important source of difficulty was the 41-ton weight increase between the bomber's initial design as the B-1A and its actual deployment as the B-1B, and that the resulting higher wing loading and lower thrust-to-weight ratio were adversely affecting its low-level performance and range. The Air Force asserted that many of the problems were to be expected in the early years of operating a complex new aircraft, but its request for an extra \$600 million for flight testing and work on the electronic systems suggested that they were not insignificant.

The MX, by contrast, had a smoother technical (if not political) path to deployment. But the Administration seemed determined to keep alive the prospect of further deployments beyond the 50 approved by Congress; at the end of 1986 it proposed that 50 more should be deployed on railroad cars, to be kept at military installations in peacetime but deployed on the national rail system at times of crisis or 'strategic' warning (the so-called 'rail garrison' basing option). Preliminary estimates put the cost of developing the basing system at \$2.5 billion, plus \$4-5 billion more to procure the cars and associated equipment. This proposal was promptly opposed, both by those who doubted its wisdom or viability and by those who saw it as yet another effort to undermine the mobile, single-warhead *Midgetman* ICBM.

Midgetman itself was the subject of intense debate during 1986, fuelled by doubts as to whether the Administration truly supported the project (notwithstanding the inclusion of \$1.2 billion in the Defense Department budget to begin full-scale development of the missile). These concerns stemmed from the Administration's arms-control proposals (which sought a total ban on mobile missiles unless the USSR could demonstrate that numerical limits could be verified) and from suggestions by senior Administration officials that *Midgetman* might be fitted with two or three multiple, independently-targetable re-entry vehicles (MIRV). For the moment, however, the Administration has approved the single-warhead version. Behind all the substantive disagreement lurked a doubt as to whether funds would in fact be available to foot the expected \$50-billion bill for the 500 *Midgetmen* planned.

Military Reorganization

On at least one front Congress and the President did reach an important agreement in 1986: reform of the US military organization. The Administration had previously resisted the efforts of military reform advocates in and out of government, but the March 1986 report of the Packard Commission, which called for significant changes, seemed to tip the balance, and soon afterwards the President announced his support for at least some of the measures that had been on Congress' agenda for a number of years. With Presidential backing assured, Congress went to work and quickly produced a package which was passed unanimously in both Houses. The legislation substantially strengthened the role of the Chairman of the Joint Chiefs of Staff, created a new position of Vice Chairman of the Joint Chiefs, and increased the authority of the unified commanders, providing them with a stronger role in the budgetary process and in controlling the activities of the individual service elements under their command. The problem is that such procedural changes only partially relax the individual services' grip over the forces that will be made available to operational commanders and over budgets, which raises questions about how effective reform in fact will be.

Military reformers also turned their attention to the continuing service rivalries which have beset US special operations forces. The planning and operational confusion that had plagued the Iran rescue mission and the use of special forces in Grenada led Congress to create two new positions – an Assistant Secretary of Defense for Special Operations and Low Intensity Conflict, and a Commander of Special Operations to whom all special forces stationed in the US would be assigned. The latter would have authority for training, strategy and tactics, and responsibility for participating in the development of budget proposals for the special operations forces in all services; operational command would normally remain with the unified Commander in the geographic region in which the forces were used, but the new special forces Commander could be designated to carry out operations directly. This Congressional foray into dictating military organization was virtually unprecedented, but the Members concluded that 'the seriousness of the problems and the inability or the unwillingness of the Department of Defense to solve them left no alternative'. The Pentagon has gone ahead with creating the new command, but awaits further Congressional authorization of the new Assistant Secretary post.

Regional Issues

The President's problems with Congress were not limited to military issues. He did manage to score one notable success, when Congress reversed its earlier ban on military assistance to the Contras; a dramatic vote in the House of Representatives on 25 June approved, by 221 to 209, \$70 million in military assistance and \$30 million in humanitarian aid, after the President's request had been voted down

by a similar margin in March. But this victory is likely to prove short-lived. The President reiterated his support for the Contras in the strongest terms in his State of the Union address in January 1987, but the revelations of the diversion of funds from the Iran arms sales, another round of internal bickering among the Contras, and the Democrats' acquisition of control of the Senate, all make the task of maintaining financial support for the Contras a daunting one indeed.

The Administration also continued to press for support for other prongs of the 'Reagan Doctrine', including the sale of *Stinger* air-to-surface missiles to rebel forces in Angola and Afghanistan. The problem was that the US could help to keep the rebels fighting but did not have the means to ensure that they would win. The *Stinger* issue has also proved particularly controversial in Congress, where many fear the consequences of the missiles falling into terrorist hands.

The Administration suffered a serious setback in its attempt to hold the line on sanctions against South Africa, when the Senate joined the House in easily overriding the Presidential veto of a bill banning new investments and bank loans, barring a range of South African imports, ending South African airlines' landing rights in the US, and blocking exports of oil, petroleum products, munitions and nuclear technology. This contrasted sharply with the Administration's success in 1985, when the President's decision to impose a more modest package of sanctions by Executive Order had headed off a Congressional attempt to legislate tougher measures. The fight over sanctions opened up an important rift between the Administration and several key Republican legislators, because Senator Richard Lugar, then Chairman of the Senate Foreign Relations Committee, defied White House pressure and led the effort to overturn the President's veto.

Trade and Economic Policy

Trade relations between the US and its allies assumed a new prominence in the domestic political debate in 1986. Throughout the year Congressional leaders warned the President that mounting trade deficits (reaching a record \$170 billion in 1986 and still climbing in the early months of 1987) and dislocations in the agricultural and key manufacturing sectors were generating increasing pressure for protectionist measures against US trading partners. In May a strong bipartisan majority in the House passed a tough trade bill, but the Republican leadership in the Senate successfully blocked further consideration of the legislation by the Congress. A bill imposing textile quotas was passed by both Houses but was vetoed by the President, and the veto was narrowly sustained by the House.

Hopes that the rapid decline of the dollar against the mark and the yen would begin to reverse the deficit faded, and trade and agriculture issues figured prominently in the November elections – contributing, for example, to the defeat of two Republican senators

in the farming states of North and South Dakota. Senior Administration economic policy officials mounted a heavy campaign to persuade West Germany and Japan to take steps to stimulate domestic demand as a way to redress trade imbalances, but this effort has so far achieved only modest success (in the form of a slight lowering of German and Japanese interest rates).

The US ended the year with a shot across the bows of the European Economic Community, announcing its intention to impose substantial duties on EEC imports in retaliation for the loss of US grain sales resulting from Spanish and Portuguese entry into the Community. Draconian measures were temporarily averted in negotiations between the US and the EEC, but there remains a strong prospect that the Democrat-controlled Congress will press the Administration for further action. The new Speaker of the House of Representatives, Jim Wright, announced that trade policy would be 'the first imperative' of the 1987 Congressional session. These economic tensions are already showing signs of broadening into a more general deterioration of alliance relations, particularly with Canada, Europe and Japan.

Rebuilding the Administration

The trauma of the Iran/Contra revelations produced a dramatic upheaval in the Administration's security policy apparatus – which was already beset by intense internal struggles. The resignations of White House Chief-of-Staff Donald Regan, National Security Adviser Admiral John Poindexter and CIA chief William Casey removed three of the principal figures involved in the fiasco. Reports of disarray and conflict among the President's key advisers reinforced the impression that the Administration was sinking into ineffectiveness for the President's final years.

The appointment as National Security Adviser of Frank Carlucci (who had served in the CIA and the State and Defense Departments under both Democrat and Republican Presidents), and that of Howard Baker to replace Regan, provided some reassurance that the Administration might be able to restore order to the decision-making machinery. But the continuing Senate and House investigations seemed sure to keep the Administration on the defensive, and the dramatic decline in public confidence in the President's leadership makes the task of reasserting that leadership all the more problematical. Democrat control of the Senate will bring the well-respected Administration critic Senator Nunn, new Chairman of the Armed Services Committee, into the spotlight and substantially reduce the Administration's ability to influence Congressional consideration of potentially explosive issues such as trade, arms sales (a new package of sales to Saudi Arabia has already been announced), arms control and SDI. It will be difficult indeed for the President and his senior advisers to prevent the focus of the security debate in the US from shifting to the post-Reagan era, as the country begins to turn in earn-

est to the issues and personalities that will emerge in the run-up to the 1988 Presidential election.

THE SOVIET UNION: HINTS OF CHANGE

The key factor governing developments in the Soviet Union during 1986 was a protracted and sometimes bitter struggle over reform – the need for it, and the extent and pace of it. Mikhail Gorbachev, in his first year as Party General Secretary, had been able to score early successes, but he met increasingly stiff resistance once it became clear that his drive for efficiency and reform – indeed for a 'revolution from above' – would threaten entrenched privileges and interests.

Undoubtedly there was change. Some of it was small and apparently trivial: the admission that the USSR has drug and AIDS problems, the possibility of listening to heavy-metal rock music, and the existence of more fruit and vegetables on the Moscow markets. Yet there were also surprising gestures and initiatives: Andrei Sakharov was given permission to return to Moscow, many other political prisoners were released, the head of the KGB publicly condemned one of his units for illegal acts, and there was a flurry of foreign-policy moves. The predominant factor, however, remained the evidence that Gorbachev's drive to consolidate his authority had run into opposition and would require considerably more time before it could be considered a success. The battle over reform has clearly entered a crucial stage. Its outcome and eventual repercussions are still in doubt.

Pressures and Responses

The gargantuan task of steering the Soviet Union onto a new and more promising course was virtually imposed on the new leadership. Pressure, both internal and external, had been building up for too long for it not to be relieved. Ever since the last years of Brezhnev's rule Soviet economic performance had been sluggish at best, and uncontrollable outside factors had further worsened the picture: collapsing oil and raw-material prices, a substantial decline of the dollar (which remains the base on which most Soviet hard-currency earnings are determined), a drying up of financial markets, and the Reagan Administration's stiff opposition to exports of high technology to the USSR. In addition, a succession of bad harvests – averaging just over 180 million tonnes, compared with a target of 238 million tonnes (and reaching a nadir of 158.2 tonnes in 1981) – required immediate remedial measures.

At the same time demands grew, and with them the strains imposed on the Soviet system. The USSR was confronted with the formidable strategic and technological challenge of the SDI. Its attempts to prevent the deployment of US intermediate-range

nuclear missiles and cruise missiles in Europe failed, and transatlantic strategic coupling was strengthened. And, although the security-policy consensus within NATO was shaken – by the INF debate, the US positions on SDI and the ABM Treaty, and the US bombing of Libya – the Alliance maintained surprising cohesion, as the Spanish referendum vote for continued membership and the re-election of the Bonn coalition underlined. A more assertive US (accused by the Soviet Union of 'neo-globalism') transformed Soviet acquisitions in the Third World from potential springboards into beleaguered garrisons. Japan gradually moved closer to a security dialogue not only with the United States but with NATO as well, and the USSR could no longer either doubt or ignore China's determination to modernize. Most worrying of all, at the very moment when the Soviet Union was struggling with its economic perplexities the West appeared to be on the verge of undergoing a new, computer-driven, technological revolution.

In short, Gorbachev had inherited the leadership of a USSR that was facing a triple challenge. First, the generation of domestic resources was too slow, and the potential for growth based on outside factors too limited and precarious, for the economy to be able to cope simultaneously with the four major tasks demanded of it: to generate the investment desperately needed for modernization and future growth; to meet the present demands of the armed forces, and perhaps those of a new major arms competition with the US; to afford the rising costs of the Soviet empire; and to guarantee a slow, but steady, increase in the Soviet population's standard of living. Secondly, in the military realm, there was an increasing risk that the massive investments in strategic offensive weapons and the upgrading of Soviet conventional forces would be devalued by Western moves and technological change. Thirdly, the USSR has begun to recognize that it is no longer enough to rely on military power to increase its political influence; it will need to be economically and technologically competitive if it is to maintain super-power status. In sum, the Soviet Union needed what Lenin called a *peredyska* (respite) from competitive pressures so as to concentrate energy and resources on the formidable task of rebuilding the bases of its power.

It may be Gorbachev's most remarkable achievement as a Soviet leader to have grasped, and determined to deal with, these realities. He appears to have recognized that even if traditional answers are still available, they will no longer be adequate to the complex challenges his country faces. He has therefore advocated a potentially coherent set of answers and initiatives to respond to the problem.

At home, he has called for an extensive 'restructuring' (*perestroika*) of the ailing economy, as a basic precondition for preserving the Soviet Union's power and ensuring its future. To be effective, this must be accompanied by two supporting moves: first, a massive purge of the Soviet government and Party apparatus, not just to broaden the

the General Secretary's personal power base, but also, and more fundamentally, to lick the petrified bureaucracy into more professional and efficient shape; and, second, a policy of greater 'openness' (*glasnost*), so as to permit controlled debate and guarantee the minimum flow of information that is indispensable in order to overcome the legacy of the Brezhnev era. In pursuit of these objectives Gorbachev has made some astonishing moves for a Soviet leader: rehabilitating previously banned authors (Nabokov and Pasternak, among others), reducing the jamming of foreign radio broadcasts, allowing the showing of a film about abuses of the Stalin era, sharply criticizing Brezhnev's last years, and inviting Soviet artists who had defected to the West to return to perform in the USSR.

All the same, Gorbachev does not seem to be interested in altering the basic Soviet system. He is, however, determined to make it work again. He believes that if the economy is to find its rhythm again, then at the very least dead wood must be cut out, discipline encouraged, and the Soviet citizen provided with a minimum of legal security (witness the critique of the judiciary, the encouragement of criticism from the bottom, the purges and disciplining of members of the police and security apparatus, and the release of a large number of political prisoners). However, as the forceful suppression of demonstrations in Moscow by KGB thugs on 10–11 February 1987 showed, even such limited domestic reform will require time.

To gain this essential time, outside pressure must be reduced, at least temporarily. Gorbachev has therefore vigorously advocated 'new political thinking' in foreign policy. The USSR can no longer rely on military power alone to reach its objectives, so the new thinking not only recognizes that military, political and economic factors are intimately linked, but states that 'ensuring security is increasingly becoming a political task which can only be solved by political means'. Gorbachev has not decided to cut military expenditures *per se*, but he hopes to keep them under tighter control. As a result, the armed forces may have to accept real short-term reductions in order to encourage economic growth – yet they should also be the main beneficiaries of growth in the longer term.

Nor has Gorbachev decided to reduce the military burden by seeking an arms-control agreement with the US at any price. But Soviet military power must be married to political and arms-control initiatives, and this requires a new style and purpose in Soviet diplomacy. The ultimate objective of this approach is still not clear. Gorbachev is pursuing arms control with the West, but none of his proposals represent drastic changes from past objectives, and they still protect the major elements of Soviet military power. It remains interested in delaying or killing weapons programmes perceived as particularly threatening to Soviet interests through political means (the 'peace struggle' in a united front with Western 'peace-loving forces') and in weakening the cohesion of the Western Alliance.

In essence, Gorbachev appears determined to forge Soviet economic, defence, foreign and arms-control policies into a coherent national security policy, both to overcome the present crisis and to lay the groundwork for future growth of Soviet power and influence. He is without doubt the most formidable Soviet leader the West has had to cope with in a long time. But first he must implement his domestic agenda, and this has proved a daunting task.

Domestic Reforms and Resistance

Gorbachev's domestic policy initiatives in 1986 focused on five interlinked key areas: the streamlining of the economy, Party reorganization and cadre policy, the purge of provincial fiefdoms, the campaign against corruption and sluggish work morale, and a carefully controlled move towards a limited liberalization of Soviet society. The rhetoric escalated as the year moved on, but actual progress was slow, and resistance was growing.

Nowhere was this so apparent as in the drive to reform the economy. In a major speech in Khabarovsk on 31 July, Gorbachev declared that there were no ready formulas for speeding up economic growth. What was necessary was a reorganization of a long-term and open-ended nature – not simply a reform, but a 'revolution'. This message could be read as implying that the system might not only be improved but fundamentally altered – keeping open even the option of reverting to a market economy in certain sectors as a last resort. Little action was seen that would substantiate such a view, however. Steps were taken to foster agricultural output by somewhat liberalizing the regime under which agricultural co-operatives could sell produce on the markets; and in November a 'law on individual labour activity' was promulgated, legalizing, but also regulating and taxing, some of the widespread moonlighting in the service and crafts sector. But these modest moves were counterbalanced by the adoption of harsh and highly unpopular regulations against so-called 'unearned incomes' (on which many Soviet citizens actually depend).

The main message of Gorbachev's reform policy was not a questioning of the existing centralized system. If there was an increase in the autonomy and decision-making powers of economic entities, this was accompanied by stiffer quality controls and a sharpening of the central control and decision-making apparatus. Clearly, central planning is expected to remain the guiding principle and is not to be replaced by the law of supply and demand. Efficiency is to be increased by such means as the creation of 'super-ministries' dealing with key sectors of the economy – agriculture, machine-building, energy and foreign trade.

The day-to-day working of factories, farms and research institutes continued to be affected more by disciplinary pressures than by organizational changes that might increase motivation. What change there was tended to be superficial and administrative; it was rarely bold. Even so, change was seen by many as a threat to the existing

patterns of their lives: wages linked to productivity may hold out promise for some, but for many it will mean that they earn less, unless they work much harder and more efficiently. Truly far-reaching reform, let alone a 'revolution', would inevitably call into question the social hierarchy and stability upon which Soviet society rests. The clinging to entrenched privileges – most pronounced in the *nomenklatura*, yet ultimately reaching far beyond it, since almost everybody has his niche of corruption on which he depends – turned out to be a formidable obstacle to Gorbachev's reform drive. This provides the background to the General Secretary's ever more desperate complaints about the hidden resistance which his policies were meeting during the year.

Attempts were made to bypass or to defuse the problem. Efforts to generate growth in income from abroad were made, and steps were taken to encourage a controlled debate (including criticism of inefficient *apparatchiks*) and to ensure a minimum of personal security indispensable for such a debate. The foreign trade monopoly was relaxed by permitting more than 20 ministries and 70 large production entities to engage directly in foreign trade activities as from 1 January 1987. Joint ventures with Western companies (which were allowed a 49% share) were reluctantly permitted in order to attract not only Western capital and technology but also marketing and managerial experience. Gorbachev repeatedly called on the population to bypass established channels and report wrongs committed by the governing apparatus directly to the top. But a change in atmosphere is necessary before any Soviet citizen will believe that he could indulge in such behaviour. The censuring of the judiciary and the security apparatus, as well as the loosening of the tight constraints in cultural affairs which Gorbachev has initiated, may contribute to the necessary change in environment and encourage some action.

Eventually, however, Gorbachev has to break the resistance if he is to ensure the continuation of his crucial drive towards reform. A purge of the inefficient, and of the relics of the Brezhnev era, in both the top leadership and in the middle and lower levels of the bureaucracy was, and remains, his ultimate test. Yet it was here that he failed most strikingly during the year. Neither the Central Committee (CC) plenum in June, nor the two sessions of the Supreme Soviet brought any changes in the top leadership. Worse still, contrary to the Party Statutes adopted at the 27th Party Congress, and despite Gorbachev's announcement that there would be a special CC plenary session on cadre questions in the autumn, the session was continually postponed.

When finally held, on 27–28 January 1987, the session achieved considerably less than Gorbachev must have hoped for. Dinmukhamed Kunaev, already relieved as Party boss in Kazakhstan in December, lost his Politburo seat, and Alexander Yakovlev, the CC Secretary for Propaganda, was promoted to candidate membership. But this was a far cry from what most observers had expected.

Not only did Ukrainian Party chief Vladimir Shcherbitskiy (a Brezhnev protégé who had been under attack for more than a year) survive, there were also no promotions for Gorbachev's key allies, such as Boris Yeltsin.

In his keynote address to the plenum, Gorbachev again called for a revolution from both the top and the bottom. Yet, for all his assurances that he strongly supported the strengthening of 'democratic centralism', thus implicitly confirming both the existing system and the primacy of the Party (though suggesting the introduction of secret ballots and more genuine choice in some elections), the final resolution endorsed few of his proposals. It seemed clear that Gorbachev still did not control the CC, and that to attain such control he will have to change its composition as soon as possible. His proposal to hold an extraordinary Party Conference in 1988 (the first since 1941) therefore made considerable sense from his point of view, but it also demonstrated his weakness and gave a hint as to his timetable for consolidating his authority. At the 27th Party Congress in March 1986 there had been obvious signs of disagreement on cadre policy within Gorbachev's heterogeneous power coalition. The January 1987 CC plenum and its results made it plain that disagreements still existed – the major impression was that Gorbachev had been reined in by a collective leadership determined to keep his drive under control.

Changes in the Soviet Political Hierarchy (March 1986 to January 1987)

	Sacked	Appointed	Present Total
Politburo:			
Full members	1	0	11
Candidate members	0	1	8
Central Committee Secretaries	1	2	12
Heads of Department in Central Committee	2	2	21
Republic First Secretaries	1	1	14
Oblast Committee First Secretaries	17	16	157
USSR Council of Ministers:			
Chairmen	0	0	1
First Deputy Chairmen	1	0	3
Deputy Chairmen	2	3	9
Ministers and Chairmen of State Committees	22	23	96
Chairmen of Republic Councils of Ministers	2	2	15

The personnel changes which had taken place at the lower echelons of power during the year (see table) were for the most part a mixed blessing for Gorbachev. Either they had been made in order to discipline particular republics or else they benefited the Prime Minister Nikolai Ryzhkov as much as, or more than, Gorbachev

himself. Personnel in some of the Republics which had been criticized escaped virtually unscathed, but in several of the Asiatic Republics there were brutal purges – one minister in Uzbekistan even being shot. That these moves were not unopposed was vividly demonstrated when Kunaev's dismissal led to violent street demonstrations in Alma Ata. Growing tension between Moscow and the Brezhnevite periphery, fuelled by a drive to Russify the provincial leaderships, together with the broadening of client support by Ryzhkov and Central Committee Secretary Yegor Ligachev, combined with Gorbachev's problems to create a potentially dangerous mixture. Unless Gorbachev can change this trend swiftly, his options both for imposing his own authority and for achieving his agenda might narrow significantly.

Opening Bids on the International Scene

Gorbachev's mounting domestic problems made success in the foreign arena all the more imperative. Not surprisingly, therefore, Soviet diplomacy was marked by unprecedented activism. Arms-control proposals multiplied throughout the year, and a major diplomatic offensive towards Asia was launched. In his July speech in Vladivostok, Gorbachev not only revived the old Soviet plea for an Asian security system but stretched out his hand to China, offering to reduce Soviet troops in Mongolia and Afghanistan and even expressing willingness to discuss some minor territorial concessions. The replacement of Babrak Karmal in Afghanistan was followed at the turn of the year by new promises, including the declaration of a unilateral cease-fire and vague allusions to a speeded-up timetable for a Soviet withdrawal. Relations with North Korea were consolidated during the year, and initiatives in the South Pacific were pursued. And, despite clear differences on Bloc policies in the Kremlin, the economic and technological integration of COMECON was accelerated.

Impressive as this list is, there was something hollow to these moves. They were opening bids, not clear indications of a true willingness to settle outstanding problems. Soviet arms-control proposals invariably preserved what the West perceived as the key problem: Soviet military advantages which ensured for the USSR not only strategic offensive options but also the capability eventually to transform military power and existing imbalances into political influence. The 'new political thinking' had more than a touch of *déjà vu* about it, a throwback to the 1950s and 1960s, reminding the world of the sterile debate about 'general and complete disarmament' and the Rapacki plan. The announced withdrawal of some 6,000 troops from Afghanistan proved to be a sham when it was carried out, and moves to encourage a political settlement there were not accompanied by any sign that Moscow might indeed be looking for compromise; they simply added political pressure to the firm military

pressure already being applied to the resistance. The offers made to China would continue to be unrewarded so long as the USSR continued to ignore the most important of China's three conditions: the ending of Soviet support for Vietnam's attempt to bring Kampuchea under its control. And Gorbachev's exhortations characterizing Europe as 'our common house' could only sound cynical after the Chernobyl reactor catastrophe and the Soviet refusal, for crucial weeks, to provide the information on the disaster that its neighbours desperately needed, and to provide compensation for the resulting damage in other countries.

Thus, while undoubtedly there was some movement in Soviet foreign policy, that movement has yet to lead very far. The old hope that its impact on Western public opinion would compel the US and Western Europe either to settle on Soviet terms or risk the delicate fabric of NATO security consensus was still the dominant aspect of Soviet diplomacy. There was a clear determination to win the high ground in arms control and the East-West dialogue, but it was not completely successful. There has been a change in style and dynamism, but not yet one in essence. It cannot be ruled out that Gorbachev may deliberately not have aimed higher; stronger efforts to adjust and reinvigorate Soviet foreign policy may have met the same resistance that greeted his domestic programmes. The new General Secretary still has to prove himself both willing and able to follow up his opening bids with a readiness to pay the price necessary to reach agreements.

The Economic Front

The Soviet economy showed some signs of recovery during 1986. However, these were offset by the accident at Chernobyl and its longer-term repercussions. Furthermore, the adjustments made to Soviet economic strategy might not work as expected and might eventually even undermine prospects for improvement.

The economic results announced at the end of the year sounded optimistic: national income had grown by 4.1% (3.1% in 1985), industrial production by 4.9% (3.9%) and agricultural production by a stunning 5.1% (1.4%). Oil production reversed its decline and rose to 615 million tonnes (595), while coal production reached 751 million tonnes (726), natural gas 686 billion megawatts (643), and electricity 1,599 billion kilowatts (1,545).

But there were many factors that seriously clouded the picture. Some of the rosy data (for example, the national income figure) smelled of imaginative bookkeeping. Growth rates had generally shown a tendency to flatten out during the second half of the year. Capital investments, crucial for future growth, were seriously behind targets, by as much as 50% in fact. And quality continued to be deficient, with only 15% of total industrial production reaching the quality levels attained in the West.

Worst of all, there were factors that rendered the new Five Year Plan target obsolete from the outset. The Chernobyl disaster, the worst nuclear accident ever, was a major blow. Fifteen percent of Soviet nuclear power-generating capacity was knocked out for a considerable time, and the gigantic task of decontamination, cleaning up and caring for the refugees and evacuees (numbers peaked in early May, at roughly half a million people) cost billions of roubles. The resultant rerouting of massive amounts of materiel, personnel and transport resources seriously strained the inefficient planning machinery and wrought havoc with economic growth targets. Scores of projects had to be delayed so as to siphon off resources to the disaster area, and the indirect repercussions (including the toll in dead and cancer victims, whose ultimate magnitude remains difficult to gauge) will be felt for years to come. The combined impact of the Chernobyl disaster, a particularly dry summer and the coldest winter in decades nullified the production gains in energy resources. The USSR, which depends heavily for its future growth on energy and new technology, was hit by Chernobyl in a most vulnerable place.

Gorbachev's economic strategy was also affected by the need to adjust to political pressure. Though the official defence budget remained 4.6% of total government expenditures, its real growth rate was doubled from 3% to 6%. There was a real danger that Gorbachev's long-term national security strategy, already jeopardized by economic and foreign-policy realities, would have its very basis questioned and remain a dead letter, should resistance by the conservative bureaucrats combine with inbred preferences for traditional answers and narrowed horizons. Gorbachev's remarks to the January CC plenum contained suggestions to this effect.

Prospects

The Soviet Union has entered a critical period that gives rise to some fundamental questions. First, change has definitely begun, but can it be sustained against mounting resistance, and where will it ultimately lead? The next few years will tell, both for Gorbachev and for the USSR. Time is not necessarily on the side of either of them. If Gorbachev cannot crack the domestic opposition fairly quickly, he risks being reined in even further by a collective leadership marked by heterogeneous interests and latent rivalries. Any chance of steering the Soviet Union onto a new and more promising course would probably then fade. And in foreign policy, the window available for seeking a *modus vivendi* with President Reagan is rapidly closing. Once the US election campaign starts to cast its long shadow, progress will become much more difficult, if it is indeed possible at all.

Secondly, although Gorbachev is a man with a vision, would the realization of that vision truly correspond to the West's best interests? Gorbachev has not yet shown any interest in agreement *per se*; his objective is rather to preserve the Soviet Union's position as a

super-power with global capabilities and ambitions. If the reforms he has suggested are effective, and the USSR becomes more efficient, then it may become more interested in, and more capable of, a constructive dialogue with the West – but there is no *inherent* link here. The breathing spell Gorbachev is seeking may offer the West an opportunity; but it may just as easily be meant to assist a Soviet strategy of *reculer pour mieux sauter*. A Soviet Union on the decline, frustrated by the constraints of other powers and increasingly vulnerable is not a pleasant prospect (in all probability it is a highly dangerous one), but neither is a reinvigorated USSR, both capable of and intent on challenging the West. Gorbachev will have to prove that a third choice exists.

Finally, Gorbachev has run into serious problems. Can – or should – the West strengthen his hand? The old picture of the 'hawks' and 'doves' competing in the Kremlin is a cliché, and may be a dangerous one under present circumstances. Gorbachev has clearly used foreign policy as a tool to strengthen his position and authority at home, and he is a man deeply in need of success. But, so long as his success does not result in a fair and balanced agreement, prudence seems imperative. The USSR cannot be squeezed into agreements, nor compelled to sacrifice its interests. To move carelessly in trying to seize the alleged opportunity of the hour would therefore not only be premature and dangerous but would also misread the situation in the Kremlin. Above all, it would send the Soviet leadership the wrong message. Cheap gains would not strengthen Gorbachev's hand; they would simply convince the more recalcitrant men in the Soviet leadership that difficult choices can be avoided and traditional answers may still suffice. Before trying to help Gorbachev consolidate his authority, the West should be certain that, if he does attain full power, he can be expected to use it in the interests of international interdependence and stability.

Subscriptions to IISS Publications

Three alternative forms of annual subscription are available, covering publications which are issued during the year from the subscription commencement date

COMBINED

1 *The Military Balance*
1 *Strategic Survey*
12–15 *Adelphi Papers*
6 issues of *Survival*
Subscription price:
£65.00 (\$US 97.00)

Published during year
from subscription
commencement date
to be entered below.

SPECIAL

1 *The Military Balance*
1 *Strategic Survey*
12–15 *Adelphi Papers*
Subscription price:
£60.00 (\$US 90.00)

If you would like to
take out one of these
subscriptions,
please fill in and mail
the card below.

SURVIVAL

6 issues of *Survival*
Subscription price:
£20.00 (\$US 30.00)

SUBSCRIPTION CARD

Please enter subscription ticked below for 1 year from

(date)

Combined ☐ £65.00 (\$US 97.00)
Special ☐ £60.00 (\$US 90.00)
Survival ☐ £20.00 (\$US 30.00)

Prices applicable to subscriptions
commencing between
1 January and 31 December 1987 only)

Payment: ☐ Payment enclosed
☐ Bill me

I am a new subscriber ☐

I already have: Combined subscription ☐
Special subscription ☐
Survival subscription ☐

(please enclose IISS
mailing label)

PLEASE
PRINT
NAME AND
ADDRESS
CLEARLY

Name _____
Address _____
City _____ Country _____

** נכנס

שדר

ח.ל.3.103

חוזם: 5,78

אל: המשרד

מ-: לונדון, נד: 224, תא: 300487, חז: 1700, דח: מ, טג: ש

נד: @

1042

שדר/מיו

אל: אירוסה 2

דע: המרכז

מאת: היועץ המדוני לונדון

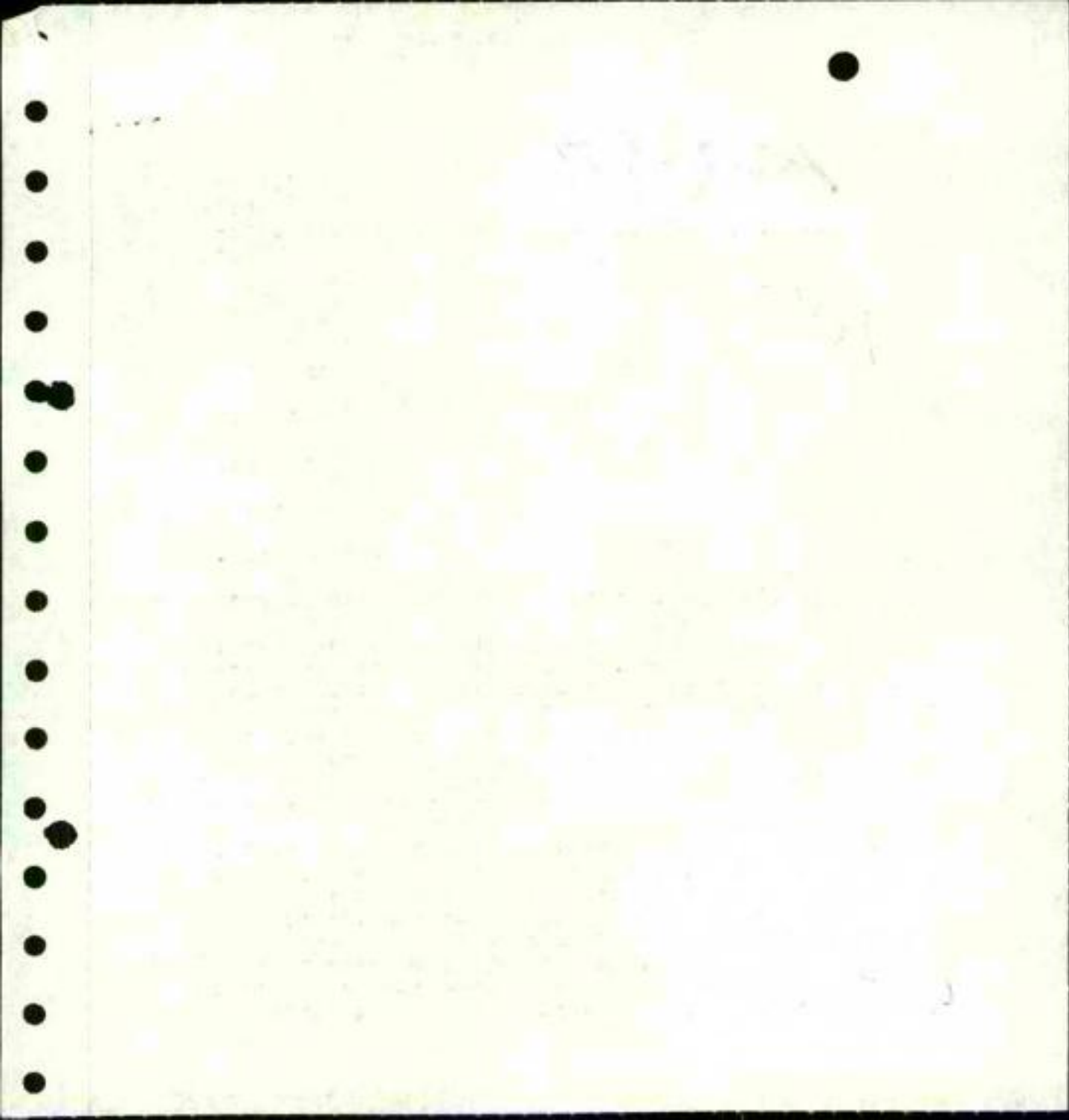
א. ביקור אסד.

משיחה עם קולרו מהמחלקה הטוביטית בפוראונ'.

1. לא ברור כאן מי יזם את הביקור משבר לעבודה המדומלית שהיתה קימת הזמנה עומדת שנוצלה. אסד מכל מקום הגיע למוסקבה מעמדה של חולשה. הבדידות הסורית לא היתה כה משמעותית כל עוד היה ברור לסוריה כי בהתם עומדת לצידם באופן כמעט מוחלט. המנגנונות החזקות שנשמעו לאחרונה במוסקה כלפי תהליך השלום ובמיוחד כלפי ירון תרמו להערכתו של אסד שלבניהם אינטרסים חשובים נוספים לסוריה אולי איננה בעדינות ראשונה.

2. לפני כשבוע נודע כאן שהדסיון מתעתד לבקר במוסקבה כנראה כבר בחודש מאי או תחילת יוני. מעריכים שבריתם קרובה בעמדתה בנושא הועידה הבינלאומית יותר לירדן מאשר לסוריה. הטוביטס גם שכנעו את ירון כי בועידה בינלאומית ובכל מקרה תהיה עמות אהב חז צודית לטובתה של ישראל ומוטב לכן לזון יחד בכן.

טבורים גם שהטוביטס מסרו לאסד על אפשרות בואו של חוסין למה שהדסיון כנראה לתחושתו כי שוב איננו בן יחיד לבריהם.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. למרות ההדגשים בביקור על חיזוק הקשרים והמשגל וביטוי היחסים בין בריהם לסוריה מעריכים כאן שיחסי שני הצדדים בנקודת שכל יחסית. ההודעה המשותפת נערכה על בסיס המכנה המשותף הנמוך ביותר ובאה למנוע ריבונות על קיומן של מחלוקות בין שתי המדינות. לא מייחסים חשיבות מיוחדת להודעה שכן בזקו ומצאו שכל ההודעות המשותפות הסובייטיות משרות מעולה בלבד ולתוכנן חשיבות מעטה.

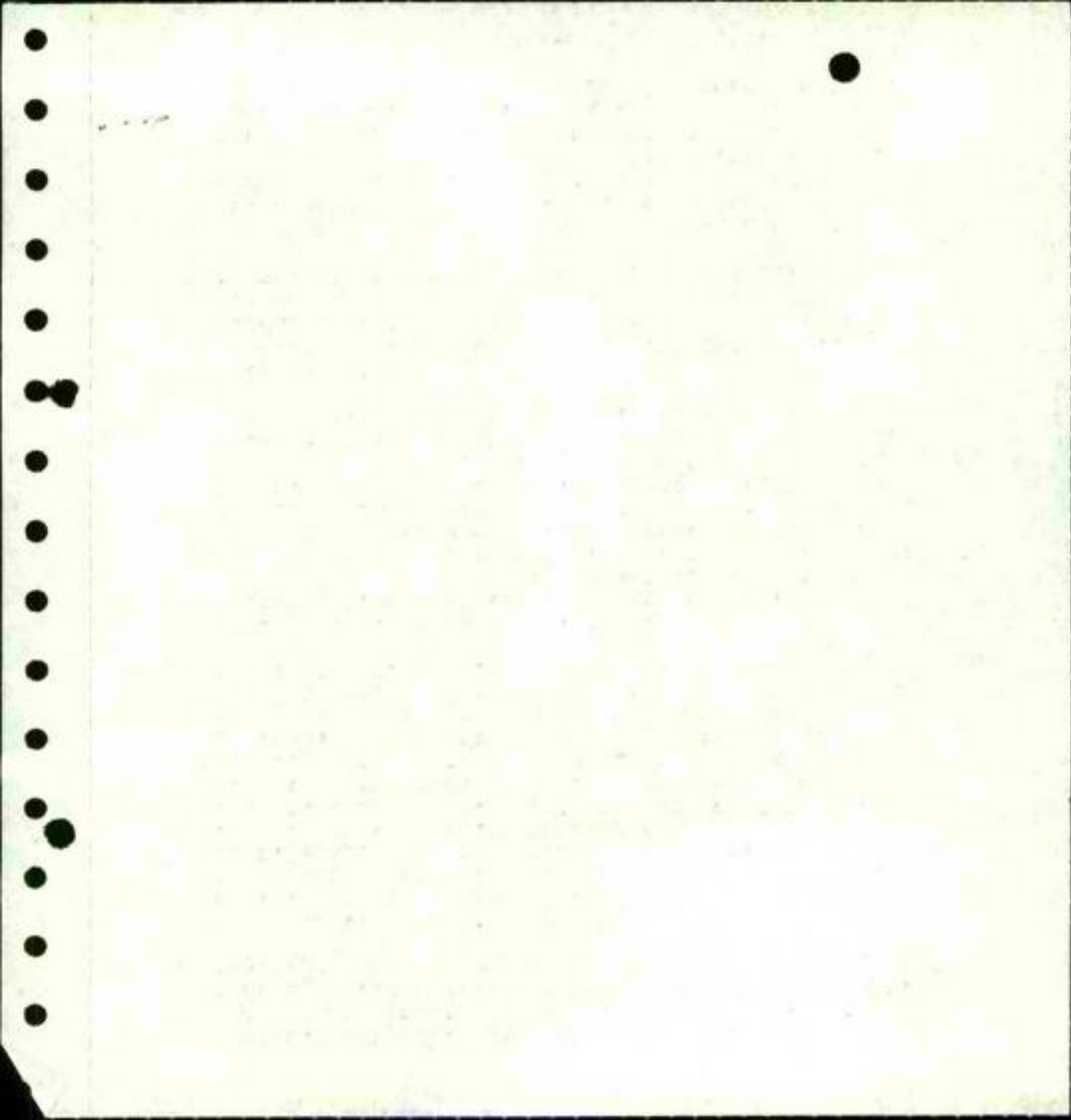
4. מעריכים שאסד חזר והעלה בקשות לרכש מטוסי מיג 29 וטיילים וללא תוצאות. זכיר שקיבל משהו אולי בתחום האלקטרוני אולם לא ידועים פרטים. שמו לב שאסד הודה על הסיוע הסובייטי למדויקטים אזרחים ונמנע מלציין את התחום הצבאי.

5. נושא מדיניות ההגירה הסובייטית ויציאת יהודים הועלה במגישות. הנושא מורכב מבחינה סובייטית ומבחינת שבריהם דבקה בעמדתה ההסברתית כי המדובר במספרים קטנים ובי הפרסומים בנושא מוגזמים והינם חלק מהתעמולה המערבית הסבר זה שניתן לערבים טוב גם לצרכי כניס. באותו ענין סבורים כאן שהתרי היציאה יהיו מוגבלים לפעילי העליה ומסורבים במטרה להימנע מהגרעין הלוחם של הקהילה היהודית. המחקר כאן מנסה גם להעריך את שינויי גורבצוב משפיעים על רצון היציאה בקרב יהודים במסלוגה ובאקזמיה בה במצאים במספרים גבוהים יחסית.

6. שמו לב ששני המנהיגים דיברו לעיתים במרללים כשכל אחד כאמן לעמדותיו. גורבצוב נמנע ולא נגע בנושא הלבנוני ואילו ענין הועידה הבינלאומית הועלה על הסובייטים על סדר היום בצורה ברורה לניהל במעט דנדשה סוריה לדווח על פעילותה בשטח לצורך הכנתה של הועידה. מעריכים שחילוקי הדעות בנושא זה בעינם נשבריהם כאמור נעה יותר לכיוון התמיכה הירדנית. לגבי מכלול הנושא הרי שיש טמק נען אם לסובייטים תוכניות ברורות לגבי תוכן ודיוני הועידה כך שכל הפעילות מכוונת לפי שעה אל עצם הרעיון בלבד. פעילות זו עולה בקנה אחד עם המדיניות הסובייטית המבוססת על הרצון להיות שותף מלא לכל נושא וארוע שיתקיים באזור.

7. שונות.

1. חוזה הידידות הסובייטי-עיראקי הוארך ההודעה ב 5 שנים נוספות בטקס בגדוד. הנושא כולו לא הובלט במיוחד. לא סבורים כאן שקיים קשר בין הארכת החוזה לבין רכש

משרד החוץ-מחלקת הקשר

צבאי. למיטב ידיעתם לא הלו התפתחויות מיוחדות והחזים
הצבאים מתעכבים אוטומטית.

2. לא ידע על דיווחי העתונות הערבית אודות ביקור צמחי
של משלחת צבאית מצרית במוסקבה. מעריך שהעניין תואם
את המדיניות הסובייטית ואת הרצון המצרי לאחר שמתרון
את בעיות החובות כמו גם את ההתקשרות הסובייטית ליוון
בנושא העידה הבינלאומית.

יורם שני

א

תפ: שהח, דהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רס, אמנ, אירא, אירב,
אירג

EMBASSY OF ISRAEL

2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB

Telephone: 01-937 8050

כח' בניסן תשמ"ז

27 באפריל 1987

מל 103.3

שגרירות ישראל
לונדון

שמור
1693

אל: מע"ח
הסברה

הנדון: MURPHY-O'CONNOR.

מפנה חשובת ליבכם לסדרת המאמרים שהוקדשו לחג הפסחא בפינבשל-
טוימס, דיילי טלגרף וטיימס בהם רואיין האב אוקונור.
בטיימס הוא נשאר כחחום הדת אך בשאר העיתונים חדר גם לחחום
המדיני.

נפעתו בו-זמנית בשלושה עתוני איכות מחזקת את ההערכה על קיומו
של "מועדון אמריקן קולוני" בקרב העיתונאים הבריטים בארץ.

האם שמו ופעילותו מוכרים למשרדנו?

בברכה,
א. מנור.

העתק: כנסיות.

✓ אירופה 2.

tion disputed Jerusalem — are located in former Jordanian territories, under Israeli military occupation for the past 20 years. The hundreds of pilgrims who made their way to the Jordan River last November to commemorate the baptism of Jesus, had to scramble past rolls of barbed wire and dodge heavily armed Israeli soldiers on guard.

Involvement with heavy-handed security undoubtedly has a negative commercial impact. The Intercontinental Hotel on the Mount of Olives, which caters to the well-heeled American end of the pilgrim trade, notes a recent falling-off in Christmas bookings because of its customers' discomfort over the tight security measures imposed by the Israeli army on worshippers crowding into Bethlehem's Manger Square.

Nor are the 29 black American Christians who were turned back at the Allenby Bridge last week by Israeli authorities as they attempted to cross from Jordan into the West Bank, likely to return in the near future.

With Jordan competing through lower airfares to bring European and North American travellers to the Holy Land via Amman, Israel's insensitivity does not accord well with its official commitment to promoting pilgrimage and maintaining holy places.

One distinct advantage the East Jerusalem travel operators possess over their financially stronger Israeli competitors is that they themselves are usually Christian, and therefore more attuned to the needs of the pilgrims. But they are fighting a rearguard action against a two-pronged onslaught from both their

religious rivals. While Muslim-owned companies, particularly from Hebron, are taking over the coach hire side of the business, Jewish-owned hotels are nowadays responsible for much of the pilgrims' accommodation.

Starved of investment for the past 20 years, the dilapidated Arab side of the city no longer has either the number of rooms or the quality of accommodation today's more demanding pilgrims want. As a result, many Christian groups coming to the Holy Land nowadays find themselves lodged on the western, Jewish side of the city. Here they can get caught up in what Father Jerome Murphy-O'Connor (a Dominican priest who has led many pilgrim tours) considers to be an Israeli propaganda snare.

Keen to "sell" modern Israel rather than Palestine, nationalist-minded Israeli guides will frequently arrange for unsuspecting church-affiliated groups to visit sites such as the Yad Vashem memorial to the Jews who died in the Nazi Holocaust and the Israel Museum. According to Father Jerome, author of a standard guide to the Holy Land, these whirlwind tours around the country, mixing in archaeology, religion and modern Israel, are usually quite inappropriate to the pilgrim's concerns.

The problem of insufficient guides sufficiently versed in both Christianity and archaeology to meet the needs of a devout church group is, however, nothing new. The accounts of early pilgrims frequently refer to being escorted by uninformed local Jews. However, almost all agree that since 1967 the Israeli

Government has greatly exacerbated the situation by actively discriminating against local Christian Arabs applying to enter the all-important official guide school. Today, there are only about 80 licensed Arab guides, compared with over 3,000 Jewish Israelis.

Unlike St Jerome or the ninth-century Roman monk, Bernard, who spent four-and-a-half months in the Holy Land, the average modern pilgrim's stay is getting shorter and shorter. Ten days is typical, and three weeks is usually the maximum. In addition the circuit he or, more likely, she follows has been much circumscribed limited to sites accessible by a 45-seater coach.

So, whereas only 100 years ago the pilgrim making his way on foot from Jerusalem to Hebron, a day's journey, would think nothing of a diversion across a few fields to visit a particular saint's relic, today the air-conditioned coach will roar past the site in a cloud of dust and passing regrets.

The era of the individual pilgrim, making a journey of a lifetime, often accompanied by considerable privation and danger would seem to be at an end. But is it?

Those Greek and Cypriot families wandering the Old City this past week selling home-made brandy and pressed cheeses to help pay their way, differ little as pilgrims from their great grandparents. And what about those Ethiopian-Copts, who took their savings from under the mattress and managed to leave a poor Marxist-run country on a long journey by road and river-boat to come to Jerusalem for Easter?

• TRAVEL •

Andrew Whitley reports from a Jerusalem packed for Easter

Pilgrims' progress

HOSANNAH, hosannah, they cried in unison. First in Arabic, then guttural German, then in sonorous Spanish, the chanting procession of pilgrims wound its way down the steep Mount of Olives towards Gethsemane. Across the ancient valley the golden Dome of the Rock, standing proud on the Temple Mount, dashed in the warm afternoon sunlight.

Palm branch grasped firmly in one hand, hymn book in the other, they passed in their thousands, retracing Christ's entry into Jerusalem nearly two millennia ago. Perspiring American matrons, their peaked "Shalom" sun hats askew, gave way to straggly-bearded Greek Orthodox priests in long black frock coat and Filipino Catholic nuns, dressed in brown habits. In the steps of the clerics came a contingent of freckled Irish girls, singing their hearts out.

High on the battlements of the massive wall built by Solomon the magnificent around the Old City, silhouetted against the sky, an Israeli soldier in olive green kept watchful guard as the mile-long procession snaked its way through St. Stephen's Gate.

This Easter, Jerusalem is once again packed to bursting point, not a head to be had. For once the three major religious holidays of this season—the Jewish Passover, and the two Christian Easters—have coincided. But part of the explanation also lies in a resurgence of confidence on the part of travellers that they will personally come to no harm in the often troubled Holy Land.

Simple Greek peasant families, carrying their own cooking utensils, are lodging in private homes. A rare group of 430 Ethiopian pilgrims have somehow managed to scrounge places to stay in religious hospices. And over at the Vatican-affiliated Terra Sancta Tourist Company, Tony Nazzari was pleading on the telephone with a hotelier for another 10 rooms, for a big group due in from Vienna that day.

The woes of the recent past have diminished. The contagious fear of violence—an ever-present shadow—which prompted the cancellation of hundreds of pilgrims' tours last year, has shrunk again.

Christian pilgrimage to Palestine has always been important to the local economy. Indeed these days in certain, mainly Arab, pockets of the land it has become an essential life-blood.

The chroniclers of the past tell much the same story. The monasteries and hospices which according to St. Jerome were built on the orders of Paula, a wealthy Roman pilgrim of Byzantine times, were apparently a much needed shot-in-the-arm for fourth century Palestine. So, too, were the charitable foundations established by Empress Helena, the mother of Constantine.

Though one sceptical historian complains that these philanthropic institutions created a parasitic, unproductive society, such complaints would not be heard today in Bethlehem, where

a badly needed, 200-bed hospice for religious groups has just opened its doors.

Nor is there much doubt about the economic impact in the nineteenth century of the complex of buildings Tzarist Russia put up just outside the walls of the Old City. Established between the 1860's and 1880's for the benefit of the Russian pilgrims then arriving in considerable numbers, the compound helped spawn the development of Jerusalem's modern business centre. To meet the travellers' needs, Jewish entrepreneurs set up shop along a new highway, Jaffa Road, very near the Russian hospices, creating what remains the city's main commercial artery.

With no proper hotels available in Jerusalem before the mid-nineteenth century, Catholic pilgrims used to stay in the Franciscan monastery in the Old City. Wealthy individual travellers, sometimes accompanied by a few friends and retainers, would more likely stay in Jewish-run inns and private guesthouses.

By the nineteenth century, the Holy Land was a neglected, impoverished backwater of the Ottoman Empire, and pilgrims were restricted to a handful of hardy individuals prepared to brave discomfort and discouragement from the Turkish authorities.

Only in the 1830's, as Istanbul's sway began to falter, did groups from the Eastern Orthodox churches—the Greeks, Armenians, Russians, Egyptians and Ethiopians—begin to return in the numbers encountered at the time of the

energies of the Russians, German Catholics established a hospice and a college in front of the Damascus Gate, the French Assumption Sisters founded the monumental Notre Dame de France pilgrim centre further up the road, and an American missionary family—the Spaffords, together with Swedish Protestants laid the groundwork for the American Colony.

While all three are still functioning today (Notre Dame had to be bought back from a Jewish landowner in 1922, to whom it had been sold for a pittance by its impoverished monks), the gracious American Colony Hotel no longer caters specifically to pilgrims. The former Pasha's palace has instead become an oasis for a different breed of travellers: foreign journalists attempting to keep up with the Middle East's endemic bloodletting.

In contrast, the bullet-pockmarked Notre Dame Hospice, located on the old front line between the Jewish and Arab sectors of the once divided city, remains one of the most important pilgrim centres in the Holy Land.

A century after founding of these and other Christian centres—in Bethlehem, Nazareth and around the Sea of Galilee—the pilgrimage industry is now unquestionably big business.

At the Religious Affairs Ministry in Jerusalem, Daniel Rossing, Director of the Christian Communities Department, said that while it was difficult today to speak of "pure" pilgrims, about 150,000 of the 1.2m tourists Israel estimates it receives each year come primarily on pilgrimage. A further 200,000, he guessed, probably mix pilgrimage with general tourism.

These numbers are contested by the Palestinian family-owned travel agencies who have clung to a lion's share of the business since 1967 on the strength of their traditional links with foreign Christian communities. According to Mr Nazzari, Managing Director of the Terra Sancta Tourist Company, 80 per cent of what he calls "real" tourists coming to the Holy Land are pilgrims, making a total of nearly half a million. This year his company, one of the largest of the 33 licensed travel agencies in Arab East Jerusalem, will have brought some 7,000 Easter pilgrims to the Holy Land, compared with less than 3,000 last year.

Whatever the exact numbers, estimates of how much revenue is being generated vary enormously. But in a good year, and 1987 shows every sign of being one, the annual turnover from travellers moved to touch the places where Jesus walked and died could easily exceed \$500m in Israel and the West Bank. This is three times the hard currency the region earns from its well-known citrus exports.

Not that all is sweetness and light in the pilgrimage business these days. The contemporary Arab/Israeli dispute has added a minefield of problems and conflicts of interest. Many stem directly from the fact that most important pilgrimage sites, such as those in Jericho, Hebron and Bethlehem—not to men-

The annual turnover from travellers moved to touch the places where Jesus walked and died could exceed \$500m

Crusades and the Latin Kingdom between the twelfth and fourteenth centuries. Conditions in Jerusalem were unhygienic and primitive, as the popular English painter David Roberts noted.

Reaching the Holy Land was an arduous and lengthy undertaking, as John Wilkinson recounts in his scholarly account, "Jerusalem Pilgrims Before the Crusades." A certain pilgrim from Piacenza, for example, took a leisurely seven and a half months over his journey there and back, a far cry from today's Jumbo-loads of travellers disgorging at Tel Aviv and Amman airports. From there the main obstacle to reaching Jerusalem is the bridge across the Jordan River of the Israeli authorities are in a contrary mood.

In response to the reawakened interest in—and practical possibility of—travelling to Jerusalem, the 1880's saw an explosion of new construction outside the confining walls of the city. Scrambling over each other to match the

P.T.O.

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

סודי

**

לכבוד

**

**

**

הודעה: 4,5839

אל: המשרד

מ: לונדון, כר: 113, תא: 100487, זח: 1600, דח: 7, טב: 8

כד: 8

דחוף/סודי

אל: אירופה 2 המרכז

מאת: יושב מדיני לונדון

משיחה עם האנדרקס מאגן מחקר בבוראון

לונדון.

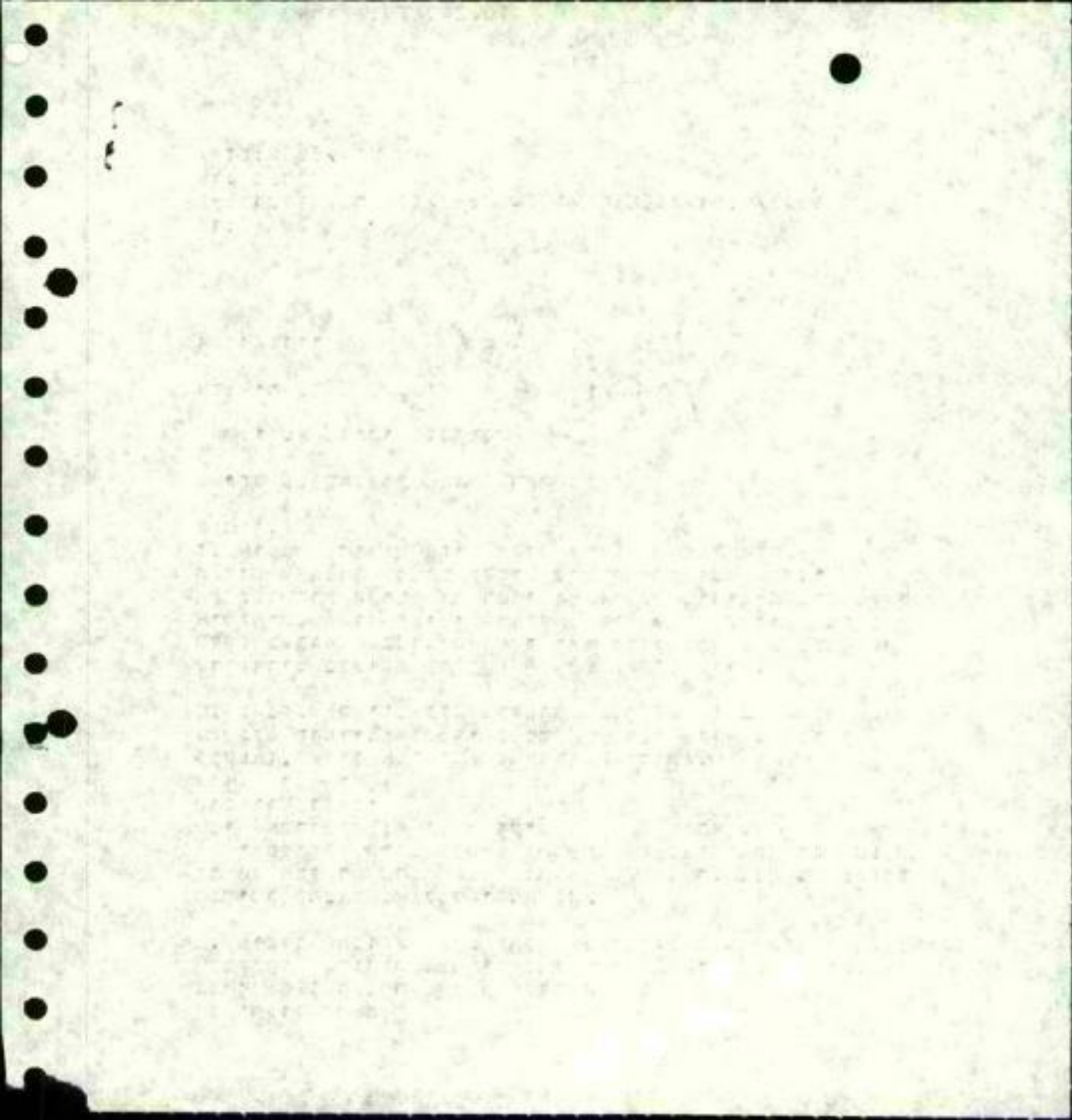
1. אינט מטרונים שחזבאללה יורש את אמל ולמעשה כל העדות בלבנון לרכות חלקים ביכונים מהשיטה אחוזי מחו מההתערבות הקיצונית ובוואי שאינט מעוניינים ברפובליקה איסלמית. העדה השיעית ואמל עשוים עוד להרויח מבחינת חלקם בעדה הלבנונית כאשר יתר העדות מוכנות כבר עתה לזימורים כלפיהם על רקע החשש מהקיצוניות.

2. בהנהגת החזבאללה בולטים מעבר לשיין בעזאללה העוסק בתרגום חומייני לתנאי השטח הלבנוני שיין צופיירי (בקאא). שיין אברהים אל אמין (בידות). עבאס מוסאוי

חוסין מוסאוי

שני האחרונים בקשים הדדקים מאז עם איראן. אנשי השורה בחזבאללה מפורסמים במשכורתם הגבוהה לעומת זו של אמל והמערכת בסביבות ה 700 דולר. בכך גם מיוזי מבחינה המעבר באמל לחזבאללה.

3. מימון התנועה מגיע בחלקו מאירגן (כמו גם ההכשרה הצבאית) ובחלקו ממקורות עצמיים כמו דמי המעבר ומתן הסות. בסוף 1986 התברר שקימת מחלוקת קשה באירגון באשר

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לררוחיים המופקים מסחר הסמים. באירגון מתנגדים
לנושא הסמים אלא שהרורח גמלה והענין טרם הוכרע. אנשי
החיזבאללה נושאים תעודות זיהור שחורות בהם סיטמת
החיזבאללה. לא זכור אם שש האירגון מופיע כנראה שלא.

4. ההשכמה האיראנית חזקה אולם מידת השליטה בסימן
שאלה. לא מעריכים כאן שניתנות הוראות ישירות לפעולה
וגם לא נגד צהל. נראה שאחת המעולות הבודדות שנעשו
על פי בקשה הוראה איראנית היתה במאגרושה שאז לחמו
לראשונה נגד הפלסטינים במטרה לממש את הרצון האיראני
להשיג הפסקת אש. היחס האיראני לאמל הינו כאל ארגון
חילוני לכל דבר כאשר בדי עצמו מטול מעצם השתתפותו
במשלה הלבנונית.

5. הכניסה הסורית ללבנון נתקבלה כנראה רק עי אמל שואף
למעשה לפינויים המוחלט של הפלסטינים מהזרוע ומבירות.
סבורים שהסורים לא יוכלו להתעלם לאורך זמן מחיזבאללה
שקיומו מהווה ערעור מוחלט על השאיפות הסוריות מחד
ונותן לגיטימציה למעורבות האיראנית בלבנון מאידך.
מבחינת גומבלט אין בעיה ציורית והורוים מקימים עודן
נוכחות בבירות למרות שפינו מחסומים ונשק. אגב כך
הוזכרה טריטוריה והעובדה שהסורים הצליחו לחסל בנובמבר
86 את הקבוצה הסורית של שיין מינקארה שאירגן את ההתנגדות
מההדים בצפון. מאז נומבמבר לא ידוע דבר על גורלו.

6. אין כאן כל ידיעות על כונה סורית לרדת עו סוף אמריל
לזהראני מה עוד שהיה מדובר בזמנו על הורדת כוח לבנוני.
מניחים שהסורים לא ירדו כל עוד נושא כיירות איננו
סגור מבחינתם קרי עכפאת וחיזבאללה. יתכן שהפירטום
בשראע מכונן להיות אזהרה סורית לחיזבאללה.

7. הצרפתים הגיבו בבישנות כאשר נשאלו על המשלחת לסוריה.
מסתבר שבצרפת ממשיכים להאמין שהסורים יכולים לסיוע
בנושא החטופים והטברה כאן שתקוה זו מקבלת סיוע מהנוצרים.
המשלחת היתה מורכבת כמעט כולה מאנשי ביטחון. אין
פרטים נוספים.

א

1

THE

OF

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

משרד החוץ-מחלקת הקשר ש.מ.ר

חוזם: 4,5836

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 110, תא: 100487, זח: 1600, דח: מ, טג: ט

נר: ט

75
M.3

מידוי/שמור

אל: לשכת השר

מאת: עתונות לונדון

ראיון LWT

לאחר בחינת כל התאריכים האלטרנטיבים חזרה אלו הרש
עם הצעה לקיים הראיון ביום ג' 26.5 לשיגור ביום א'
31.5. זהו השידור האחרון בטרם תצא התכנית לחומשה
ואי לכך ההזדמנות האחרונה והיחידה שנומרה על הפרק.
הבריקו נא אם המועד מתאים.

א

תמ: שהח, מנכל, ממנכל, אירב, אבי טל, מעט, הסברה

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-637 8060

ש מ ר

שגרירות ישראל
לונדון

י' בניסן תשמ"ז
9 באפריל 1987
סימוכין: 1660

די 3

✓ אל: אירופה 2.

המרכז.

מע"ת.

הסברה.

ר' אמית"ק.

אנשי עיתונות/אין ציון.

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית.

- מאז סקירתנו האחרונה נכנס המזה"ת לתקופת רגיעה מסוימת בתקשורת הבריטית ובמרבית הימים היו הדיווחים דלילים. אני בודאי אחד מקציני העתונות היחידים בלונדון המביע שביעות רצון ממצב ענינים כזה. היו מספר עליות במגמה כללית זו: ספקולציות על חידוש יחסים עם סוריה לקראת ביקור פאהד, התעוררות נושא יהודי ברה"מ וחידוש יחסים אפשרי עם ישראל והשלב האחרון (לפי שעה) "במלחמת המחנות".
- את הביקור העתונאי פאהד ^{הביקור} ניתן לחלק לשני חלקים: בטרם הביקור ובמהלכו. טרם הביקור בנתה התקשורת ציפיות לביקור מדיני מהדרגה הראשונה כאשר על הפרק עתיד עסקת הטורנאדו, מלחמת המפרץ ומסע לחץ סעודי על בריטניה לחדש היחסים עם סוריה. מאמרי המערכת והדיוקנאות שצוירו בעיתונים דיברו על שליט אמיתי ולא דמות טקסית וביקור מדיני ולא טקסי. מרגע שנחת המלך פאהד נשתתקה העיתונות כמעט לחלוטין ומלבד ביקור דל יחסית של הארועים הטקסיים ודל עוד יותר של השיחות המדיניות, ירד הנושא מסדר היום התקשורתי. מסע אחר, מסע תאצ'ר לברה"מ, תפס את מקומו. כתב הסאנדיי טיימס סיכם יפה את הפרק הזה: רוב נכואות העיתונות בטרם הביקור הוכחו כמוטעות; נושא חידוש היחסים עם סוריה לא עלה כלל והוזכר באופן לא רישמי בשיחות שני שרי החוץ. הסעודים יצרו אווירה כלכלית נוחה לתשקעות והקמת מפעלים כלכליים בריטים בסעודיה. המלך מרוצה ביותר מן הביקור. פרטים על השיחות המדיניות כמעט ולא פורסמו. שוחחתי עם כמה כתבים ישראלים בענין זה אשר התלוננו בפני שמלבד ש"השיחות התנהלו באווירה נוחה" אי אפשר היה להוציא מהבריטים דבר על מהלכן.
- אנשי ימינה - ביה"מ.
- ב- 31.3 ו- 1.4 נוצרה התענינות תקשורתית רבה ביותר במהלכים סביב יהדות ברה"מ. נתתי ב- 31.3 תדריכים בנושא ל-JOHN BULLOCK מהאינדפנדנט ול- IAN DAVIDSON מהפיננשל טיימס. מהבי.בי.סי (רדיו וטלוויזיה) התקשרו ובקשו לראיין את השגריר בנושא או אישיות פוליטית ישראלית הנמצאת במקרה בלונדון. השגריר היה בפגישות אחה"צ ובארוחת ערב לאחר מכן. תידרתי בעצמי את איש הרדיו ליומן אחה"צ ויצרתי קשר בין "ניוזנייט" וח"כ עוזי ברעם. ח"כ עוזי ברעם השיב לאנשי "ניוזנייט" שאינו מעודכן דיו ולאחר יום פגישות מעיף מעדיף לא לבצע הראיון. בכל תידרוכינו הדגשנו לאחר ששוחחתי והתעדכנתי ע"י לשמנכ"ל ואיש "בר" כאן שמדובר באותות חיוביים ובאלמנטים הנמצאים כבר זמן מה על סדר היום היהודי-ישראלי-רוסי אך לא בהתפתחויות דרמטיות.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

- הבעתי תקווה באשר להמשך התפתחויות חיוביות. נימה זאת עמדה בסתירה להתלהבות שאחזה בתקשורת ונאלצתי לחזור אליה כמה וכמה פעמים, אך לבסוף הוכחה כנכונה. ה"טיימס" יצא במאמר מערכת ב- 2.4 ובו דרישה להגירה חופשית מברה"מ ולא רק ל-11,000 יהודים. כל התקשורת באותו יום כבר דיווחה על הזהירות בהערכות הישראליות באשר לחילופי המשלחות וסיכויי חידוש היחסים.
4. מלחמת המחנות התעוררה שוב בשבוע האחרון. העתון "אינדפנדנט" עומד בראש חזית הדיווח בנושא כאשר מזה כמה ימים מקדיש לכך כותרות עמודו הראשון. את מצפון העיתונות עורר הפעם DR. GIANNOU, משאתילה. ביום 3.4 שודרה כתבה של BRENT SADLER מ-ITN שהצליח להכנס לבורג' אל ברג'נה ולדווח משם. אין ספק שנופי ההרס והעזובה וסיפורי התושבים זעזעו שוב את הציבור הבריטי. התוויות שהתקשורת נתנה להיבטים שונים בתוספת הנוף הזכירו לרבים את זוועות שתי מלחמות העולם: "מלחמת הנשים" "שביל המוות" וכדומה. במאמר מערכת של הטיימס ב-6.4 באה קריאה חד משמעית לסיום המצור. גם אם לא נקשר שמנו ישירות לאירועים הרי הבחישה בהם וברקעם מחייבת לחזור שוב ושוב על סיפורי מעשינו בלבנון. תמונות מכניסתנו ללבנון והמצור על ביירות, גם אם לכמה שניות, גורמות לנו נזק הסברתי.
5. במכתב ומברק נפרדים סקרתי את נושא ישראל-דרא"פ בתקשורת, ואין טעם לחזור על כך. יש לציין שמאז שפורסם דו"ח הקונגרס ב-1.4 הוא לא נזכר בתקשורת. כמו לכול דבר, קיימות שתי אפשרויות: בריטניה מופללת בדו"ח ואי לכך יש להתעלם ממנו או שאוספים חומר ותחמושת ועוד נשמע על כך. אני סבור שהאפשרות השניה סבירה ומתכונן.
6. בהיעדר סיפור ישראלי מרכזי, היה דיווח ישראלי יחסית מועט, הגארדיאן עדיין מתעסק בספיחי פרשת פולארד כולל ידיעה נאה ומכובדת על הרולד כ"ץ שודאי תרמה רבות לידיעותיו של הציבור הבריטי בנושא... הגדיל לעשות הפעם הטיימס שהקדיש את תחתית עמודו הראשון לארבע תורים על מאבק השר פת ב"שיר הבטלנים".
7. בבי.בי.סי. ב-3.4 שודרה תוכניתו של TOM BOWER על ההפצצה האמריקאית על לוב מלפני שנה. המסר העיקרי: סוריה אשמה יותר מלוב, ולוב נבחרה מכיון שהיתה יעד נוח יותר הן צבאית והן מדינית מאשר סוריה. התכנית בנתה את סוריה כאחראית ומעורבת במעשי הטרור ברומא ווינה וכלה בברלין ולה-בל והאשימה את ארה"ב בבחירת יעד קל לקטרסיס. בתכנית רואיניו שהב"ט (שקבע אחריות סוריה לרצח ברומא ווינה), יוסי אולמרט ורפי איתן (שקבע שהיעד האמיתי לתגמול אמריקאי היה צריך להיות דמשק). באור חזר על פרשת הינדאווי ובנסיונו לבנות את סוריה כאחראית לטרור, עשה לנו שרות טוב; הוא כמובן עשה זאת כדי לנגח את ארה"ב, אך מה לנו כי נליין?
8. מפגישותינו השבוע:
- א. בשיתוף אגודת העתונאים היהודים (שנשיאה הוא יוסף פינקלסטון) ארגנו מפגש לחברי האגודה עם השגריר, השגריר נתן סקירה מדינית והשיב לשאלות. נכחו כ-25 איש.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-837 8050

שגרירות ישראל
לונדון

-3-

השאלות נסבו סביב שאלות ברה"מ (מסע תאצ'ר, יהדות ברה"מ ויחסי ברה"מ-ישראל),
הועידה הבינלאומית ויחס פוליטקאים בריטיים (ובמיוחד השר רנטון) לישראל.
ב. ANDREW GOWERS, העורך המזת"י החדש של הפיננשל טיימס. נפגשתי עמו לשיחת היכרות
שהתרכזה באווירה פוליטית בישראל, עמדות המפלגות בשאלות השונות ובשאלה הנצחית "מתי
הבחירות?" קבענו להפגש לאחר שובו מנסיעה קרובה לשיחה ארוכה יותר.
ג. IAN DAVIDSON, עורך עניני חוץ בפיננשל טיימס. בא לפוגשני לקראת יציאתו לחופשה
בארץ. שוחחנו ארוכות בכל הנושאים שעל סדר היום. דייווידסון נשמע חיובי וידידותי.

בברכה,
א. מנור.

העתק: לע"מ.

שמו

נכנס

**
**
**
**

חוזם: 4,3971

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 74, תא: 070487, זח: 1800, דח: ד, טג: ש

נד: 8

שמו/דחון

אל: המרכז

דע: אירומה 2

מאת: יועץ מדיני לונדון

משיחה עם גנסינס ממחלקת אמריקה בבוראון

אוגנדה

1. עד לינואר השנה העריכו כאן את בושר שרידותו של מוסבני בגובה יחסית. כיום ירידה ונוטים להעריך סיכוייו לשרוד עד סוף השנה כשקולים. המרכיב הצבאי פוליטי בקו עליה כשמרבית הקרבות מתחוללים אמנם בצפון אולם קימת נזילה מסוימת מזרחה ודרומה. הביטחון של מוסבני ללגטימיות השלטון ובמיוחד כלפי חוץ מותנית במידה רבה בשליטה צבאית מלאה שכיום הינה בסימן שאלה.

2. אינטנסיביות ורציפות הקרבות השפיעה גם על התורמים המערבים לרבות על בריטניה (נמנע מלהרחיב בכך). ההופעה החמורה הינה לדעתו בניטרול הגמור של שבטי הצפון וכמיהה כשברור שיאלץ בסופו של דבר לקיים עימם הגעים לרבות עם מבלגה העם הדמוקרטית שפיקר בוחה שט.

3. המרכיב החיוני השני הינו כלכלי ולכן גם השלכה על היחסים עם האוגנדה. ההערכה כאן הינה שתחיבת השבט חיונית להמשך שלטונו ועניינם של אלו הינו בעיקר בתחום הכלכלי. שיקולים כמו התחדות המלוכה הינם שוליים יחסית הגם שנושא זה עשוי להפוך למוקד משיכה במידה ויתחולל

משרד החוץ-מחלקת הקשר

משבר כלכלי ממשי. מוטבני מניד בהיוכחות יחסיו עם הבאגנדה ותעיד העובדה שפנה לבריטים לסיוע בחקירת הרצח של אנדרו קאירה ושני חוקרים בריטים שדוים ביום בשטח לצורך זה. טבורים כאן שהנשיא לא היה מעורב ברצח אלא שלאמת אין חשיבות כל עוד מאמינים הבאגנדה שאכן היתה מעורבות ממשלתית. השורה התחתונה הינה שניטרול השבט הינו ראשית טובו של מוטבני.

4. מוטבני טרן ביקור בלוב ב 1.3. הלובים מעבירים אספקה צבאית וידוע גם על השתתפות טייסים לוביים בקרבות. שמעו גם על שימוש בביכול שנעשה בנשק כימי אולם אין בידיהם שום הוכחות לכך ולפי שעה טבורים שהמדובר בהשמדות האומוזיציה. הטקטיקה הצבאית של מוטבני בצמחן הינה לרכז תומכים וניטרולים בערים מוגנות ולמנוע ביותר. שמחוך לערים נחות או יותר ללא הגנה.

קניה

5. הנשיא מוי נכנע קשה מההתקפות נגדו בנושא זכויות האדם בעת ביקורו בארצו. מעריכים שהאיש רגיש מאד והנכבד אולם קניטליטס באומיו וערוך את ההשפעה הסובייטית באזור. לא טבורים למיכן שיחזק את הקשרים עם הגוש המזרחי מה עוד שלאומוזיציה נגדו גורן מרכיפטי.

6. הקיקוריו חשים שהנשיא נגדו ריתכן פיש בכך מידה של אמת אולם יחס זה גורם מאידן לשביעות רצון אצל האחרים. מעריכים שהקיקוריו יסכימו לירידה מטרומה במעמדם הפוליטי ובלבד שהכלכלה לא תיפגע. מתנגדי המסטר כיום אינם משמעותיים ולמעשה כל זמן שהצבא איננו מעורב ישאר השלטון יציב. המאוקניה עוסקת בעיקר בהמצה ברוזים וגם התנועה החדשה שהוקמה בלונדון האוקניה איננה בעלת משקל ולדורי גנקינס מורכבת מעשרה אנשים וכלב.

7. הבריטים רואים במדי אישיות מדי מערבית מתונה וכתנאים האמריקנים טובה מרבים אחרים. הסיוע הבריטי הכולל לקניה נע בשנים האחרונות בממוצעים של כ-35 מ' שטרלינג לשנה שמתוכם נשליש מהווה הסיוע הטכני. ההסכם האחרון בגובה של 50 מיליון מיועד להשלים את סכומי הסיוע לשנים הקרובות לממוצעי השנים הקודמות קרו כ-35 מ'.

יורם שני.

מושרד החוץ-מוחלקת הקשר

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,אירב,נריחור,מאמ,ר/מרבז,ממד

שמו

נכנס

**

**

**

**

חוזם: 4,3166

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 61, תא: 060487, זח: 1700, דח: ד, טג: ש

נד: 6

שמו/דחוף

אל: אירופה 2

דע: המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משיחה עם אירס הממונה על עיראק בנוראוף:-

1. לא הצליחו לקבל עדוין מידע ממשי על העיתוי והסיבות לחילומים שבוצעו בפיקוד הצבא והשינויים בממשלה. הערכות הבסיסית ללא שינוי, קרי אין בעיות חוזר בעיות מיוחדות ולא ידוע על תסיסה בצבא העיראקי. שלטוננו של צאדם יציב.
2. אין בידינו שום דיווח על צו כביכול שהוציא צאדם לאיחוד מנגנוני המודיעין. יבוקר הנרשא הגם שפרלמנטרית מטופקים מאוד עם השמועה נכונה. העריכית שצורת משטרו של צאדם הינה במהות נגד איחודים מסוג זה וסגנון "הפרד ומשול" יעיל ותואם יותר.
3. הרבש העיראקי מסין ידוע הגם שאין פרטים. הנרשא מעורר סקרנות משום שלא ברור מה סוגי המליה שעיראק מעונינת ושאיןנה מצליחה כביכול להשיג ממקורות אחרים. סבורים שהסיבה העיקרית למניה לסין הינה רמת המחירים הנמוכה שם ואופן התשלומים. למעשה ניסו הבריטים לברר אצל הסינים עצמם מה סוגי האמל"ח והיקטם (בעם אחת ע"י שה"ח עצמו) הסינים השיבו בתקיפות שאינם עוסקים באספקת נשק לעיראק.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

4. לא הובחן נאן נסיון טעודי לתיוון בן עיראק לסוריה הגם שלעיראק אינטרס מובן בבן. טבורים שהתמיטה הסעודיות רואה את מדיניות סוריה כלפי איראן כפרישה מהקונצנזוס הערבי וטביר לכן שינצלו ארועי לבנון להגביר מערים בין השתיים. מכאן ועד לתיוון הדרך עוד ארוכה.

5. אירס חזר לפני כשבועיים מביקור בעיראק. התאכזב לדבריו מרמת המידע במקום ומערין שהגדירויות המערביות ביזונו בעיקר על שמועות וחצאי אמיתות. שקשה ביותר לאמתן. סימך לדוגמא שבגוד נמסר לו כי נג'יפ וכרבלא הינן הערים היחידות בעיראק בהן אין תמונות של צאדם חוסיין. משום שייחס לנושא משמעות נסע לבקר בלוויה דובר ערבית משגיריותו. נג'יפ עמוסה בתמונות ענק של הנשיא לרבות בתוכני מסגד עלי המוזהב. בכרבלא מצב דומה ונוסף שלט ענק המודה לצום ולבעת על הסיוע בשיקום מסגד אימם חוסיין.

6. ניסו במקביל לדווב את בני המקום. השיעים טרבו לחלוטין לשוחח ואמילו לעצור לידם. למרות שלא הבחינו ביחידות צבא בעיר או במחנות מחוץ לערים אלו, אין ספק שמנגנוני הבטחון שולטים במקום ביד רמה. בבגדד עצמה מצא הזנחה כללית וחצר במוצרי מזון. למרות האמץ השלטון ניכר הקפאון הכלכלי. בעיר גם פליטים מבצרה שהגיעו במסגרת איחוד משפחות ולהסתעמו בעידוד השלטונות.

יורם שני.

אף

תם: שהח, ממכל, ממכל, אירא, אירוב, ר/מרכז, ממז, רם, אמך

7.550.8574

10

[illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1953

תאריך : 03.04.87

שמור

כנס

**

**

**

**

חוזם: 4,1953

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 50, תא: 030487, זח: 1500, דח: ד, טג: ש

נד: 8

MT/200
MS.3
76

שמור/זחון

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משיחה עם היועץ קנדי (הממונה על מזרח-מערב).

1. שגרירותם במוסקבה המזוהה על הרפורמה של גורבאצ'וב ורצאת מההנהגה שמטרותיו אסטרטגיות ומעבר לצורכי השעה קרי המשבר הכלכלי. טרם הגיעו למסקנות אולם בשלב זה נהנה מבחינתם מהטמק. לדבריהם זו גם הנטייה בקרב מרבית המערביות במוסקבה.

2. בין מתנגדי הפנים לרפורמות קיימים כנראה שותפויות מוזרות. מחו המונקציונרים המפלגתיים ודומיהם ומאידך (למחות במגזר התעשייתי) עובדים מהשורה המסרבים לקחת אחריות אליה לא הורגלו בעבר ולעסוק בהחלטות יחד עם הביורוקרטיה המנהלית.

3. הגנרלים עדיין בבחינה נעלם. להערכתם יקבל הצבא כמו בעבר את כל דרישותיו התקציביות. גורבאצ'וב לא יעז בשלב זה למנוע בפרט הבטחון הקדושה וגם משום רצונו לזכות בתמיכתם נבר מעתה. העובדה שהאיש מתכנן לטרוח רחוק מתבטאת לפי הקנדים בין היתר בעובדה שכל המועמדים להצטרפות לפוליטיקאית מסומנים כאנשור.

4. המטרות הסופיות של המנהיג הסובייטי אינן ברורות ותחושתם הינה שלמרות הבטחון העצמי המופגן על ידו הוא מהלך עדיין במידה רבה על חבל דק.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

יורם שני

אך

תכ: שהח, רחמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממנכל, ממד, רס, אמ, אירא, אירב,
מזאר

1990-1991

1991

U. S. DEPT. OF COMMERCE, ECON. & STAT. ADMIN. OFF. OF INTL. TRADE
STAT.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

ב' בניסן תשמ"ז
1 באפריל 1987
סימולין : 1621

ה

ה"ס 15.3

אל : מע"ת

אירופה 2

מאת : עתונות/לונדון

הנדון : צוות חדש בראשות ה-BBC

א. בימים אלה מונה מנכ"ל חדש לבי.בי.סי., MICHAEL CHECKLAND. רקעו של צ'קלאנד מנהלי כספי ומעולם לא עבד כעתונאי. אי לכך, מונה לצידו מר JOHN BIRT כסמנכ"ל הבי.בי.סי. עם סמכות של עורך ראשי. בירט נהנה מיוקרה רבה כאידיאולוג תקשורתי בתחום החדשות והצלחה רבה כמפיק תוכניות ענייני דיומא ואחרות ב-LWT. מן הצוות החדש ציפיות רבות הן בתחום הניהולי - עסקי - מסחרי (ייעול הפעילות, הגברת מכירות ורווחיות) והן בתחום העיתונאי - עריכתי.

ב. צ'קלאנד אמר בראיונות שונים שאחת ממטרותיו היא לבטל את שיטת העברת ההחלטות מלמטה למעלה, שהיא מסורתית בבי.בי.סי. הוא מצפה שהעורכים השונים ומנהלי התחנות יחליטו בעצמם ויעבירו למנכ"ל "שש החלטות מרכזיות בשנה". לדבריו, העברת ההחלטה לדרג גבוה יותר מסתירה חוות דעת שלילית של עובדים מן השורה ומאפשרת התחמקות הנוגעים בדבר מהחלטות. צ'קלאנד מתכוון להעביר גם סמכויות מלונדון לחמישה מרכזי שידור והפקה ברחבי בריטניה. אחת מתכניותיו האופרטיביות היא לתת עדיפות בהקצאת משאבים לחיזוק מחלקות החדשות וענייני דיומא.

ג. ג'ון בירט מתכוון מצידו להנהיג שינויים מפליגים בתחום החדשות וענייני הדיומא. בשלב ראשון הוא מתכוון למזג את כל העתונים בבי.בי.סי. (רדיו וטלביזיה) תחת קורת גג אחת במקום מערכות נפרדות ומסורבלות והפיצול לאגף חדשות וענייני דיומא. בבי.בי.סי. 1500 עתונאים. העתונאים יחולקו לאגפים לפי תחומי מומחיות (חוץ, כלכלה, פוליטיקה וכו') כאשר בראש כל אגף יעמוד עורך אחראי. העורכים יתאמו כיסוי הסיפורים, יספקו מומחים להבהרת הנושאים ויעבדו לעומק במקום לשטחיות בדיווח. החדשות תהיינה פחות SHOW - BIZ ויותר לעומק כאשר אב הטיפוס הוא NEWSNIGHT (בי.בי.סי. רשת 2).

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

ד. רצ"ב מאמר שפרסם ג'ון בירט ב-1975 ואשר מאפשר ראייה לדרך חשיבתו
בתחום העתונאות הטלביזיונית, אותה ינסה ודאי ליישם מעשית בתפקידו
החדש.

ב ב ר כ ה ,

ב-י-ד
א. מנור

העתק : הסברה/מרחבי
לע"מ

Bias: where TV is guilty

There is a bias in television journalism. It is not against any particular party or point of view — it is a bias against understanding. And this bias aggravates the difficulties which our society suffers in solving its problems and reconciling its differences.

To understand how this comes about it is useful to classify the different types of journalism which are practised on television. The degree to which an item is put into context is a convenient criterion for establishing three broad categories: news, feature and issue journalism.

Take, for example, the deaths of 21 people in the Birmingham IRA bomb explosions. A journalist's first job is to explain to his audience the immediate circumstances — where the bombings took place, the warning given, how the victims died and so on. From this he can widen the coverage to set the explosions into the context of the bombing campaign and can look at what new security measures might be introduced.

He could widen the context still further by putting the bombing campaign in the perspective of the Northern Ireland conflict. He could examine how the bombing fits into the strategy of the Provisional IRA and try to assess how the escalation of the IRA campaign would be likely to change British government policy and what the consequences of any changes might be. This would necessarily involve an understanding of the real (and not just the apparent) thinking of the protagonists at Westminster, in Northern Ireland and the Irish Republic.

The problem for television journalists and producers is to decide in how wide or how narrow a context to set each item or programme for which they are responsible. I believe that deficient emphasis on this concept, both by programme makers and by the broadcasting authorities in their planning of programmes, has contributed to the present bias against understanding. We can see how things go wrong if we examine the different forms of television journalism one by one.

Present television news programmes cover a large number of stories, often more than twenty

John Birt, who is to become the BBC's Deputy Director-General with special responsibility for news and current affairs, wrote a series of highly acclaimed articles for The Times in 1975 — some with Peter Jay — on television coverage of the main events and issues of the day. This is an edited version of the first

items in a span of about half an hour. As a result the focus in any one story is extremely narrow. But unfortunately the most important stories of the moment, for example, stories about the economy or Northern Ireland or the EEC or the Middle East or oil, suffer from such a narrow treatment.

Our economic problems, for instance, manifest themselves in a wide variety of symptoms — deteriorating balance of payments, a sinking pound, rising unemployment, accelerating inflation and so on. The news, devoting two minutes on successive nights to the latest unemployment figures or the state of the stock market, with no time to put the story in context, gives the viewer no sense of how one problem relates to another. It is more likely to leave him confused and uneasy.

Feature journalism tends to concentrate on one aspect or one instance of a major problem rather than on that problem as a whole. Feature journalists tend to make a film about a particular instance of famine rather than about the world food problem. They expose the dangers of particular nuclear reactors rather than examine what the government's energy policy is or could be.

The constant emphasis placed on societies' sores by television feature journalists, with little or no attempt to seek out the root causes or discuss the ways by which the sore might be removed, may even be dangerous. It may contribute to the alienation felt by the victims of societies' inadequacies and imperfections.

Bad feature journalism encourages the victims (and most of us are victims of something or other) not to relate their problems to those of society as a whole and to conceal from ourselves how

often one man's grievance is another man's right.

Issue journalism aims to go beyond the context provided by the feature journalist to look at such subjects as the related components of our economic problems or what our housing policy should be. Trying to get to grips with the often bewildering complexity of modern problems such as these is a formidable task, even without trying to put the result on television; and the failure rate is high. The realities one is seeking are abstract — macro-economic mechanisms, political philosophies, international strategies — and cannot be directly televised, as a battle zone or a demonstration can be.

This kind of journalism has many hazards. Attempting to answer a question like "What are the causes of inflation?" is intellectually very taxing, and issue journalists in television often lack the knowledge to settle on the right framework for asking such a question. For example, they may focus on pay control in such a way as to imply that it is the only possible cure for inflation. If the other variables of the constraints on the economy are not explained, the complex causes of inflation will not be understood. And, moreover, politically dangerous myths will be created.

Before programmes like *Weekend World* and *The Money Programme* developed production techniques for dealing with complicated issues, the journalistic tool almost always chosen for dealing with issues, especially abstract issues, was the studio discussion. Rarely has a technique been so abused.

These discussions are generally set up to examine disagreements, rather than areas of agreement;

and they place an unnaturally high premium on the resourcefulness under pressure of the participants. They encourage interviewees to abandon any attempt to discuss issues in a fresh and sophisticated manner and are little more than an entertaining way of feeding the viewer's already existing prejudices.

But even when that small proportion of issue journalism which does not rely solely on studio discussion is successful, it faces a further obstacle. It runs the risk of being boring. A well-made report on a famine will be more watchable than a report on the world food problem.

The main consequence of this is that most television journalists and those who schedule programmes prefer story to issue journalism. In television as a whole there are few issue-oriented programmes. And ironically most of these are scheduled far less favourably than the very news and feature stories which issue journalism seeks to put into perspective.

I believe that the various forms and techniques of television journalism — news programmes, feature reports, the presentation and discussion of issues — can all too easily conspire together to create a bias against their audience's understanding of the society in which it lives.

I believe that a fundamental re-examination of the present organization of television news and current affairs is necessary if we are to correct the bias against understanding which the present system produces.

We should redesign television news programmes so that they devote much more time than they presently do to the main stories of the day; and so that these stories are put in the fullest possible context in the time available. Feature programmes must be organized so that they are more aware of the need to find relevant focus. And the broadcasting organizations should ensure that there are more programmes which deal with issues than there are at the moment.

This article was written when the author was Head of Current Affairs at London Weekend Television. He is currently LWT's Director of Programmes.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-837 8050

שגרירות ישראל
לונדון

א' בניסן תשמ"ז
31 במרץ 1987

שמו
1617

(Handwritten signature/initials)

ד. 3. 3

אל : מר אלון ליאל, לשכת המנכ"ל המדיני
אירופה 2 ✓

הסברה

מע"ת

מאת : עתונות/לונדון

הנדון : ישראל - דרא"פ בתקשורת הבריטית

רצ"ב שתי דוגמאות נוספות לדיווח העתונאי בבריטניה בנושא.

א. בשני הקטעים (מהגארדיין והטיימס מ-30 דנא - המבוססים על שרות הווינגטון פוסט) הכותרות מדברות על מעורבות בריטית באספקת נשק לדרא"פ, אך התוכן מתרכז בקשר הישראלי. מענינת גם הארגומנטציה לפיה עקב הבעלות הממשלתית על תעשיית הנשק בישראל, העסקות בינה לדרא"פ הן ממשלה - לממשלה בעוד בבריטניה ומערב אירופה העסקאות נעשו באמצעות יצרנים וסוחרים פרטיים ללא מעורבות ממשלתית. בבריטניה, כמו בישראל, יצרנים רבים בתחום הבטחון הם בבעלות ממשלתית (התע"ש הבריטי, RO, עדיין בבעלות ממשלתית). מכיוון שהכתבה המקורית עליה מתבססים שני הדיווחים היא של מר JOHN GOSHKO משרות "הווינגטון פוסט", יש להפנות לשרות זה את הביקורת. הכתבה הנ"ל רק משקפת הקשיים העומדים בפנינו כבואנו להשיג הצגה נכונה וכנה של הנושא, מול ההיפוקריטיות של מדינות מערביות אשר אינה מודגשת דיה.

ב. ככתבה של "הסאנדיי טיימס" מ-29 דנא גילוי שפולארד העביר לישראל מידע על רשת הריגול האמריקאית בדרא"פ. ישראל העבירה המידע לדרא"פ ובכך נשרפה הרשת. כתבה זו שלילית הן מן ההיבט המצביע שוב על היחסים הקרובים בין ישראל ודרא"פ והן מן ההיבט "הפולארדי" הממשיך להטרידנו כאן.

ב ב ר כ ה,

א. מנור

Thatcher set to press home rights demands

From Robin Oakley, Moscow

On the eve of crucial talks with Mr Mikhail Gorbachov, Mrs Margaret Thatcher yesterday declared that she was representing Britain on an "historic mission" and that she had lit a candle for peace.

At the same time she underlined her determination to press for greater religious and personal freedom in the Soviet Union, despite the attacks on her in the Soviet Press for seeking to meddle in the country's internal affairs.

Mrs Thatcher's first full day in Russia had to be accounted a considerable success. She was greeted warmly by crowds at the religious centre of Zagorsk, 45 miles outside Moscow, in the morning and almost mobbed by enthusiastic crowds when she visited a Moscow housing estate in the afternoon.

The visit to the Holy Trinity monastery of St Sergius at Zagorsk was a specific gesture of solidarity with Russian Christians.

At a reception and lunch with Russian Orthodox Archimandrite Georgy and with the metropolitan patriarch, Mrs Thatcher said: "For a few short minutes I have paused to reflect with you. I have lit my candle — one among so many — representing the hopes, fears, the anxieties and the prayers of thousands of anonymous but important individuals."

The next day, she told them, she would be laying a wreath beside the flame at the Tomb of the Unknown Warrior in respect to the memory of suffering, death and destruction in the fight against tyranny and oppression.

"Today's small flame, the candle which I have lit, is for the future in the hope that my visit to the Soviet Union will carry forward the cause of

peace with freedom and justice. I pray that it will."

She later told a reporter who asked about the politics of her visit: "I am here to represent my country on an historic mission."

Mrs Thatcher will today meet Mr Gorbachov for two rounds of talks. In the morning they will be alone with interpreters while Sir Geoffrey Howe, the Foreign Secretary, has a separate meeting with his Soviet counterpart Mr Eduard Shevardnadze. Mrs Thatcher and Mr Gorbachov will later continue for some time together before calling in their foreign ministers.

The talks will centre on arms control issues and range over such subjects as Afghani-

Photographs 20

stan, the Middle East and trade cooperation. But Mrs Thatcher is determined not to lose the opportunity of pressing on human rights issues.

She will persevere with her theme that any deal the Soviet Union offers on arms control will be judged on how she treats her own people.

As she entered Soviet air space on Saturday Mrs Thatcher emphasized to reporters her concern with religious and other human freedoms.

She said: "If we are going to start talking about verification they have got to be very free and open. The way in which you treat your own people is the way you would treat others overseas."

"If you are going to deny them freedom of speech and freedom of worship then you are a danger to other countries." She made clear her reservations about a country which persisted in "putting people in prison for their political and religious beliefs."

Britain named in US list of South Africa arms suppliers

From Christopher Thomas, Washington

Britain, France, West Germany, Italy and Switzerland will be named by the Reagan Administration this week as sources of arms sent to South Africa in defiance of a United Nations embargo.

An Administration report to Congress will also state that successive Israeli governments actively condoned and sought an arms supply relationship with South Africa to offset the cost of maintaining a large and expensive defence industry.

Much of the report is expected to be classified because of fears that the findings could embarrass the allies. It has been an open secret for years that South Africa has bought weapons and military equipment from several West European countries.

The report goes into detail about the sales, some of which have been acknowledged by Western European governments. Congressional sources said they believed that in some cases deals had been conducted through a network of dummy corporations and sales to third party agents, allowing some governments to deny knowledge of sales to South Africa, or at least to argue that they were made in defiance of the 1977 UN embargo.

The European deals will have a much smaller impact on Washington than the alleged Israeli involvement, because they were conducted through private manufacturers or dealers, without government involvement, while the alleged Israeli connection was through a government-to-government relationship.

The Administration has to make regular reports on South Africa under rules established by Congress when it forced President Reagan last year to impose a range of sanctions against South Africa.

An unclassified version of the report is expected to be released in due course

Israeli arms sales to South Africa are usually estimated at about \$125 million (£78 million) a year, although at least one unconfirmed report from Israel has put the figure four or five times higher.

In a move calculated to avoid further damage to relations with the US, the Israeli Government announced 11 days ago that it would be reducing arms supplies to South Africa by not entering into any new military agreements with Pretoria.

Some observers here have complained that the extent of the on-going relationship between Israel and South Africa will be impossible to determine because it is shrouded in extreme secrecy.

The Administration is worried by the prospect of further tensions in its relationship with Israel. There is still widespread anger on Capitol Hill over the case of Jonathan Pollard, the American Jew who was recently sentenced to life imprisonment for spying on the US for Israel.

● **TEL AVIV:** An Israeli army officer indicted in the US on charges of hiring Jonathan Pollard, the convicted American spy, yesterday resigned as head of Israel's most prestigious air force base, Israel Television said (AP reports).

Colonel Aviem Sella's promotion on March 3 — the eve of the sentencing of Pollard, a Jew, to life in jail for selling hundreds of classified US military documents to Israel in 1984 and 1985 — created a storm of controversy.

The state-owned television said Mr Sella wrote to Lieutenant-General Moshe Levy, the Israeli Chief of Staff, saying he was resigning to prevent a worsening of Israel-US ties.

Colonel Sella, aged 46, allegedly hired Pollard; a former US Navy analyst, while on study leave in the US. Pollard himself claimed that high-ranking Israeli officials knew of his recruitment.

Fighting shy of sanctions

Zambia's decision last August to stop exporting its copper through South Africa was not the start of sanctions; it was simply a sensible economic realignment, its minister of mines said recently. South Africa's response, and to the sanctions package agreed at the same time by African leaders at the Commonwealth mini-summit in London, was to delay Zambia-bound road and rail traffic; but that was not retaliation, said Pretoria, merely the imposition of sensible customs regulations.

For all the rhetoric and posturing, South Africa's black neighbours seem decidedly reluctant to impose sanctions. It is now three months since the last of Robert Mugabe's deadlines expired; the only word from Harare is that sanctions will be implemented "very soon".

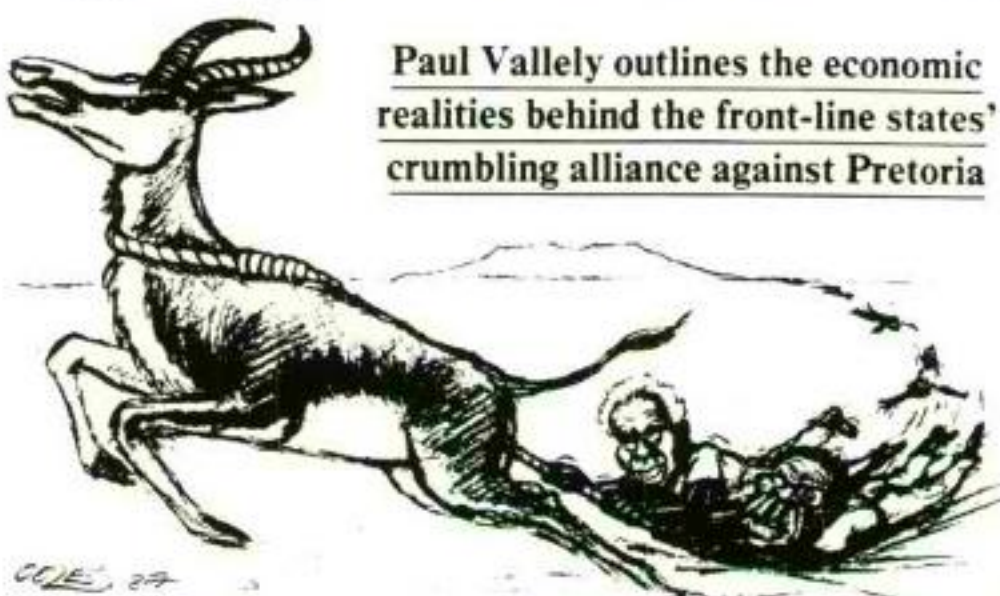
Hardliners insist that sanctions only await a strategy by the front-line states. This will depend largely on the scheduled completion in May of the first phase of rehabilitating the railway to the Mozambique port of Beira, though only in 1990, at the end of the second phase, will it be able to handle the 3.5 million tons of Zimbabwe's annual trade. Other observers maintain that since the black nations worked out the actual cost of switching the freight that now goes through South Africa, they have developed cold feet. What is certain is that the consensus on sanctions has crumbled.

On visits this month to Zambia and Zimbabwe, President Chissano of Mozambique told Kenneth Kaunda and Robert Mugabe that they could count Mozambique out of any sanctions plan. Botswana had long ago excused itself on the grounds that its economy was inextricably entwined with that of its immediate white neighbour, Angola, at war with the South African and US-backed Unita rebels; had never been in a position to do much. Malawi, the only front-line country to maintain full diplomatic relations with Pretoria, has long been written off as a client state. Swaziland and Lesotho, like Botswana, are economically dependent on South Africa. That leaves only Zambia and Zimbabwe.

President Chissano's decision could hardly have surprised Kaunda and Mugabe. Mozambique, which provides the only alternative route to the sea, has for the past five years been the main target of South African destabilization and would be highly vulnerable to economic pressure. South Africa provides its two main sources of income — transportation fees for goods exported via Maputo and the cash earned by migrant workers in South African mines.

Mozambique has been weakened on these two fronts already. The number of migrant miners has been halved and the proportion of their wages paid directly to the Maputo government fell from \$75 million in 1983 to \$50 million in 1985. The value of goods exported through Maputo is now only one third of that in 1980.

Chissano has to grin and bear it. That \$50 million in remittances represents more than half Mozambique's hard-currency income.

Paul Valley outlines the economic realities behind the front-line states' crumbling alliance against Pretoria

His country's industry depends on South Africa for 60 per cent of its raw materials and components. Even the electricity in his capital comes from South Africa.

Despite the best endeavours of the Southern African Development Coordination Conference (SADCC), which was set up to lessen the reliance of the black states on South Africa, four have recently increased electricity purchases; since 1980 overall trade volumes have actually increased, partly because of guerrilla activity in Mozambique and the big discounts offered by South Africa on rail, port and shipping charges. In 1984 Zimbabwe sent only 51 per cent of its foreign trade through South Africa; today the figure is nearer 90 per cent.

"There is no doubt that the front-line states have played the sanctions issue rather badly," said one European diplomat in Lusaka. "If they don't set an example they will lose face, but it seems unlikely now that they can."

It is generally accepted by western observers in the region that at the Commonwealth summit in London most of the African leaders were unprepared for the decision which they sprang upon themselves. One Harare-based diplomat said: "They just hadn't costed it. Civil servants here were horrified when they heard what Mugabe was saying. They knew that wide-ranging sanctions would reduce Zimbabwe to a subsistence economy."

The package of measures which the African leaders accepted at the conference was, in the event, less dramatic. Even so, the agreed boycott of South African iron, steel and coal and the severance of air links would cost the black states dear. The banned materials constitute some 17 per cent of Zimbabwe's imports. It would cost Zambia, in a relatively stronger position, an estimated \$200 million more to buy elsewhere. Stopping the 120 flights which every week link seven of the SADCC countries to Johannesburg would lose the loss-making Zambia Airways, for example, about 30 per cent of its revenue and its most profitable route.

Some Zambian businessmen have been exploring alternative sources for industrial components but are hampered by the chaotic

state of the economy and the severe shortage of foreign exchange. The managing director of one international firm told me: "Hard currency can be tied up for two or three months getting stuff in from Japan or Europe through the inefficient railway from Tanzania. We have had to switch back to buying from South Africa, which takes only a few days."

Even the Zambian government has acknowledged that reality. Some months ago it inserted a clause into import licences banning the use of South African routes; now the clause has been withdrawn for some vital industries. The state-owned mining company, for example, continues to buy \$600,000 worth of spares from South Africa every week.

More significant than the immediate problems is the uncertainty over the possible South African response. "Contingency plans? We haven't got any," said one Zambian official in a moment of private frankness. "How can we make contingency plans? There are hundreds of options for South Africa. How can we prepare for them all?"

Diplomats in the front line states predict a three-phase reaction by Pretoria. "First they would just slow down imports and exports as a kind of warning," said one. "Then they would probably increase pressure on Mozambique and Botswana. In the final resort they would just close the border."

The final stage would be a desperate remedy for Pretoria, which earns a significant amount in hard currency from trade with the SADCC countries. But it

would probably not come to that. Many observers believe that the pressure it could exert on Mozambique, and indirectly on those countries whose trade passes through Durban and Cape Town, would suffice.

A document prepared by the United Nations Development Programme in Maputo outlines a possible UN aid package to cushion the blow of pressure on Mozambique. Substantial funds would be spent on creating jobs for returning migrants, rehabilitating strategic industries and expanding agricultural and irrigation schemes. It would also allocate discretionary funds for a swift and flexible response to any South African aggression. It also says that "serious consideration must be given to the security factor".

President Chissano, however, clearly feels that the prospect of UN military help is unrealistic as well as undesirable and is set on following the policy of his predecessor, the late Samora Machel. He has announced his commitment to stick to the Nkomati Accord, his country's good neighbour agreement with Pretoria — whatever backdoor violations South Africa might approve — and to continue to appeal to the goodwill of the West.

Mugabe and Kaunda, however, remain firmly committed to the notion of sanctions and it may well prove impossible for them to lose face by backing down entirely, whatever the prudence of counsels from their cabinet colleagues and economic advisers. The severance of air links, on which Kaunda laid greatest stress in a recent interview with *The Times*, seems the most likely gesture.

If that is what sanctions boil down to then much will depend on the timing. "If they wait until after the South African election in May there will probably be no response at all," said one South African businessman. "But if they do it before, then Botha might well go off bang."

However, given the current disturbance to South Africa's political equilibrium and the strength of the moral indignation which motivates Mugabe and Kaunda, a wild card response from either side can never be completely discounted.

Palestinian hopes rise amid camp rubble

IN THE tiny Shatila refugee camp, where 3,000 Palestinians, including 834 children under 15, have been besieged since November 26, the death toll has now reached 100.

One in five of its population has been killed or wounded since the siege began, compared to one in 15 for the second besieged camp, Bourj Barajneh. Shatila, says the camp's Canadian surgeon, Dr Chris Giannou, "is almost at the limit."

Relentlessly, the camp, now subjected to a steady war of attrition, has been reduced by the tanks and heavy weapons of the Shi'ite Amal militia, and the predominantly Shi'ite Sixth Brigade of the Lebanese Army. To walk from one side of the camp to the other, in safety, now takes only 30 seconds.

One day's rations for a day for working a 20-hour day consists of a glass of powdered milk for breakfast, a spoonful of yoghurt for lunch, and a bowl of lentil soup and half a loaf of bread for supper — 1,200 calories where at least 3,000 are needed.

Yet, after two weeks of cold weather, Shatila residents are sitting in the sun, playing football and volleyball in the narrow camp alleys. Morale has

Snipers yesterday killed five residents by firing on a group of hungry women and children who were seeking to march out of the Shatila refugee camp in Beirut. It was reported here. *Julia Flint describes conditions in the besieged camp.*

been improved by the forthcoming April 20 session of the Palestine National Council, the Palestinians' parliament, called to resolve a four-year rift in the Palestinian movement.

In the fifth month of the Shatila siege, hunger is a real problem. Women and children in Bourj Barajneh have for the past six weeks been allowed out of the camp to buy food, risking their lives in the process. But there has been no such relaxation in Shatila.

"If we don't get more food," says Dr Giannou, "in one month's time, yes, people will start dying of hunger."

In Bourj Barajneh, before the siege was imposed, camp residents were eating animals — cats, dogs and even donkeys — and were seeking a religious edict allowing them to eat human flesh once people started starving to death. This has not been the case in Shatila.

"I don't know why," says Dr Giannou. "There are cats and even a few chickens left in the camp — and some very large

rodents I haven't seen meat in two months — although I do still have six tins of canned meat for the wounded."

While food can still be stretched out in Shatila, fuel oil has almost gone. The little that is left is being used to keep the wireless going, to maintain some contact with the outside world. Now the camp is also running out of wood.

In the hospital, Dr Giannou says, "we are burning side-tables and other pieces of furniture to do the laundry. Doors, door frames, and windows — everything has been burnt. The entire camp is burning."

People are even trying to cross the enemy lines to gather wood. Whatever wood is left is holding up the underground tunnels. We can't remove that — it is militarily important.

The hospital still gets one hour's electricity a day — a luxury that will soon be gone. But Dr Giannou mostly operates by candlelight. In the evenings, families sit in the dark in homes in the camp centre

that are now exposed to sniper fire. Candles, too, are running out.

Cotton-wool and gauze are lacking and they are using hospital sheets instead, strong pain-killers, blood bags and soap are needed.

It is now more than five weeks since the Syrian Army entered West Beirut to pacify it, but the camp situation remains unchanged. Palestinian officials say Syria has "put the camp problem aside."

In the short term, the Damascus-based Salvation Front — the Palestinian grouping to which Syria is trying to transfer the moral authority of its sworn enemy, the PLO chairman, Yasser Arafat — is not even asking that the camp siege be lifted. It wants the wounded evacuated, food and medicines allowed in, and free passage of Shatila for women and children, as in Bourj Barajneh.

"Syria," one Palestinian official in Beirut says, "has adopted a policy of ambiguity as regards the camps. Syria may gain something in Lebanon, but not, with a unifying PNC coming up, the Palestinian card. And so it is keeping Shatila weak, as a bargaining card."

Britain linked to SA arms deals

From John Greshko in Washington

The Reagan Administration will report to Congress this week that Britain and other NATO countries, as well as Israel, have been providing arms to South Africa despite a US embargo.

Administration sources said the report, which was ordered by Congress last autumn as part of US sanctions against South Africa, will name France, Britain, West Germany, Italy and Switzerland as providing arms to Pretoria. All except Switzerland are NATO members.

It has been an open secret for years that South Africa has purchased weapons and military equipment from Israel and several West European nations. Government ownership of the Israeli arms industry has allowed a government to government relation ship, but South Africa's European dealings have been with private manufacturers or dealers.

Some deals have been acknowledged by West European governments, but most have been conducted through a network of dummy corporations and sales to third party agents. This has allowed governments to deny knowledge of sales to South Africa, or to contend that they were made in contravention of official efforts to enforce the 1977 UN embargo.

The sources said that for this reason the West European governments were not likely to cause the same tension with Washington as the report's finding that successive Israeli governments actively encouraged and sought arms deals with South Africa to help defray the costs of maintaining a large and expensive defence industry. Israel announced this month that it would not enter into any new deals in supply arms to Pretoria.

The report could still prove embarrassing for internal NATO relationships. The sources said most of the report due to be delivered to Congress early next week would probably be classified as "secret" and only a "softened version made public." The sources did not say how much of the information about

the West European countries would be contained in the unclassified version of the report being prepared by the State Department. The legislation passed last autumn over President Reagan's veto specified that the report should be made jointly to the Speaker of the House and the chairman of the Senate Foreign Relations Committee. The sources were unable to say whether Congress would be able to decide safely all or part of the report.

The report's findings about Israel, which has made annual arms sales to South Africa estimated at about \$125 million, have been widely anticipated. One unconfirmed report in Israel said the annual sales were between \$60 million and \$80 million.

The report's findings are particularly important because the sanctions legislation calls for Congress to consider cutting military aid to countries that supply arms to Pretoria in defiance of the embargo. Unlike Israel, the West European countries do not receive US military aid.

The sources said that when the Israeli Prime Minister, Mr Yitzhak Shamir, visited Washington last month, he was warned that the report could damage Israel's status as the largest recipient of US military assistance.

American Jewish leaders have warned Israel that a dip in aid over the South African arms sales could be especially damaging at a time when Washington has been angered by the provision of two Israeli officials involved in the PLO's PLO-Pollard spy case. Pollard, an American, was convicted of spying for Israel.

Israel's American supporters are expected to say that it is a decision to stop new arms deals with Pretoria is a sign of its desire to bring its policies in line with those of the United States. However, critics of South Africa and its apartheid system are expected to complain that the secrecy surrounding the relationships between South Africa and Israel will make it difficult to tell whether Israel really is cutting off its arms sales.

Iraqi raids

IRAQI planes repeatedly raided Iran's Ganavah oil pipeline terminal yesterday "leaving their targets a smouldering wreckage," a military communique said. The jets also attacked Iran's Inam Hassan oilfield near Ganavah and "a big Iranian gunboat spotted near the Iranian coast," the communique added. — AP.

Gadafy threat

COLONEL Muammar Gadafy said yesterday that confrontation would continue in Chad unless French forces left the country and rebel leaders shared political power there. "Any anti-Libyan regime in N'Djamena can rest assured that it will never have a single comfortable night's sleep," said the Libyan leader. He repeated that no Libyan forces are in Chad. — Reuters.

Smugglers held

IRANIAN authorities arrested 16,463 smugglers and seized a total of 33,000lb of drugs in the Persian year ending on March 21, the official Iranian news agency reported yesterday. It said most of the arrests, including 5,579 drug traffickers, occurred near Iran's eastern borders with Afghanistan and Pakistan. — AP.

Pollard 'blows' US spy network in South Africa

by Jon Connell
Washington

ISRAEL'S master spy in the United States, Jonathan Jay Pollard, has gravely compromised American intelligence operations against South Africa. According to Washington sources, Pollard gave the Israelis much highly-secret American intelligence on South Africa. The Israelis, in turn, are believed to have given this to the South Africans.

The disclosure is contained in a 41-page affidavit prepared by Caspar Weinberger, the US defence secretary. Weinberger suggests that at least one American agent in South Africa has been "blown" by Pollard and that others may have been similarly exposed.

The revelation is certain to heighten the already bitter controversy over Pollard, who has just begun a life sentence for treason. Many Israelis resent the way he has been treated. American Jews, on the other hand, are showing increasing anguish over a case which has brought into question the whole relationship between Israel and the diaspora.

In his secret deposition,

prepared for the Washington federal court in which Pollard was tried, Weinberger says America maintains an intelligence gathering effort against "friendly countries" and suggests that Pollard had done immense damage to this. Three countries, in particular, are singled out: Israel itself, Saudi Arabia and South Africa.

Precisely how much secret American material on South Africa Pollard passed to the Israelis is unclear. But the Central Intelligence Agency is convinced that much of what reached Jerusalem was promptly handed over to Pretoria. As a result, the South Africans were alerted not only to the fact that they were a target of America's intelligence gathering effort but also of the extent of that effort and the way it was being conducted.

Much of the data which Pollard stole from the US was "raw intelligence": unedited reports from agents and monitoring stations

which contained clues about when, where and by whom particular pieces of information were gathered, and assessments of the reliability of the informants. That gave South African counter-intelligence plenty of material to track down spies in its midst.

In calling for a life sentence for Pollard, Weinberger cites as one of his reasons the damage the spy had done to the "sources and methods" of US intelligence.

The South African connection helps explain the administration's dismay at the Pollard case. Though still regarded as a "friendly country," South Africa is considered a crucial intelligence target because of its position as a regional superpower. US officials are anxious for independent assessments of South Africa's ability to resist economic sanctions, and of the effectiveness of the arms embargo.

But the South Africans are thought by some experts to be as tough a target for espionage as the Soviet Union, and Pollard's spying has jeopardised years of painstaking effort.

** נכנס

שמוד

**
**
**
**

הוצס: 3,12720

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 262, תא: 240387, זח: 1100, דח: מ, טג: ש

נד: 8

7.3
3.3

שמוד/מיד

אל: אירופה ב'

מאת: השגריר לונדון

מזהירים עם השגריר המצרי YOUSEF SHARARA ב-23.3.87

1. שורה אמר שהוא לא הוזמן לבנקט בארמון לכבוד המלך מאהד (שביקורו הממלכתי נפתח היום) אך כן יוצג לפניו בטקס נפרד הכולל את כל השגרירים. זה מצביע על שיפור היחסים הפורמליים בין ערב הסעודית למצרים.

הוא ציין שכאשר ביקר בלונדון האמיר מבהרן לפני שנה הוא, השגריר, קבל מכתב מראש הטקס הבריוטי אשר הודיעו מפורשות שאין האורח רוצה לראיתו.

שורה ציין שהוא מניח שאם האמיר מבהרן היה מבקר עכשיו, לאחר ועידת נווית, הוא היה מקבלו.

2. יחסו של מובארק כלפי אסאד נשאר צונן נפי שהיה.

הוא סיפר שבפגישתם האקראית בפתח אולם הועידה בנווית אמר אסאד למובארק בלשון עוקצנית שבנאומו באותו היוזמה הוא יתקוף את מובארק קשות על קמף-דייוויד וכו'. אמר לו מובארק ש"אין אני דואג על מה שאתה אומר לאחר היום, אלא מה שאתה יעושה בלילות".

לפי גריסה זו הוסיף מובארק שהוא זוכר שאסאד בהיותו מרח טייס במצרים אהב במיוחד טיסות לילה.

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

REPORT OF THE COMMISSIONER

משרד החוץ-מחלקת הקשר

השגריר התייחס למעורבות סוריה בלבנון, אמר שהוא משוכנע שהדוקטרינה של אסאד מושתת על תורת סוריה הגדולה ואין סיכוי להרחבת מעגל השלום כל עוד אסאד עומד בראש השלטון.

3. בהתייחסו לוועידה בינ"ל הביע שורה סקפטיות לגבי מימושה אן הליע דעתו שיש להמשיך בנתיב זה באופציה היחידה הקיימת לקידום תהליך השלום. הוא אמר שנהיר שלמצרים שוועידה בינ"ל היא פתיחה למו"מ ישיר.

4. לדבריו הטרגדיה של עראקת שהוא מנהיג הראוי לעמוד בראש ארגון החי מיום ליום ולא בראש אומה הייתה לנצח.

עמידתו על משלחת ערבית אחת ומו"מ מצביע על אי-יכולת לשאת באחריות בשם האמה הפלשתינאית. מצרים מברכת על שיפור באיכות החיים ביוש"ע כדרך לסמך הנהגה חליפית לאש"פ.

אבנר.

אף

תפ: שהח, רהמ, שהוט, מנכל, ממנכל, ממד, רס, אמן, אירא, אירב, מצרים

NUMBER THREE HUNDRED SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVEN SEVEN SEVEN
SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVEN
SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVEN

1. SEVENTY SEVEN SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY

2. SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY

SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY

SEVENTY

SEVENTY

SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY
SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY SEVENTY

כג' באדר תשמ"ז
24 במרץ 1987
356

אל : מר אבי מנור, עתונות, לונדון

מאת : ס/מנהל אירופה 2

די 3.3

הנדון: ישראל והתקשורת
למכתבך 1562

אנו מודים על העלאת זווית הראיה הבריטית בהשתקפותה בתקשורת בנושאים הבווערים כמו פולארד, דרא'פ, דמיניוק ואחרים.

אם טרם נלאית מקבלת שבחים על דיווחים הקולעים, הממצים, והתמיד מעניינים - צרף נא עוד אחד לאוסף.

ב ב ר כ ה,

איתן מרגלית

העתק: ✓ המשנה למנכ"ל
מנהל הסברה
מנהל מע"ח

נכנס **

טורי

**

**

**

חודש: 3/12160

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 253, תא: 230387, דח: 1700, ד: טג: ט

נד: ט

הי 3.3

טורי/דחון

אל: אירומה 2, המרכז

תא: יושף מדיני/לונדון

משיחה עם רגאן בהנודאות שהיה עד לספט' 1986 מ'מ המרכה
על אינטרסים הבריטיים בטוראן:-

1. התחשפה באיראן הינה של הוסר יד מבורכת והכל מודעים
לעובדה שלא קיימת מדיניות של משט בשום תחום. אנשי
הצמרת באבקים זה בזה בנטיון מתמיד להרחיב ממכויות
כשהבטיח היכו האינטרס האישי בדומה לתקופת השאה.
באנרכיה פוליטית-מנהלית זו מתבלט רמטאנביני באישיות
המטרגלת לקבוע דרכים משלה ואפילו בנושאים הידועים
באסורים ועל גבול הניגוד לאידאולוגיה המהפכנית.
המגע עם האמריקנים תיזקו הרגשה זו והדעיפה בטהרן
שמעמדו אין התחזק.

2. באוגוסט 86 נמסר עם הסבר קציני צבא שהיו זקוקים
לסיועו בצורה כלשהיא. לדבריו הביעו אלו התקווה שרמטאנבאני
יחליט טוף טוף לקחת את השלטון לידיה. טביר שאין
בדיבריהם אלו יותר מהבעת משאלות אולם הם בן מבטאים
את הרצון הגובר גם בחוגי הצבא למנהיג מעשי עם קורי
מדיניות ברורים גם בחיי היום יום. תומיוני הפך יותר
למנהיג על המאסר חוקיות והליכים ברמות אידאולוגיות.
שפק בכלל אם האיש זוכה לקבל הידע שעשוי לסיוע לו
בקבלת החלטות מעשיות. העיר אגב בן שאין לועתו לצפות
למעורבות פוליטית ש של הצבא, הגם שקולורל זה או אחר
יכול למעול על בטוס אישי. אנשי החילות הטכניים חיל

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

האדויר, יום רבי' עדיין ברובט מתקופת השאה, בחילות
היבשה המצב המון.

3. אחמד בנו של חומייני קשור עדיין לרפטאנאג'אני
והשמועה לפי נקדרות בטוראן הינה שהאחרון שולט באחמד
באמצעות מסמן או עדות העלולה לגרום נזק ממשי לבן.
רגאן עצמו, הקורא ומזכר נרטיה שוטפת, הגש עם עו'ד
מקומי המשמש שורף לאחמד בחברה מסוימת שם. לדברי העו'ד
מכצל אחמד את השותפות ונוהג להשאיל מידיו את
אחת מדידותיו העיר בעיקר לצרכי עישון אופיום. האיש
צרכן כבד ועושה זאת בד'כ לבדו בדיוק או עם יויד קרוב
בלבד.

יורם שני.

אף

תפ: שהח,רהה,שהבט,מנכל,ממנכל,ממנכל,רס,אמן,אירא,אירב

** נכנס

שני

**

**

**

חוזם: 3,11147

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 242, תא: 200387, זח: 1500, זח: מ, טג: ש

נד: 8

הא 3

שמור/מיון

אל: לשכת המבטל המדיני, ר' אמיתק', אירופה 2, מעת'

מאת: עתונות/לונדון

מדינות ישראל כלפי זראנ' - התקשורת הבריטית

א. ראוי בא מרטי הדיווח בדה' התקשורת של 20 דנא.

ב. כיתוח הקטעים מצביע על קונסנסוס בהערכת הכתבים שהצעדים הישראליים בנקטו אן ורק עקב החשש ממסקנות הדוח' שיוגש לקונגרס ב-1 באפריל. אילולי חרב דמוקלס זר, סוגרים הכתבים, טקס אם ישראל היתה נוקטת בצעדים. ריצ'רדס (באינדוסט) מציין במפורש העדר תנועה אנטי אמריקאית משמעותית בישראל. כל הכתבים מדגישים את יחסי ישראל - ארה"ב המעוררים מצילא וחוסר רצונה של ישראל להוסיף נושא נוסף שיעביר היחסים.

ג. בנוסף להערכה שישראל נדחפה מתוסר ברירה ולא מיוזמתה לנקיטת הצעדים, מציינים הכתבים כל אחד בזרנו את חוסר המשמעותיות שבצעדים. מוראיו (בטיומס) מותח בכתב בזך שישראל דחתה יישוב טנקציות משמעותיות ע"י הקמת ועדה שתמליץ תוך חודשיים מה לעשות בנושא היחסים הטובים עם זראנ' הזונים למרסוט רב. כאשר להימנעות מהתימה על חוזי נשק חדשים הרי ישראל לא חתמה על חוזים כאלה מאז 1977 (גם עקב עמידה באמברגו של האומ' בנושא). ויטלי (בטינגשל טיומס) מציין שישראל שלחה מיד בקור בכיר - אברהם בורג - לזראנ' במטרה להסביר המדיניות. ויטלי מביא מרטיס על היקף הסחר הבטחוני, העברות טכנולוגיה

1075000

地址：上海南京路大光明电影院

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

ושם' במזם' ובתחום הגרעיני. ריצ'רדס (באינדסננט
(מדגיש גם הוא היקף הקשרים הבטחוניים ובמיוחד העברות
אבנולוגיה ושם' במזם' ובתחום הגרעיני. ריצ'רדס הדגיש
את המומנט החומרי שבהחלטת ישראל (בניגוד למומנט
המוסרי אותו אנו ודאי רצונו להדגיש) בציינו שישראל
מקריבה את יחסיה עם דראפ' כדי לשמור על סיוע הצבאי
האמריקני.

ד. כאמור, אם בכוונתנו היה להדגיש את עמדתנו המוסרית
בנושא דראפ' המקבלת עתה ביטוי מעשי בהחלטת על סנקציות
הרי לא בכך נתנסת המדיניות בתקשורת, זאת למחזה מבחינת
התגובה הראשונית. מרבית הנתבות מקדישות מקום זהה
להיקף קשרינו עם דראפ' כמו למרטיס על החלטות הקבינט
מיום ד'.

ה. הנושא ישאר עמנו בתקשורת הבריטית והדיווח ודאי
יגבר לקראת וועקות הגשת הדוח' לקונגרס ב-1 באפריל.
יש להתכונן למאבק הסברתי קשה בנושא.

מנור.

יור

תפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, שהבט, סמנכל, משה, הסברה, אירא, אירב, ממד

1. THE FIRST PART OF THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
GENERAL ASPECTS OF THE SITUATION. THE SECOND PART
DEALS WITH THE SPECIFIC ASPECTS OF THE SITUATION.
THE THIRD PART DEALS WITH THE SPECIFIC ASPECTS OF THE
SITUATION. THE FOURTH PART DEALS WITH THE SPECIFIC
ASPECTS OF THE SITUATION.

2. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE SITUATION IN
THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
SITUATION IN THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
SITUATION IN THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY.

3. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE SITUATION IN
THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
SITUATION IN THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
SITUATION IN THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY.

4. THE

5. THE

6. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE SITUATION IN
THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
SITUATION IN THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY. THE REPORT IS CONCERNED WITH THE
SITUATION IN THE AREA OF THE SOUTHERN BORDER OF THE
COUNTRY.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-837 8000

שגרירות ישראל
לונדון

יח' באדר התשמ"ז
19 במרס 1987

ש מ ר

1562

אל : אירופה 2
המרכז
הסברה
מע"ת

מאת: א. מנור, קצין עתונות לונדון

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית

א. בעשרת הימים האחרונים לא היינו במרכז החדשות אך בכל זאת לא הצלחנו "להיעלם" מעמודי החדשות, וכל זאת תודות לפרשת פולארד. פרשה זו, שאינה סיפור בריטי ואינה בעלת השלכות על בריטניה זוכה יחסית לכיסוי רב. למשל, ביום מתן גזר הדין דיווחו על כך הטיימס, הגרדיאן והדיילי טלגרף בעמודיהם הראשונים. מרבית העיתונים כיסו הפרשה בשני חמוקדים: ירושלים וושינגטון, ובעתונים השונים הוקדשו לפרשה מאמרי רקע שסקרו השתלשלות הפרשה תוך דגש על ההשלכות שתהיינה לה על יחסי ישראל-ארה"ב. במסגרת דיווחיהם המפורטים נכנסים העיתונאים לפרטי פרטים ולפרטי דברים שאמרו אישים שאני משוכנע ששמם אינו אומר דבר לקורא הבריטי שמעל לממוצע.

ב. המאמרים והידיעות כללו דיווח מפורט על הלחץ הציבורי בישראל להקמת ועדת חקירה, על התמיכה הציבורית בפולארד, על ההתפתלויות בממשלה, בקבינט ובפורום ראשי הממשלה סביב ועדת החקירה, על הקמת ועדת הבירור, על פרשת מינויי סלע ואיתן והשלכותיה ועל התגובות של יהדות ארה"ב בנושא. נדמה לי שבנקודה זו טמון הנזק העיקרי לישראל בדיווח התקשורתי על הפרשה; שאלת הנאמנות הכפולה של היהודים וההרגשה בקרב יהודי ארה"ב שהגויים חדשנים כלפיהם ומעלים מהאוב טענות של בוגדנות כפולה זוכה לכיסוי רב כאן. הדבר בא על רקע גל של מאמרים בנושא ציד-נאצים (ראו הדו"ח תחת כותרת זו מיום 4.3.87) שהיו בהם אלמנטים אנטישמיים. אלמנטים בלתי רצויים אלה נמצאים עתה במרכז הדיווח העיתונאי בבריטניה על הפרשה ומגיעים אל תודעת הקוראים הבריטיים. פולארד מכונה בעקביות AN AMERICAN JEW AND COMMITTED ZIONIST. הטיימס, במאמר OP-ED מה-13 לחודש טוען שישראל סבורה שבגלל השואה העולם יתיר לה הכל ויבין לכל מעשיה. המאמר קושר את הפרשה גם עם אירנגייט וטוען שהיתה זאת ישראל שלחצה על ארה"ב להמשיך בעסקאות הנשק למרות חוסר הרצון האמריקאי לכך ושישראל שקועה גם בפרשת העברת הכספים לקונטראס.

ג. כל העתונים טרחו גם לציין את המשבר הבא המרחף באופק יחסי ישראל-ארה"ב; דו"ח הקונגרס על הסיוע הצבאי לדרא"פ שבו תתפוס ישראל מקום נכבד.

ד. הביקורת העיקרית כלפי ישראל בפרשת פולארד (ובמידה רבה גם בפרשת אירנגייט) מתמצית בטענה שישראל לא הראתה כל התחשבות באינטרסיה של בת-בריתה ארה"ב כאשר אלו היו בניגוד לאינטרסיה שלה. יחד עם זאת, ובחריקת שיניים, מודים העתונים בחשיבות האסטרטגית שרואה ארה"ב ביחסיה עם ישראל ובכוחו של הלובי הישראלי בארה"ב אשר בסופו של דבר יביאו לידי כך שבמהותם לא ישחנו יחסי ישראל-ארה"ב.

ש מ ר

ה. פרשת הדרכונים.

לפרשת הדרכונים המזוייפים לא היה המשך מעבר לדיווח בעיתוני יום ב' האחרון. הכיטוי בסנדיי טיימס היה בולט ומרכזי (ובמהדורה השניה אף בולט יותר וכולל תמונת מיודענו ואנונו), ותוספת הפרטים במהדורה השניה עלולה להצביע על הימצאות פרטים נוספים אצל העיתון לפרסום ביום א' הקרוב. אם יעלה הענין בפרלמנט יגרור הדבר המשך דיווח. אך כרגע, לאור הגשת התקציב, נראה שהדיווח יתרכז עתה בנושא זה והוא אשר יאפיל על הכל בימים הקרובים.

ו. משפט דמיניוק והנושא הנאצי.

הדיווח הענייני על המשפט נמשך אם כי בימים האחרונים נעלם הנושא מן העיתונים. גם הנושא הנאצי ירד מן העיתונים. באינדפנדנט (6 דנא) ובטיימס (7 דנא) הופיעו ראיונות עם ויזנטל שאמר לבריטים את מה שהם ודאי לא מעוניינים לשמוע: אסור לתת לפושעי מלחמה את הזכות למות בשלווה. הסנדיי טלגרף של ה-8 דנא פירסם כתבה גדולה על בארבי.

ז. לבנון.

מענין היה לראות בתקופה הנסקרת בהתעוררות בדיווח על מעשי האכזריות של הסורים ושל המיליציות השונות אלה כלפי אלה. בכך הצטיין במיוחד פסק ואני עדיין ממחין למילוי ההבטחה שהוא יועבר לוורשה. (כנראה שעם שיפור האווירה בביירות והגברת חופש הפעולה הוחלט להשאירו שם בינתיים ולנצל את מומחיותו בנושא. שמה ניתן לעורר מקפאונם את שדי "סולידריות"?). כך למשל מדוע פסק על שחרור 21 נשים מכלא אל-חיאם וסוקר את טענותיהן ביחס לעינויים שסבלו מאנשי צד"ל;

פסק גם מדוע על טענות אמנסטי לרצח 200 איש בטריפולי ע"י הסורים; פסק טוען שאש"פ יורה על נשים היוצאות מהמחנות לקניות כדי לשמור על דימוי של מצור. ערפאת, לדברי פסק, מוכן לראות בסבל תומכיו במחנות ובלבד שיזכה להישג מדיני מול הסורים; ובגארדיין דיווח על שחרור מאות פלסטינים ע"י אמל.

ח. העיתונים מנבאים את העימות הקרב בין אירן וסוריה בלבנון ומדגישים היבטים שונים של המצב בביירות הנותנים הימוכין לציפיותיהם. כך נתפסת פרשת משפט נורמאנדין כאתגר של החוטפים, המונעים ע"י אירן. כלפי הסורים. העיתונים עוקבים אחרי סוריה וכוונותיה בנושא שחרור בני הערובה, ומנתחים השלכות פעולות הסורים על יחסיהם עם חיזבאללה ומכאן עם אירן. ואז נזכרים שוב בטרי ווייט, ובאירנגייט והגלגל חוזר חלילה.

ב ב ר כ ה.

א. מנור

העתק: הפוצות
לע"מ

ש.מ.ד.

נכנס

**

**

**

**

חוזם: 3/10476

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 224/תא: 190387/דח: 1600/דח: 1600/טב: ש

נד: 2

כ"ב 103.3

שמור/מידו

אל: אירופה 2 הסברה קשתוני

מאת: עתונות לונדון

המחזה בליה עימות טלויזיוני בנושא שני צירי באי. בהמשך לשלכו בנושא.

1. אתמול 18 זכא שודר העימות הטלויזיוני בדשא 4. הצד היהודי כלל את דר. מרטין גילברט הרב גרין ודר. טטיבן דוט. הצד הערבי כלל את המחבר גיט אלן לבי ברטר וגב מאירון דולמסון.

2. הערכתנו שהצד היהודי ניצח בנקודות ושלמד ההוכחות וקשה מאוד על תיאורן כלשהו להציג את המחזה.

3. גילברט היה אנליטי דקר והרב גרין מצוי. גיט אלן הוכיח כנביא זעם והוא אינו עובר את המסך ואף דוהה. ברור נע וזע בעצבנות. שאר המשתתפים לא כלשו. המנחה היה ישר ואם טטה הרי טטה לטובה הצד יהודי בכך שתייחד מספר נקודות ושאלות. התליל בדומי.

4. תקוותנו שבכך נסתם הגולל על המחזה. אבל רק שהאשמות מן הסוג הזה זכו להיחשב כמתאימות לבמה כה מבוזת כמו תיאורן הריאל קורט והוקרנו על מסך הטלויזיה גם אם במסגרת עמות במדינה כמו בריטניה. יש להצנעו שהגענו למצב שעלינו לזרוח ולהקריש מהשבה לנושא ארוך זה.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

מנור.

א

תכ: שהח, מנכ"ל, ממנכ"ל, אירג, אביטל, הסברה, הרגור, המסעות, ר/מרכז,
ממד

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-837 8050

שגרירות ישראל
לונדון

י"ז באדר תשמ"ו
18 במרץ 1987

1567

ש מ ר

אל: מע"ת/מבקרים
לע"מ
דו"צ-י"ם

מאת: עתונות/לונדון

הנדון: PETER DAVID משבועון ה- ECONOMIST

- א. כזכור שהה הנ"ל במהלך חודש פברואר בארץ וסידרנו עבורו תכנית בת ארבעה ימים. בנוסף על כך הסתובב בעצמו עוד יומיים. פגשתיו היום לאחר ששב משבועיים בדרא"פ.
- ב. ראשית כל הודה על התכנית המעניינת והדחופה שהוכנה לו ובמיוחד למר קרייזלמן מלע"מ.
- ג. הרושם העיקרי שנוצר אצלו מביקורו הוא מחוסר הלחץ על ישראל לשנות את מצב הכיבוש: הבעיה הבטחונית נמצאת תחת שליטה ובקרה ואין שום מחיר נראה לעין של הכיבוש (SIC). אי לכך הוא צופה המשך של המבוי הסתום בתהליך השלום. ישראל יכולה להמשיך למעשה במצב הנוכחי ללא הגבלת זמן והדבר מעורר ספק לגבי סיכויי תהליך השלום.
- ד. לדעתו, אחד המפתחות להשגת שלום טמון בהכרת הממשלה והעם בישראל בצורך בפשרה טריטוריאלית. השתרשות והתבססות ההתנחלויות והגידול בלובי "ההתנחלותי" בישראל ובכנסת הופכות פשרה מעין זו לבלתי אפשרית. אותו חוסר יכולת להתפשר ולהסכים על יעד כגון מדינה פלסטינית בגדה ובעזה המאפיין את הצד הפלסטיני-מאפיין גם את הצד הישראלי המסרב להתעמת מול הצורך בפשרה טריטוריאלית.
- ה. כאשר לסיוריו בשטחים התרשם דווקא מהנוכחות הדלילה של כוחות בטחון (אשר חזקו את הרגשותו שבסעיף ג'). הרגיש כמתח באויר ב"ם ובחברון. המצב בעזה נראה לו חסר פתרון ונאמר לו הן ע"י איש צה"ל והן ע"י תושבים במקום שהרצועה היא חבית אבק שריפה העומדת להתפוצץ בהתפוצצות ענק. התרשם מהשינויים התכופים באוירה בשטחים: ביקר יום אחד בביר-זית באוירה שקטה של לימודים ואח"כ כעבור יומיים בעת הפגנה סוערת; ההתרשמות תלויה מאוד במועד הביקור. משיחותיו עם פלסטינים התרשם מרגש הלאומנות הפלסטינית ומימדי התמיכה באש"ף. על ישראל להכיר בכך. במקום זאת ציין את חרדתו של היועץ הערבי לראש המינהל בשטחים הררי מנפנוף דגלים פלסטיניים בקמפוס; לדעתו זו צריכה להיות הקטנה בבעיותיו. הפלסטינים עמם דיבר נוטים לשייך לכל מעשי ישראל, גם אלה החיוביים כביכול, מניעים שליליים. כך למשל טענו שישראל הקימה אוניברסיטאות בשטחים כדי לגרום לבריחת מוחות של העלית האינטלקטואלית הפלסטינית עקב חוסר מקומות תעסוקה בשטחים. בסופו של דבר, טוען דייויד, אין הוא רואה אפשרות לנתק כלכלית את השטחים מישראל וגם אם תהיה מדינה פלסטינית אסור שגבולותיה עם ישראל יהיו סגורים.
- ו. ציין במיוחד את שיחתו המעניינת עם שהב"ט רבין שהיה אנליטי, קר ופסימי ביחס להסדרי שלום. כל התעסקותו בהגברת עצמתה של ישראל ובכוננות לכל התפתחות שתהיה.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8060

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

ז. בהמשך שוחחנו על תהליך השלום, הועידה הבינלאומית ועתיד השטחים וישראל בסצנריו שונים. לדעתו על ישראל לקבוע עמדה ברורה ביחס לוועידה הבינלאומית ואולי אף להביא הענין להכרעת הבוחרים כיון שלא מנדט הבוחרים לכניסה לתהליך השלום עם ירדן (ובהמשך מנדט הבוחרים לכל הסדר) אינו צופה התקדמות משמעותית בתהליך השלום.

ח. לסיום ציין שהוא מקווה שהמסקנות אליהן הגיע במאמר (שיפורסם באחד הגליונות הקרובים) אינן פסימיות מדי אך ראה בעת ביקורו וציין במאמרו גם נקודות והתפתחויות חיוביות רבות. כפי שצינתי במכתבי אליכם וכפי שהתרשמתם גם אתם מביקורו, דייוויד ביקורתי כלפינו אך כד כבד ריאליסט המוכן לשמוע ולהתרשם. ביקורתו מתרכזת בעיקר ב"נזק שבכיבוש נמשך" והריאליסטיות שלו מתמצית בהכנתו את מצבנו הגיאופוליטי והאסטרטגי.

ב ב ר כ ה,

אבי מנור

העתקים: /אירופה ב'
מנהל מע"ת
הסברה/מרחבי

** 333

שמו

**

**

**

הצד: 9966/3

אל: המשרד

מ-: לונדון, כר: 216, תא: 180387, דה: 1700, ד: טב:ט

נד: 8

ד. 3 מ.

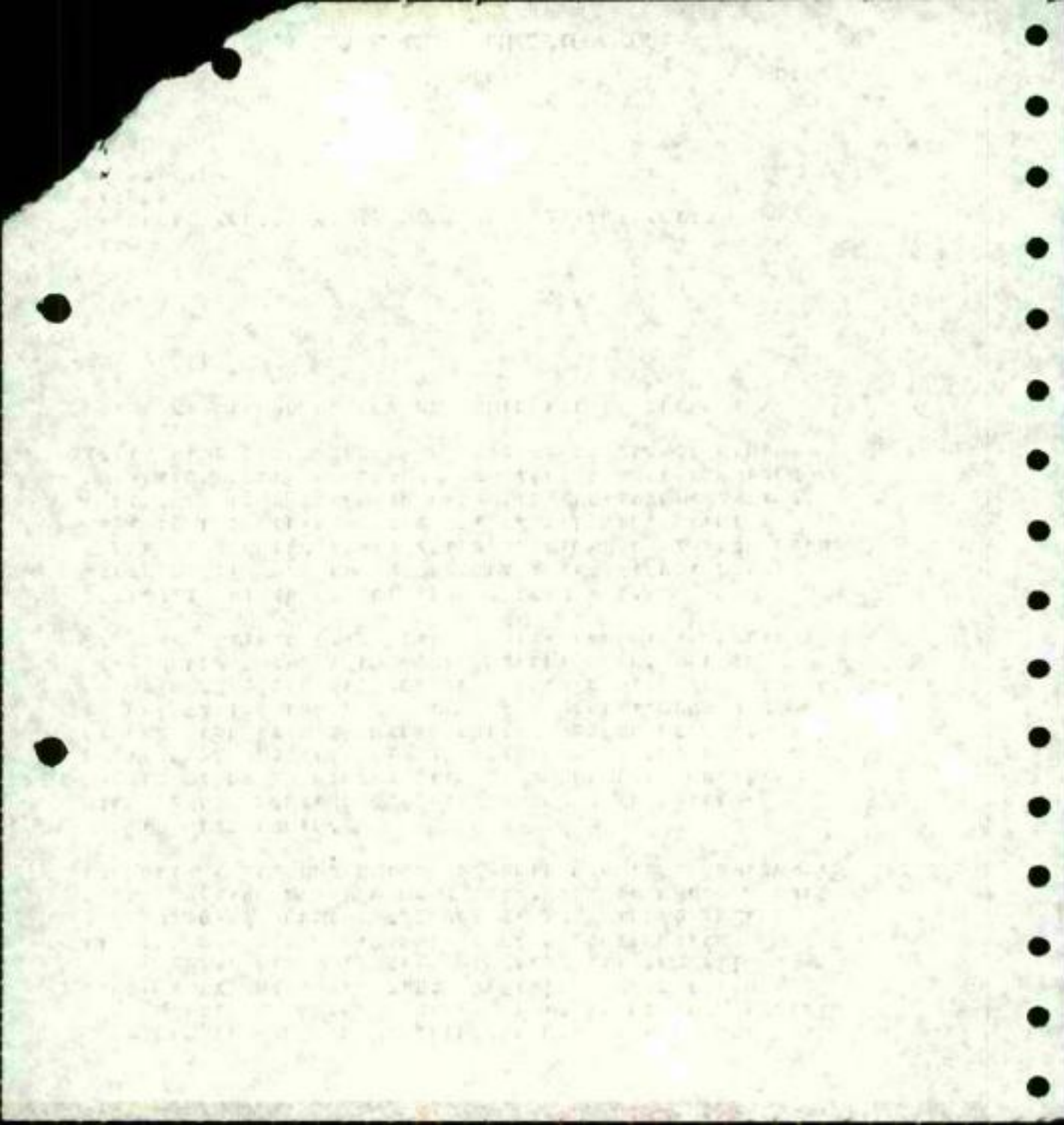
שמו/דחוף

משיחה עם רובוטס הממונה על מצרים וסודן במוראנו *

1. דיווחי העתונות מהמערץ על שילובה בביכול של מצרים במדיניות הבטחון המצרית, התקבלו כאן בתגובה מאוחרת לשמועות שרווחו בנושא זה עוד קודם לועידה האיטלקית. הידיעות דאז היו על מגעים בביכול בין מצרים וירדן במטרה של התערבות צבאית לצידה של עיראק נשחלק גם התייחס לכונה המצרית הזו כאל מעשה גמול לטיור פיכנסי טעודי רבונית. מאז לא הצליחו לאמת שמועות אלו.

2. למיטב ידיעתי הגיע הטיור הטעודי והכוויתי למצרים ב-9 החודשים האחרונים למאות מליוני דולר. ההודעה הסומבית על מלוח קון הפיתוח הכוויית הינה לכן קצה הקרחון בלבד. הדתן לטיור היה חשש הטעודי מהתפתחות מצב של חוסר יציבות במצרים כתוצאה מהמשבר הכלכלי. מאליו מובן שלטיור ניבר בזה השלכות על ההכרה הערבית במעמדה של מצרים הנמצאת כיום לקראת סופו של תהליך חדשה לעולט הערבי כאשר בקודת ההכנה תהיה בחידוש היחסים הדיפלומטיים.

3. למרות ריבוי ההתברצויות של המונומנטליסטים האיטלקים נזהרים מלייחס לנושא משמעות יתרה. אחרות משטרת הבטחון בתחילת 86 הם שהדבר לעקב החשדני אתו סימנים למרי או אבון שליטה ונשמויות כאן שלא לאבו פרופורציות בנושא זה מה עוד שאין כיום שום עדות לכן שהשלטון איננו יכול לשלוט בארצות. המאמין את ההתברצויות הינה העובדה שאין בהם מרכיבים חדשים לא מבחינת אוכלוסית המגוינים ולא מההינה האידאולוגית. הנושא הקרנטי

משרד החוץ-מחלקת הקשר

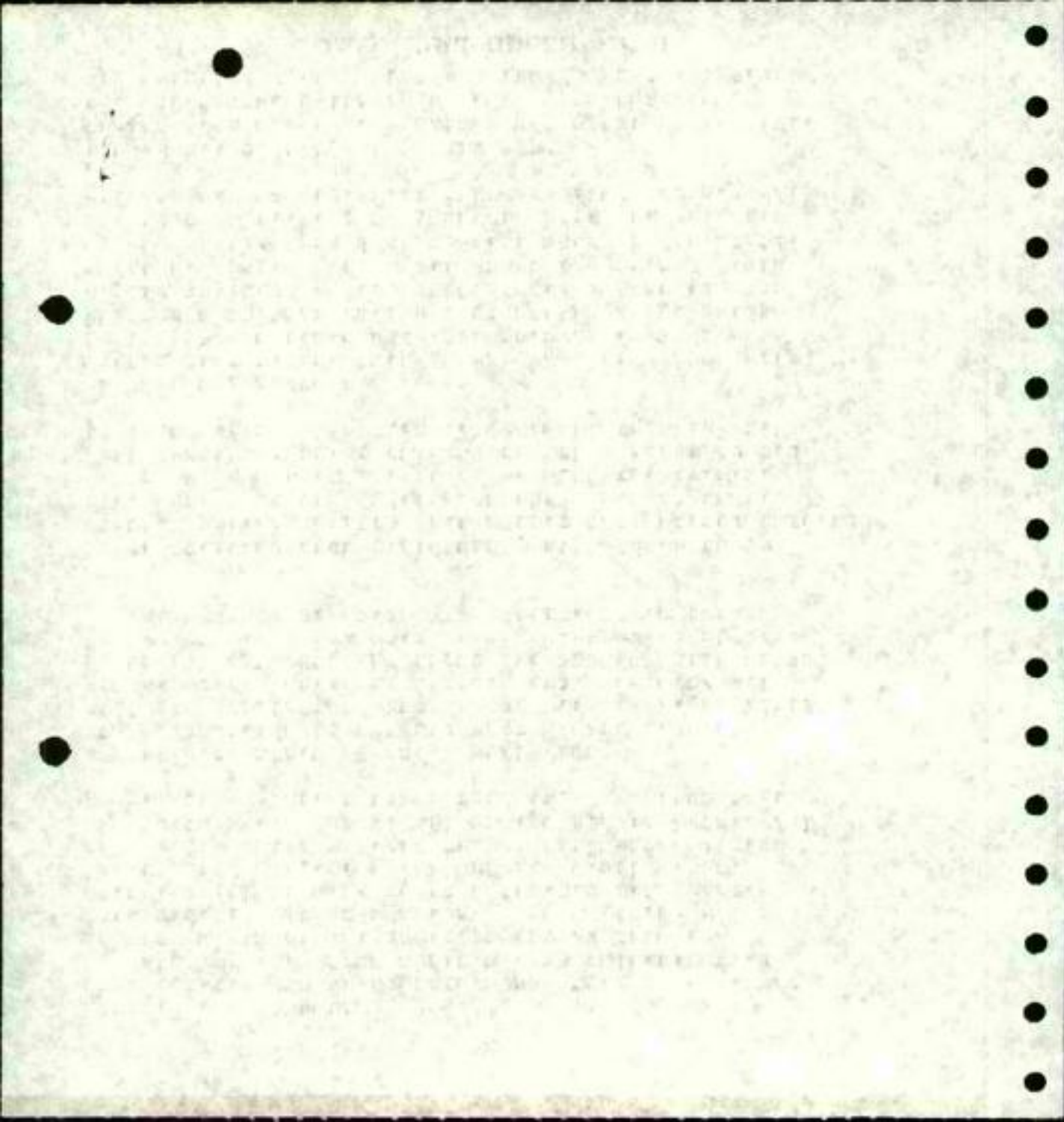
היה מאורגן קצת יותר אולם אין להסיק מארוע אחד שיתכן והיה חריג מבחינה זו. לא הכתינו גם בחזירת גורמים מנדמנטליסטים למוקדי אוכלוסיה חששים כמו אגודי עובדים וגם לא היו מיוחסים לכן משמעות רבה.

4. החשש היה משמעותי אילו נודע על חדירת אלמנטים אלו לשירותים המזוינים. מבין זרועות הצבא הרי שהיל היט מחוסר חשיבות, הצבא קיבץ בתקציבו משום המשכו הכלכלי ואילו חיל האוויר הינו היותר שבטאר ללא פגיעה. קימות עדויות מסוימות על חדירה מנדמנטליסטים לשורות הצבא אולם בשום מניין לא לחיל האוויר. בתוצאה הוגבר הביקור והסיכון של המגויסים החששים ומנסים לקיים מעקב אחר קצינים בדרג בינוני במיוחד נאלו שלא קודמו במשך שנים או שמצב הכלכלי גרוע במיוחד.

5. לא מעריכים כאן שמצרים ניסתה לתווך בשלב זה, בין סודן לאתיופיה. ההישג המצוי הינו בכך שהצליחו להוכיח ולשכנע את האתיופים בקיומו של אינטרס מצרי לגיטימי בסיוע המלחמה בזרוע ובקיום קשר רמזי ישיר עם מפקדות המורדים בארצם. הסודנים שהיו השונים כלפי הכונות המצריות נרגשו במידת-מה לאחר ביקור רוהמ' סודן בקהיר בחודש שפור.

6. דחו השמועות על הסיסה בצבא הסודני הנבאים כנראה על רקע הציפיה שיפעל משום חוסר הכתרון הקיים הן לגבי הדורס והן לגבי הכלכלה. ההנחה כאן שלמרות שסודן מוצפת בגנרלים לשעבר שהיו גם מוכשרים וגם מהומרים, אין ענין הצבא לפעול במצב המסבירים של היום ואולי אף לסבול מבין פגיעה ביוקרתו. האפשרות שהצבא יחדור ויתכנס השלטון הינה נחשית רק כסוד ארוך יותר.

7. ביקורו של אהדי במוסקבה באוקטובר היה לדעתם בשלון הן מבחינת האספקט הצבאי והן מבחינת הבקשות להפעיל לחץ על אתיופיה להודול ממעילות עוינות. סודן אמנם מעונינת בחידוש הנשק הסובייטי הזיושן אן ללא מימון היצוני הסיכויים לכן מועטים, זה גם שהסובייטים אינם נלהבים לשגר מדריכים לשם על רקע יחסיהם עם אתיופיה. אין זה מונע תיאורס סובייטי מכוסים עם לוב להעברות נשק מוגבלות. סובייטים עצמם ממשיכים לשמש כמדריכים בבית הספר לקצינים הגם שאינם מוכרים נשק בגלל חוסר היכולת הסודנית לשלם עבורו.

טורי

נכנס

**

**

**

**

חוזם: 3,9250

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 203, תא: 170387, זח: 1700, זח: ד, טג: ט

נד: ט

טורי/זחוף

אל: אירופה 2 המרכז

מאת: יועץ מדיני/לונדון

משיחה עם בלקלי ט/מנהל המרכז בפוראון:

1. מבינים 'נייר' מפרצי לקראת ביקור מהד עם הדגש עם הצד הוילטרלי- כלכלי. מבינים שאפשר שהמלך יבקש פעילות בריטית בנושא איראן-עיראק. לא מעדיפים שיהיו בקשר ספציפיות וברורות בנושא זה שכן הסעודים אף טרם הבהירו הדברים לעצמם ומה רצונם במדויק. התשובה הבריטית כבר מוכנה וקובעת שאינם רואים טוב אפשרות של השמעה ופעילות של מדינה אחת בסכסוך זה אולם יהיו עם הקהילה האירופית הם תומכים ביוזמה האומ' בו רואים את המכשיר היחיד העשוי להצליח. ברור שיועלה נושא הרבש הצבאי אולם אין לצפות בהנחה למרכיבים חדשים והביקור מבחינה נושא זה הינו יותר על רקע דברים שנבר סוכמו בעבר. מאליו מובן שיבטו לפחות הסעודים לקניות נוספות כולל הצוללות.

2. העיר בנושא איראן-עיראק שאיננו רואה שום סיכוי למעורבות צבאית בריטית באזור המרכז בתנאים הקיימים. אין גם לראות בתרגיל הצבאי הבריטי הגדול שנערך בעומאן בזמבר משום השלכה ורמז לפעילות בריטית בעתיד. בדיוק היתה עומאן 'בחירה שניה' שכן התרגיל היה אמור להתבצע במדינה אמריקנית לא ערבית (נמשג מלנקוב בשם) שנרעה ברע האחרון.

3. דחה השמועות שביקור צאדס חוסיין בסעודיה בזמבר

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

10-10-68

משרד החוץ-מחלקת הקשר

היה ימרוי, מבחינה זו שהאיש בא כביכול לדון בתנאים
למרישתו. לדברי בלקלי שמועות כאלו פוגעות בטעוניה
ומקורן כנראה בדיטאיינמורציה איראנית שמטרתה להרחיב
פערים בין פעוניה לעיראק והלחליש את צאדט חוסיין כתוכני
עיראק, במנהיג הנמצא על סף בריחה. אין בידט מידע
מאשר בנושא זה וההערכה נתמכת בט על בסיס ההנחה שהפעוניה
לא יסמכו בשום מניס על הבטחה ועובדות איראניות
וידוע הערפול המכוון של איראן לגבי תנאיה להנשקת המלחמה
בעיראק.

יורם שני

חא

תפ: שהחזרת, שהבט, תנכל, תמנכל, תמד, דם, אמן, אירא, אירב

חוזם: 3,7653

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 181, תא: 150387, זח: 1030, דח: ב, טג: ב
נד: 8

די 3.3

בהול/בלמס

אל: עכורג לשכת השר לשכת המנכל המדיני

מאת: עתונות לונדון

דרכונים בריטיים מזויפים

בהמשך לשלנו מאתמול להלן פרטים נוספים מתוך הידיעה
בגירסתה המופיעה במהדורה המאוחרת של הטאנדי טיימס:א. בין הדרכונים המזויפים והמסמכים שנמצאו ברנב היה
גם דרכון ישראל אמיתי אחד.ב. רנטון דרש ש SUCH UNACCEPTABLE BEHAVIOUR לא
תחזור.ג. נסיונות הפוראופי להשיג בקשת סליחה ישראלית כללו
חמישה מגעים עם השגריר אבנר.ד. הקטע על ואנונו הורחב וכולל משפט המתאר שואנונו
נמשך אל מחוץ לבריטניה בספטמבר ונחטף מרומא לישראל
שם מתחיל משפטו השבוע. היסטורי ישראל לספק מידע במרשה
יצרו CONSIDERABLE IRRITATION IN
WHITEHALL.ה. רוצחי עליו חטן טלמה בבירות ב 1979 השתמשו בדרכונים
בריטים מזויפים תחת השמות PETER SCRIVER AND ERIKA
MARY CHAMBERS

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

1. נוספה פוטקה המסיונת הידועה:

IN AN EARLIER INCIDENT IN 1973 THE ISRAELIS ALSO
USED THREE BRITISH PASSPORTS DURING A RAID ON THE
PLO HEADQUARTERS IN BEIRUT. THREE LEADING PLO MEN
WERE KILLED BY AN ELITE ISRAELI SQUAD CALLED MITZVAH
ELOHIM OR GOD'S WRATH. THE BRITISH PROTESTED BUT
AGAIN WITHOUT ANY SUCCESS.

מכור.

א

תפ: שהח,רהמ,מנכל,ממנכל,אירב,אביטל,מעט,הסברה,רט

חידוש: 37631

אל: המשרד

מ-: לרנדון, גר: 180, תא: 140387, דח: 2200, דח: 2, ט: 11
נד: 8

מ.367

בהול/בלמט

אל: ענרג לשכת השר לשכת המנכל המדיני

ורכונים בריטים מזויפים

להלן הידיעה שהתפרסמה בגליון הטאנדי טיימס מאת
WITHEROW

ISRAEL IN ROW OVER PASSPORT FORGERIES

BRITAIN HAS UNCOVERED A PLOT BY ISRAEL TO USE FORGED BRITISH PASSPORTS FOR MOSSAD SECRET SERVICE HIT MEN TO ATTACK OPPONENTS ABROAD. THE DISCOVERY HAS LED TO A FURIOUS DIPLOMATIC ROW AND AN ISRAELI APOLOGY AND ASSURANCE THAT IT WOULD NOT USE BRITISH COVER AGAIN.

THE EIGHT FORGED PASSPORTS WERE DISCOVERED BY CHANCE LAST SUMMER IN A BAG INSIDE A TELEPHONE BOOTH IN WEST GERMANY. THE BAG CONTAINED ENVELOPES LINKING THE DOCUMENTS TO AN ISRAELI EMBASSY. ALL THE PAPERS WERE HANDED IN TO A BRITISH CONSULATE- GENERAL AND BROUGHT BACK TO LONDON.

THE PASSAPORTS WHICH WERE BLANK WERE FOUND TO BE HIGH QUALITY ISRAELI FORGERIES. THE ISRAELI AMBASSADOR TO LONDON YEHUDA AVNER WAS CALLED INTO SEE TIMOTHY RENTON MINISTER OF STATE FOR FOREIGN AND COMMONWEALTH

משרד החוץ-מחלקת הקשר

AFFAIRS.

ACCORDING TO THE FOREIGN OFFICE RENTON PROTESTED IN STRONG TERMS AND SOUGHT AN ASSURANCE FROM THE ISRAELI GOVERNMENT THAT SUCH BEHAVIOUR WOULD NOT BE ALLOWED TO HAPPEN AGAIN.

BUT THE FOREIGN OFFICE HAD TO TRY SEVEN TIMES TO GET AN ISRAELI APOLOGY. THE MOST THE ISRAELIS WOULD GIVE WAS A HALF ASSURANCE THAT THE FORGERIES WOULD NOT BE REPEATED WHICH WAS CONSIDERED UNACCEPTABLE.

IT WAS ONLY IN JANUARY OF THIS YEAR THREE MONTHS AFTER THE ORIGINAL COMPLAINT THAT AVNER APOLOGISED ON BEHALF OF THE ISRAELI GOVERNMENT.

THE CASE WAS AGAIN RAISED AT A LONDON MEETING IN JANUARY BETWEEN SIR GEOFFREY HOWE THE FOREIGN SECRETARY AND SHIMON PERES THE ISRAELI FOREIGN MINISTER AND FORMER PRIME MINISTER. PERES IS UNDERSTOOD TO HAVE AGAIN APOLOGISED AND GIVEN ASSURANCES THAT THE INCIDENT WOULD NOT BE REPEATED.

ON THE BASIS OF THESE ASSURANCES THE FOREIGN OFFICE SAID THE BRITISH GOVERNMENT REGARDED THE INCIDENT AS CLOSED. BUT THE DISPUTE HAS SOURED THE OFTEN COMPLEX AND PRICKLY RELATIONS BETWEEN THE TWO COUNTRIES.

IT ALSO CAME AT A TIME OF TENSION OVER THE DISAPPEARANCE FROM LONDON OF MORDECHAI VANUNU THE TECHNICIAN WHO DISCLOSED ISRAELI NUCLEAR SECRETS TO THE SUNDAY TIMES. VANUNU WAS KIDNAPPED AND TAKEN BACK TO ISRAEL WHERE HE GOES ON TRIAL THIS WEEK.

THE ISRAELI AUTHORITIES WERE RELUCTANT TO GIVE INFORMATION TO THE FOREIGN OFFICE ABOUT THE CIRCUMSTANCES OF VANUNU'S DISAPPEARANCE.

AVNER CONTACTED LAST WEEK DESCRIBED THE INQUIRY ABOUT THE FORGED BRITISH PASSPORTS AS ESOTERIC AND SAID HE COULD NOT DISCUSS HIS CONTACTS WITH THE FOREIGN OFFICE.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

THIS IS NOT THE FIRST TIME THAT ISRAELI AGENTS HAVE
USED BRITISH PASSPORTS TO PURSUE PALESTINIAN TERRORISTS
BROAD.

AFTER THE MURDER IN BEIRUT OF THE SUSPECTED ORGANISER
OF THE MUNICH MASSACRE OF ISRAELI ATHLETES BY A
WOMAN USING A BRITISH PASSPORT THE THEN LABOUR
GOVERNMENT OF JAMES CALLAGHAN COMPLAINED BUT RECEIVED
NO ASSURANCES FROM THE ISRAELIS THAT FORGED BRITISH
PASSPORTS WOULD NOT BE USED AGAIN.

תב: שהח,רחם,מנכל,ממנכל,אירג,אביטל,מעמ,הסברה,דס

שמו

נכנס

**

**

**

**

חוזם: 3,6732

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 161, תא: 120387, דח: 1900, דח: טג: 8

נד: 8

שמו / דחוף

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: יועץ מדיני/לונדון

איראן

1. נכחתי במפגש במכון דוסי שהיה אמור להיות עם שאמר בחתימה. האיש לקה בליבו בשבוע שעבר ושיגר במקומו את דר' קובאדיאן שהינה חבר ארגון המודיעין של האופוזיציה ומשמש כעוזרו.

2. בארוחה הסגורה שקדמה להוצאה נכחו בין היתר גנרל בורמן ראש המודיעין הצבאי הבריטי, קומנדר קמינגהם ממשרד ההגנה, הנספחים הצבאיים של סעודיה ועומאן ומנהל מח' המפרץ בפיראוז.

3. להלן מדבריו:-
א. מודיעין האופוזיציה מעריך את מספרי ההרוגים במיליון כאשר היחס הינו הרג עיראקי ל- 3 איראנים. הצבא האיראני מונה 1,6 מיליון מתוכם 160 אלף ימיתאן ' דב- 300 אלף בטיג'. לשירות כ- 600 טנקים אומדניים בלבד.
ב. אספקת סילי קרקע-אוויר ע"י ארה"ב לישראל הביאה להפלת 45 מטוסים ומסוקים ומסוקים עיראקיים לראשונה מאז מרוץ המלחמה. הצמי הוא לנצחון איראני או לקפאון ומלחמת חבירות כאשר המשך המלחמה גוררת איום לאזור ועלול לגרום התערבות מעצמות ואילו קפאון איננו יכול להימשך לעד. מפלה עיראקית תעורר רוח מהפכנית באוכלוסיות השיעיות באזור שעד עתה חזקה עם המוצא

נכנס **

סודי

**

**

**

חוזם: 6205/3

אל: המשד

מ-: לונדון, נר: 148, תא: 110387, חז: 1800, דח: 2, טב: 8

נד: 8

סודי/דחוף

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: ירעץ מדיני לונדון

משיחה עם מטי האחראי לסוריה ולוב במוראוף:

1. ההחלטה על המעורבות הצבאית הסורית בלבנון נהקבלה בדמשק בחוסר יצון בולט אולם בהמימות דעים, שכן המנהיגות הסורית כולה רואה את לבנון כחצר האחורית של הבניין הסורי. מעבר לכשיות הנכנס ללבנוניות על ההיבטים השונים שהשפיעו על ההחלטה, התבדר גם שאיראן ולוב כועלות באילו גם הן שותפות לנושא הלבנוני ובמיוחד איראן שכלפיה הגיעה ההערכה הסורית לאחרונה למסקנה שזו השתלטה נמטט לחלוטין על החיזבאללה - בניגוד להערכות הקודמות שזיכרו את הארגון במידה מסוימת של עצמאות.

2. לענין זה השלבה על היחס הסורי הכולל כלפי איראן שממילא ניזון כבר מהמתחות הקיימת בין השתיים ומהעובדה שסוריה לא קיימה כלל את חוזה הנכס ובמשך שנת 86 קנתה בשוק החלשני שם היה דול יותר והסתפקה במענק הנכס הניתן לה בחיובת מדי שנה ע"י איראן. סוריה מכך כועלת בנושא החיזבאללה הן ישירות והן באמצעות האיראנים אולם להערכת מטי יאלצו הסורים להשתלט בצורה זו או אחרת על הדובעים השיעים שבדרום ביירות והם מנסים להגיע לכך קודם כל ע"י השגת הבנה מכל מקום מתקיימת בנראה תכנית מסוימת ביחס לאיראן והסורים אף מנסים עתה להשיג סיוע גדול יותר הסורית ומבדיה"מ.

1. The first part of the report is a summary of the work done during the year.

2. The second part is a detailed account of the work done during the year.

3. The third part is a summary of the work done during the year.

4. The fourth part is a summary of the work done during the year.

5. The fifth part is a summary of the work done during the year.

6. The sixth part is a summary of the work done during the year.

7. The seventh part is a summary of the work done during the year.

8. The eighth part is a summary of the work done during the year.

9. The ninth part is a summary of the work done during the year.

10. The tenth part is a summary of the work done during the year.

משורר החוץ-מחלקת הקשר

3. מדינות המערב הנצלות גם הן את ההתפתחויות על מנת לבדוד את איראן משיתוף בעולה ערבי. קיימת כאן תחושה שאיראן בתהליך של איבוד השותפים הערבים בנושא איראן עיראק וגם לוב מבטה כיווץ לשמור מרחק. הלובים ניסו גם להוציא מאיראן את המדריכים הצבאיים ששיגרו בזמנו יחד עם טילי ה"סקאד" (ושבתהילה גם הפעילו את הטילים לעבר בגדד) אולם ללא הצלחה. איראן סרבה להתיר את הזרם.

4. אפשר שגם ברית"ם תנצל המצב בכדי לקרב את סוריה לעיראק או לפחות להרחיקה מאיראן. נושא נוסף העשוי לעלות בשיחות עם אסד יהיה אולי גם נסיון סובייטי להשפיע על סוריה שלא למגרש באש"ף בלבנון. בכלל מערכת היחסים סוריה-ברית"ם מורכבת ביותר וכוללת בה התשדכות הסורית בלמי המטרות הסובייטיות באזור. זכור גם שאסד שהסכים לסיור הצבאי המסיבי מברית"ם מנע כל דריסת רגל סובייטית בגופו. בטחון הפנים ולכן אם קיימת תלות סוריה היא תעבטת בתחום הצבאי בלבד. החוב הצבאי הסורי מוערך ב-10 מיליארד דולר בשלסורים בעיות חמורות אף לגבי החזר השלומי הריבית. למעשה משתמשים הסובייטים בשוט בוצרנו של אסד לאספקת "טיג 29" על מנת להבטיח תהליך תקין של החזר החוב.

5. פטי חזר והדגיש שבמצב הנוכחי אין כל סיכוי לשיפור יחסים בריטניה-סוריה ולנושא החטופים אין כל משקל בהקשר זה.

יורם פני

רות

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, המנכל, ממד, רם, אמנ, אירא, אירב

1. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It includes a list of the projects completed, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The second part of the report is a detailed description of the work done on each project. It includes a list of the objectives of the project, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The third part of the report is a discussion of the results obtained and a comparison of the results with the results obtained in previous years. The fourth part of the report is a list of the references used in the report.

2. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It includes a list of the projects completed, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The second part of the report is a detailed description of the work done on each project. It includes a list of the objectives of the project, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The third part of the report is a discussion of the results obtained and a comparison of the results with the results obtained in previous years. The fourth part of the report is a list of the references used in the report.

3. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It includes a list of the projects completed, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The second part of the report is a detailed description of the work done on each project. It includes a list of the objectives of the project, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The third part of the report is a discussion of the results obtained and a comparison of the results with the results obtained in previous years. The fourth part of the report is a list of the references used in the report.

4. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It includes a list of the projects completed, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The second part of the report is a detailed description of the work done on each project. It includes a list of the objectives of the project, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The third part of the report is a discussion of the results obtained and a comparison of the results with the results obtained in previous years. The fourth part of the report is a list of the references used in the report.

5. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It includes a list of the projects completed, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The second part of the report is a detailed description of the work done on each project. It includes a list of the objectives of the project, a description of the methods used, and a summary of the results obtained. The third part of the report is a discussion of the results obtained and a comparison of the results with the results obtained in previous years. The fourth part of the report is a list of the references used in the report.

שומר

** נכנס

**

**

**

חוזם: 3,4580

אל:המשרד

מ-:לונדון,נר:102,תא:090387,זח:1500,דח:ד,טג:ש

נד:ש

ד"ר → 103.3

שומר/דחון

אל:אירופה 2. המרכז.

מאת:יועץ מזוני /לונדון

משיחה עם בנרמן ט/מנהל מחקר בפוראוס:-

1. אינם מייחסים משמעות מיוחדת למפגש חוסיין- עראפת בוטידה האיסלאמית. בהנחה שהמלך מעוניין להגיע להסדר כל שהוא עם ישראל. הרי שלא ניתן מבחינתו לעשות זאת ללא שיתוף אש"ף והמלשתינים. הביקורת של חוסיין כלפי עראפת הינה על כך שלא הצליח לעמוד למול חבריו בהנהגה ולהכריע. בוועד מתברר גם שעראפת איננו יכול להיות מתון יותר מהצמרת כולה.

2. מסתבר שהסורים טעו לחלוטין בשהכריעו שייחסי איראן עם השיעה בלבנון ניתנים לשלוטה באמצעותם. אלו שכח כי יחסי השיעה האיראנית עם הלבנונים החלו דגש שנים מאז המאה ה-16, עם הדגש על המגעים שבין שכבות התנהיגות הדתית. הריגת אנשי 'החייזבאללה' באה לכן במטרה ברורה של הפגנה סורית כלפי איראן יותר מאשר לצרכי פנים לבנוניים. יתכן ובכך נפתח שלב חדש במעון היחסים הסורים איראנים.

3. מוצא שבאצט הפרסום על הזמנה אסד למוסקבה מרובעת תמיכה סובייטית מורמלית בסוריה, הגם שבמפגש יועלן סיכונים אפשריים בריה"מ- סוריה אינם איתנים במידה שמקובל לראותם. סוריה עצמה מתייחסת בתשדנות מרובה הן לגבי המוטיבציה והן לגבי הטקטיקה הסובייטית באזור.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

אחד מהביטויים לכן הינו הרצון העזי המתמיד לצמצם את מספר היועצים הסובייטים לרבות הגבלת תנועותיהם. מאליו מובן שהסורים זקוקים למעצמת - על לצורך האיזון והבסיס לכן הינו 'נשואי נוחות' ואינטרטים זמניים.

4. המעורבות הצבאית הסורית בלבנון מצריכה מגע בלתי כורמלי עם ישראל. כל עוד לא הושגה 'הבנה' בין שני הצדדים יואט קצב הפעילות הסורית והיקפה מתוך החשש הקיים מהידרדרות אפשרית.

יורם שני

תב: שהח,רהם,שהבט,מככל,ממנכל,טמנכל,ממד,רס,אסן,אירא,אירב

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE
AND THE MUSEUM OF ART AND ARCHITECTURE
1100 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60637

TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

WWW.HA.ARTS.UCHICAGO.EDU

נכנס **

סודי

**

**

**

חוזם: 2373/3

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 53, תא: 040387, תז: 1300, דח: מ, ט: ט

נד: 8

ד"ר 3.3
 [Handwritten signature]

מידו/סודי

אל: מנהל אירופה ב'

דע: לשכת השגר, לשכת המכל' המדיני

מאת: השגריר, לונדון

מצהירים עם דיוק תומאס - המכל' המדיני בפוראומ' (3.3.87):

פירוק נשק.

לדעתו של תומאס הצעתו האחרונה של גורבצוב פותחת מחדש את ה'שאלה הגרמנית' כי עצם הסרת טילי הטורח הבינוני האמריקניים חושפת את מערב גרמניה ללהציוס סובייטיים עתידיים יותר מאשר כל מזינה מערב אירופאית אחרת. גם מיקום הטילים ה-SS 20 עמוק אל תוך ברמה' לא יסיר את הפחד המערב-גרמני בגלל הניידות המהירה שלהם. זהו נושא, מנושאים רבים, המחייב מומ' מדויק.

ממבחינת הגיבה שקרנית בחיוב להצעת גורבצוב ואם אמנם המעצמות תענה להסכם, הייבבה היא לקחת בחשבון את אי-האידון בנשק הקרוב-בניכולי שהסובייטים מתכננים לו. לדעת הפוראומ' ביקורה של האצ'ר במוסקבה בסוף מרץ מקבל יותר חשיבות היות והיא תהיה המנהיג הראשון האירופאי שתשוחח עם גורבצוב מאז העלה הצעתו, ותדבר למעשה בשם כל נאט"ו האירופי להבהרת השלכות ההצעה.

(דעה דומה לכלי שמעתי מג'וליאן אמרי).

והליך השלוח.

הומאס הציע להתייחס להצגת הקהילה מה-23.2.87 בערבון מוגבל, כי אין לאירוע מה להרוס למעשה מלבד גיבוי מוסרי לרעיון הועידה הבינלי.
בדיטניה פעלה לשמור על נושא בוללני תוך מגמה להחזיק בתזת שהוצגו ע"י ממ' רהמ' ושהח' בבריטל ומבלי לסגור אמציות שתגבשנה בממ' בין הצדדים.

בתגובה להערות בדבר איזכור ונציה ונושא הגדרה עצמית אמר הומאס: נכון שיש בפוראומ' מה שהוא כינה י"גדוד במלימ' אשר תמיד יתאמץ לצד הערבי ודוקא, אן בורן כלל הפוראומ' מדבר בלשון מדיניות הממשלה שהיא יותר מאוזנת מאשר בעבר. אין טבת הפוראומ' כיום כשפת הפוראומ' של קרינטון ב-1980. לו בימים ההם היינו מבקשים מהם כידוש ל"הגדרה עצמית עם כל המשתמע מכ"י היו אומרים מדינה פלשתינאית. כיום תשובתם היא קישור קונכדולי עם ירדן בלי הביטויים של טובניות עצמאית. אין הם אומרים זאת פומבית ואף אחד טרם הגדיר את המושג על דיוקו. זאת צריכה להיות מהות המומ' שישיור שהבריטים תומכים בו.

הומאס הוסיף כי אכנס ההודעה האירונאית מדוברת אם מומ' ב"מסגרת" הועידה הבינלי, אבל עקרוניה הדרג הכוליטי נוטה לגישה הקרובה יותר לזו של ממ' רהמ' ושהח'.

אכנר.

יור

הפ: שהח, רהמ, שהבט, ממנכל, ממנכל, ממד, רס, אמנ, אירא, אירב, מצבא, מזאר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200

201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300

301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400

401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500

נכנס **

שומר

**

**

**

הודעה: 2171/3

אל: המשדד

מ-: לונדון, נר: 57, תא: 040387, זח: 1800, זח: ב, טג: ש

נד: מ

7-3 MS

שומר/בהול

אל: אירופה 2, המרכז,

מאת: יועץ מדיני/לונדון

משיחה עם רובין רנאל מהשגרירות האמריקנית.

1. בחזית בצרה קימאון יחסי. אין ציפיות ממשיכות לאופנטיבה חדשה לפני חג השנה האיראנית הגם שאיראן ממשיכה בגיוסים המוניים. עשו לאחורונה הערכה לגבי כמורות טילי ה'סקאד' שבידי איראן והגיעו למסקנה של כ- 80 70 שמתוכם כ- 55 נתקבלו בשני משלוחים גדולים. האיראנים השתמשו עד כה בן 20-25 מטמנים כיום לקנות נוספים, גם משום רצון לגמול על הנצרות הערים וגם משום השיקול שהטילים מעוררים את האוכלוסייה העיראקית נגד יוזם המלחמה-צאדם.

2. מטבר שהלונים אינם מהירים לחדש האספקה והשמועות לאחרונה מצביעות על סין כמקור. המזכיר בטילים לטורח בינוני וכנראה החיקוי הטובי ל- 'סקאד'. הדיווחים שהם מקבלים על מודל האוכלוסייה בבגדו בצל הטילים סותרים ואולי משלימים. מהד פחד ודעם גם כלפי השלטון ומאידן הרגשת אחרות לצול אויב משותף ובטילים אחרות ירי הטילים האיראני על בגדו איננו משרת בהכרח את האינטרס האיראני. שמעו על חוסר שביעות בצמרת הצבאית העיראקית למרות שבצרה 'ניצלה' וטביו לדעתה שתגובה זו מכרזת לסכיבתו הקרובה של צאדם.

3. על רקע דיווחי העתונות כאן בנושא בריטניה- עוריה

1. The first

2. The second

3. The third

4. The fourth

5. The fifth

6. The sixth

7. The seventh

8. The eighth

9. The ninth

10. The tenth

11. The eleventh

12. The twelfth

13. The thirteenth

14. The fourteenth

15. The fifteenth

16. The sixteenth

17. The seventeenth

18. The eighteenth

19. The nineteenth

20. The twentieth

21. The twenty-first

22. The twenty-second

23. The twenty-third

24. The twenty-fourth

25. The twenty-fifth

26. The twenty-sixth

27. The twenty-seventh

28. The twenty-eighth

29. The twenty-ninth

30. The thirtieth

31. The thirty-first

32. The thirty-second

33. The thirty-third

34. The thirty-fourth

35. The thirty-fifth

36. The thirty-sixth

37. The thirty-seventh

38. The thirty-eighth

39. The thirty-ninth

40. The fortieth

משדד החוץ-כוחלקת הקשר

ניסתה לברר בפוראון וזכתה להטובה דומה לזו שקבלנו.
אנו. אין לה טפח מאידן שקיימים איהותים טורים אל
עבר בריטניה באמצעות אנשי עסקים טורים ומעורבים המגיעים
ממשק ונגבשים כאן עם עתונאים. מעריכים שפעילות כזו
איננה יכולה להעשות מבלי ידיעתו של אסד.
מאידן האמריקנים וראים את ממשלת תאצ'ר כממשלה התקיפה
ביותר בעולם המערבי (לרבות ישראל) מנחינת חוסר הכרונות
להתפטר בנושאי טרור ובני ערובה ומנן ששיטור היהטים
בשלב זה איננו ויאלץ.

4. התמיכה הבריטית ברעיון הועידה הבינלאומית נעוץ
לוגיו רפאל קודם לכל באשרות היהטים שבין בריטניה
לירדן. הבריטים הוראים בקיומו של המשטר המלכותי של
חוסיון מטרה. יעשו ככל האפשר על מנת לסייע ובודאי
במרכיבים אותם רואה חוסיון כהכרחיים לשרידותו. המטרה
הבריטית ש- 'הגדרה עצמית שווה מדינה' היא מושג של
העבר. להערכתם החלה התבנית בפוראון עם מלחמת 'שלוש
הגליל' משנתברר להפתעת המומחים ששום מדינה ערבית
לא באה לסייע לנלשתיונאים במצבם הנואש. כיום נמנעים
בפוראון מלהיכנס למרשנות בנושא זה אולם גם ברור ששוב
לא מתווחים למינחה זה כמפתח פלא לפתרון הבעיה הפלסטינית.

יורם שני.

אף

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,מנכל,ממד,רם,אמן,אירא,אירב,
מצבא,מזתים

EMBASSY OF ISRAEL

2 PALACE GREEN

LONDON W8 4QB

Telephone: 01-937 8050

ד' באדר תשמ"ז

4.3.87

ש מ ר

שגרירות ישראל
לונדון

1524

אל: אירופה 2

המרכז

הסברה (גם עבור מר י. חסין)

מע"ת

תפוצות

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית

א. התרשמתי בעשרת הימים האחרונים מכמות הדיווח על המזה"ת ומהעומק כאשר למעשה ניתן להגדיר עשרת הימים האחרונים כימים בהם לא היה המזה"ת עיקר החדשות והיו נושאים שהאפילו עליו: הנעשה בבריה"מ, דו"ח ועדת טאור והמו"מ הסובייטי-אמריקאי לפירוק נשק. בכל זאת, היו עמודי החוץ מלאים בידיעות ובכתבות בנושאי מז"ת ומפעם לפעם התגנבה כותרת גם לעמוד הראשון או בצורת מאמר-מערכת. אנו חוזרים שוב ושוב אל השאלה מה גורם להתעסקות הזו בנו ובמעשינו.

ב. משפט דמיניוק ופרשת הנאצים בבריטניה:

1. שמתי לב שכמספר ידיעות וכתבות על משפט דמיניוק השתמשו הכתבים בביטוי SHOW TRIAL. הכיטוי הזה מעורר אסוציאציות לא נעימות ואני חושש שההחלטה לצלם באופן שוטף את המשפט ולהקרין קטעים בטלוויזיה, ובמיוחד ההחלטה לשדר המשפט בשידור חי, גורעת מהגישה החיובית כלפי המשפט ומאפשרת התגנבות ביטויים שליליים כמו "משפט ראווה". יש לציין שהכיסוי הכמותי טוב ונשען על דיווחי הכתבים הבריטיים בארץ ומעט בלבד על דיווחי סוכנויות. הכיסוי הענייני מתרכז בעדויות עצמן, כאשר לעתים ניכרת התרגשות הכתב כדיווחו (מוראי בטימס 24/2).

2. פרשת הנאצים עברה מטמורפוזת משונה. כתחילה דיווחה התקשורת בהתלהבות על האפשרות ש-17 פושעי מלחמה חיים בסתר בבריטניה. אח"כ נתווספו 34 שמות נוספים. נוצר הרושם שהתקשורת דוחפת את הממשלה הבריטית לעשות משהו וכי היא תמהה לפשר האדישות הממשלתית. על הגל הזה רכב חבר הפרלמנט (היהודי) גרביל ג'אנר, ואז הגיעו לכאן אנשי מרכז ויזנטאל מארה"ב וחל מהפך מוחלט. התקשורת החלה לשמש שופרו של שר הפנים הארד (שאין לחשוד בו בפילושמיות). מגמה זו הגיעה לשיא בתקשורת ב-4 במרץ: במאמר המערכת של ה"גארדיאן" יש קריאה להפסיק את ציד הנאצים; האנשים זקנים וחלשים, וביצעו פשעים (אם בכלל) מחוץ לבריטניה, כאשר לא היו בעצמם אזרחים בריטיים. כמו כן

יש קריאה שלא לשנות שום חוק בריטי. ב"דיילי טלגרף" מאמר מערכת המציין שהאוקראינים נרדפו בעצמם ע"י סטאלין. ציד-נאצים הופך ספורט חדש ומכוער והרעיון של משפט לאחר חצי-מאה שנה דוחה (מבלי להיות, חלילה וחס, אנטישמים). האנשים חיו כאן בשקט ולא עברו על שום חוק בריטי. העם הבריטי יתמוך בהארד אם הוא לא יעשה דבר בתגובה לדרישות ללא שובע של צידי הנאצים. יתכן כי ההסבר למהפך נמצא בכתבה קטנה ב"דיילי טלגרף" (הרצ"ב), הטוענת שהנה באה קבוצת קנאים המייצגת את תעשיית הנאצים בלוס-אנג'לס ומציעה הצעות מסמרות שיער לשנות את החוקים הכסיסיים של בריטניה והמתלבת ממשפטי הראווה עד כדי כך שהיא מוכנה לשכוח באיזו מדינה חיים אזרחי בריטניה. אפילו יהודי בריטניה מראים סימני חוסר נוחות וחשש (מוצדק) מפני תגובת-נגד. רבים מיהודי בריטניה מקווים שקנאי ויזנטל יחזרו ללוס-אנג'לס וישארו שם. אני רואה בכתבה קטנה זו ביטוי של אנטישמיות קלאסית: יהודים מחו"ל רוצים לשנות חוקים בני אלף שנה בבריטניה והנה אפילו "היהודים שלנו" חשים אי-נוחות מכך.

3. חזרה למשפט דמיניוק: הגישה כלפי פרשת הנאצים יש לה השלכות גם על הסיקור למשפט והגאנדיין באותו מאמר מערכת מ-4 דנא מכנה המשפט כ"גרוטסקה מצולמת" וריקוד משפטי מקאברי. השידור הטלוויזיוני הופך את כל הנושא לטריביאלי משום שסבל הקורבנות הופך לידיעה אחרונה בחדשות אותו יום. לישראל חשוב לקיים משפט כזה אך מקומו לא יכירנו בבריטניה.

ג. הדיווח על הכניסה הסורית לכיירות היה ענייני, וכללית נתקבלה מעורבות סוריה בהכנה בעיקר משום שהיא המדינה היחידה המסוגלת להשליט סדר בלבנון. יחד עם זאת, כל אמצעי התקשורת הדגישו את אי-חוקיות הצעד הסורי. הנ"ל בא לידי ביטוי במאמרי המערכת מה-24/2. הדיילי טלגרף אף הרחיק לכת בהזכירו שמטרתה הסופית של סוריה היא סיפוח לבנון. הדגש בכיתוב היה ביחס לעתיד בני הערובה ומה תעשה סוריה כדי להביא לשחרורם וכן לשאלת העיתוי בו יתחילו לפגוע בסוריה והיא תידרדר לביצה בה טבעו כל קודמיה. בהמשך הזמן התרכז הדיווח בעימות הסורי עם חיזבאללה ובעקיפין עם איראן. פיסק בטימס ערך תיעוד של האכזריות הסורית בטיפול במתנגדים למשטר כדמשק (25.2) ותיאר בצורה גראפית את הכיבוש הסורי האכזר בכירות (3 דנא). אנו לא יכולנו לו - אולי הסורים יצליחו?

ד. התקשורת התעסקה גם בנושא הועידה הבינלאומית ובמיוחד בעימות שמיר-פרס והסיכויים לנפילת ממשלת האחדות. הגאנדיין רואה בקריאה להכללת אש"ף במו"מ את התרומה האירופית החשובה לתהליך השלום.

ה. נושא ה"פצצה הפקיסטנית" עלה וירד תוך 24 שעות ואני עומד פעור-פה מול השקט והשלווה בה נתקבל דיווח זה מול כותרות הענק שליוו את גילויי ואנונו; וכך חזרנו לסעיף א'.

ב כ ר כ ה,

אביתר מנור

העתק: לע"מ

The
Daily Telegraph
Wednesday March 4th

Zealots

A deputation from the Simon Wiesenthal Centre in Los Angeles, hub of the Nazi-hunting industry, has met the Home Secretary, Mr Douglas Hurd, to discuss what can be done about 17 alleged Nazi war criminals in this country.

Rabbi Marvin Hier, described as the Dean of the Centre, says the meeting was "very constructive". And indeed it is reported that although Mr Hurd found the evidence "sketchy", he discussed the possibility of stripping any war criminals found to be living here of their British citizenship.

Another possibility would be to introduce new legislation to allow their extradition to Israel. But, said Mr Hurd, "Parliament would need a good deal of persuading before changing the law in the fundamentals of this matter."

He said there was no possibility of returning the 17 men to the Soviet Union, which now occupies the territories where their alleged crimes were committed. "It is not our policy to do so with countries whose legal traditions conflict so very substantially with our own."

The Rabbi said: "If these people prove to be guilty of these crimes, there is nothing wrong with sending them back to the Soviet Union." In his zeal he evidently overlooked the fact that most of these people are not citizens of the Soviet Union but of Lithuania, Latvia and Estonia, countries illegally swallowed up by the Soviet Union, first in 1940 and then, after a period of German rule, again in 1945—war crimes of another kind.

One member of the deputation, Mr Efraim Zuroff, rejected suggestions that Soviet evidence might be unreliable. "The USSR considers itself the primary anti-fascist force in the world and we doubt it would do anything to jeopardise that status." So that's all right.

The more I hear about this meeting between the zealots of Simon Wiesenthal Centre and Mr Hurd, the more sorry I feel for Mr Hurd, whose duty it evidently is to placate them even in their most outrageous suggestions, such as changing the fundamental laws of this country.

In their enthusiasm for more and more show trials they seem almost to have forgotten what country they are in. So much so that British Jews themselves are showing signs of uneasiness and fears, by no means unjustified, of a "backlash". Many of them may well be wishing that the zealots of the Simon Wiesenthal Centre had never come here at all, and that they would go back to Los Angeles and stay there.

נכנס **

שמו

**

**

**

חוזם: 2171, 3

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 57, תא: 040337, חז: 1800, דח: ב, טג: ש

נד: 8

שמו/בהול

אל: אירופה 2, הארבע

מאת: יורע מדיני/לונדון

משימה עם רובין רמאל מהעגירות האמריקניות.

1. בחזית בצרה קינאון יחסי. אין ציפיות ממשיכות לאופנטיבה חדשה לפני חג השנה האיראנית הגם שאיראן ממשיכה בגיוס המונייט. עשר לאחרונה הערכה לגבי כמות טילי ה'סקאד' שבידי איראן והגיעו למסקנה של כ- 80 70 שמתוכם כ- 55 נתקבלו בשני משלוחים גדולים. האיראנים השתמשו עד כה בן 20 ומחצית כיום לקנות נוספים, גם משום רצון לגמול על הפצצות הערים וגם משום השיקול שהטילים מעוררים את האוכלוסיה העיראקית נגד יוזם המלחמה-צאדם.

2. מסתבר שהלוחים אינם ממהרים לחדש האספקה והשמורות לאחרונה מצביעות על סין כמקור. המזכיר בטילים לטווח בינוני ובנראה החיקוי הסיני ל- 'סקאד'. הדיווחים שהם מקבלים על מורל האוכלוסיה כבגדו בצל הטילים סותרים ואולי משלימים. מחד מהו רזעם גם כלפי השלטון ומאידך הרגשת אחרות למול ארוב משרתן ובמילים אחרות ירי הטילים האיראני על בגד איננו משרת בהכרח את האינטרס האיראני. שמעו על חוסר שביעות בצמדה הצבאית העיראקית למרות שבצרה 'ניצלה' וטביר לדעתה שתגובה זו מכוננת לסביבתה הקרובה של צאדם.

3. על רקע דיווחי העתונות כאן בנושא בריטניה-טוריה

1. 11/11/54

2. 11/11/54

3. 11/11/54

4. 11/11/54

5. 11/11/54

6. 11/11/54

7. 11/11/54

8. 11/11/54

9. 11/11/54

10. 11/11/54

11. 11/11/54

משרד החוץ-מחלקת הקשר

נחשתה לברר בנוראון וזכתה להשובה דומה לזו שקבלנו
אין לה טעם מאיזן שקיימים איהותים טורים אל
עבר בריטניה באמצעות אנשי עסקים טורים ומעורבים המגויסים
ממשק ונכשלים כאן עם עתונאים. מעריכים שמעילות כזו
איננה יכולה להעשות מבלי ידיעתו של אסד.
מאיזן האמריקנים וראים את ממשלת תאג'יר כממשלה תקיפה
ביותר בעולם המערבי (לרבות ישראל) מבחינת חוסר הנכונות
להתפשר בנושאי טורק ובני ערובה ומכך ששימור היהודים
בשלב זה איננו ריאלי.

4. התמיכה הבוטיט ברעיון הוועידה הבינלאומית נעוץ לדברי רמאלקווס לכל במטרת היחסים שבין בריטניה לירדן. הבריטים הרואים בקיומו של המשטר המלכותי של הוטיין מטרה, יעשו בכל האפשר על מנת לפיוע וברואי במרכיבים אותם רואה הוטיין בהכרחיים לשרידותו. המשוואה הבריטית ש' - 'הגדרה עצמית שווה מדינה' היא מושג של העבר. להערכתם החלה התפנית בפוראוף עם מלחמת 'שלוס הגליל' משנתכור להפתעת המומחים ששום מדינה ערבית לא באה לפיוע לפלשתינאים במצבם הנואש. כיום נמנעים בפוראוף מלהיכנס למשאנה בנושא זה אולם גם ברור ששוב לא מתווכחים לענינה זה כמפתח פלא לפתרון העציה הפלשתינית.

יגדלם ויגדלם

210

תפ: שוח, רהמ, עהבט, מנכל, ממנכל, ממד,רט, אמנ, אירא, אירב,
מצבא, מזת,יט

נכנס

בלמט

הוצא: 2190/3

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 55, תא: 040387, זח: 1800, זח: מ, סג: ב

נד: 2

ד"ר 3.103

בלמט/מיד

אל: המרכז הסברה/תכנים

מאת: עתונות לונדון

ראיון ערפאת לאינדפנדנט

א. גון בולוק ראיון את ערפאת עבור העתון בטוניס. הוא מתאר את ערפאת כמדינאי ודיפלומט אשר איבד מעט את רוח הלחימה שלו והתמסד. יחד עם זאת הוא מלא בטחון עצמי.

ב. ערפאת הציג שני דיתורים אשר יקדמו לדעתו את כינוס הועידה הביל.

1. הפלסטינים מוכנים להורח חלק ממשלחת ערבית מאוחדת בראשות מזכל הער.

2. ערפאת מוכן שכוחות אום' יתמקמו במדינה הפלסטינית כדי להרגיע חששות ישראל.

ג. בנושאים אחרים אמר:

1. ישראל וארהב נתנו לסוריה אור ירוק להיכנס לביירות.

2. הוא אופטימי ביחס לתהליך השלום והאופטימיות שלו קיבלה חיזוק מהצהרת הקהילה המחייבת שיתוף אשפ' במומ'.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. לשם יקום מזינה בכל שנה ממנו תיטרג ישראל.

מנדר.

א

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ממד,רט,אמן,אירא,אירב,
מעת,הסברה,לעמ,בזנר

נכנס

שומר

חוזם: 3,796

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 21, תא: 020387, זח: 1700, דח: ר, סא: ש

נד: 8

שומר/רגיל

אל: המרכז אירופה 2

מאת: יועץ מדיני/לונדון

סאיר

שלכם חוזם 205

6.7 103.3

1. להלן מספר פרטים על הארגון שנמסרו לי ע"י הפוראופ:

א. הוקם באיראן ב-1982. המפקדה בראשות אלחכים נמצאת בטהרן. באפריל 86 הוקם טניף בפאז. המטרה המוצהרת הקמת ממשל איסלאמי בעיראק.

ב. במחצית 84 החליט הארגון לפעול צבאית בחזית עיראק לאחר הכשרה צבאית באיראן. מאז מתקיים נסיון לגייס שיעים עיראקים השוהים כפליטים באיראן בשם "פסדראן". כנראה שהפיקוח והשליטה בארגון בידי רפסנג'אני.

2. אינם מעריכים שאם תיפול בצרה, תתיר איראן כינון ממשלה בוגרת עם בראשות אלחכים וכו' רק מהרצון למנוע בהלה במפרץ. הבריתם החלו להתייחס לארגון ביתר רצינות למן הכנס שנערך בדצמבר 86 בטהרן. אין פרטים נוספים.

יורה שני

רות

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תפ: מנכ"ל, ר/מרכז, ממד, ענוג, אירא, אירב, רס, אמ

EMBASSY OF ISRAEL

2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB

Telephone: 01-937 8080

שגרירות ישראל
לונדון

1512

א' באדר תשמ"ז
2.3.87

ד"ר ✓
מ. ז.
11/4

אל: אירופה 2

מאת: היועץ המדיני, לונדון

הנדון: בטחון הים התיכון

לוטה עותק מהצעת מלטה בשיתוף קפריסין ויוגוסלביה
בנושא זה, שהועלתה בכנס וינה בפברואר.

אם היא כבר בידכם, ראו גא כאילו לא שלחתי.

ב ב ר ב ה,

יורם שני

העתק: מזתי"ם (מא אולר).

ש מ ר

א' באדר תשמ"ז

2.3.87

1506

אל: המרכז
אירופה 2

מאת: יועץ עתונות, לונדון

הנדון: שיחה עם PATRIK BISHOP

הנ"ל כתב ה"סאנדיי טלגרף" אשר שהה גם הוא באיראן ובעיראק יחד עם כתבים
בריטיים נוספים לפני מספר שבועות.

א. איראן-עיראק

רוב הפרטים והתאוריות שמסר לי זהים לדברים ששמעתי גם מג'ון בולוק
(מתאינדיפנדנט) ולדוכים שהתפרטמו כאן למכביר לפני מספר שבועות.
להערכתו הכל תלוי במודל הלוחם העירקי; המודל אינו גבוה וישנו עריקות.
כמובן שהאיראנים מגזימים בחיבור העקיקות העיראקיות, אך אין ספק
שהכעיה קיימת. לעומת זאת, באיראן המודל גבוה ואפילו בטהרן, שם מעמד
בינוני מתוחכם יותר מאשר הפסדארן בחזית, המלחמה אינה בלתי-פופולרית.

ב. טוריה

בישופ סיפר מפי גולה עיראקי חזי בדמשק ותמכך כלונדון, שלפני כמה
שבועות יצאה הנחיה ממשרד התעמולה הסורי להפסיק לתקוף את בריטניה ואת
האצ"ר אישית. הנ"ל בהמשך לשמועות שהחלו כאן לפני כשבועיים על האפשרות
לחידוש היחסים.

בישופ התעניין בהתפתחויות האחרונות בבירות; דיברתי והוא חקשיב.

כ כ ר כ ה,

אכיתר מנור

We have the A-bomb, says Pakistan's 'Dr Strangelove'

PAKISTAN has the Bomb. Dr Abdel Qader Khan, father of the 'Islamic bomb,' said in his first interview with a foreign journalist: 'America knows it. What the CIA has been saying about our possessing the bomb is correct and so is the speculation of some foreign newspapers.'

The 51-year-old nuclear scientist and metallurgist, educated in the Netherlands, West Germany and Belgium, is acclaimed as a hero by his fellow-countrymen, who refer to him affectionately as their own Einstein.

For outsiders, he is a mystery figure, a Dr Strangelove of Pakistan, obsessed with nuclear technology.

In confirming that his country has gained entry to the exclusive world nuclear club that includes the Big Powers, India, Israel and probably South Africa, he declared: 'They told us that Pakistan could never produce the bomb and they doubted my capabilities, but they now know we have done it.'

Khan heads top-secret uranium laboratories at Kahuta, a few miles from the country's capital of Islamabad, which the Pakistan Government has named the Khan Laboratories in his honour.

For the first time, he said, these labs are producing highly enriched or weapons-grade uranium. 'We have upgraded it (the uranium) to 90 per cent to achieve the desired results,' he revealed.

Asked if Pakistan had tested the bomb, he replied: 'Is it necessary? America has threatened to cut off all its aid. The testing does not have to be on the ground. It can be done in a laboratory, through a

KULDIP NAYAR, in Islamabad, comes face to face with mystery man Abdel Qader Khan, father of the 'Islamic Bomb' and a national hero.

simulator. Planes are often flown after testing their capability in simulators.'

During the hour-long interview, Khan made a point of referring to an observation by a former Indian atomic energy chairman that Pakistan lacked the technical ability and manpower to make its own nuclear bomb.

'Indeed it was difficult, particularly when America and other Western countries had stopped selling anything which could be used in manufacturing the bomb,' he said. 'Embargoes were put on such small things as magnets and managing steel / a very tough steel sized for centrifuges, but we purchased whatever we wanted before Western countries got wind of it.'

Khan boasted that Pakistan had taken only seven years to assemble the bomb, whereas an Indian team in 1974 — took 12 years. The Indians have carried on with their nuclear weapons research, he claimed, and they now have a much bigger bomb. They had not tested it on the ground, he added, but they have tested its other capabilities.

He poured scorn on India's claim that it had carried out only a peaceful test in 1974. 'The word "peaceful" associated with the nuclear programme is humbug. There is no "peaceful" bomb.

'Once you know how to run reactors, how to produce plutonium and to reprocess it—all of which Pakistan has mastered as well—it

becomes a rather easy task to produce nuclear weapons.'

Khan is difficult to reach in Islamabad. Because of the sensitive nature of his job he is better protected than President Zia. The grounds of his two-bungalow home are patrolled by guards with dogs. He and his Dutch wife, Henney, live a quiet life with their two daughters in the suburbs of the capital. Mrs Khan, who has learned parts of the Koran by heart, is aware her husband is a controversial figure.

He came to public attention in 1979 when *The Observer* exposed the Netherlands' failure to inform its atomic partners that a non-Nato national, Khan, had been given access to a range of classified documents and blueprints not directly connected with his own work.

Four years earlier, he had returned to Pakistan to help establish the country's own uranium enrichment facility at Kahuta, a replica of the Dutch plant in which he had been working.

Khan spoke with obvious pride of the Kahuta plant, almost as if it were his third child, and described it as a mechanical miracle. It took three years to complete, he said, and became fully operational at the beginning of 1979. The procedure involved a sequence of ideas, decision-making, feasibility report, basic research, construction of a table model, of a pilot plant, and then of the facility.

The technology at Kahuta has been mastered only by highly industrialised countries, and Khan

said Pakistan deserved credit for accomplishing a herculean task that required expertise in metallurgy, engineering, electronics and nuclear physics.

'We took a very bold step and started with all the steps simultaneously. While preliminary work was being done at Rawalpindi and procurement was being done for the most essential and sophisticated equipment and materials, we were manufacturing the first prototypes.'

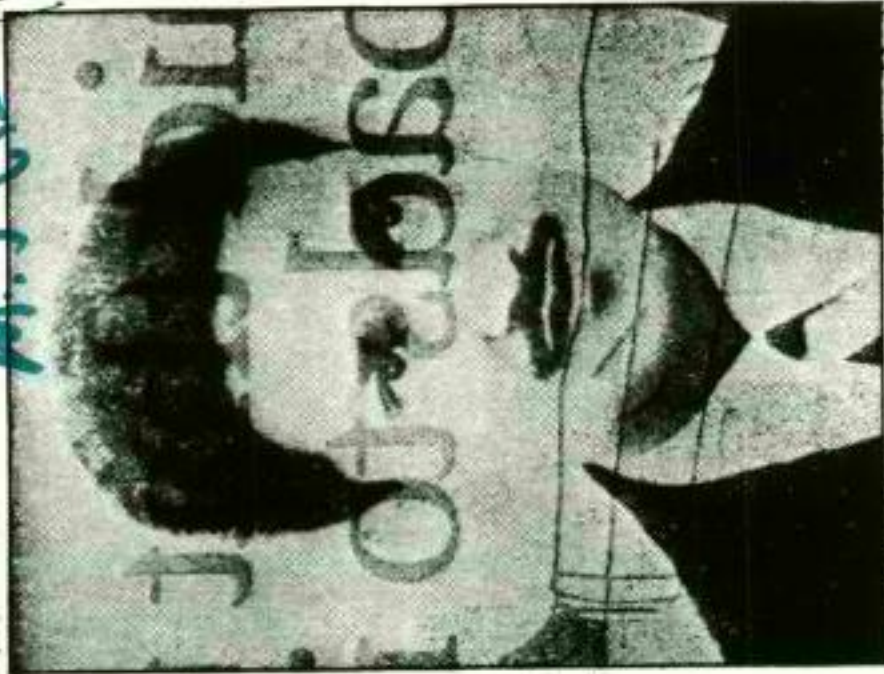
Scientists at Kahuta started by enriching uranium to between 3.0 and 3.5 per cent — the 'safe' level — for commercial purposes. Now, at 90 per cent, the uranium is weapons grade.

When I reminded Khan that a Dutch court had sentenced him for trying to gather secret information — a sentence later overturned on appeal — he claimed he never had a chance of presenting his side of the case to the public prosecutor who tried him in absentia.

The Dutch Minister of Justice told the country's Parliament last year that fresh charges would not be filed against Khan. But he will not be welcome if he should return to Holland.

'I never received any answer to my letters,' Khan said, 'but was prosecuted without my knowledge. The information I had asked for (from former colleagues) was ordinary technical information. I submitted certificates from six world-renowned professors, from Holland, Belgium, Britain and Germany, that the information requested by me was not classified.'

At the same time, in an extraordinarily frank aside, Khan made clear that Pakistan would be prepared to beg, borrow or steal whatever was required for its nuclear programme.

Nuclear power: The first picture of Dr Khan.

'Having said that, I can tell you that the Western world never talks about its own hectic and persistent efforts to sell everything to us. When we bought inverters from Emerson, England, we found them to be less efficient than we wanted them to be. We asked Emerson to improve upon the parameters and suggested the method.'

'At that period, we received many letters and telegrams, and people chased us with figures and details of equipment they had sold to Almedo, Capenhurst, etc. They literally begged us to buy their equipment.'

Khan is aware of India's interest in Kahuta. A military attaché at the Indian embassy in Islamabad tried

unsuccessfully to recruit 'two of our boys,' he claims. 'India knows what price it would have to pay for attacking Kahuta. In any case, the plant is well protected and we have not put our eggs in one basket. 'Nobody can undo Pakistan or take us for granted. We are here to stay and let it be clear that we shall use the bomb if our existence is threatened.'

Khan's fervent hope is that Pakistan and India will hold back from using nuclear weapons against each other. 'I personally think that the only way to stop nuclear warfare between us is to come to an agreement. Whatever arrangement India suggests, we are willing to accept, provided it is equally applicable to both.'

THERE IS a phrase Chancellor Helmut Kohl once liked to use about his and the succeeding generations of Germans (and Austrians). Those too young to have taken any part in the Nazi dictatorship enjoy 'the blessing of a late birth.' Just whether it is a blessing is the implicit subject of a book published in West Germany at the end of February.

Schuldig geboren ('Born Guilty') is a 192-page transcript of interviews with 15 'children from Nazi families'—conducted by the Austrian Jew Peter Sichrovsky. The title is a quote from one of the people interviewed.

There are no atrocity tales; most of the interviewees did not know in any detail what their fathers (in two cases, grandfathers) did during the 12 years of the '1,000-year Reich.' And nor was Sichrovsky interested in the parents as such, but in their 'influence on the life of the children.'

Peter Sichrovsky's parents returned to Austria after the war. Peter was born in Vienna in 1947 and studied pharmacy, chemistry and philosophy. His last book, published in 1985, was about young Jews in Germany and Austria: 'We Don't Know What Tomorrow Will Be, We Know What Yesterday Was.'

The latest book, about the young Aryans, 'is not representative.' It is 'an arbitrary mixture of fates from today's Germany.' But by not confining himself to sons and daughters of 'prominent' Nazis—although they are there, alongside the offspring of petty officials and 'simple SS officers'—he presents a picture which must say something about the psychological background of the people who make up today's Germany.

Rather than blessed, they turn out to be a lost generation, denied by their parents the chance to find out at almost first hand what really happened—and why—in the Germany of the Third Reich. And hence denied the possibility of really coming to terms with their country's past.

There are always exceptions: Egon (with one exception no surnames are mentioned), who at 26 has almost finished his medical studies, knew that his father was an SS doctor at Dachau concentration camp. He has taken over completely the racial theories of the Nazis and awaits a German renaissance, for which 'my friends and I—they're mostly doctors—stand ready.'

'Just as a doctor saves a patient by cutting out an appendix, so can he protect the body of the people by removing a large ulcer.'

'One's own conviction is what's most important. In that respect my father was an example to me.'

Others are filled with hate (one recalls 'pissing on the grave of my parents' after they were killed in a car accident); some have devoted their lives to reconciliation with the old 'enemies'; some are wracked with guilt.

But the tale of Anna, born in 1947 and who found out at the age of 13 that her father had not been 'a soldier at the front' but a concentration-camp guard, has elements which are typical for all.

'Naturally I knew there'd been concentration camps, and that six million Jews were murdered,' she told Sichrovsky. 'But I also knew from school that the wolf ate Little Red Riding Hood. . . . Who,

for God's sake, ever told us it was our own parents? . . .'

When Anna asked her father 'the question all children should ask their parents: What did you do in the war?' 'There was not a "No," not a "Yes," no "I'll try to explain." No guilt. No mourning. No feeling of being affected.'

And when her four grandparents later died, within a short time of each other, she discovered that she, too, could not mourn. She imagined then how it would be if her parents died. 'Nothing would happen. I just wouldn't have to visit them on Sundays for coffee and cake. But don't misunderstand me. My ruling feeling is not contempt, not outrage. It's indifference.'

It is that inability to mourn which psychologists say still scars the German soul.

As Sichrovsky says, most of the children remembered their parents never as heroes, but 'fleeing, bombed out, no homes or work; hunted, arrested and convicted by the Allied police,' victims of a lost war.

'What did you do in the war, daddy?'

The question, says
TONY CATTERALL,
haunts Germany.

It made the shock of discovery all the more difficult to take. Once it occurred, the children often felt themselves to be 'victims of a mentality which, although the war was lost, continued its proto-fascist way of thought within the family.'

Chancellor Kohl's 'blessing of a late birth' was first used by him during a visit to Israel, as a way of saying the new Germany did not bear the responsibility for the old. It was actually plagiarised from the intellectual writer and former diplomat Günter Gaus, who formulated it in 1983 and intended the phrase to have quite another meaning: 'Thank God I was born when I was; otherwise I might have gone along, actively or passively,

with what happened then.'

Peter Sichrovsky is pessimistic, which he says reflects the feelings of the people he interviewed. 'The silence of the perpetrators can become a time-bomb. The failure of a generation which lived in a constantly changing reality, between an external new democracy and the internal old fascist ideals, to work out the past has not led to a new identity in which a repetition of that past is unimaginable. Nearly all the people interviewed were convinced the events of the Nazi era could repeat themselves.'

When the news magazine *Der Spiegel* began to serialise 'Schuldig geboren' at the beginning of February, before publication, bookshops were inundated with people wanting to buy it. There appears to be a desperate need by the post-war generations in Germany to know that they are not alone in their experiences. It could be a sign of hope.

'Schuldig geboren' is published in West Germany by Kiepenheuer & Witsch, Cologne, price DM 16.80.

Born guilty

Pakistan has the A-bomb

PAKISTAN has an atom bomb, the country's leading nuclear scientist has told *The Observer* in an exclusive interview.

Dr Abdel Qader Khan, hailed in Pakistan as the new Einstein, said weapons-grade uranium was being produced at the Kahuta laboratories near Islamabad. They would not need to test the bomb, he added. The country's scientists had also mastered plutonium reprocessing and were now way ahead of their rivals in India.

His announcement follows reports from Washington at the end of last year that Pakistan had succeeded in enriching uranium to 93.5 per cent and had tested a triggering device for a nuclear weapon last September.

Confirmation of these reports is a big setback for global non-proliferation efforts. The United States has invested considerable effort in trying to persuade Pakistan not to take up the nuclear weapons option and a \$4.2 billion aid proposal before Congress depends on Pakistan not possessing the Bomb.

Khan's announcement will have a significant impact on public opinion in India, which tested a bomb in 1974. Pro-Bomb lobbyists have argued that India needs a nuclear strike force to enhance its status as a regional superpower. In his interview Khan

EXCLUSIVE

by SHYAM BHATIA

says he hopes India and Pakistan will agree not to use nuclear weapons against each other.

There will be concern also in Israel because of Arab funding, estimated at \$5 billion, for Pakistani nuclear research. Libyan leader Colonel Qadhafi is believed to have sent suitcases stuffed with money for Pakistani nuclear projects.

The Arab link has prompted Israel to approach India with plans for a joint strike against Pakistani nuclear installations. The last approach was made last year when an Israeli minister spoke to an Indian diplomat in Paris. The Indians refused to co-operate.

Since the interview took place, the Pakistan Government has passed on to *The Observer* a message purportedly from Dr Khan in which he denies that Pakistan possesses a nuclear weapon.

In 1984, Dr Khan admitted that Pakistan had the 'capability' to produce the Bomb and 'would not disappoint the country.'

The Observer's interview was conducted by Kuldip Nayar, a former editor of *The Statesman* in New Delhi and a highly regarded political journalist with extensive contacts in Pakistan.

In Washington, Mr Leonard Spector, an expert on nuclear proliferation at the Carnegie Endowment for International Peace, said he had heard independently from Administration sources that Pakistan appeared to have the components for its first nuclear weapon. 'It's an enormous setback for global non-proliferation efforts.'

Under American law, economic aid is blocked unless President Reagan certifies that the country does not possess nuclear explosives. Reagan gave Congress such a certificate last October.

A Senate foreign relations expert in Washington said: 'It will have a major impact on how the US looks at the assistance programme to Islamabad. A cut-off in aid means that not one screw, not one bit of software, not even a rubber tyre can be sold to Pakistan.'

Dr Khan's interview has created dismay in New Delhi, but an Indian Government spokesman said he would prefer to study the full text before commenting. The latest black humour offering in India is that Dr Khan is really interested only in peaceful nuclear explosives, except that he has chosen New Delhi as the site for the first test.

■ India's defence spending is set to rise by 24 per cent, Premier Rajiv Gandhi told Parliament in Delhi yesterday. ■ Interview, page 13.

Britain accused of Contra arms plan

by HUGH O'SHAUGNESSY

WHITEHALL sources were last night refusing to comment on detailed US press reports that Britain has been preparing to sell arms to the Nicaraguan Contras.

Mrs Thatcher has already given 'preliminary' approval for the sale of Blowpipe anti-aircraft missiles to the Contras, according to US intelligence officials quoted in yesterday's *Los Angeles Times*. Short Brothers, the Belfast-based manufacturer of Blowpipe, would make no statement on the reported deal.

It is reported that the weapons would not be formally consigned to the Contras but sold to the Central Intelligence Agency, which would send them to the forces fighting for the overthrow of the Sandinista Government. The sale is understood to be imminent.

The Tower report, published on Thursday,

revealed that Lt Col Oliver North sought Blowpipes for the Contras. He wanted British anti-aircraft missiles to be passed on to the Contras by Chile, an established customer for the weapons.

According to the *Los Angeles Times* a direct sale by Shorts to the Contras is still in the offing. At least 150 of the missiles and 30 launchers would be bought for the Contras out of the \$100 million aid fund voted by the US Congress last year.

Adolfo Calero, a Contra leader, is quoted as saying that he wants the simple and rugged Blowpipe which is seen as being better adapted to the needs of the Contras than the more sophisticated US Stinger anti-aircraft missile.

If the British Government allowed Shorts to export Blowpipes to the Contras direct, or other customers to re-export Blowpipes, it would mark a change of policy

towards the Central American crisis.

The European Community, has insisted that there should be a political and not a military solution to the problems of the region.

This attitude, which distances Europe from the Reagan strategy in the region, was reiterated last month when Community Foreign Ministers met their Central American counterparts in Guatemala. More European aid was agreed for Nicaragua. Sir Geoffrey Howe was represented at the meeting by Baroness Young, the Minister of State at the Foreign and Commonwealth Office.

Despite the formal British position of preferring political over military solutions in Central America Honduras, the principal base for the Contras, is a good customer for British defence equipment. The Honduran army is equipped with British Scorpion, Saladin and Scimitar armoured vehicles.

Syrian guns bring uneasy peace

BEHIND the helmets, the bayonets and the sandbagged barricades of the Syrian army, a peace of sorts has returned to West Beirut, giving the city a new chance of life at a moment when it was threatening to self-destruct.

But it is, for the moment, a stern, unsmiling peace, with no political foundation. Despite reports, the Syrians have come across no hostages and have no immediate plans to go into Southern Beirut to get them. The people of the Muslim sector are walking as if on ice—thankful for the slightest respite, but fearful of new trouble and wary of an army which showed its occupation colours during its previous stay in 1976-82.

By day, the Syrian troops seal off and search the buildings, patrolling the streets with submachine-guns and

rocket-propelled grenades at the ready. All bark monosyllables: 'Stop.' 'Go.' 'Halt.' Few smile. At night, they fill the shadows around the old militia offices, giving the few people out and about the shock of their lives.

'I was coming out of dinner in a hotel, when I stumbled across a Syrian standing in the shadows with his gun pointed straight at my stomach,' recounts one hardy Beirut. 'I took my hands out of my pockets—very slowly—and said: "Good evening, sir". The kidnap-plagued road to Beirut international airport has now been declared safe to all. Lebanese soldiers are deployed along the green line between East and West Beirut, raising the possibility of unhindered, kidnap-free travel across the capital.

After a partisan beginning, when

the flags and the fighters of the Shia movement Amal, Syria's closest ally in Lebanon, remained very much in evidence, Pax Syria now appears to be biting a little more evenly—although with a lingering bias against the Druze Progressive Socialist party and the leftist parties that fought Amal last month in the week-long 'War of the Allies' that prompted the Syrian intervention.

In the course of closing the militia offices—70, by its own count—the army of Damascus has killed 38 gunmen, some of them in cold blood.

Brigadier-General Ghazi Kanaan, the head of Syrian military intelligence in Lebanon and in charge of this deployment, has now handed the Druze leader, Walid Jumblatt, and the Amal leader, Nabir Berri, lists of

'undesirables'—15 for the PSP and 60 for Amal, a reflection of the militia's relative size. Most of the 75 have fled the city. The Druzes have gone to the mountains, the Shia to the southern suburbs.

For the time being, the Syrians have ruled out entering the southern suburbs as Brig-Gen Kanaan initially said they would. But the Syrian army has handed a very clear warning to the pro-Iranian Hizbollah party, which has its headquarters in the southern suburbs and which last week retreated there from its positions in West Beirut.

After Hizbollah evacuated its West Beirut bastion, Syrian troops killed 23 people there—piling up future trouble, in the opinion of most observers.

With fundamentalist blood aroused and the southern suburbs apparently inviolate, any positive action on the Western hostages seems unlikely, Brig-Gen Kanaan has denied published reports that Syria now has a lead on some of the hostages and has made clear that there will be no move to rescue them by force. 'The hostages' own safety is at stake,' he said.

The next stage in Syria's resurgence in Lebanon is expected to involve a reconciliation between President Gemayel, a resurrection of the Lebanese Cabinet and re-unification of Beirut under Syrian auspices.

This will inevitably draw opposition from what one West Beirut commentator calls 'the Christian Hizbollah'—the Lebanese Forces militia that has called on the Lebanese to fight the Syrian 'occupation' of Beirut.

Iran's human wave stalls

by FARZAD BAZOFT

Iran has called off its six-week offensive against Iraq without achieving its apparent prime objective, encircling the city of Basra.

The offensive saw some of the bloodiest fighting in the seven-year Gulf War with estimated casualties of 45,000 dead and 20,000 injured.

The Iranians have used human-wave tactics to sustain and maintain their forces in the 140 sq km of Iraqi territory which they captured in the 'Karbala-5 offensive'.

The offensive's end did not surprise many observers in the Gulf but it did reduce some of the tension in neighbouring Arab states, notably, Saudi Arabia and Kuwait, both supporters of Iraq.

Most of the ground gained by the Iranians is covered in marshes and the wet weather is causing serious logistical problems for both sides.

The Iraqis have pushed back the Iranians from the east of a man-made lake to the north and east of Basra.

But the Iranians have created a bridgehead across the border and are now concentrating their troops to the south of the lake only 10 miles from Basra.

A reliable source said the Iranian bridgehead did not pose a serious threat to the fortified and well-armed Iraqi defences around Basra.

He added: 'The Iranians are 10 miles away from Basra but it is the longest 10 miles one can see.'

The Iranians are digging in to the territory they have captured apparently awaiting the signal for the so-called 'final offensive'.

This is expected before the start of the Iranian new year on 21 March.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 6050

שגרירות ישראל
לונדון

כ"ז שבט תשס"ז
26 פברואר 1987

סודי
367

אלו גב' ס. זיו, ס/מנהל פר"ן.
מאת: היועץ המדיני, לונדון.

דגל
מ.3

הנדון: איראן-עיראק
למכתבך מיום 22/2/87

1. איש משרד ההגנה הכריזי שדיווח בנושא זה, ביקש מראש שלא לייחס אליו

הדברים - כפי שהברקתי.

2. מאליי סובן שהעובדה שהייתי נוכח ומשתתף פעיל בדיון הסגור עושה אותי

במידת-מה לשותף למידע ש"הסתובב" בחדר.

3. לא הייתי רוצה עם זאת - שמידע מסוג זה יחזור לכאן חוץ התייחסות למקור.

מקובל ואפשר להחחלק במידע גם ללא ציון המקור או להזכירו כהכללה כ"מקור

מערבי מהימן".

בברכה
יורם שני

העתק: א. טרגליה, ס/מנהל
אירופה 2

משרד החוץ-מחלקת הקשר

12106

תאריך: 26.02.87

נכנס

שמו

חוזם: 2,12106

אל: המשרד

מ-: קהיר, נר: 248, תא: 250287, חז: 1500, דח: ר, סג: ש

נד: 9

אל: המשרד,

מ-: קהיר, נר: 248, תא: 250287, חז: 1500, דח: ר, סג: ש,

שמו/רגיל

אלומת מצרים

דע: ערב 1 ממ'ד אירופה 1

מאת: בוני דגן קהיר

להלן משיחה עם סטיבארט אינס מזכיר שני בשג בריטניה
ב-24 (השתתפו נמרוד ברקן והח'מ)

1. בקור דה'מ סודאן במצרים-לשני הצדדים היו חששות
מוקדמים באשר לתוצאות הבקור אלא שכנראה לשני הצדדים
היה אינטרס לעשות מאמץ כדי לשנות לבקור אופי מוצלח.
טען ששני הצדדים אפילו הופתעו מכך שהכל עבר בצורה
חלקה או לפחות הקרינו לושם כזה. אמנם אמנת האחריות
אינה דומה לתוכניות האינטגרציה אבל מהווה הישג על
רקע המשקעים האחרונים. מהדי דה'מ הסודאני יעשה מאמץ
להפגת החשש המצרי מפני מעורבות לובית ונראה שהצליח
בכך. מטרתו בשפור היחסים-השגת סיוע בעיקר חלקאי. הוסיף
שנומירי שאיננו חופשי להסתובב כרצונו הורחק לאלכסנדריה
ככל הנראה בזמן הבקור (נראה שהמידע הנל ממקורות מצריים
או הסודאנים כאן טרם ראו האנגלים)

2. בקור פרס -להערכתו אין המצרים עמם נפגש רואים בצורה
מונוליטית את המפה הפוליטית בישראל ומודעים לכך שקיימים
הבדלים וחלוקי דיעות של ממש בקשר לועידה הבנ'ל ולראיה

משרד החוץ-מחלקת הקשר

הכתוב במאמר הראשי באהראם 24.2-1

דגן .

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, ליהוד, מצרים, סייבל, ר/מרכז, ממד, דם, אמן,
ענג, אירא

XX
משרד החוץ-מחלקת הקשר

11883

תאריך: 25.02.87

נכנס **

שומר

חוזם: 2,11883

אל: המשרד

מ: -לונדון, נר: 262, תא: 250287, ח: 1500, דח: ר, סג: ש

נד: 8

ד.ג. 3

שומר/רגיל

אל: מאפי' אירופה 2, המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

גאנה.

1. נפגשתי ביוזמתו עם קוג'ו-סמית, עורך דין ומזכל' התנועה הגנאית לחופש וצדק. התנועה המונה כאלפיים חברים הינה כזכור מיליטנטית לפחות לדברי מנהיגי התנועה הגנאית הדמוקרטית. מעוניין ליצור קשר ואפילו להגיע ארצה אם יש צורך.

2. שימש לדבריו כיועצו המשפטי של רולינגס ב-79 כשהואשם בנסיון להפלת הממשלה. גם להערכתו המנהיג בגאנה הינו יועצו המרקסיסטי של רולינגס וקרוב משפחתו צ'יקיטה. קיבלו ידיעות שקבוצות אנשי אשפ' מגיעות למזרח גאנה למחנות אימון והכשרה צבאית ע"י קובנים וגרמזים.

3. לא הובטח לאיש מאומה ולא נקבעה פגישה נוספת.

יורם שני.

יור

תפ: שרה, מנכל, ממנכל, פרימור, מאפי, שנוג, אירב, ר/מרכז, ממד

נכנס

שומר

חוזם: 2,11284

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 250, תא: 240287, זח: 1730, דח: ד, סג: ש

נד: 8

מ.ז 67

שומר/דחוף

אלו אירופה 2 המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משיחה עם קליף האחראי לסעודיה בפוראופ:

סעודיה- פנים

1. הבקורת הכללית על פהד בסעודיה דעכה לאחרונה. סביר שזו התוצאה משיפור המצב הכלכלי. העובדה שאופק' ביצע את דרישות פהד ומחיר הנפט התייצב במידה מסוימת ועל רמה גבוהה יותר לרבות הגשת התקציב שיפרו את תדמיתו של המלך.

2. מודעים כאן ליריבות הגוברת במשפחה המלכותית למרות שמטבע הדברים שאין לכך אימות ממשי. השמועות הינן סביב יורש העצר עבדאללה שמדיניות החוץ של פהד איננה לרוחו. עבדאללה הקשור לסוריה לא ראה את התנהגות פהד כלפי בריטניה כחגיפה מספיק ולכן גם הגיב אישית משסירב לארח את יורש העצר הבריטי. כנראה שהוא גם נגד ביקור פהד בבריטניה העומד להתחיל ב 24/3. במאזן היחסים גם העובדה שפהד צידד בסולטאן וסירב לקיים את הסיוע שהבטיח עבדאללה לצפון-תימן בעת ביקורו שם בסוף 86. הבקורת על כך שפהד נמנע מלהתייעץ תופסת כמובן רק במידה וקיימת הדרדרות כלכלית או פוליטית בסעודיה. במצב רגיל וכפי שהיה אצל קודמיו לא היה מקום לכך להוציא כמובן את רצונו האישי של עבדאללה להיות מעורב בהחלטות.

בריהמ

1. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It includes a list of the projects completed and a brief description of the results achieved. The second part of the report is a detailed account of the work done on each project. It includes a description of the objectives of the project, the methods used, the results obtained, and a discussion of the significance of the results. The third part of the report is a list of the references used in the work.

2. The second part of the report is a detailed account of the work done on each project. It includes a description of the objectives of the project, the methods used, the results obtained, and a discussion of the significance of the results. The third part of the report is a list of the references used in the work.

3. The third part of the report is a list of the references used in the work. It includes a list of the books, articles, and other sources of information used in the work. The list is arranged in alphabetical order of the author's name.

4. The fourth part of the report is a list of the references used in the work. It includes a list of the books, articles, and other sources of information used in the work. The list is arranged in alphabetical order of the author's name.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. הפגישות המתקיימות בין השגרירים בלונדון ידועות, הפגישה האחרונה נועדה לארגון נסיעתו של שר הנפט הסעודי למוסקבה, ברורה ההשלכה הפוליטית שכן לביקור כזה היתה דרושה הסכמת המלך למרות שהשר יצא כנציג אופק', קליף שלל את האפשרות שפהד יבקר בגדיהם' ולדעתם גם קשרים דיפלומטיים הינם נושא לעתיד הרחוק. סעודיה הרואה לעצמה חובה לקיים מגעים כל-שהם עם מוסקבה על רקע שאיפותיה להנהיג את העולם הערבי שבעת רצון מהמצב הקיים.

תוכנית החומש הירדנית
4. הנטיה הסעודית הינה פרו-אשפית'. זה מצב קלאסי להפעלת כללי הברזל של המדיניות הסעודית קרי, אין לפעול עד שאין הכרח, יש להימנע מקבלת החלטה כל עוד אין קונסנזוס ותמיד יש לעמוד לצידו של החזק. מניחים שחוסייין יאלץ לבסוף להעלות את הנימוק היחיד העשוי לשכנע את הסעודים לסיוע ממשי וזאת החשש שהמשטר המלכותי בירדן בסכנה.

עיראק

5. התייחס לביקור צאדס בסעודיה בדצמבר. לדבריו היה הביקור קשה כשצאדס מבקר בחריפות את נושא זרימת הנפט בינבוע שעוכב ואת הסיוע הסעודי מתאחר אפילו ממכירות האזור הניטרלי. העלה בקשות לחופות לסיוע כספי לרבות תמיכה בועידה האיסלמאית. לדעת קליף סביר ביותר שמטוסים עיראקיים בדרך להפצצות על לארק מחזלקים בסעודיה.

רכש

6. מעריכים כאן שהאויג לטוח רחוק הינה עיראק או איראן ולא ישראל. בהצטידות הרבה רואים הפגנת עוצמה נגד תוקפן אפשרי כאשר תחושת העבר שניתן לסמוך על סיוע אמריקני התרופפה במקצת. רכש הינו גורם מרתיע בתפיסה הסעודית ולכן גם לא מקפידים על סודיות גבוהה. ציין גם שביקור שר ההגנה הבריטי לא היה לצרכי מכירות אולם הוקמה ועדה משותפת להשקעות בסעודיה כחלק מעסקת הטרינדר. במסמכי העיסקה דאז לא צוינו סכומים או אחוזים מחייבים להשקעות אלו.

יורם שני

חא

נכנס

שמור

**
**
**
**

חודש: 2,9814

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 217, תא: 200287, זח: 1400, דח: ר, טג: ט

נד: 8

7.3.87

שמור/רגיל

אל: אירופה 2. המרכז.

מאת: היועץ המדיני לונדון

מסיחה עם עתונאי ידיו ממוצא מוסלמי - פקיסטני שהשתתף
בועידה האיס למיה בבוריה:-

1. ציין כללית הפתעתו מכך שהטכסון הערבי-ישראלי לא
היה עיקר כלל והנרשאים שבאמת העסיקו את השתתפי הועידה
היו הפילוג הבינערי לגבי מלחמת איראן-עיראק ונרשא
הטרוו. התחושה הכללית לדבריו היתה שהגיבורים והנאומים
הדומטיים בנושא הישראלי איבדו מהרימותם ובדיעבד
כל מי שקיים מגעים עם ישראל לרבות מלך מרוקו לא גונה
ולא נמצא אשם בעבר.

2. במקור בדויותי מהימן במסר לו על טיטת של שיון בן
דעיו ממאשים לטהרן עם טיטת החלטות הועידה, כ-12 שעות
קודם לפתיחה. המטרה היתה לשכנע איראן להשתתף והיחזמה
באה מהמפרצות לרבות טעויות
כשהמתנגדת העיקרית היתה ירדן. עתונאים תורכיים ידעו
על 'השמדעה' אולם בידיו כאמור אישור ליועצה.

הצליח לבור גם מהות הידיעה על פניה כדויותי כביכול
לסיוע מבוריה 'מ ענור באי הועידה. מסתבר שהפניה באה
מהשגריר הסובייטי וביוזמתו כשהוא צויע להשתמש במזרח
גרמנים לצורך זה. טרפו של דבר שהכוונותים נסתייעו בחברה
אמריקנית.

1. The first

2. The second

3. The third

4. The fourth

5. The fifth

6. The sixth

7. The seventh

8. The eighth

9. The ninth

10. The tenth

11. The eleventh

12. The twelfth

משורד החוץ-מחלקת הקשר

3. משימת דקע עם חבר המשלחת הירדנית נמסר לו:-
א. ירוך מוכנה לקבל את עראפת אולם בתנאים ירדניים. לא
היתה כניעה ירדנית והמגישה עם חוסיון משמעותה מתן
הזדמנות שניה לעראפת שהוכיח בשנה שעברה כי אין לו
מחלוק. אין בכך הכרה ירדנית במנהיגותו אלא שאין לירוך
כתובת אחת לפי שעה.
ב. מטרה נוספת היתה למנוע הדרדרות
והקצנה באש"פ ואולי אף פילוג גמור שהיה פוגע בכל
אפשרות של שליטה על המרחש.
ג. טעודה וכוויות לחצו
על ירוך בנושא האש"פ וגם הן בעיקר מהחשש לרדיקליזציה
מלטיניות.

4. הכל בדעודה העריכו שלאיום המצרי על הקמת ארגון
ערבי חליוני במידה ולא ישונה הסעיף המחייב קונסנזוס
בהחלטות הליגה אין למעשה שינויים. למרות זאת ריחף
האיום ברקע. יאווה המיוס' הכללי - נמנע בלפי מצרים
התבטאה במסגרות כילטרליות. הקיובה הרבה שהוכנה בין
מצרים לירוך וכמובן הנושא האיראני - עיראקי תרמו
לכן שמצרים עשתה צעד משמעותי בדרך ההזרה לעולם הערבי.
לגבי קטיות יחסים דיפלומטיים הרי שההערכה היתה שעיראק
למרות השנועות בעבר לא תעשה זאת טרם שיעשו זאת כווית
ומאש"פ.

ירוש שני.

אף

תב: שהה, דהמ, מבכל, ממבכל, ענרג, אירא, אירב, ו/מרבז, ממוד, דס, אמך

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200

201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300

301

302

303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

כ' שבט תשמ"ז
19 פברואר 1987

שמו
1488

Handwritten signature and initials: "ב" 103.3

אל: המרכז

מאת: יועץ העתונות, לונדון.

הנדון: שיחה עם JOHN BULLOCH

- א. קיימתי עם בולוק שיחה ארוכה, לאחר ששב לפני כעשרה ימים מביקורו באירן. בולוק התרשם מהאחדות ברחוב האירני מול המלחמה הנמשכת, אחדות שלדבריו מקורה בהפצות העירקיות של יעדים אזרחיים. בעת שהיוו בטהרן ראה מטוסים עירקיים חולפים מעל יעדים כלכליים אירניים ומטילים פצצות על רובעי מגורים. כינה את האסטרטגיה העירקית כ"טפשית ביותר"; כל נסיונות העבר לשבור רוח הלחימה של האויב ע"י הפצת מטרות אזרחיות נכשלו.
- ב. באירן היום אוירה חופשית יותר, הן מבחינת חופש הביטוי והן מבחינת ההתנהגות. אין כיום באירן אופוזיציה מאורגנת. הצבא טוהר ורק לאחרונה פוטרו קצינים בכירים ביניהם מפקד חיל האוויר. ישנו יריבויות פנימיות בחיך המשטר והשתקפותן בביורוקרטיה היומיומית האירנית. בולוק סיפר על הסתככותו עם "המשרד להכוונה איסלמית" כיון שקיבל אשרה לשבועיים בלונדון (בעוד כתבים אחרים קיבלו אשרה לחמישה ימים). "המשרד" סרב לתת לו תעודת עתונאי מקומית והפנה אותו למש"ח (המורכב/ידיין בחלקו הגדול מדיפלומטים מקצועיים) אשר התבטאו בגסות כלפי "המשרד". רפסנג'אני הוא היום האיש החזק ויתמיד כנראה בתפקידו גם בעידן שאחרי חומייני. אך הוא לא יהיה מנהיג אירן כיוון שמעמדו הדתי נחות מדי. ההנהגה תורכב מקבוצה של אנשי דת בכירים.
- ג. כתקדמה למתקפות כרבלא 5 ו-6 גויסו כ-60,000 מתנדבים (האירנים נקבו במספר המוגזם של 100,000). עתה נמצאת אירן בתהליך גיוס של מספר דומה של מתנדבים לקראת מתקפה נוספת הצפויה במרץ. עבור האירנים ההתקדמות של 6 מייל לכיוון באצרה שהשיגו במתקפה האחרונה הוא הישג המצדיק את הקרבנות האיומים; אם המתקפה הבאה תשיג עוד 6 מייל יראו בכל הישג דומה.
- ד. סיפר על הפחד הפיזי שעבר אותו כשנכח בתפילת יום ו' בטהרן ועמד מול הקהל העצום שהיה אחוז תזזית. סיפר בקריצת עין שידידו חאלד-אל חסן הזדעזע אף הוא מן העוצמה שבאירוע כשנכח בו.
- ה. עברו לשוחח על לבנון. בולוק ציטט מאמר המערכת בעתונו "אינדפנדנט" ובו קריאה למערב לנקוט באופציה הצבאית בלבנון. לדבריו אין כל ברירה אחרת; אם יינצל כן-ערובה אחד, יהיה זה רק בונוס. חוגים צבאיים במערב אירופה תומכים בכך. לדבריו, תנקה פעולה כזו את השולחן וכל מי שישאר בביירות לאחרית יעשה זאת על אחריותו. כבר היום אין כל אהדה לארבעת בני הערובה שנחטפו לאחרונה. באשר לג'מייל, כל מה שיוכל להשיג כאן הוא מייבש שיער טוב. בולוק ביטל את ג'ומבלאט וכינה אותו "כלומניק".
- ו. כרגיל, היה בולוק איש שיחה מעניין, ציני ומלא ביקורת על ישראל שהתרכזת הפעם במעשינו בדר"ל. לדבריו, היה עלינו להגיע להסדר עם השיעים (אמל) ואז היו נמנעות מאיתנו צרות רבות.

בברכה,

א. מנור

העתק: אירופה 2

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-837 8050

שגרירות ישראל
לונדון

כ' שבט תשמ"ז
19 פברואר 1987

שמו
1483

אל: אירופה 2
המרכז
הסברה
מע"ת

מאת: יועץ העתונות, לונדון.

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית

- א. גל הדיווחים על הסבל במחנות החזיר את תשומת הלב התקשורתית לנושא הפלסטיני. עם הכתבות הרבות והמאמרים הרבים בנושא היה בלתי נמנע שיופיעו איזכורים הסטוריים לבעיה הפליטים (1948; 1967) ולסבלם של תושבי המחנות בלכנון (הטבח בסאברה ושאתילה). בחלקם של הכתבות והמאמרים אמנם נעשה ניסיון להבחין בין ההנהגה המדינית והצבאית של הפלסטינים (קרי אש"פ) לבין העם הפלסטיני; כאשר נעשתה ההבחנה, יצאו אש"פ וערפאת כשירים על התחזונה והם הואשמו בכך שהשתמשו בתושבי המחנות כקלף מדיני. אך בתיאורים הגראפיים הרבים על סבלם של הפלסטינים מחד והרקע ההסטורי לסבלם מאידך יצאנו גם אנו מפסידים. זכורה לי כתבה של קית גרייבס בה החל את סקירתו בתמונות הפגזה ישראלית על כיירה מימי 1982. גם כתבות אחרות בטלוויזיה הביאו צילומים מימי צה"ל בלכנון. קטעים מהעתונות הכתובה בנושא הועברו בדיו. רצ"ב כמה תקצירים לדוגמא מתכניות רדיו וטלוויזיה בנושא.
- ב. התקשורת הבריטית הקדישה מקום נרחב לליברליזציה בברה"מ בכלל ולהפגנות למען ביגון ולפרשת שחרורו/אי שחרורו כפרט. עתונים הקדישו לנושא את עמודיהם הראשונים וה"גארדיין" הגדיל לעשות בנושא גם משום שכתבו הוכה ע"י הויגילאנטים. גם הטלוויזיה הבריטית שידרה כתבות ערב-ערב בנושא. אני משוכנע שנושא יהודי ברה"מ מעניין את התקשורת הבריטית אך אני גם משוכנע שחלק מן העניין נובע מרצונה של התקשורת לאזן את עמדתה הביקורתית כלפי ישראל, ונושא יהודי ברה"מ שהוא נושא הומניטרי ויחד עם זאת בעל היבטים ציוניים מאפשר להם זאת מבלי להתמודד עם בעית האנטישמיות - אנטי ציוניות.
- ג. ה"גארדיין" ממשיך במסעו לחידוש היחסים הדיפלומטיים עם סוריה. במאמר מערכת ב- 18 דנא הוא טוען שאין צורך לקשור את חידוש היחסים עם סיוע סורי לשחרור טרי ווייט. יש להתמקד בחידוש היחסים מטעמי אינטרסים בריטיים סהורים בתחומי הכלכלה, התרבות ובעיקר התחום המדיני. העיתון טוען שאין ליחס למשטר הסורי תכונות ליברליות שאינן קיימות ולהתייחס לקשריו עם הטרור; במז"ת בין כה וכה התייחסו בין טרור ומדיניות מטושטש ואם בריטניה תנתק מגע עם כל מנהיג הקשור בטרור, עליה לנתק מגע גם עם שמיר. על בריטניה להתייחס לסוריה במונחי ריאל-פוליטיק; סוריה ואסד הם מפתח לנעשה במז"ת ואם בריטניה רוצה לשחק תפקיד עליה לחדש היחסים. (צביעותו של ה"גארדיין" והסטנדרטים הכפולים שלו מגיעים כאן לשיא). אני מניח שיש תומכים לדעתו של ה"גארדיין" בציבור הבריטי כולל וויטהול. יחד עם זאת, שמועות על העלאת דרג משרדי האינטרסים של שתי המדינות הוכחשו ע"י ג'פרי האו בבריטל. ה"אינדפנדנט" מדווח על לחץ בריטי בעיקר על צרפת ורפ"ג שלא לנהל מו"מ עם החוטפים. יש להמשיך ולעקוב אחרי ידיעות ושמעות בתחום היחסים עם סוריה ולא רק מן העתונות.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 40B
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

ד. משפט דמיניוק זכה לכיסוי בתקשורת סופהשבוע ובימים ב' ו-ג' (לאחר יומו הראשון של המשפט). ב- 18 דנא פחת הכיסוי (רק ב"טימס" וב"גארדיאן"). הכיסוי עובדתי ותיאורי. יש להמתין כדי לראות אם מסתמנות מגמות מסוימות. בינתיים אני מעביר קטעי העתונות ותמצית השידורים באמצעי התקשורת ליוסי חסין בהסברה.

ה. נפגשתי השבוע עם ג'ון בולוק מה"אינדפנדנט" (דיווח בנפרד) ועם JUREK MARTIN, עורך החוץ של ה"פיננשל טיימס". מרטין אדם אינטליגנטי ונעים שיחה, שבילה שנים רבות בארה"ב וכמזרח הרחוק ומכיר היטב את ארה"ב ואת מסכת יחסיה עם ישראל. שיחתנו נגעה רק במקצת בענייני המז"ת בהם מרטין אינו בקיא והוא נשען על מומחי העיתון בנושא. הוא סיפר שפריסת כתבי החוץ של ה"פיננשל טיימס" היא הרחבה ביותר מכל העתונים הבריטים ומשתווה לזו של ה"ניו-יורק טיימס". יחד עם זאת, היא כיום כמחצית ממה שהחזיק העיתון ב- 1970. מרבית שיחתנו התרכזה בנושאים אמריקניים (הנשיאות, אירנגייט וכדומה) וברה"מ ויהדות ברה"מ.

ו. ב- 13 דנא זכיתי לשני טלפונים מאיש סוכנות הידיעות האירנית IRNA אשר ביקש לקבל פרטים בנושאים הבאים:

1. מינוי הקונכ"ל הערבי באטלנטה.
2. פרטים על שירות החוץ הישראלי.
3. יחסי ישראל עם ירדן ומרוקו.
4. עסקת החליפין בנושא בני הערובה בביירות.

האיש דיבר אנגלית טובה, גילה התענינות ואף חוש הומור. פעמיים "התחלק" לו השם פלסטין אך תיקן לישראל.

בברכה,
א. מכור

CONDITIONS FOR PALESTINIAN REFUGEES: A Palestinian refugee in Beirut INT told of the living conditions for many of those in a similar situation. Many men are stranded in Israel as the result of previous wars, and most Palestinians have been driven out of the Lebanon by Israel.

OUTLOOK: BBC WORLD: 1400-1445: 16.2.87

/CT/ISR/5/

GEMAYEL VISITS LONDON: In a report on the Lebanese president's visit to London PATRICK SEAL Observer Middle East specialist INT said Israel's refusal to negotiate with the Palestinians led to constant clashes with the Shi'ites. Syria was needed in the South to keep up pressures against the Israeli zone.

THE WORLD TONIGHT: RAD 4: 2230-2315: 16.2.87

/SW/ISR/5/

REPORT ON PALESTINIAN REFUGEES: It was noted that when Israel invaded the Lebanon in 1982 the Palestinian refugees now under siege were those who were left behind.

RICHARD KEYS: ITV: 0615-0700: 16.2.87

/CT/ISR/5/

GEMAYEL IN LONDON: In a report on President Gemayel's visit to London GASAN TUANEI (ph) advisor INT said the war in Lebanon had started from the South and claimed the Israelis had destabilised Lebanon.

TODAY: RAD 4: 0630-1000: 16.2.87

/SW/ISR/5/

LEBANON PALESTINIANS: In an item highlighting the plight of those in Lebanese refugee camps it was reported that the Palestinians had been on the defensive since the last Israeli invasion in 1982.

NEWS: BBC1: 1300-1325: 16.2.87

REPEATED NEWS: BBC1: 2100-2130: 16.2.87

נכנס

שמו

חודש: 2,9275

אל: המשרד

מ-: קהילתי, נר: 204, תא: 190287, זח: 1800, דח: מת, טב: ש

נד: 8

ד"ר נ.מ.

שמו/מיד

אל: מח' מצרים

דע: שרב 1, מח' יד אירונה 1.

מאת: נמרוד בוקן קהיר.

משיחה עם איון בהרי - פנימאי בשגרירות בריטניה.

1. משאל העם - הצביעו במועל 10 אחוז מבעלי זכות הבחירה. משבין כי הממשלה הודיע שקיימים כ-14 מיליון בעלי זכות בחירה, אולם במועל קימות 22,000 תחנות הצבעה שבכל אחת רשומים 500 איש. הינו אפשרות במועל להצביע יש רק ל-10.5 מיליון. משא המספר שהמצרים אמרו שהשתתף במועל בהצבעה.

2. הבחירות - מצב היחסים בין המפלגות והמערבים ביניהן נזיל ביותר בתחילה חשבו בידוע כל מפלגות האופוזיציה לרוץ בגוש אחד, אולם אח"כ פרש מקואליציה זו, הורבר מרס שהכיר בכך שלא תביא לו כל תועלת. האחים המוסלמים החליטו עם מי לרוץ ולאחר דיון החליטו שלא לשת"פ עם הורבר, אלא להיכנס לקואליציה האופוזיציה באמצעות ההשפעה הלא מועטה שיש לאחים במפלגת "עמל" והליברלים הצליחו להביא להשכמה לכלילתם בקואליציה במחיר פרישת ההגנה ממנה. קיים ביניהם טיבוס על דרך חלוקת הצירים, על בסיס של 10, 19, 19 ולא הצלחתי לרדת לסוף המשמעות המתמטית של החלוקה (עם זאת ראשי המפלגות ירוצו בנפרד (ומולם יוצבו שרים במפלגות)

1. THE STATE OF

2. THE COUNTY OF

3. DO hereby certify that

4. the

5. of

6. the

7. of

8. the

9. of

10. the

11. of

12. the

13. of

14. the

15. of

16. the

17. of

18. the

19. of

20. the

21. of

22. the

23. of

24. the

25. of

26. the

27. of

28. the

29. of

30. the

31. of

32. the

33. of

34. the

35. of

36. the

37. of

38. the

39. of

40. the

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. שאלתיו על הברית בין וואלי לזני בדר לכאמור בעתון רומד (הגדיר היחסיט לכבין מרושהב (לזו אלי)) (?) למקור ולא כברית. אל נמאל שאזלי האחראי על הארגון במפלגה הגדיר כ"איש נוראי" גם רוח, לא בקי ובלתי סימפטי.
4. טעין הנאכנות לשלום-המפלגות ההדושה לא עברו תהליך לגלזיציה הנדוש לגישה לבחירות ולפיכך לא הגיעו עדיין לשלב שבו יתחייבו להצעה זו. בכל מקרה ההצעה היא רק חובה נדר-מרושה והשלטונות, אליבא דחבן כמל מוראד נתנו להבין שהם יטבילו TOIERATE הצהרות הסתייגות מצד מפלגות האופוזיציה
5. השלטונות הציעו למפלגות האופוזיציה הסכס מראש לפיו יקבלו 100 צירים בפרלמנט, מתוכם 45 לרומד והיתר לאחרים בחלוקה כלשהיא. לועת בהרי ההצעה נשקפה את תוצאות הבחירות שבכונה השלטון להציג.
6. הממלייז מתכוון להריץ צירים אחדים כעצמאיים במטרה ש"יחזרו הביתה" אחרי הבחירות שרים לא פרולרויס שרוצים להיפטר מהם ושלחו לאיזורי בחירה בהם אין להם סיכוי לנצח.
7. אישר דבר שהיה להבנתי ידוע עוד קודם, שכרויה גם היא נסיעה למצרים במימון השלטון הרומניה. עם זאת אמר שלהערכת שגרירותיהם בברוית וגרובאט לא תפתחנה כאן, נציגיות המצרים והאמריקנים, שגרירות כוויתית ומרוקאית וגם לא עיראקית בשלב זה.
8. בהרי העיר שלועתו האמריקאים כאן מנתהים סימפטום איראן ורואטנאט הם כ"כ קטורים בחוגי השלטון עד שהם מאמינים לכל מה שחוגים אלו אומרים להם ואינם רואים די הצורך את מכלול ההתפתחויות. החוגים השלטוניים הקטורים לאמריקנים מצידה ממונקים ע"י ארה"ב עד כי אינם רואים בכונה את המתרחש בארצם הם.
9. קרן המטבע מעלה כעת כדרישה חד משמעית להסכם עם מצרים שזו תסכים ושתבצע קודם כל את העלאת מחירי האנרגיה.
10. מרבין אכן מתכוין עתה להבחר לתקופת כהונה נוספת אך עם זאת היו לו לא מעט העבר ריגועיטהיסוס שכן אשתו ומשפחתו לוחצים עליו שיכרוש עקב התשש הביטחוני המתמיד

1. The first of the three main points of the report is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

2. The second point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

3. The third point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

4. The fourth point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

5. The fifth point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

6. The sixth point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

7. The seventh point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

8. The eighth point is that the Commission has found that the Government of the United States has not taken adequate steps to ensure that the rights of the people of the United States are protected.

נכנס

שנדר

הודעת: 2,9333

אל:הנשור

מ-:לונדון, נר:212, תא:190287, דח:1300, דח:מ, טג:ט

נד:8

שמור/מיד

אל:אירופה 2, המרכז, מזתים

מאת: הידוע המדיני, לונדון

משיחה עם סומטון האחראי ללונדון בפוראוב:

1. מעריך שהביקור השיג את מטרתו מהבחינה הלבנונית קרי ג'ומייל הדניה נוכחות ונפגש עם רהמ' בריטניה כנשיאה של לבנון. אמין היה הדובר היחיד במשלחת שמנתה ב-25, כשהתלדו אליו כגישות תרונ מ"אלנהארי". גנרל סאדוק והשגריר הלבנוני כאן.

2. כדור השוחד הועלה נושא לבנון נניס. לדברי אמין: א. מטרתו להביט את התהליך הפוליטי בלבנון באמצעות הסכם כל שהוא אותו יוכל להציג בפני הסורים.

ב. הנגישה עם אחד בכריות היתה מעודדת אולם ללא כל תוכן מנשי. מעריך שטוריה ניוס נהלטה ומשום כן הוא נחת מסידי ממבר לגבי השגת הבנה והסדר.

ג. יחסיו עם גרנבלט אינם מעודדים אולם כדעתו ליצור מערכת יחסים נאורה בין כל השדות בלבנון על בסיס התייעוב הכללי כלפי ההרס וההרג הנמשכים.

ד. אין בידינו שום מידע לגבי ההסכמים בכלל וטרי רייט במיוחד. הבטיח לארכיבישוף שיסייע כמיטב יכולתו.

ה. האבדות ומצב הפלשטינים במחנה טוב מזה המשתקף בעתונות

משרד החוץ-מחלקת הקשר

הערה שירות לעומת.

1. ביקש תמיכה פוליטית בממשלה ובנשיאות הנבחרת של לבנון (הבריטים הגיבו בחיוב לרבות רצונם לראות בנסיגה ישראלית מלאה).

2. ביקש סיוע כלכלי ונענה בשלילה תוך הסבר שהקונות הארופיות לצורך זה קיימות אולם ללא שימוש לאור המצב הבטחוני.

3. הנדסא הישראלי הועלה בעקיפין בלבד ולמעשה עי הבריטים שהזכירו דרישתם לנסיגה.

4. יחסי בריטניה טוריה הועלו בשולי הפגישות. טומסון קבע מפורשות: א. לא חל שוט שינוי ביחסים. השינויים בדרך משמעותם למעשה שלילית משום שהם מבטאים מיסוד המצב הקיים והשמה עימו לאורך זמן. המזכיר הראשון הבריטי יחליף את הדוטר שם שלא יכול היה לעמוד במשימות לאורך זמן. היועץ שהסורים משגרים שירת בעבר בבריטניה.

5. גרמייל לא ניסה בשום מקרה לתווך בין בריטניה לסוריה. יותר מכן על רקע הסנקולציות בעתונות עשו הבריטים שימוש באמין על מנת להעביר מסק מסר ברור לזמשק כי מבחינתם המצב כנוי שהיה וללא שינוי.

6. טומסון העלה עמיהות לגבי שהייתו הממושכת של ברי בדמשק. השמועות כאן מעלות האפשרות שהסורים מעוניינים להחליפו באישיות יעילה יותר בטיפול באשפי מחד ושברי נשאר ביוזמתו בדמשק כל זמן שמלחמת ההחנות נמשכת מאידך.

7. לידעתכם שטומסון המתלווה למנכל הפוראדפי בביקורו בארץ באפריל ישהה עוד מספר ימים נוספים ללימוד הנדסא הישראלי.

א

הפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,מנכל,ממדר,אמן,אירא,אירב,מדתים

1. PURPOSE OF THE STUDY

The purpose of this study is to determine the effect of the use of the computer on the performance of the operator in the control room of a nuclear power plant.

The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970.

The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970.

The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970.

The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970.

The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970.

The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970. The study was conducted in the control room of a nuclear power plant during the period from January to March 1970.

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

קונסוליה הכללית של
ישראל בניו יורק

CONSULATE GENERAL
OF ISRAEL IN NEW YORK

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017

OXFORD 7-5500

18 בפברואר '87

ש מ ו ר

אל: יועץ העתונות, לונדון
מאת: קונסול העתונות, ניו-יורק

הנדון: תדרוך מז"תי יומי לעתונות

תודה על שיתפת אותי במחשבותיך.

כפי שאמרתי לך טלפונית, אינני סבור שהתדרוך במתכונתו הניו-יורקית מתאים ללונדון. העתונות הבריטית היא כל כך "משופשפת" ומנוסה במזה"ת הערבי שיקשה עלינו לגלות לה גדולות ונצורות. הלא ממילא אנו כאן נוהגים לא פעם להאזין ל-BBC WORLD SERVICE כשאנו רוצים מידע מעודכן (את "קול ישראל" קשה מאד לקלוט בניו-יורק בשל המיסוך הגבוה) וניתוח חכם על המתרחש באזורנו - גם אם לא תמיד לטעמנו.

שונה המצב כאן. חכופות אני נתקל בבורות של ממש בנושאינו מחד בצד נכונות ללמוד ולהשכיל מאידך. גם בין הותיקים בכיסוי המז"ת ניתן למצוא שטחיות, ורובם המכריע אינם דוברים ערבית. לעומת זאת לא מעטים דוברים עברית, מכירים את ישראל היטב ויש להם דעה טובה על נגישותנו לנושאים מז"תיים ואמינותנו בהם.

בעיה חמורה שאני ממליץ לך בכל לב להמנע ממנה היא העבודה העצומה שתוסל על שכמך. אין, לדעתי, להכנס לפרוייקט ממין זה בלא שיוקצה לך מראש תקן מלא של עובד מקומי מוכשר וראוי לעסוק בעניין באופן עצמאי. שלא בטובתי נכנסתי לעניין לפני שסודר עניין התקן וכעת הוא מוטל על שכמי - ועל שכמי בלבד. בכל פעם שיש משבר קטנטן או ביקור מיניסטריאלי (וכאלה יש כאן למכביר) נפגעת הוצאת ה-BRIEF. זאת, עוד בלא שנזכיר כי לעתים נפגעת ההוצאה השוטפת בשל כך שהחומר הממ"די מכוסס על סוכנויות שאותן מקבלים צרכני ממילא. עד כה טרם עלה בידי לשכנע את ממ"ד "לשים לי על הפאקס" חומר מקורי.

אני שותף להמלצה בסעיף ה' של מכתבך, בדבר הכנת דו"ח עתי אנליטי ואינטליגנטי. גם כאן יש כמובן להקפיד על צמידות למקורות ערכיים ולהרכות ב-FOOTNOTES ובציטטין, לשם האמינות. הערה לסיום: בינתיים הגיעני מברק מנהל הסברה המסיר את העניין מעל הפרק. בכ"ז העליתי את דעתי על הכתב למען הסדר הטוב.

בברכה,
'2/2
ברוך בינה

העתק: הקונכ"ל
מנהל הסברה
מנהל מע"ת
אירופה 2

משרד החוץ-מחלקת הקשר

7961

תאריך 18.02.87

נכנס **

שמו

**

**

**

חוזם: 2,7961

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 176, תא: 170287, זח: 1630, דח: ד, סג: ש

ד: 0

ק"ל 103.3

שמו/דחוף

אל: אירופה 2. המרכז

מאת: היועץ המדיני, לונדון

משיחה עם איירס, האחראי לעיראק בפוראוף:

1. קיבלו דיווח ממקור אותו הגדיר כמהימן ביותר, על כך שקיימת שביעות רצון בצמרת המשטר כולל צאדם מתוצאות הקרבות סביב בצרה. למרות האבידות העיראקיות המוערכות בלמעלה מעשרת אלפים ואבדן טריטוריה מסוימת הרי התחושה הכללית היא שבצרה ניצלה והצבא הוכיח את עצמו. לדברי איירס, הרגשת הצמרת משקפת קרוב לודאי את תגובות הצבא בחזית הלחימה עצמה. אגב כך קבע שאין בידם אישור סופי שהרמטכ"ל אכן הוחלף, הגם ששמועות על כך החלו להגיע עוד בינואר לרבות כי שר ההגנה עצמו החליפו.

2. למיטב ידיעתם לא היה שימוש בנשק כימי ב'כרבלא' 5, כנראה משום המימדים הקטנים של השטח והקירבה בין הלוחמים. יתכן גם שתנאי מזג האוויר לא היו נוחים לשימוש בנשק זה. ידוע כאן על אבידות לא מעטות שהעיראקים עצמם ספגו בעבר כתוצאה משינויי רוחות באזור והם נזהרים עתה ביותר. הבריטים ניסו גם לבדוק התנהגות המרכיב השיעי בצבא ולא מצאו הבדלים של ממש. הג'וסיים מתבצעים במתכונת לאומית ולא בהתאם לאזורי המגורים במטרה לטשטש הבדלי דת ומוצא ולמנוע יחסים קרובים בין החילים.

3. ספרו שלמן ינואר נחתו 10 טילים בבגדד שרובם כווננו אל המפעלים בדרום-מזרח העיר. בדקו והתברר להם שרובם

1. The first part of the report is a general introduction to the subject of the study. It discusses the importance of the problem and the objectives of the research.

2. The second part of the report is a detailed description of the methods used in the study. It includes a discussion of the experimental design, the data collection procedures, and the statistical analysis techniques.

3. The third part of the report is a discussion of the results of the study. It presents the findings of the research and compares them with the results of previous studies.

4. The fourth part of the report is a conclusion and a discussion of the implications of the study. It summarizes the main findings and discusses the potential applications of the research. It also identifies the limitations of the study and suggests areas for future research.

5. The fifth part of the report is a list of references. It includes a list of the books, articles, and other sources that were consulted during the research. It also includes a list of the people who provided assistance during the study.

6. The sixth part of the report is a list of appendices. It includes a list of the tables, figures, and other materials that are included in the report. It also includes a list of the people who provided assistance during the study.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

לא פגעו כלל במרכזי אוכלוסיה ומספר הנפגעים מועט.
הודעות העיראקיות מאידך דומות בניסוחן ומצינות
נזק רב וזאת במטרה לעורר את שנאת ואחדות האוכלוסיה
כלפי איראן. מעריכים כאן שסיבה נוספת להרגשת האחדות
הינה המשבר הכלכלי המחמיר. אמצעי הצנע הנקטים לרבות
העונשים הכבדים על שחיתות הינם חלק מהמדיניות המכוונת
לתרום להרגשה זו באמצעות השויון שבמחסור. הזכיר כדוגמא
לנוקשות השלטון בנושא זה את האזרח הבריטי שנידון
למאסר עולם על שוחד ובאותו הקשר הוצאו להורג ראש
עירית בגדד ואחרים.

4. אין ספק שפרשת הבריטי נועדה גם כאזהרה לאנשי העסקים
מהמערב. איירס מניח עם זאת, שהעיראקים יסכימו לשחררו
בתמורה לרוצחו של גנרל נאיף הנמצא במאסר כאן. בעבר
כבר ניסו זאת ונקלו בסירוב מוחלט. כנראה שלא יש קשר
טוב לצמרת העיראקית.

יורם שני

חא

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רם, אמנ, אירא, אירב

1. The first part of the report is a summary of the work done during the year. It is a brief statement of the facts and figures, and is intended to give a general impression of the work done. It is not a detailed account of the work, but a summary of the results. It is a statement of the facts and figures, and is intended to give a general impression of the work done. It is not a detailed account of the work, but a summary of the results.

2. The second part of the report is a detailed account of the work done during the year. It is a statement of the facts and figures, and is intended to give a general impression of the work done. It is not a detailed account of the work, but a summary of the results.

3. The third part of the report is a summary of the work done during the year. It is a brief statement of the facts and figures, and is intended to give a general impression of the work done. It is not a detailed account of the work, but a summary of the results.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

7244

תאריך : 16.02.87

נכנס **

סודי

**

**

**

חוזם: 2,7244

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 160, תא: 160287, זח: 1800, דח: ר, סג: ס

נד: 8

ה.ס. ח

רגיל/סודי

אל: מאפ', תפוצות אירופה 2

מאת: היועץ המדיני לונדון

גולה אתיופיה. שלכם 823 מ- 27.1

1. נפגשתי עם קסלר והעברתי המסר כבשלכם.

2. קיבל מכתב מידיד בריטי שביקר בחודש שעבר באדיס, במטרה לסייע למשפחה המלכותית. האיש נפגש גם עם יהודים ומוכן לסייע. עותק המכתב מועבר בדיפ'.

3. הידיד יתקשר עם קסלר בקרוב. אנא הנחיות.

ע/ש==

תפ: מאפ, תפוצות, אירב

יד' בשבט תשמ"ז
13 בפברואר 1987
47

אל : מר א. מנור, יועץ עתונות, לונדון

מאת : ס/מנהל אירופה 2

ד"ר 3.3

הנדון: ישראל בתקשורת
למכתבך מה-4.2.87

תודה על הדו"ח המעניין.

אבקש רק להתייחס להערתך בסעיף ה': חוסר האיוון הוא שמהווה את הבסיס לטיעוניו של גראי כלפי מילן (ראה את הפסקה האחרונה למכתבו), ולכן, מה לנו כי נלין אם מילן משיב לו באותה מטבע?

דבריד שהעניין מתסכל בסופו של דבר כי "אינד יכול לנצח" בשם האיוון הקדוש, אולי צריכים להביא לכך שלא אנו נהיה אלה שנטען בשמו.

מכל מקום, האם המסקנה שהג'וב אוכל את מבצעיו יושמה גם בענין פיטוריו של מילן?

ב ב ר כ ה,

איתן מרגלית

העתק: מע'ת
הסברה

EMBASSY OF ISRAEL

2 PALACE GREEN

LONDON W8 4QB

Telephone: 01-837 8050

ה' שבט תשמ"ז

4 פברואר 1987

שגרירות ישראל

לונדון

שמו

1434

אל: אירופה 2

המרכז

הסברה

מע"ת

מאת: יועץ העתונות, לונדון.

הנדון: ישראל בראי התקשורת הבריטית

א. אחד המאפיינים של השבוע האחרון בתקשורת הבריטית היה ריבוי הידיעות על המז"ת אך מיעוט הידיעות על ישראל והסכסוך הישראלי-ערבי. מעצרו/חטיפתו של טרי ווייט ריכזו את התענינות התקשורת בעניין בני הערובה בביירות ובמיוחד בחוטפיהם השיעים מחד ובמציליהם הפוטנציאלים - הדרוזים - מאידך. רוברט פיסק לא ויתר על הזדמנות לתקוף את ישראל על עוונותיה כלפי השיעים בדרום לבנון ובמיוחד את מלחמת של"ג אשר הביאה את הסבל הכבד ביותר לתושבי לבנון" (סיימס, 2.2.87). אבל פיסק היה הפעם היוצא מן הכלל וישראל הוזכרה בפרשת בני הערובה רק בהקשר לדרישת הג'יהאד האיסלאמי לשחרור פלסטין לשחרר 400 מחבלים כלואים בישראל. התקשורת התרכזה גם במלחמת אירן-עירק ובמיוחד בצד האירני. כמה עתונאים בריטים היו בין העתונאים הזרים שהוזמנו ע"י ממאירן לבקר בה (ראו הדו"ח הקודם תחת כותרת זו). בשבוע האחרון הם שבו מחזית הקרבות ודיווחו על תפילות יום ששי בטהרן, כתי הקברות המתמלאים באירן והאווירה בטהרן ויחס האוכלוסיה למלחמה. היותם באירן מיקדה התענינותם בקשר אירן-לבנון-בני הערובה וכך התקשר סיפור אירן גם לסיפור בני הערובה. במצב ענינים זה נדחקה ישראל לשוליים (שבוע שני ברציפות) וגם הסכסוך הישראלי-ערבי על כל הבטיו נדחק הצידה. הועידה האיסלאמית זכתה לכיסוי צנוע ובעיקר בהקשר מלחמת המפרץ.

ב. אני מפנה תשומת ליבכם לשני מאמרי מערכת ב"גארדיאן" שהתפרסמו לאחרונה (26.1.87 ו-3.2.87) המביעים צער על היעדר יחסים דיפלומטיים בין בריטניה וסוריה והקוראים למעשה לחידושם. הקריאה מובלעת במאמרים אך ברורה. סוריה מוגדרת כמעצמה אזורית ומנהיגה אדם רציני. על בריטניה להיות מיוצגת שם ובמיוחד לאור המשך התפוררות לבנון והצורך בבסיס למעקב אחר ההתפתחויות שימוקם בדמשק. לא ראיתי קו דומה בעתונים האחרים אך כדאי להיות עירניים ולעקוב אחר התבטאויות דומות גם בפורומים אחרים.

ג. בהקשר זה, יש לציון גם את מאמרו של PATRICK MARNHAM באינדפנדנט (4.2.87) שטיעונו העיקריים: הטרור הוא שאלה של הגדרה מדינית ולכן הטיפול בתופעה צריך להיות מדיני. הפתרון לטרור המז"תי הוא מדיני ולא צבאי. כל עוד לא תיפתר השאלה הפלסטינית, הטרור ילך ויחמיר. מוכר, הלא כן?

ד. ברצוני להביא לפניכם עתה שתי דוגמאות להשתקפות שלילית של ישראל דווקא בעתונות השדה הבריטית. דוגמא 1: הקורות את ואנונו ככלא. אני מבקש להבהיר כאן חד-משמעית שאיני בא חס וחלילה לטעון למען ואנונו ואיני בא להתערב למען שיפור תנאיו ככלא והשיקולים המשפטיים והאחרים בענינו; אני כותב ומביע דעתי מנקודת ראות הסברתית-ישראלית על סמך המשתקף בתקשורת הבריטית. בבלאקבורן שבצפון, באספס שבמזרח ובשילדס

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

כותבים עתונים המשרתים ציבור מקומי של כמה עשרות אלפים על ואנונו. עורכים סבורים שבמסגרת המידע המצומצם של שני טורים בתחתית העמוד המוקדשים לנושאי חוץ יש ענין ציבורי בפרשת ואנונו ובשכית הרעב שלו ובפגישותיו עם חברתו (הפגישה לא יצאה לפועל, ואנונו ממשיך בשכיתה והענין ודאי ידווח בגליונות הימים הבאים שטרם נמצאים בידי). ואנונו ודאי יודע זאת ומנצל ההתענינות. אולם אין לשחק לידינו ביודעינו הנזק ההסברתי הנגרם כתוצאה מסיפורים אלה. מיותר להוסיף שהעתונות הלאומית מדווחת אף היא בנושא. דוגמא 2: שלושה דיווחים מעיתוני השדה על הסרט "התקפה על הליברטי" שהם מבחינה הסברתית שלושה דיווחים מיותרים. כפי שהברקתי במכרקי 274 מ- 28.1.87 בנושא, הסרט לכשעצמו השתדל להיות אובייקטיבי, להביא במפורט עמדות שני הצדדים ולא לשפוט הענין בעצמו אלא להשאיר זאת לצופה; הדישה בענין בתקשורת שנכעה מהצגת הסרט היא האלמנט המזיק מבחינה הסברתית כיון שהיא חוזרת ומאפשרת לכותבים לנתח האפשרות שזו היתה מתקפה מכוונת. לסיום הנושא, הבי.בי.סי בתכניתו על תכניות טלוויזיה מצא לנכון לדון גם בתכנית על הליברטי (שהוצגה ברשת העצמאית). כפי שתראו מהתמצית הרצ"ב, שניים משלושת המשתתפים מצאו פגמים בטיעונים הישראליים והעריכו שהתיחסות המפיק לצד הישראלי היתה עדינה מדי.

ה. מזכ"ל הפדרציה הציונית ג'ורג' גראי שלח לי התכתבות עם מנכ"ל הבי.בי.סי (המודח) מילן. ההתכתבות מדברת בעד עצמה. מה שמתסכל בחשובתו של מילן הוא, ראשית, התיחסותו לכתבות השונות שהופיעו בתכנית כאותו הבורק: מכיוון שפול ריינולדס נרגם באבנים, הרי שיש לאזן הכתבה השלילית לצד הערבי בכתבה חיובית ומביאים לאולפן אקדמאי המאשים ישראל ומדיניותה בכל תחלואי העולם. מילן אינו מתחס לרגימת ריינולדס כאל ארוע שקרה בפועל ואינו מחויב איזון; אין כאן אקדמאי מגוש אמונים מול אקדמאי שמאלני אלא ארוע שקרה מול תעמולה גרידא של הצד השני והכל כשם האיזון הקדוש. למעשה, אינך יכול לנצח במאבק: אם ידיעה אינה מאוזנת אומרים לך שהמהדורה בכללותה היתה מאוזנת; אם המהדורה לא מאוזנת, היר היום בכללותו היה מאוזן; ואם היום, השבוע והחודש לא מאוזנים, הרי על פני השנה היה איזון.

התיסכול הוא גדול והמסקנה שהג'וב אוכל את מבצעיו.

ו. מפגישותי השבוע אציון ארוחת צהרים עם עורך החוץ של הטלוויזיה בי.בי.סי JOHN MAHONEY אשר סיפר לי מעט על הנעשה במחלקת ענייני היום וכן ארוחת צהרים עם כתב הטורונטו סטאר RICHARD GWYN המתעתד לבקר בארץ במרץ.

בברכה,
א. מנור

העמק: לע"מ

INTERNATIONAL PRESS-CUTTING BUREAU
Lancaster House,
70 Newington Causeway, London, S.E.1

Extract from
Lancashire Evening Telegraph,
Blackburn.

27 JAN 1987

WORLD TONIGHT

RANCHO MIRAGE, California: Top US entertainer Liberace is suffering from anaemia brought on by a watermelon-only diet and needs to rest for at least six months, his manager said. He denied he had AIDS.

MANAGUA: Nicaragua said it would free accused American spy Sam Hall, the 49-year-old brother of Congressman Tony Hall, because he was ill and needed specialised care.

KUWAIT: United Nations Secretary-General Javier Perez de Cuellar told leaders of more than 40 Islamic countries that a new approach was needed to end the Iran-Iraq war. The six-year conflict was a major issue at the three-day summit conference.

TEL AVIV: Jailed nuclear technician Mordechai Vanunu agreed to end a 24-day hunger strike

after Israeli authorities gave him permission to see his American girlfriend.

BUENOS AIRES: A labour leader claimed the vast majority of Argentine workers stayed at home in a 24-hour general strike styled as a referendum against President Raul Alfonsin's economic policies after he refused to meet union demands over pay increases.

MOSCOW: Two people — a man and a child — drowned off the Soviet Union's Baltic coast after an ice floe on which they were fishing cracked and drifted out to sea.

MONTREAL: Top Canadian film-maker Norman McLaren, 72, has died after a heart attack. He was born in Scotland and emigrated to Canada in 1941.

INTERNATIONAL PRESS-CUTTING BUREAU
224-236 Watworth Road,
London SE17 1JE

Extract from
Southend Evening Echo, Essex.

27 JAN 1987

☐ **TEL AVIV:** Jailed nuclear technician Mordechai Vanunu agreed today to end a 24-day hunger strike after Israeli authorities gave him permission to see his American girlfriend. Israel has accused Vanunu of spying and treason by passing alleged atomic secrets to the Sunday Times.

INTERNATIONAL PRESS-CUTTING BUREAU
Lancaster House,
70 Newington Causeway, London, S.E.1

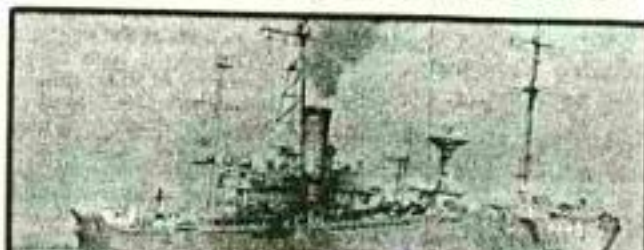
Extract from
Shields Gazette.

27 JAN 1987

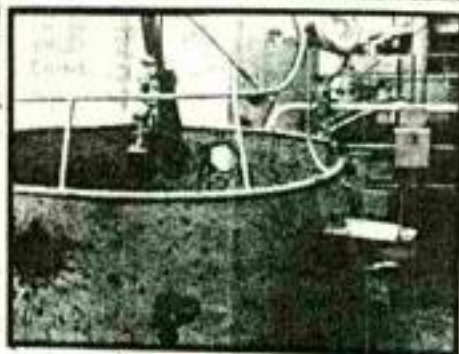
TEL AVIV: Jailed nuclear technician Mordechai Vanunu agreed today to end a 24-day hunger strike after Israeli authorities gave him permission to see his American girlfriend.

Attorney Amnon Zichroni said Judy Zimmet, 31, from Boston, would visit his client today in prison. Israel has accused Vanunu of spying and treason by passing alleged atomic secrets to the Sunday Times newspaper in London.

Attacked by her friends

USS Liberty and (right) a crewman's photograph, taken immediately after the action, of damage to one of the gun turrets

ONE of the most mysterious and embarrassing incidents of the Arab-Israeli Six Day War of 20 years ago comes under the microscope in *Attack on the Liberty* (Central, 10.30).

Only hours after the crew of the US research and information ship had been sunbathing on deck in the assurance that this was not their war, Israeli defence forces mounted a savage attack on the Liberty in waters 14 miles off the Egyptian coast.

Torpedoes

Out of the blue two Mirage fighters blasted the ship from end to end with machine-gun fire. They were followed by fighter-bombers dropping napalm, which seeped through the rocket holes in the superstructure to burn the men sheltering inside.

Then torpedo boats arrived

By SYLVIA RAWLINGS

to deal the final blow, one of them blowing a 40ft hole in the Liberty's side.

Amazingly, the ship remained afloat although 34 US sailors had been killed and 174 wounded. But far more astonishing was the fact that the attackers were America's friends.

Why did it happen and was the Israeli claim of mistaken identity watertight?

Within hours of the assault Israel apologised to the United States, insisting they had thought the Liberty was an Egyptian warship. And almost as promptly the US government accepted the apology and agreed the incident was just one of those tragic misfortunes of war.

But there are many who do not accept the explanation, maintaining there had been at least 13 reconnaissance flights over the ship by Israeli spotter aircraft earlier that day.

The peaceful gun

A MAN'S gotta do what a man's gotta do . . . and David Carradine sees fit to take over Alan Ladd's famous gunfighting role of Shane for a new TV western series.

Shane (Channel 4, 6.0) is modelled on the famous film and presents the once gun-toting hero as a man in search of peace in a Wyoming Valley.

Unfortunately his struggling neighbours, the Starrets won't let him hang up his boots and saddle and the kindhearted Shane is forced to strap on his gun and go out to protect the people and land he has come to love.

The cast includes Jill Ireland as the widowed Marian Starret and Christopher Shea as Joey.

Extract from
Bradford Telegraph & Argus,
West Yorkshire
27 JAN 1987

Attack mystery

DURING the Israeli-Arab Six-Day War in 1967 an American "spy" ship was attacked by Israeli forces in international waters off the coast of Egypt.

The air and sea assault left 34 US sailors dead and 174 wounded.

Even now the facts behind the 65 minute bombardment of the USS Liberty remain clouded

in rival claims and accusations.

Was it a deliberate attack by one of America's "friends" — or was it a tragic accident?

Attack On The Liberty (YTV, 10.30) attempts to search out the truth with the help of eye witness accounts, contemporary film footage and previously unpublished photographs.

INTERNATIONAL PRESS-CUTTING BUREAU
224-236 Walworth Road,
London SE17 1JE

Extract from
Wolverhampton Express & Star

The agonising question left by a 'friendly' attack

THE EVENTS of the Six Day War happened so fast that as soon as one incident was reported, another appeared to take its place in the headlines.

With so much activity, it was difficult to keep track of them all, but 20 years on there are still unanswered questions.

Attack On The Liberty (Central) concentrates on one in particular — the bombing of an American spy ship by Israeli forces.

The air and sea assault, by one of America's "friends", left 34 sailors dead and 174 maimed and wounded. It happened on the fourth day of the war while the ship, the USS Liberty, was in international waters off the coast of Egypt.

The Liberty was shot at from end to end, bombed with napalm and finally torpedoed, but incredibly did not sink.

The facts behind the attack are still clouded, and are examined afresh in tonight's documentary in a bid to discover whether it was a deliberate, premeditated

Moshe Dayan: Would he have given the order to attack?

by
Sandra Parsons

attack, or a tragic accident.

Survivors insist the true facts have been covered up. The Liberty was equipped as an electronic "eavesdropper" — what was the purpose of her mission? Why was she unarmed and virtually unescorted in the middle of such a ferocious war?

Were any messages sent recalling her to safer water, and what possible motive could there have been for the attack? Would Moshe Dayan, Israel's defence minister, have given such an order?

Producer/director Rex Bloomstein digs deep into the evidence in search of the truth. His programme features testimony from key participants from both sides,

and footage which includes film taken by members of the crew.

It also uses unpublished photographs of the attack taken by a Mirage gun camera, transcripts of conversations between Israeli pilots and their commanders during the 65 minutes of action, archive material and reminiscences from survivors.

Americans contesting the official version of events insist that the Israeli attack was deliberate, and that both governments then agreed a gigantic cover-up for the sake of their close relationship.

They argue that the Liberty was attacked either because she had intercepted communications disclosing plans to invade Syria, or because she was leaking information to the Arabs.

The Israelis claim it was a tragic accident caused by the Liberty being wrongly identified as an Egyptian warship. Study the wealth of evidence offered and decide for yourself.

✓
CRITICISM OF COVERAGE OF ISRAELI ATTACK: In a review of the programme entitled "Attack on Liberty" about the Israeli - attack on a US ship, SHLOMO ERRELL INT complained that the portrayal of the event was exaggerated and unrealistic. DUNCAN CAMPBELL INT criticised the propaganda by the Israeli Ministry of Defence. HELEN ATKINSON WOOD INT agreed that no hard questions had been asked of the Israelis. DUNCAN CAMPBELL said there had been technical flaws in the Israeli argument.

- 2 -

DID YOU SEE: BBC 2: 2125-2210: 1.2.87

INTERNATIONAL PRESS-CUTTING BUREAU
224-236 Walworth Road,
London SE17 1JE

Extract from
Wolverhampton Express & Star

20 JAN 1987

War and its bungles. . .

THE Americans have had a tough time of it on TV in the last week.

The unreturned prisoners of war last Thursday, the Challenger disaster on Monday, and last night's Attack on the Liberty (Central) have all been harrowing viewing despite the often irrelevant old film which has been used to pad them out.

Attack on the Liberty, the story of how an American "spyship" was strafed and torpedoed in the Six Day War by Israeli forces, was as good an argument against the arms race as you could get.

Despite all the sophisticated equipment, it was an astonishing tale of mistakes, misjudgements, and sheer bungling.

More than anything else, what we had here was a failure to communicate.

LAST NIGHT IN VIEW

The spy ship was "listening in on a war" but despite being crammed with message-intercepting devices, she never received five urgent ones of her own, telling her to move 100 miles away.

Similarly the Israeli navy and airforce were completely out of touch, the American embassy rebuffed Israelis who wanted to know if they had a ship in the area, and the American captain, under torpedo attack, was too late in telling his gunners not to return fire.

The Israelis had earlier identified the ship as the Liberty, but by the time of the battle this was discarded as old information.

The Americans, including Dean Rusk, former Secretary of State, were convin-

ced that the Israelis knew they were attacking an American ship which was "probably leaking information to the enemy."

The Israelis insisted the ship flew no flag at the time of the attack.

We will probably never know the true story, but on last night's evidence the disaster was compounded, if not caused, by human error.

It was a tale of panic, terror, and misunderstanding in which many of the participants became convinced that the third world war had started.

In fact it was one tiny incident in six days of carnage, but still the crew suffered 24 deaths, and 171 more were wounded. All wars are bungled; it's just that the worse the weapons get the bigger the bungle is going to appear.

JOHN OGDEN

Summary file

THE ZIONIST FEDERATION

MEMORANDUM

From: George Garai

To: Evi Manor

Date 28 January, 1987

gg/mg

In December I complained, at the prompting of some of our members, about a BBC Radio programme. I'm enclosing now a copy of my letter as well as the BBC's reply for your information.

Regards,

enc.

BBC Broadcasting House London W1A 1AA

Telephone 01-580 4408 Telex 205781 Telegrams and Cable: Broadcasts London Telex

from the Director-General

14th January 1987

Dear Dr. Garai,

Thank you for your letter of 15th December, which was earlier acknowledged by my office.

I am sorry that some of your members should have been concerned about "Today"'s interview on 9th December with Dr. Gwyn Rowley. It is important, however, to set the interview in the context of "Today"'s coverage that morning of events in the West Bank. Earlier in the programme, the BBC's Jerusalem correspondent, Paul Reynolds, had described how he and other correspondents had been attacked by a gang of stone-throwing youths the previous day. The news summary at 8.30 a.m. included an item about the institution of an enquiry into the death of a Palestinian boy and, in introducing Stephen Cape's interview with Dr. Rowley, Brian Redhead referred both to Paul Reynolds' "narrow escape" and to the fact that there had been three deaths in disturbances on the West Bank in the space of six days.

The interview with Dr. Rowley, therefore, was just one aspect of "Today"'s coverage of the West Bank that day. It was not the purpose of the interview to present a rigorous examination of political developments on the West Bank, but to give Dr. Rowley the chance to express his views as an academic, a geographer and a recent visitor to the West Bank. Such an approach surely had a worthwhile contribution to make towards overall coverage of the West Bank both by that day's edition of "Today" and BBC output as a whole.

Yours sincerely,

(Alasdair Milne)

Dr. George Garai,
General Secretary,
The Zionist Federation,
Balfour House,
741 High Road,
Finchley,
London,
N12 0BQ

gg/mg

15 December, 1986

Mr Alasdair Milne
Director-General
British Broadcasting Corporation
Broadcasting House
Portland Place
London W1

Dear Mr Milne,

A number of our members drew my attention to a programme on BBC Radio 4's Today on Tuesday, 9 December. It was an interview conducted by Mr Brian Redhead with a lecturer in geography from Sheffield University about his visit to the West Bank.

The lecturer made a number of points concerning the recent outbreaks of violence there, emphasising that he had contacted various sources in order to gain a balanced picture. He claimed that for instance, one reason for the violence was that the Israeli Government had decided to annex the West Bank and that most moderate Israelis had also come round to this idea. He further claimed that Israelis were taking land from Arabs, thus preventing them from improving their economic situation.

These and a number of other statements, according to our members who had approached me were completely misleading. To suggest that annexation is imminent is utterly untrue, and not to mention the efforts which Israel is making to encourage self-government in the West Bank, which had been rejected by Palestinians is also omitting important information. It was also apparently disturbing that the interviewer made little attempt to challenge the speaker whose bias and hostility towards Israel was evident.

I was asked to draw this to your attention in the hope that you will investigate this matter further and ensure that Today, as all other BBC programmes, should be well balanced and well informed.

I'm looking forward to hearing from you,

Yours sincerely,

George Garai,

** נכנס

שמו

**
**
**
**

חוזם: 2,5398

אל: המשרד

מ-: לונדון, כר: 125, תא: 110287, חז: 1900, ד: ד, ט: א: ש

נד: 8

ד"ר מ. ז. מ.

שמו/דחוף

אל: אירופה 2. ומרכז.

מאת: היועץ המזכיר/לונדון

משיחה עם קרלאד מהמחלקה הסובייטית בפוראוף:

1. אין מידע נוסף על זיווה הפורדן רפורט אודות תרגיל הפריסה המתירו שביצעה בריה"מ לכיוון רד"ת. לעתה טביר שאין בודת הסובייטים למעול בצורה כה מסיבית לגבי אירועים עתידיים בוד"ת ויתכן שהפעולה הינה בבחינת איתות לגבי מעורבות סובייטית אפשרית במפרץ. מעריך שהתמיסו הסובייטית לגבי המפרץ הינה הגבהית ביסודה כאשר אין לבריה"מ למעשה שום אחיזה באזור להוציא רד"ת. מבחינה זו יש בתרגיל סממן הפגנת המנסה להוכיח שהם מזוים למרות זאת גורס כוח מרכזי.

2. העדיפות הסובייטיות לגבי אזורנו הינן לפי הסדר אמגניסטן, איראן-עיראק והטנטון הערבי-ישראלי. מעריכים כאן שהסובייטים בנים ברצונם למנות את אמגניסטן ונכונים למשרות בנסיון לאתר ממשלה כלשהיא שאיתה יוכלו להתקיים. המלחמה המכה בחות פומללרית מאי פעם בעבר כאשר הדי הנכנסים מגיעים לבריה"מ עצמה אשר נמנעת כידוע מלגייס מיעוטים למלחמה זו. בנוסף גול החשש מההשפעה השלילית על מוסלמי בריה"מ כאשר הערכה הסובייטית הינה שהודת בניגוד לאידאולוגיה אחרות איננה מבחינה בין משכיל לאחר ואיננה מוגבלת לכך לשכבות אוכלוסייה מצומצמות מה עוד שהיא גם איננה נדרשת לחינוך ו/או הכשרה ממסובית והתגובות לכך מהירות. התקוות הסובייטיות הינה ביצירת הפילוג בקרב המורדים

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שיצרך את המסמכים שבהם לקואליציה השלטון.

3. לסובייטים עניין מיוחד בשיפור היחסים עם סטודיה ונראה שהם מתגברים ואילו על אי שביעות רצונם מהמיתון הסטודי הנמשך למודדים האמננים. הזכיר שבמברואר 86 בתקיימה במוסקבה הגיוג מיוחדת למלאות 60 שנה ליחסיהם הדו-לומטיים עם סטודיה-וכסובן ללא השתתפות סטודיה. המפגש בדצמבר 86 בין השגרירים בלונדון וכן המפגש של שגריר ברית'ם כאן עם מרבית שגרירי המערץ שהתקיים בחודש שעבר הם מסוג המפגשים הדו-לומטיים. הסובייטים מסרו הצהרה(שאין בה חוש) אודות המברץ על רקע המלחמה ורצונם בהפסקת הלחימה וביישוב הסכסוך. לא התפתח שום דיאלוג בין השגרירים.

4. אינם מוחסיים השוברים מיוחדת להתיעצות במוסקבה בין ראשי מחלקות בדינות ברית ורשה בנושא המזה'ת. לדעתו הסיבות למפגש הן אותן שהביאו לכלל מפגשי מומחים שנערכו להן עלית גורבצ'וב.

לא נראים במפגש אינדיקציה ליוזמה או מהלך סובייטי חדש.

יורם שני.

אף

תפ: שהח, דחמ, מהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רט, אמנ, אירא, אירב

© 2007 by The McGraw-Hill Companies, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America. This book is printed on acid-free paper.

[illegible][illegible]

© 2000 by John Wiley & Sons, Inc.

* * *

48

DOI: 10.1002/for

5274

תאריך 02.87 טעמד החוץ-מחלקת הקשר

נכנס **

שמו

**

**

**

חוזם: 5274/2

אל: המשרד

מ-: לונדון, גר: 123, תא: 110287, זח: 1700, דח: מ, ג: ש

נד: 8

די 3.3

שמו/מיד

אל: מנהל אוקיאניה אירופה 2.

תא: היורש המדיני/לונדון

ביקור אמרי של מלך טונגה בישראל. שלן 27/1.

פחתהי טלפונית עם שגריר טונגה כאן עוד ב-5 דנא. הבטיח
לברר ולהודיעני.

עז עתה אין תשובה.

יורט שני.

אך

תפ: שח, מכנל, מחנבל, שברג, אירב, פרימדר, אוקיאניה

** כנס

טורי

**
**
**

הוצא: 3239, 2

אל: המשרד

מ-: לונדון, נד: 65, תא: 060287, חז: 1500, ד: 1500, ט: 1500

נד: 6

ד"ר מ.3

דחוף/טורי

אל: אירופה 2 המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משימה עם פטי האתראי לסוריה בפיראוס

1. השתתפות אסד בוועידה האיטלקית מבצאת חולשה מבטאת חולשה סורית מסוימת. סביר שאסד שוכן ע להשתתף בעקבות פיתוי כוונותי וסעודי שאולי אף הכיל רמזים כי במטרה למנוע עיכובים בהעברת הכספים לסוריה רצוי גם להתמתן מבחינת התמיכה באיראן. לגביהם היוותה נוכחות אסד בוועידה אקט אנטי איראני. לאסד היו מכן רווחים בלבד שכן לאחר השקעה של שנים בנסיון להוביל שאין אפשרות לפעול באזור ללא סוריה החלו הסורים לחוש עתה שדברים מתרחשים בין ירדן ומצרים ואולי אשף ללא ידיעתם ויותר מכן שאולי אמילו ארהב נוטה לפעול בלעדיתם. התקרבות חוזרת לעולם הערבי היתה איפוא מחוייבת וזמנך.

2. הטיבה המרכזית לתמיכה הסורית באיראן הינה בהכללה העוינות כלפי עיראק. אם בכל זאת מבחינים בתזוזה עדינה במדיניות הסורית הרי שזו תוצאה של הרצון הסורי להתקרב במעט לעולם הערבי ולא משום שינוי כביכול סיוח לאיראן. מהבחינה הסורית איראן והעולם הערבי אינם נציגים זה למול זה ואין לכן גם צורך לבחור בין השניים. סוריה בסכנה תנסה להפיק תועלת משני הצדדים ומבלי לוותר על אף אחד מהם. סוריה בדרכה תנסה להפיק. סביר גם שהסורים עצמם חשו שהנטיה לאיראן על רקע ההתרחשויות בחזית המרה את האידון ויש להשיבו באמצעות איתותי

משרד החוץ-מחלקת הקשר

התקדבות למתחבני העולם הערבי.

3. מהדירות שקיבלו על מנישת מובארק אסד מתברר שאסד הסביר כי אין מקום לשיחת בנושא ישראל ערב שכן ישראל מחזיקה בגולן. בתגובה הציג מובארק ביקור נשיאותי בזמנך לדיון בנושא זה דבר שאסד סירב אולם סוכס על עליה מצרי. כללית מעריכים כאן שאין סיכוי בעמדה הבטטית הסורית כלפי מצרים וכאמור המגעים בוועידה היו במדה רבה חלק מההצגה הסורית הגדולה כלפי העולם הערבי כולו.

4. מטי ביקש לזעת אם בידינו מידע אודות חולי. השמועות על החלפתו/ העלמותו נבעו לדבריו ממשה סוריה עצמו שדאג להפיץ הודיעות באופן סלקטיבי בקרב הדיפלומטים הזרים בזמנך. מערין שאסד בשופו של דבר יפגע חולי הרי שיופר מאזן הכוחות בצמרת לטובתו של עלי דובא ואז אין להוציא מכלל אפשרות שריפעת יוזמן במסדה לאזן שוב את היחסים בשלטון. ריפעת היה אמור לבוא נביכול לחתונת בתו ב 25 לינואר שמסתמא נדחתה שוב.

א

תפ: שפה, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממנכל, רט, אמן, אירא, אירב

POSSIBLE SOURCE OF INFORMATION.

2. SOURCE OF INFORMATION IS PERSONAL FRIEND OF SOURCE WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE.

3. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE. SOURCE HAS BEEN ADVISED THAT SOURCE IS NOT A PERSON WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE.

4

POSSIBLE SOURCE OF INFORMATION IS PERSONAL FRIEND OF SOURCE WHOSE NAME IS NOT KNOWN TO SOURCE.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4GB
Telephone: 01-827 8850

שגרירות ישראל
לונדון

ה' שבט תשמ"ז
4 פברואר 1987
סימוכין: 1436

אל: מע"ת
✓ אירופה 2

מאת: יועץ העתונות, לונדון.

אל.נ.מ.

הנדון: התפטרות מנכ"ל הבי.בי.סי

ALASDAIR MILNE, מנכ"ל הבי.בי.סי הודח מתפקידו בסוף השבוע
שעבר.

רצ"ב הדיווח בעהון TIMES המסביר את תהליך מינוי המחליף וכן
סוקר את ששת המועמדים העשויים להחליף את מילן.

בברכה,

א. מנור

Six lead race for top BBC 'new era' job

By Gavin Bell and Richard Evans

The BBC will spend thousands of pounds next week advertising for "suitably qualified" candidates to succeed Mr Alasdair Milne as director-general.

The prevailing view is that the formal process may be a waste of time and money, since a short-list of six powerful contenders for arguably the most important job in broadcasting has already emerged.

However two positions may be at stake. The corporation is expected to break with tradition by devolving responsibility for programme output from the director-general to a new deputy.

Hence a new era of dual control of the BBC appears to be imminent, with an executive with financial and managerial skills backed up by someone with a strong editorial background.

The theory is that sharing the job would dilute the pressures that evidently contributed to Mr Milne's sudden departure on Thursday.

Two names emerged from intense speculation in BBC corridors yesterday as leading contenders.

They were Mr Michael Checkland, deputy director-general and the man now stepping in for Mr Milne, and Mr Brian Wenham, the head of radio.

Mr Checkland, aged 50, is an accountant who rose to his present position in 1985 from an already influential post as director of television resources.

He is said to have gained the admiration of senior executives with his managerial flair, and his resolve to adapt the corporation to rapid changes in technology.

In a letter to *The Times* last November, Mr Checkland took issue with suggestions that British institutions had much to learn about the management of change.

He noted that in the past year the BBC had negotiated a

staff reduction of 2,000, and added: "We feel the BBC knows a little about the necessity and art of managing change."

Mr Wenham, aged 49, comes from the more traditional editorial school, but it was he who co-ordinated the BBC's response to the Peacock inquiry.

Formerly a journalist with Independent Television News, he rose through the BBC ranks as editor of *Panorama*, head of current affairs, controller of BBC2 and director of television programmes.

Witty and amiable, he has successfully distanced himself

Photograph
After Milne

2
18

from the corporation's frequent seizures of internal politicking.

A likely scenario would be his appointment as deputy director-general under Mr Checkland.

A third in-house candidate is Mr John Tusa, aged 50, a television presenter recently promoted to run the BBC's external services.

Mr Jeremy Isaacs, the chief executive of Channel 4, apparently leads a list of three "outsiders".

Mr Isaacs, aged 54, began in television with Granada, and had a brief and unsuccessful career with *Panorama* in the 1960s before moving back to independent television as controller of features at Thames.

He has since gained a reputation for making high-quality programmes, but has dismissed persistent speculation in the past that he was planning to return to the BBC.

Another candidate from independent television who would be popular among BBC producers is Mr Paul Fox, managing director of Yorkshire Television.

At the age of 61 he is the oldest contender, but has a

Continued on page 22, col 2

Six lead the race for top BBC job

Continued from page 1

wealth of both managerial and editorial experience.

Mr Fox is familiar with the BBC, having begun his career there as a news scriptwriter in the early 1950s, and spent several years as controller of BBC1.

The third "outside" possibility, if the BBC can afford him, is Sir Alastair Burnet, aged 58, the ITN director and newscaster. He is reputed to earn £99,996.

As speculation over Mr Milne's successor widened, Mr Douglas Hurd, Home Secretary, last night entered the growing political controversy over Mr Milne's resignation after Opposition MPs stepped up their accusations of "unacceptable" government interference in the affairs of the BBC.

Speaking in Bristol only hours after Mr Gerald Kaufman, shadow Home Secretary, had demanded a Commons statement about Mr Milne's departure, Mr Hurd insisted the Government had nothing to do with the resignation.

** כנס

שמו

**
**
**

חוזם: 1463/2

אל: המשרד

מ-: לונדון, גר: 37, תא: 030287, חז: 1800, דח: ד, טג: ש

נד: 8

7.3 מ.נ

שמו/דחוף

אל: אירופה 2 מרכז

מאת: היועץ המזיני לונדון

משיחה עם היועץ האיטלקי

1. האיטלקים מעריכים שהגרמנים מעוניינים לשפוט את הלבנוני המאזי ולא להטגירו לארהב. העבירות עליהן הוא עשוי לעמוד לדין בגרמניה קלות יחסית ובכנראה שלי שלמי החוק שם לא ניתן להטגיר זר אלא בטרם משפטו. סביר שהבריטים היו מודעים לכך ומכאן מכתבה של רוהמ' לקנצלר. באשר להינדאורי ששוחזר באיטליה הרי שלדברי ורואסי האיש נעצר על סמך מכתב שקיבל בלבד ולא היו הוכחות נוספות לביצוע עבירות. הינדאורי לא הורשה לצאת אל איטליה ועליו להתייצב מידי יום במשטרה.

2. רוהמ' איטליה יגיע ללונדון ב 10.2 ליממה אחת בראש משלחת נבדה של שרים שהח שר ההגנה הפנים הכלכלה והחקלאות. המגש נערך במסגרת מפגשים שנתיים שבין שתי המדינות כאשר ב 86 היתה רוהמ' תאצר ברומא. על הפרק היחסיים הביטורליים אולט קימת עם זאת ציפיה שרוהמ' בריטניה תעלה שוב את נושא הטרור והתנהגות מדינות אירופה כלפיו.

3. ורואסי הגלה עניין כמעט אישי בהיעלמותו של ווייס בלבנון. מתברר שהאיש מוכר לאיטלקים מפעילותו בלוב שאז עמד בקשר הדוק עם שגרירות איטליה שם שייצגה את האינטרסים הבריטיים. להודיל מפעילותו בלוב שהיתה מכוננת לסייע לאזרחים בריטים בלבד ובשם הכנסיה האנגליקנית

DATE

1010

10

10

10

10

DATE: 10.10.10

DATE: 10.10.10

DATE: 10.10.10

DATE: 10.10.10

DATE: 10.10.10

DATE: 10.10.10

DATE: 10.10.10

1. DATE: 10.10.10

2. DATE: 10.10.10

3. DATE: 10.10.10

משרד החוץ-מחלקת הקשר

כיום הדברים פונים. בלוב הסכים קואפי לעסקה בתמורה להבטחת זריית שהכנסיה תזאג לסטודנטים התובים בבריטניה וכן אכן בוצע. כיום ברור שאין לזריית במה לשלם התמורה אלא אם הוא מייצג גורמים שאינם כנסייתיים. במקרה זה גורמי הסיכון האישי גבוהים ולכן גם הודעת המוראומי המנסה לסייע והוגישה שהאיש איננו מועיל בשם בריטניה ובדרך אגב גם מסירה בכך האחריות הממשלתית לתוצאות.

4. מסר שיש הערכות שבלוב ובעיקר בסוריה מתחולל שינוי לגבי הסייע לאיראן. בין היתר מעוניינים הסורים להתרחק מאיראן על מנת להקטין בכך את זיהויים כמדינה טרוריסטית. שמש גם שהסעודים איימו לאחרונה על סוריה בקיצוץ הסייע הכספי אם ימשיכו אלו לתמוך באיראן הכובשת טריטוריה עיראקית.

5. סיכר על יציבה במועבט (איטליה הברה) שבה הועלה הצעות פונות מי המזכל לסיים מלחמת איראן עירק. לא נערכה הצבעה אולם הכל תמכו להוציא הימני שגילה טנקות נה מרובים עד שנותר הרוסס הגרור שלימן אינטרט שהמלחמה תימשך. ההשערה בקרב המערביות הינה שלימן חוזים כי מיוחדים לקניה נמט זול מאיראן שיתכנו רק בתקופת מלחמה.

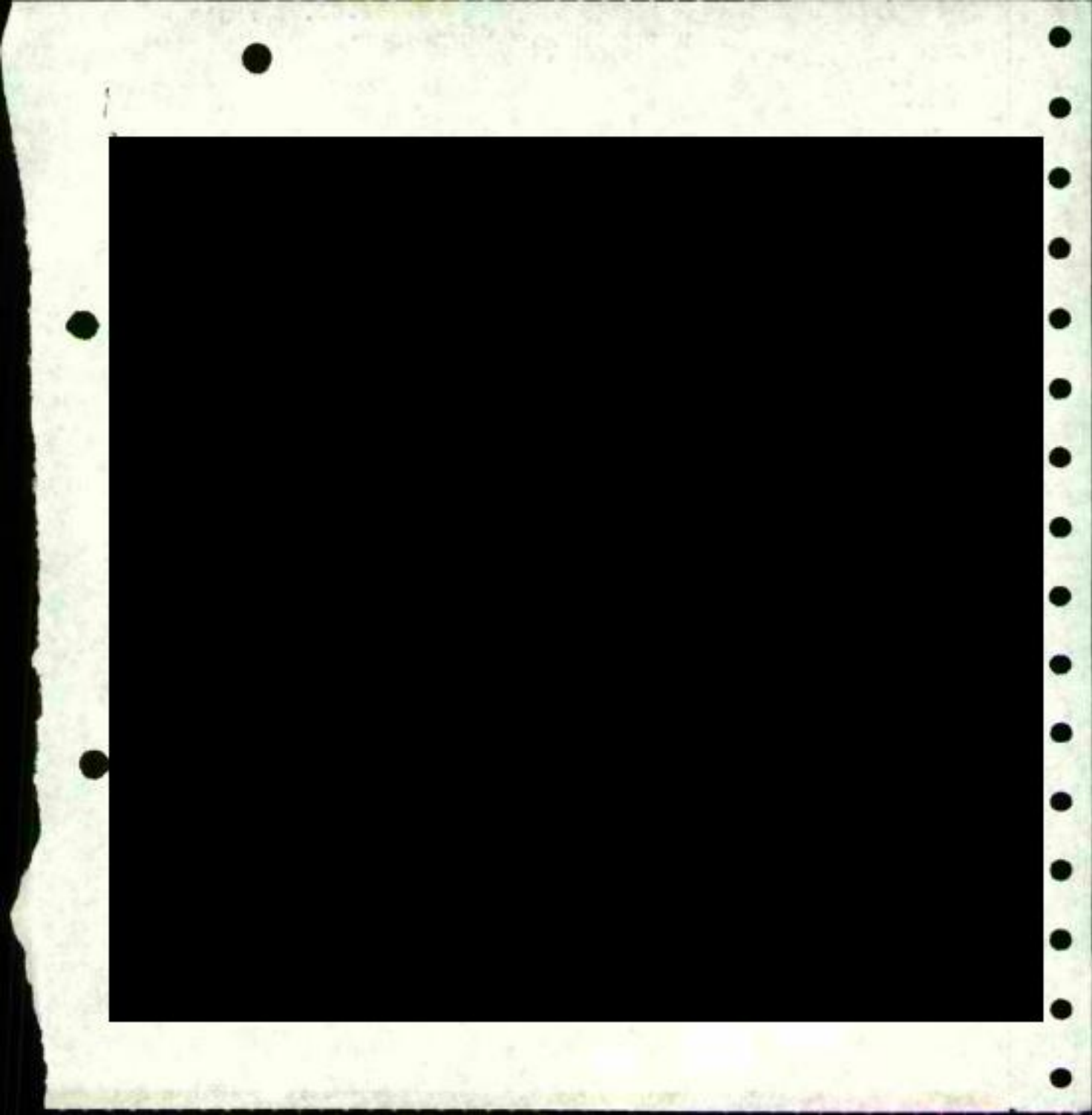
א

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ממד,רס,אמן,אירא,אירב,
מזתים

[illegible][illegible][illegible]

1

00E 0008F00A5B0C5A0CC6A00CC6A00CFAG0A0D[ANPFAAPFC,
STOP

משרד החוץ-מחלקת המשפטים

גם מאות ט"ו של גז הרול וטאבון (כמון מעטה העברה
גם לאיראן).

ג. ארהב העבירה לאיראן ציוד צבאי בהיקף רב ששיקרו
תחמושת חלקי הילוף ורוד למטוסי מאנטוס. מרבית
הציוד העברו דרך יוגוסלביה פקיסטאן ותורכיה. מעקב
אחר האספקה הצבאית המגיעה לעיראק דרך הנמלים בשואה
לכמורה הענק שמתכלות בחזית מוכיחה שהיקף יבוא התחמושת
איננו מספיק [REDACTED] בדעה שטוריה למרות העוינות
שבין שתי המדינות מספקת נשק טוביטי ובעיקר תחמושת
לעיראק במימדים לא מבוטלים.

ז. הדעה שלעיראק ציוד צבאי מתוחכם ומודרני ואילו איראן
נלחמת בעיקר עי שמוש במסות ובמוטיבציה מהפכנית איננה
מדויקת. בשיוון העיראקי ויותר מכן מחיל האוויר רק
השלו הינו מודרני והחסרים מרכיבים אלקטרוניים חשובים
ההופכים את הנשק למודרני למעשה. לסוד במרכיבים דומים
מתקנים כמעט בכל מערכות הנשק. לדוגמא הרי שלמרות
שהאירנים מתקנים בעיקר בלילות התברר כאן רק עתה
שכמעט ואין בצבא העיראקי משקפות לראיית לילה וזאת
למרות שהם עושים שימוש נרחב בחישובי האזנה.

ח. ההערכה הינה שבצורה תחזיק מעמד. במידה והמצב בכל
זאת יתדרדר ועל רקע העובדה שאזורי הביצות פוגעים
באפקטיביות של ההפגזות העירקיות מוערך שיעשה שימוש
נרחב באמת בלוממה בלוחמה כימית לרבות בלמי אותן
רזרבות איראניות שטרם נכנסו למערכה. לא מעריכים שהאיראנים
יעשו צעדי שטות דוגמת הכרזה על טריטוריה עיראקית
משחררת כרובליקה אוטלאמית שכן פעולה כזו תלכד עוד
יותר את העולם הערבי נכגדס [REDACTED] ביטל לחלוטין
את יכולתן הצבאית של המפרציות. מבחינת חיל אוויר הרי
זה של עומאן מתקרב ביותר למה האירופית.

2. מעביר בדיפי חוברת על הלקחים הצבאיים של מלחמות
ערב ישראל שנכתב עי אנטוני קוודסמן.

א

תפ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ר/מרכז,רט,אמן,ממד,עכונג,אירא,
אירב

ב"ט
מ. 3

[Handwritten signature]

ירושלים, ג' בשבט התשנ"ו
02 בפברואר 1987
מספר 82

[Handwritten signature]

א ל : מר ט' מויאל, יועץ, לונדון

מאת : נסח המשרד

"סכסוכי גבולות" - הערות

מצ"ב הערותי לפרק המזוהי שבספר הנ"ל.

המחמאות שחלקתי למחבר/עורך הפרק בפתח הערותי הן "עקביות" - אם כי יש בהן אמת. ביננו, חוסר-האזן בהצגת הדברים לא רק מבצען "פה ושם", כפי שצינתי, אלא עובר כחוט-השני לכל אורך הפרק. הוא מתבטא, בין השאר, בעובדה שבמקרים רבים העמדה הערבית מנומקת היטב ובפרוטרוט, בעוד שזו הישראלית נשארת ללא נימוקים או מנומקת כלאחר-יד. כך, למשל, הפלישה הערבית ב-1948 אמנם מוזכרת, ואולם בעקבות אוכור זה בא לא ציטוט מדברי הגנאי של חברי מועצה-הבטחון של האו"ם בגנות התקפות הערביות, אלא ציטוט ארוך כאורך-הגלות מהודעת הליגה הערבית הבאה להסביר ולהצדיק את הפלישה. גינוי מועב"ט כלל לא מוזכר! (אגב, לא היה לנו זמן לחפש ולצרף ציטוטים מאותו דיון מועב"ט במאי 1948, אולי תוכלו אתם להשלים את החסר כאן?)

יחד עם זאת, הגישה היסודית - במעט מדעית, הייתי אומר - של עורכי הפרק נותנת לקוות שאולי יהיו מובנים להתחשב לפחות בחלק מהערותינו.

ב ב ר כ ה,

[Handwritten signature]
מנשה אדוני

העתקים: מנהל הסברה
אירופה 2 ✓

BORDER AND TERRITORIAL DISPUTES:

THE ARAB-ISRAELI CONFLICT

(Some Observations)

General

The study strikes me as a thorough and, on the whole, balanced presentation of a highly complex conflict. Here and there, however, I did encounter factual lapses, important omissions or an unbalanced approach. These are noted in the material presented below, which I have divided into two categories - Major and Minor Observations.

Major Observations

1. Page IX (Introduction) - Israel's campaign against the PLO in southern Lebanon in 1982 was not, in any sense, part of "a dispute over territory." (a) Since Lebanon is mentioned in this context, rather than the PLO, the implication seems to be that Israel had some sort of territorial claim on Lebanon or part of it; this (as you correctly state much later in the chapter) is not the case. (b) Even if we focus on the PLO, the dispute between Israel and the PLO is not really a territorial one, but rather a dispute over Israel's very right to exist in the region as a nation-state.
2. Except for minor and sporadic Palestinian Arab objections to Jewish settlement in Palestine before World War I, the Arab-Jewish struggle for supremacy in the land did not begin until Haj Amin al-Husseini's extremist-militant activity beginning in 1920; witness the signing of an agreement on Jewish sovereignty in Palestine signed, at the Versailles Conference in Paris in 1919, between the leader of the Arab national movement at the time, the Emir Feisal, and the leader of the Jewish national movement, Dr. Chaim Weizmann.
3. Page 180, Para. 1 - This introductory paragraph is understandably telescopic in style; but its summary ~~of~~ formulations are ~~filled~~ tilted against Israel and create several wrong impressions:
 - (a) The "Israeli conquest in 1967" was in point of fact provoked and, essentially, necessitated by a series of Arab moves with transparently aggressive intent (see your own later account). The total absence of any mention of this, here, makes it look as though Israel had been the aggressor in 1967.
 - (b) The 1949 armistice lines in force until then may have been "de facto" borders; but they were never - except perhaps at the very moment of the signing of the armistice agreements - recognized as such by the neighbouring states, which, between 1950 and 1967, sought innumerable times, and in many different ways, to violate those lines and work for the liquidation of sovereign Israel.

EDITORIAL

The first article in this issue, on the subject of the "Medical Profession," is a study of the history of the medical profession in the United States. It is a study of the growth of the profession, of the changes in its organization, and of the changes in its function. It is a study of the medical profession as it has been in the past, and as it is today.

THE MEDICAL PROFESSION

The medical profession in the United States has a long and distinguished history. It is a profession that has grown from a small group of men in the early days of the Republic to a large and powerful organization today. It is a profession that has been the source of many of the great advances in medicine and surgery. It is a profession that has been the source of many of the great tragedies of the medical profession.

The medical profession in the United States has a long and distinguished history. It is a profession that has grown from a small group of men in the early days of the Republic to a large and powerful organization today. It is a profession that has been the source of many of the great advances in medicine and surgery. It is a profession that has been the source of many of the great tragedies of the medical profession.

The medical profession in the United States has a long and distinguished history. It is a profession that has grown from a small group of men in the early days of the Republic to a large and powerful organization today. It is a profession that has been the source of many of the great advances in medicine and surgery. It is a profession that has been the source of many of the great tragedies of the medical profession.

The medical profession in the United States has a long and distinguished history. It is a profession that has grown from a small group of men in the early days of the Republic to a large and powerful organization today. It is a profession that has been the source of many of the great advances in medicine and surgery. It is a profession that has been the source of many of the great tragedies of the medical profession.

The medical profession in the United States has a long and distinguished history. It is a profession that has grown from a small group of men in the early days of the Republic to a large and powerful organization today. It is a profession that has been the source of many of the great advances in medicine and surgery. It is a profession that has been the source of many of the great tragedies of the medical profession.

(c) One cannot properly speak of "the Government in power in Israel since 1977," since there have been three such Governments: Likud, elected in 1977; Likud (1981); Labour-Likud (1984).

(d) While Israel has asserted, as you say, its historic right of sovereignty over certain areas, it is also on record as being prepared to negotiate the issue. In Israel's December 1977 proposals for the establishment of autonomy for the Arab inhabitants of the West Bank and the Gaza district, its position was spelled out as follows:

"Israel stands by its right and its claim of sovereignty to Judea-Samaria and the Gaza district. In the knowledge that other claims exist, it proposes, for the sake of the agreement and the peace, that the question of sovereignty in these areas be left open."

4. P. 185, Para. 3 - Mandated Palestine, which included Transjordan, covered some 45,000 square miles (and not 11,000 - which is the figure for western Palestine or Cisjordan alone). Again, on P. 186, Para. 1, you speak of the separation of Transjordan, etc. and "semi-independence in 1928." The fact is that, while in some respects Transjordan was treated differently from Cisjordan, both remained, legally and in effect, a part of the British Mandate, with the British High Commissioner exercising his authority both east and west of the Jordan River. This situation continued to prevail until Transjordan became an independent state in 1946.

5. Maps No. 22 and 23 on P. 188 refer, respectively, to "Territory beyond UN line conquered by Israel, 1948-49" and "Israeli conquests, June 1967" - formulations that imply Israeli aggression, when, in fact (by your own account, later in the text) Israel in both of these wars was defending itself against Arab aggression.

6. Page 190, Para. 2 - "As Jewish units moved to secure control of the area designated for the Jews, and organized warfare with Arab forces developed,..." Once again, the implication is either that the first move in the hostilities was made by the Jews or, at the very least, that it is not clear who began the hostilities at this stage (winter-spring 1948). Yet the issue is very clear-cut - witness this passage from a report to the UN Security Council by the UN Palestine Commission, dated Feb. 16, 1948: "Powerful Arab interests, both inside and outside Palestine, are defying the resolution of the General Assembly and are engaged in a deliberate effort to alter by force the settlement envisaged therein." This is only one of a number of highly authoritative statements describing, in similar terms, what happened at this stage of the conflict.

(b) The Council, in its report of 1977, stated that the Commission had not yet received any information from the Member States regarding the implementation of the Council's decision of 1974.

On 11 July 1978, the Council decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974.

The Council, in its report of 1978, stated that the Commission had not yet received any information from the Member States regarding the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974.

On 11 July 1978, the Council decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. The Council, in its report of 1978, stated that the Commission had not yet received any information from the Member States regarding the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974.

On 11 July 1978, the Council decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. The Council, in its report of 1978, stated that the Commission had not yet received any information from the Member States regarding the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974.

On 11 July 1978, the Council decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974. The Council, in its report of 1978, stated that the Commission had not yet received any information from the Member States regarding the implementation of the Council's decision of 1974. It also decided to continue its work on the subject of the implementation of the Council's decision of 1974.

7. P. 191, Para. 2 - After forthrightly stating that the Arab states invaded Israel on May 15, 1948, you then proceed to quote at great length from a statement by the Arab League designed to justify the invasion - without mentioning, by so much as a single word, the condemnation of this act of aggression by the UN Security Council and/or the forceful statements to this effect by such prominent members of the Council as US representative Warren Austin and Soviet representative Andrei Gromyko.

8. P. 192, Para. 3 - The same December 1948 UN General Assembly resolution that is quoted here as calling for a settlement of the refugee problem (Paragraph 11 of that resolution) also devotes two earlier paragraphs (5 and 6) to a call for peace negotiations between Israel and the Arab states. Then and subsequently, Israel expressed its readiness to deal with the refugee problem - together with the Arab states whose war against Israel created that problem - within the framework of peace talks with those states, as called for in the December 1948 UN resolution. This offer was persistently rejected by the Arab states.

9. Pp.192-3 - Here, use is made of a "surmise" by "some historians" to try, again, to put the onus for the impasse on the refugee question on Israel, rather than on the Arab governments that repeatedly made it clear that their aim was the liquidation of the Israeli state, and that they wished to make use of a massive return of hundreds of thousands of Arab refugees to Israel to help tear the state apart from within. This aim, clearly, would not be served by an acceptance of Israel's offer of taking back 100,000 - which is the real reason the offer was turned down.

It should have been mentioned, too, that Israel was meanwhile absorbing hundreds of thousands of Jewish refugees from Arab lands where their lives were imperilled. The people have long ago ceased to bear the imprint of "refugees."

10. P. 195, Para 4 (and elsewhere in the chapter) - There are repeated references to the Arab states' attempts to justify certain of their actions by "the state of war" they averred still existed between them and Israel. But it was not merely a state of war. The point is that, while Israel on countless occasions offered to make peace with its Arab neighbours - before 1967 this offer was made, in fact, on the basis of the then-existing 1949 armistice lines - the Arabs' reply was invariably that they would make no peace with Israel, since they recognized neither those lines nor the State of Israel itself; their objective, they declared, was the destruction of Israel. From time to time, there were hints that recognition of Israel might be contemplated if it returned to the defunct 1947 UN partition lines, after continued Arab aggression and terrorism had made those lines totally indefensible and unfeasible. In the same way, after the attempted concerted Arab assault on Israel in 1967 had also backfired, and Israel had

"I have the honour to inform you, Mr. President, that on 28 June 1967 - Israel's parliament (The Knesset) promulgated and adopted a law to the effect: "the Government is empowered by a decree to apply the law, the jurisdiction and administration of the State to any part of Eretz Israel (Land of Israel - Palestine), as stated in that decree.

On the basis of this law, the Government of Israel decreed in July 1967 that Jerusalem is one city indivisible, the capital of the State of Israel."

16. Pp. 206-7 - This section should be updated to take into account recent developments reflecting a growing acceptance of Egypt in the Arab world - notably Egypt's participation in the Islamic Conference in ^{Kuwait} ~~Beirut~~ (end of Jan. '87). Also mention should be made of the agreement reached, last year, between Israel and Egypt on the submission of the Taba issue to international conciliation/arbitration, a process now under way.

17. P. 207, Para. 4 - While there may have been some Israeli ministers who "stressed that no further territorial concessions would be made to the Arabs," this does not reflect the position of the Israel Government as a whole, composed, as it is today, of a coalition of both major parliamentary blocks, one of which is on record as favouring territorial compromise with Arab neighbours as part of any future peace settlement.

18. P. 207, Paras 4,5 - The attempt, made ~~here~~ here, to portray the Israel Government as militantly annexationist in outlook and policy, not only fails to give due weight to the fact that, since 1984, Israel has been ruled by a Likud-Labour coalition in which the more moderate Labour views play a definite role, but it also ignores the demonstrated flexibility even of the hard-line Likud - (a) in its concessions to Egypt in 1977-79, as implemented up to the completion of Israel's withdrawal from Sinai in 1982; (b) in its clearly stated policy vis-à-vis Judea-Samaria: see Point No. 3 (d), above.

19. P. 208, Para. 2 - The former British Palestine mandate may have, as you point out, originally included the Golan Heights; but what is more significant is that, until 1946 (see Point No. 4, above), it also included Transjordan! Hence Israel could not have been left, in April 1982, as is stated here, "in control of virtually the whole of the territory of the former British Palestine mandate." Rather, it now controls perhaps 23% of that mandate!

20. As in many places throughout this chapter, so here on its last page, too, it is Israel that is singled out - for its "unyielding occupation of territory" and its "determination to eradicate the PLO guerrilla presence in Lebanon" - as the factor responsible for keeping the conflict alive. Of course, if Israel was the aggressor in 1967, and if the PLO are really "guerrillas" merely fighting for national liberation from foreign occupation - then the above statement makes sense. But that is hardly the case... I think I have made that point extensively in these pages.

1. The first of these is the fact that the Commission has not yet received any information from the Government of the United States regarding the activities of the Committee for the Liberation of the Americas (CLA) in the United States. The Commission is therefore unable to determine whether the CLA is active in the United States or whether it is merely a front organization for the CIA.

[illegible]

The following information was obtained from the files of the Department of the Interior, Bureau of Land Management, and the Bureau of Reclamation, and is being furnished to you for your information.

1. The first of these is the fact that the Commission has not yet received any information from the Government of the United States regarding the activities of the Committee for the Liberation of the People of the East (CLPE) in the United States. The Commission is therefore unable to determine whether the CLPE is a legitimate organization or a subversive one.

1. The first of these is the fact that the Government has not been able to secure the necessary funds to carry out its policy of non-interference in the internal affairs of the Republic of China. This has been due to a variety of factors, including the fact that the Government has not been able to secure the necessary funds to carry out its policy of non-interference in the internal affairs of the Republic of China.

1. The first of these is the fact that the
2. second of these is the fact that the
3. third of these is the fact that the
4. fourth of these is the fact that the
5. fifth of these is the fact that the
6. sixth of these is the fact that the
7. seventh of these is the fact that the
8. eighth of these is the fact that the
9. ninth of these is the fact that the
10. tenth of these is the fact that the

[illegible]

Minor Observations

1. I realize that your presentation of the Arab view on a given issue - as that of the Jewish or Israeli view - does not necessarily reflect your own. Nevertheless, in a few instances I felt that, for the record, certain facts should be stated, and you may wish to take them into account in your presentation. (I have placed these comments in the "Minor" category only because the material to which they relate is presented in your text as part of the Arab viewpoint and not necessarily as an objective fact.)

(a) P. 180 - Jewish states in ancient times certainly have extended to the coastal plains, notably under the reigns of Kings David and Solomon (see, enclosed, marked copy of page from Encyclopedia Britannica; also maps and marked textual references to coastal cities and the coastal plain itself in enclosed copies of pages from Rand McNally's Bible Atlas).

(b) P. 181, Para. 1 - As every serious historian will confirm, the statement about "the final termination of the Jewish connexion with Palestine" in the second century is arrant nonsense. Until well into the fifth century, the Jews formed a sizable community in Palestine, and especially in Galilee and the Golan, and even enjoyed religious and cultural autonomy there, under Roman suzerainty. When that came to an end in the fifth century, the community dwindled but continued to maintain its presence in Palestine, in many of its towns and villages. The comparison with the Roman withdrawal from Britain (†) is, of course, just as ludicrous: Britain had been a Roman colony; Palestine is the Jews' original homeland.

(c) P. 182, Para. 5; P. 185, Para. 2 - The Balfour Declaration did not contravene the right of self-determination of peoples. As the Emir Feisal once pointed out, there is room in the region for both the Jewish people and the Arab people: Having a Jewish state in Palestine (which could also mean part of Palestine) does not preclude having an Arab state next to it. After all, the Jewish people is also entitled to self-determination!

(d) P. 185, Para. 2 - The system of British and French mandates betrayed no promises of independence for Arabs. The fact is that, through this system as well as by other means, a score of independent Arab states were to emerge in the region, in the decades that followed the Balfour Declaration.

2. P. 181, Para. 3 - "In 1880 there were... 470,000 Arabs..." This figure is certainly in dispute among scholars. To cite just one source that gives a much lower figure, there is Dr. Carl Hermann Voas, in 1953 Chairman of the American Christian Palestine Committee. He wrote:

"The Arab population of Palestine was small and limited until Jewish resettlement restored the barren lands and drew to it Arabs from neighboring countries.

"When organized Jewish colonization began in 1882, there were fewer than 150,000 Arabs in the land. The great majority of the Arab population in recent decades were comparative newcomers - either late immigrants or descendants of persons who had immigrated into Palestine in the previous seventy years."

(C.H. Voss, "The Palestine Problem Today,"
Beacon Press, Boston 1953, p. 13)

3. P. 181, Para. 3 - "Zionism called for the preservation of the Jewish race..."
The Jews are not a race; they are a people, a nation.

4. P. 182, Para. 2 - Arab hostile response to Jewish settlement did not express itself in earnest until 1920 (see Point No. 2 under "Major Observations," above).

5. P. 182, Para. 5 - The Balfour Declaration may have been "a cornerstone..." but of considerably greater significance was the subsequent explicit recognition, by the League of Nations, of the Jewish people's historical connection with Palestine and "the grounds for reconstituting their national home in that country." This text is part of the Mandate instrument, and it represents the will of the family of nations as constituted at that time.

6. Pp. 189-190 - A subtle but not insignificant point: "UNSCOP... quickly submitted a majority recommendation..." "The (General Assembly's) decision was rejected by the Arab states and the Palestinian Arabs..." "... the partition plan was immediately accepted by the Jews..." (Underlinings ours.)

(a) The UNSCOP study took several months and was one of the most thorough ever undertaken by a UN body. There was nothing "quick" about the submission of its report. (b) If the UN Assembly's partition was "immediately" accepted by the Jews - it was just as "immediately" rejected by the Arabs. Why is that word not used in describing the Arabs' rejection?

7. P. 192, Para. 2 - You state correctly that the number of Arab refugees is a matter of considerable dispute - yet later, in giving the figures, cite only the inflated UNRWA figure of 960,021. Most historians and demographers have calculated the figure to more in the vicinity of 600,000.

8. P. 195, Para. 5 - "Palestine" did not exist after 1948. The name used here should be Israel - or Palestine/Israel.

9. P. 200, Para. 1 - The argument concerning the wording of Resolution 242 is not a semantic one: The meaning of the phrase "secure^{and} recognized boundaries" goes to the very

[illegible]

www.sagepub.com at 15:07 09 May 2015

© 2002 Blackwell Science Ltd, *Journal of Internal Medicine* 252: 391–397

14. *U.S. v. [REDACTED]*, 2014 WL 1234567 (S.D. Cal. 2014).

THESE

100-443887-100

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

© 2000 Blackwell Science Ltd *Journal of Internal Medicine* 247: 111–117

(U.S. Patent Office)

...and the ... of the ...

the same and not negative and positive.

... to build a network of...

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

the "least squares" method, the value of σ^2 is $\frac{1}{n-1} \sum (y_i - \bar{y})^2$.

1. *Conduct a literature review*

... ..

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

www.elsevier.com/locate/jbiotec

... ..

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

1. *Chlorophyll a* (Chl a) is the primary photosynthetic pigment in most plants and algae. It is a green pigment that absorbs light energy in the blue and red regions of the visible spectrum. Chl a is essential for the light-dependent reactions of photosynthesis, where it converts light energy into chemical energy in the form of ATP and NADPH.

1997-1998

1871-1872

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 3, 1861. It is a copy of the original letter, and is signed by Abraham Lincoln.

[Faint, illegible handwritten text]

100-443887-1000

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

1. What is the purpose of the document?

[illegible]

10. The following information is taken from the financial statements of the company for the year ended 31st March 2018:

4076 1902 1904 1906 1908 1910 1912 1914 1916 1918 1920 1922 1924 1926 1928 1930 1932 1934 1936 1938 1940 1942 1944 1946 1948 1950 1952 1954 1956 1958 1960 1962 1964 1966 1968 1970 1972 1974 1976 1978 1980 1982 1984 1986 1988 1990 1992 1994 1996 1998 2000 2002 2004 2006 2008 2010 2012 2014 2016 2018 2020 2022 2024 2026 2028 2030 2032 2034 2036 2038 2040 2042 2044 2046 2048 2050 2052 2054 2056 2058 2060 2062 2064 2066 2068 2070 2072 2074 2076 2078 2080 2082 2084 2086 2088 2090 2092 2094 2096 2098 2100 2102 2104 2106 2108 2110 2112 2114 2116 2118 2120 2122 2124 2126 2128 2130 2132 2134 2136 2138 2140 2142 2144 2146 2148 2150 2152 2154 2156 2158 2160 2162 2164 2166 2168 2170 2172 2174 2176 2178 2180 2182 2184 2186 2188 2190 2192 2194 2196 2198 2200 2202 2204 2206 2208 2210 2212 2214 2216 2218 2220 2222 2224 2226 2228 2230 2232 2234 2236 2238 2240 2242 2244 2246 2248 2250 2252 2254 2256 2258 2260 2262 2264 2266 2268 2270 2272 2274 2276 2278 2280 2282 2284 2286 2288 2290 2292 2294 2296 2298 2300 2302 2304 2306 2308 2310 2312 2314 2316 2318 2320 2322 2324 2326 2328 2330 2332 2334 2336 2338 2340 2342 2344 2346 2348 2350 2352 2354 2356 2358 2360 2362 2364 2366 2368 2370 2372 2374 2376 2378 2380 2382 2384 2386 2388 2390 2392 2394 2396 2398 2400 2402 2404 2406 2408 2410 2412 2414 2416 2418 2420 2422 2424 2426 2428 2430 2432 2434 2436 2438 2440 2442 2444 2446 2448 2450 2452 2454 2456 2458 2460 2462 2464 2466 2468 2470 2472 2474 2476 2478 2480 2482 2484 2486 2488 2490 2492 2494 2496 2498 2500 2502 2504 2506 2508 2510 2512 2514 2516 2518 2520 2522 2524 2526 2528 2530 2532 2534 2536 2538 2540 2542 2544 2546 2548 2550 2552 2554 2556 2558 2560 2562 2564 2566 2568 2570 2572 2574 2576 2578 2580 2582 2584 2586 2588 2590 2592 2594 2596 2598 2600 2602 2604 2606 2608 2610 2612 2614 2616 2618 2620 2622 2624 2626 2628 2630 2632 2634 2636 2638 2640 2642 2644 2646 2648 2650 2652 2654 2656 2658 2660 2662 2664 2666 2668 2670 2672 2674 2676 2678 2680 2682 2684 2686 2688 2690 2692 2694 2696 2698 2700 2702 2704 2706 2708 2710 2712 2714 2716 2718 2720 2722 2724 2726 2728 2730 2732 2734 2736 2738 2740 2742 2744 2746 2748 2750 2752 2754 2756 2758 2760 2762 2764 2766 2768 2770 2772 2774 2776 2778 2780 2782 2784 2786 2788 2790 2792 2794 2796 2798 2800 2802 2804 2806 2808 2810 2812 2814 2816 2818 2820 2822 2824 2826 2828 2830 2832 2834 2836 2838 2840 2842 2844 2846 2848 2850 2852 2854 2856 2858 2860 2862 2864 2866 2868 2870 2872 2874 2876 2878 2880 2882 2884 2886 2888 2890 2892 2894 2896 2898 2900 2902 2904 2906 2908 2910 2912 2914 2916 2918 2920 2922 2924 2926 2928 2930 2932 2934 2936 2938 2940 2942 2944 2946 2948 2950 2952 2954 2956 2958 2960 2962 2964 2966 2968 2970 2972 2974 2976 2978 2980 2982 2984 2986 2988 2990 2992 2994 2996 2998 3000 3002 3004 3006 3008 3010 3012 3014 3016 3018 3020 3022 3024 3026 3028 3030 3032 3034 3036 3038 3040 3042 3044 3046 3048 3050 3052 3054 3056 3058 3060 3062 3064 3066 3068 3070 3072 3074 3076 3078 3080 3082 3084 3086 3088 3090 3092 3094 3096 3098 3100 3102 3104 3106 3108 3110 3112 3114 3116 3118 3120 3122 3124 3126 3128 3130 3132 3134 3136 3138 3140 3142 3144 3146 3148 3150 3152 3154 3156 3158 3160 3162 3164 3166 3168 3170 3172 3174 3176 3178 3180 3182 3184 3186 3188 3190 3192 3194 3196 3198 3200 3202 3204 3206 3208 3210 3212 3214 3216 3218 3220 3222 3224 3226 3228 3230 3232 3234 3236 3238 3240 3242 3244 3246 3248 3250 3252 3254 3256 3258 3260 3262 3264 3266 3268 3270 3272 3274 3276 3278 3280 3282 3284 3286 3288 3290 3292 3294 3296 3298 3300 3302 3304 3306 3308 3310 3312 3314 3316 3318 3320 3322 3324 3326 3328 3330 3332 3334 3336 3338 3340 3342 3344 3346 3348 3350 3352 3354 3356 3358 3360 3362 3364 3366 3368 3370 3372 3374 3376 3378 3380 3382 3384 3386 3388 3390 3392 3394 3396 3398 3400 3402 3404 3406 3408 3410 3412 3414 3416 3418 3420 3422 3424 3426 3428 3430 3432 3434 3436 3438 3440 3442 3444 3446 3448 3450 3452 3454 3456 3458 3460 3462 3464 3466 3468 3470 3472 3474 3476 3478 3480 3482 3484 3486 3488 3490 3492 3494 3496 3498 3500 3502 3504 3506 3508 3510 3512 3514 3516 3518 3520 3522 3524 3526 3528 3530 3532 3534 3536

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1. The first part of the report is a general introduction to the project, which includes a brief history of the project and a statement of the project's purpose.

heart of the conflict!

10. Pp. 203-4 - Mr. Begin spells his first name thus: Menachem.

11. P. 208 - If you mention the IDF's invasion of Lebanon, you ought also to mention its subsequent withdrawal.

שמור

נכנס **

**

**

**

הודעת: 1/12870

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 299, תא: 290167, חז: 1800, דה: ד, טג: ש

נד: 8

ד"ר ח.ז.

שמור/דחוף

אל: אירופה 2 המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משיחה עם איירס הממונה על עיראק בפוראנס'

1. קיבלו השבוע דיווחים משגרירותם בבגדד על ישיבות ארוכות של הצמרת הפוליטית והצבאית בראשות צאדס שנמשכו אל תוך הלילה. מעריכים שהמנהיגות הפוליטית קרו צאדס שב החלה להיות מעורבת בהחלטות צבאיות בשטח נושא שתדלה כמעט לעסוק בו מאז יולי 1986.
2. ניסו לברר השמועות על החלפת הרמטכ"ל אולם ללא הצלחה. לא שמעו גם על הדחת קצינים נוספים מעולה טבירה בשמוחלף הרמטכ"ל. מעורבות הצמרת בנושאי הצבא מסייעת להערכה שלא היתה החלפה שכן הסודיות כוגדת את מגמתה של הצמרת להמגין את חסר אשמתה שלה קשה גם להניח שניתן להסתיר לאורך זמן הדחה של ראש הצבא במצב של מלחמה.
3. למרות הנל אינם מוציאים ההחלפה מכלל אפשרות לרבות העובדה שיש בכך חומר תעמולה יעיל בידים איראניות. באשר למצב בשטח הרי שנמשכים הדיווחים על כן שהתקדמות האיראנית נעצרה ושכוחה הצבאי של עיראק עדיין לא בא לידי ביטוי.

א

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רט, אמנ, אירא, אירוב, מזתים

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-037 8050

שגרירות ישראל
לונדון

כ"ח טבת תשמ"ז
29 ינואר 1987

שמו
1414

אל: / אירופה 2

המרכז

הסברה

מע"ח

מאת: יועץ העתונות, לונדון.

הנדון: ישראל בראי העתונות הבריטית

א. מאז תחילת השנה חלה ירידה בהתענינות התקשורת בנושאים ה"קלאמיים" של המז"ח: אש"פ, תהליך השלום, השטחים וכו'. גם פרשת ואנונו ירדה מהפרק אם כי מפעם לפעם מטפטים לנו על שבתות הרעב שלו, חרם הווקמאן והאיסור לפגוש חברתו. גם פרשת הנשק לאירן קיבלה תפנית לא-ישראלית, כאשר בשבועות האחרונים רוב הדיווחים מתרכזים בהיבטים הפנים-אמריקאיים של הפרשה ופחות ב"קשר הישראלי". את עמדות התקשורת בנושאי ואנונו ואירנגייט סיכמתי במכתבי מ-29.12.86. שתי הערות: 1. יש להקדיש תשומת לב לכך שואנונו לא ייהפך ל"אסיר מצפון" ו"מקרה אמנסטי"; סיפורו עדין מסוכן פוטנציאלית ועם היפתח משפטו אני מעריך שנשמע עליו יותר. יש חבל דק בין הענשתו ובין שלילת זכויותיו ההומניטריות ואסור לנו ליפול. 2. נושא "הקשר הישראלי" בפרשת אירנגייט כבר אינו מדויח בהרחבה אך אין להקיש מכך שאינו מעניין את התקשורת. בעת ביקור שה"ח פרס כאן היה זה ללא ספק הנושא שעניין את התקשורת על כל מרכיביה (וראו מברקי 240 בנושא ביקור שה"ח).

ב. נושא ישראל-דרום אפריקה גם הוא ממשיך להיות נושא על "אש קטנה". בסוף דצמבר הופיעה סידרת ידיעות בנושא האי מאריון בדרום האוקיאנוס והעניין נקשר בשיתוף פעולה גרעיני ישראל-דרא"פ. בהמשך דיווחה העתונות על דיון פנימי במשה"ח בנושא יחסי ישראל-דרא"פ ועתה על נסיעתו החשאית של שהב"ט רבין לשם. נושא דרא"פ בכללותו ירד מעט מהכותרות לאחרונה אך המכלול (כולל יחסי ישראל-דרא"פ) רוחש מתחת לשטח וישוב לכותרות.

ג. בשבועיים האחרונים דווח בעתונים בהרחבת יתר על המחזה PERDITION. הויכוח בתקשורת נפתח ביוזמת המחזאי והמפיק אשר ידעו שיש בידיהם "ארוע תקשורתי" אשר יסייע לפרסום התיאטרון ופרסומם האישי. ברגע שהנושא הגיע לתקשורת נאלצנו להגיב. רובם המכריע של המאמרים היה נגד המחזה, נגד המחזאי ונגד התיאטרון. המחשפה התקשורתית הביאה מחד להחלטת התיאטרון לבטל ההצגה ומאידך הפכה את המחזה כצפוי ל- CAUSE CELEBRE. עתה מדובר על העלתו בתיאטרון פרטי (מול התיאטרון המסובסד בו תוכנן לראשונה) ובעל מספר הגדול פי-6 של מקומות ישיבה.

ד. עיקר הדיווחים בנושא מז"ח בשבועיים האחרונים התרכזו במלחמת אירן-עירק ובשלחות ווייט לשחרור בני הערובה כבירות. המתקפות כרבלא-4, 5, 6 ריכזו התענינות התקשורת

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8050

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

והכתבים הבריטים יצאו בהמוניהם לחזית העירקית (בהזמנת ממעירק) ולאחרונה גם לחזית האירנית (בהזמנת ממאירן). הדיווחים מעניינים ואני משתדל להדגיש הנקודות העיקריות בדו"ח התקשורת היומי, וכן לפגוש את העיתונאים השבים מהזירה ללונדון ולשמוע מפייהם על המלחמה. חלק מהעיתונאים אינם משגרים אנשיהם מלונדון אלא את הכתבים מישראל ואני ממליץ שתפגשו אותם לשמיעת סיפוריהם. כמובן שהעדרם של אנשים כפיסק, בלאק, לוסטיג וקופלין מהארץ ומהמז"ת מצמצם הדיווח על ישראל והנעשה כאזורנו וזו סיבה נוספת לירידתנו מהכותרות.

באשר ללבנון, חלה עייפות מהנעשה שם וגוברת התכרה שזו ארץ אוכלת יושביה ומדינה מטורפת. המסקנות הן שעל כל המערכים (וכמובן בריטים) לצאת משם בהקדם וכי אין שום טעם בהמשך שליחותו של ווייט גם אם יימצא בריא ושלם. עתונאים עייפו מלעקוב אחר ההתפתחויות מה גם שנוכחותם בכיירות מצטמצמת כל הזמן. אבל כאשר מדובר בישראל, העתונות ממשיכה לדבוק בקו השחוק מרוב שימוש של הצורך בנסיגה מוחלטת, פינוי רצועת הבטחון ומתן האחריות לביטחון לאו"ם תוך טענה שהמשך קיום רצועת הבטחון הוא הגורם לאלימות בדו"ל ומשליך גם על הנעשה בכיירות.

ה. מפגישותי בחודש האחרון נציין:

1. PETER DAVID, עורך לענייני מז"ת, האקונומיסט. יצא לישראל בסוף החודש כאשר ארבעה ימי ביקור הוסדרו ע"י מע"ת-לע"מ.
2. JOHN WILLIAMS, עורך החדשות, בי.בי.סי-רדיו. יצא בפברואר יחד עם העורך הראשי הודג'סון לביקור קצר בארץ. נהיה מעוניינים בכוא העת בסיוע בהסדרת פגישות.
3. הנרי סטנהופ, כותב מאמרי מערכת בנושאי חוץ, הטיימס. פגישה תקופתית שאני נוהג לקיים עמו ואני סבור שלא צריכות להיות לנו טענות למאמרי המערכת בנושאינו בעתון זה.
4. עם השגריר, נפגשנו לשתי פגישות בעלות ענין: א. פגישה היכרות עם JOHN TUSA, לשעבר אחד מעורכי "ניוזנייט", חדשות הטלוויזיה ברשת בי.בי.סי 2 וכיום המנכ"ל של ה- EXTERNAL SERVICES (כולל ה- WORLD SERVICE). האיש מבריק ודינאמי והתרשמו גם שיחסי לעניינינו חיובי. ב. פגישה עם עורך ה"אינדפנדנט" ANDREAS WHITTAM SMITH, עורך החוץ STEPHEN GLOVER ועורך המז"ת JOHN BULLOCH. העורך הודה לנו על בואנו וציין שהוא מעריך זאת מאד כי אנו בין הראשונים הבאים לפקוד את העיתון החדש. השיחה התמקדה באירו-עירק, מזרח-מערב ותהליך השלום. GLOVER מיעט להשתתף בשיחה, בולוק מוכר לנו וסמית התגלה כבעל ידע, אינטליגנטי, מתעניין ומאזין טוב.
5. DAVID SPANNIER, הכתב הדיפלומטי של LBC, תחנה הרדיו הקשורה לרשת חדשות הרדיו העצמאית IRN. ספאנייר יהודי הטוען לידידות.

ו. לסיום אציין שאת מירב הזמן בחודש האחרון הקדשתי לארגון חכנית ביקור שה"ח כאן, כאשר התקשורת מהווה מרכיב מרכזי וחשוב בתכניתו.

ז. בשבועות האחרונים לא דיווחתי במסגרת זו עקב חופשות סוף השנה וחג המולד וההכנות לביקור שה"ח. אשוב עתה למסגרת דיווח מסודרת.

בברכה,

א. מנור

העקב: לשכת העתונות הממשלתית.
סא"ל רענן גיסין, דו"צ.

HOME AND FOREIGN NEWS

Decision of 'prime ministers' forum'

Israel to keep status quo with SA

Israel has decided, for the time being, to maintain the status quo in its relations with South Africa.

This was the thrust and upshot of the consultation of the "prime ministers' forum" (Prime Minister Shamir, Foreign Minister Peres and Defence Minister Yitzhak Rabin) a fortnight ago, prompted by the imposition of limited economic sanctions on South Africa by the EEC member states and the U.S. It was also prompted by last September's U.S. congressional resolution requiring President Reagan to report to Congress by April on the arms sales relationships between South Africa and states receiving U.S. military aid.

The resolution implied that Congress would move to cut U.S. aid to states selling arms or military technology to South Africa.

According to foreign press reports, Israel during the past 15 years has sold South Africa military equipment (light weapons, communications and electronic equipment) and the license to produce several major weapons systems, including Sa'ar-class missile boats, the Gabriel sea-to-sea missile and major components of the Kfir fighter-bomber.

But it is unclear to what extent the congressional resolution covers the sale to South Africa of technological know-how and "semi-military" equipment (communications sets) as distinct from weaponry. Nor is it clear how the Reagan report or Congress will regard this, nor how detailed in this respect will be Reagan's report of the end of March.

Israel reportedly earns a great deal of money from these arms and technology exports, and the livelihood of thousands of Israeli workers to some degree depends on this on-going relationship with Pretoria. There is a certain weight of custom and tradition to the relationship and, besides, Israeli leaders have traditionally been loath to apply sanctions, due to Israel's experience with the Arab boycott.

Lastly, though to a lesser extent, Israel's leaders must take account of

the possible effects of such sanctions on South Africa's 120,000-strong Jewish community. Sanctions would probably be unpopular among many if not most South African Jews, and might alienate the potential immigrants among them. And they might generate anti-Semitism among white South African non-Jews.

ANALYSIS BENNY MORRIS

These were the main arguments presented at the meeting of the "prime ministers' forum" for leaving the relationship intact and for waiting to see what the Reagan report will say and what Congress might be inclined to do. If the report names Israel as a country selling arms to South Africa and if it provides details, then Israeli decision-makers could consider the matter afresh. This line of reasoning was advanced primarily by Rabin.

It was probably a reassurance to this effect that Rabin conveyed to South Africa's leaders in his recent secret trip to Pretoria, reported in the latest issue of *Newsweek*. Rabin may also have told Pretoria that because of the international context, Israel would henceforth maintain a very "low profile" in its dealings with South Africa, and Pretoria would be well advised to follow suit in its relations with Israel.

The "prime ministers' forum" will probably hold a further discussion on the sanctions questions in late February, after Shamir's return from his visit to Washington. Shamir will presumably then arrive with updated information about the attitude of Congress and the administration to Israel's relations with South Africa and about what can be expected in the Reagan report. Until then, nothing will be decided in Jerusalem.

This position has been contested by the Foreign Minister's director-

general for political affairs, Yossi Beilin, who believes Israel should reduce its exposure on South Africa. A leading figure in the left wing of the Labour Party, Beilin had hopes that with Peres's backing he might persuade the decision makers to agree to minor economic and cultural sanctions on the West European model. (When Peres was prime minister he said that Israel would not "lag behind" the West in imposing sanctions on Pretoria.)

However, at the "forum" meeting, Peres accepted the view that in the non-military as well as military spheres, Israel should, for the present, not change its policies.

Off his own bat Beilin over the past few weeks has "cautioned" Israeli local authorities and sports organizations to reduce or halt relations with Pretoria and to desist from visits to South Africa.

He has chaired a ministry team that produced a position paper recommending that Israel follow the West's lead in imposing limited sanctions.

After returning from a visit to the U.S. recently, he spread the message that "leading congressmen and senators" are concerned about Israel's non-application of sanctions against South Africa - a "message" that the three senior ministers have not found completely convincing. He also attempted to organize a "colloquium" of ministry and extra-ministry experts to discuss "the future of South Africa."

No doubt he expected the statements made at the gathering to filter out to the media, whose reporting would also constitute pressure on the political decision-makers to decide.

Other ministry officials and the former director-general, David Kimche, periodically speak of the damage done to Israel's relations with black Africa by the continued Israeli-South African connection. But the triumvirate have noted that many black African states continue to maintain *de facto* economic relations with Pretoria; that Israel's rela-

tions with South Africa did not deter several black African states recently from re-establishing relations with Israel; and that it was not the Jerusalem-Pretoria connection that was responsible for the continued absence of ties between Israel and the other black African states.

Mr. Rabin and, more guardedly, Shamir, have now, somewhat belatedly, taken note of Beilin's campaign to push them into making a decision they oppose. They are supported in this matter by Minister without Portfolio Ezer Weizman, a former defence minister and member of the inner cabinet, who instructed Beilin to cancel the "colloquium" he had planned.

The poor personal relations between Beilin and Weizman, who otherwise share a strong dovish political outlook on Israeli-Arab relations, mean that Beilin enjoys the support of no senior cabinet minister in his efforts to have Israel impose sanctions on South Africa. Similarly, the strained relations between Beilin and the Foreign Ministry's other director-general, Avraham Tzohar, Weizman's Yehud Party protégé, has meant that Tzohar has offered Beilin little succour regarding South Africa.

Rabin is now expected to attempt to persuade Peres to rein in Beilin. Peres, who instinctively gives security considerations primacy when the chips are down - will probably try to do so, Peres will not want to do this too openly, however, as he has his liberal image inside and outside the party to consider.

Beilin, a clever tactician, must take care not to damage his relations with Peres, his political patron. He may back off, at least for a while. Or he may decide to continue his South African pinpricks in the hope that eventually he can force the hand of the decision makers.

More important, if the U.S. were to decide to press Israel hard on the issue, the government would find it difficult to defend and pursue its "no-sanctions" policy.

18,000 Israelis to get amnesty

By TOM TUGEND

Jerusalem Post Correspondent
LOS ANGELES. - An estimated 18,000 Israelis living illegally in the U.S. will be eligible for amnesty under a new federal immigration law that goes into effect May 5.

In general terms, aliens who entered the country without valid documentation before January 1, 1982, will be "forgiven" and allowed to apply for legal residence.

The number of Israeli immigrants

(72)

אשר מנהג - אלהים

בהלל בלחצון כאדם

פוט - קול שיעור

הללן חלום עם התלמוד

אשר מנהג - אלהים

הכונה, עזה והקוביה

מורה באינסוף

ואולי וטעם (אם שמו

לכבוד המלך כבוד)

הם כבוד

251

כבוד

M3.3 G.7

NEW

23 January 1987

IRE£1.34

US\$1.50 By Air

90p

STATESMAN

Kellner on the politics of city scandals •

Arming for survival • Ars longa, Buchan brevis •

Labour must be fashionable • Irving Penn • Tarkovsky

THE CITY HAS
SERIOUSLY
DAMAGED ITS
HEALTH

SPY IN THE SKY

Britain is soon to launch a £500m spy satellite.
Parliament has not been told. It should have been.

Illustration: John Minnion

1215-Magna Carta.

1688-Bill of Rights.

1987-Human Rights Bill.

The Human Rights Bill, Second Reading, Friday, 6th February. Will history be made? It could be up to you.

Support for the Human Rights Bill comes from all sides and all parties.

The House of Lords has already passed a similar Bill proposed by Lord Scarman and Lord Broxbourne.

One hundred and ten MPs have signed an early day motion asking for the Bill to be debated. They include Conservative MPs: The Rt Hon Sir Peter Blaker, The Rt Hon Terence Higgins, Sir Anthony Kershaw and The Rt Hon Geoffrey Rippon; Labour MPs: The Rt Hon Dr John Gilbert, Harriet Harman, Austin Mitchell and Greville Janner; Alliance MPs: Alan Beith, Alex Carlile, Robert MacLennan and The Rt Hon Dr David Owen.

The Economist, Financial Times, The Guardian, the New Society and New Statesman are all strongly in favour of the Bill.

Over thirty leading organisations support the Bill.* They include the Consumers' Association, Justice, MIND and the National Council for Voluntary Organisations. In all, they represent many millions of people.

And this week a new Gallup public opinion poll showed that 71 per cent thought the Human Rights Bill would increase their confidence in the British democratic system.

So surely, in two weeks' time, the House of Commons will vote for the Bill?

Your voice will help see that it does.

Beyond party politics.

Sir Edward Gardner's Bill is a simple one, with a simple objective. In his own words: "By incorporating the European Convention on Human Rights into UK law, this Bill will ensure that the rights of British people are protected by British judges in British courts."

It is also a Private Member's Bill: and so comes with none of the weight of party sponsorship. For this immensely important

measure to receive the fair hearing it deserves, there must be good attendance and there must be a genuinely free vote.

Please make sure that your MP knows how strongly you feel about the Human Rights Bill - either directly or through the coupon below.

History could be made on 6th February: and you could be part of its making.

*Human Rights Bill: Organisations in Support.

Baptist Union, British Association of Settlements and Social Action Centres (BASSAC), British Council of Churches, British Institute of Human Rights, British Youth Council, Conference of Roman Catholic Bishops of England and Wales, Christians for Europe, Civil and Public Services Association, Consumer's Association, Disablement Income Group, English Centre of International Pen, European Group for Ecological Action (Ecoropa), European Movement, Howard League, Index on Censorship, Institute of Journalists, Institute for Social Research, Joint Council for the Welfare of Immigrants, Justice, Liberal Lawyers Association, London Voluntary Service Council, MIND, National Council for Civil Liberties Executive Committee, National Council for Voluntary Organisations, Prison Reform Trust, Rabbinic Conference of the Union of Liberal and Progressive Synagogues, Richmond Fellowship, Scottish Council for Civil Liberties, Social Democratic Lawyers Association, Society of Friends, Society of Teachers Opposed to Physical Punishment, Spastics Society.

DECLARATION OF SUPPORT

To: Rights Campaign, 60 Chandos Place, London WC2N 4HG.

"I declare my support for the incorporation of the European Convention on Human Rights into the law of the United Kingdom."

Name _____

Address _____

Postcode _____

Constituency _____

Please pass this on to my MP.

☐ I enclose a contribution of £ _____ towards the cost of this and other advertisements.

Rights
CAMPAIGN

CONTENTS

FEATURES

- Roy Green: Australian Diary 4
 News: 5
 Peter Kellner: Why Paul Channon should go 7
 Duncan Campbell: Read the story you're not allowed to see on TV 8
 Christopher Hird: Big Bang at Guinness 12
 Robin Cook: The City of Thatcherism 14
 Peter Hennessy: Treasury no one wants 15
 Andrew Lumsden: Prince Wimp joins Royal soap 16
 Christmas captions: Our video winners — and much much more 17
 Julian Birkett: Killing cults of the Survivalists 18
 Misha Glenny: Romania's demi-god 19
 Denis MacShane: Willy Brandt gives up — and goes on 20
 Frances Morrell: In defence of style 21

ARTS

- Judith Williamson: Cinema 23
 Andrew Clements: Music 23
 Victoria Radin: Theatre 24
 Naseem Khan: Work in progress on Labour and the arts 26
 Liz Heron: Photography 26
 Hugo Williams: Television 27

BOOKS

- Simon Frith: John Berger 28
 Nick Kimberley: Crime 29
 Loretta Louche: Feminism and class politics 29
 Andrew Gamble: The Right, old and new 30
 Amanda Hopkinson: Language and gender 30

BACKCHAT

- Andrew Lumsden: Toothsome tales 36
 Suzy Benghiat: Middle-Eastern cookery 37
 Crossword 37
 Weekend competition 38
 Ralph Edney 39
 Chess: George Botterill 39
 This England 39

PLUS

- Roger Woddis 4
 Christian Clark 20
 Letters: 32

NEXT WEEK

The Wallies: a candid examination of our royal princes and the succession crisis which may face Charles
 Plus: The Alliance relaunched

The habit of secrecy

WE TELL, starting on p8, the full story of the Zircon project: a plan, now advanced, to put a British spy satellite into space at a cost of £500m. The fact that this is happening is not the issue for concern: the fact that it has happened without the knowledge of the parliamentary committee which was given a categorical promise that it would be told of such projects is.

The story was to have been broadcast by BBC2 in a series, written and presented by Duncan Campbell of the *New Statesman* (above), called *Secret Society*. Last week, the BBC's director-general, Alasdair Milne, ordered the programme to be dropped from the six-part series on grounds of 'national security'.

The decision, reported in the press earlier this week, drew the response from the Ministry of Defence that the project 'was in an exploratory phase and no decision had been taken to continue with it'. Mr Edward du Cann, a member of the Public Accounts Committee which should have been informed of the planned satellite, has piped up from the Conservative back benches to the effect that the £500m has not been spent yet.

The BBC's response has been very bad — as bad a decision, for journalism, as any of the controversial excisions the corporation has made in recent months. The story, as you will read, is of a project which has been disguised by a cover story relatively easy to penetrate and which, once in the air, would be instantly recognisable to Soviet intelligence as a spy satellite: it is hardly a matter of great national security for such a project to be broadcast abroad, the more so since spy satellites are an accepted feature of the cold war.

But the *real* importance of the disclosure is that it has breached the agreement made between government and Parliament in 1982 that the committee be informed of all items of defence expenditure which would cost above £200m. That is not a matter of national security: it is a matter of national scandal. The director-general's decision has not protected a vital secret but instead appears to be an attempt to shield governmental interests.

There can be no automatic assumption that Alasdair Milne acted in bad faith, or that Norman Tebbit's campaign to intimidate the BBC has demonstrably succeeded. But it is difficult to understand the use of national security grounds over a story which is essentially about a cover-up. As we have remarked before, the BBC's position and reputation as the major broadcaster of current affairs means that its actions have a much wider resonance than its own activities: it can encourage higher journalistic standards, or it can encourage pap. By cutting an important programme on a thin

excuse, the director-general has discouraged enquiry in his reporters, and elsewhere.

The implications of the story itself are still more important. It allows a glimpse into a world where the Zircon decision has been progressed without — as of October 1986 — any notification being given to the PAC that it was a 'major project'; where decisions are taken on the spending of huge sums while

neither Parliament nor public is told — indeed, in this case, is deliberately misled by a cover story fed to the press — contemptuous treatment of the defence lobby which its members must surely take up with their 'sources'; where prestige and status of the British vis-a-vis the Americans seems to play as important a role in decisions to deploy technology as the uses to which the technology will be put; where all straightforward enquiries are rebuffed and all information must be gleaned through the back door.

IT IS ALSO a world on which the pressures for change are mounting. As our story shows, Sir Frank Cooper, former permanent secretary at the Defence Ministry, is now a leading campaigner for more freedom of information. Dr David Owen, the SDP leader, presented the 'Freedom of Information' awards earlier this week with a speech linking obsessive government secrecy with economic decline and inefficiency. When a former defence permanent secretary and a luminary of the centre-right agree on such an issue, you can hear the creak of the heavily corseted consensus moving. One of the many reasons why the defeat of the government is necessary is that it will do nothing whatsoever about the habit of secrecy, while the opposition parties are pledged to change.

It will take time: Britain is a 'secret society' not just because its ruling classes are or have been secretive, but because of centuries of deference, of the assumption that we had no right to know, of an incurious press and apparently unconcerned public. It is still seen as radical or even subversive to ask consistently hard questions, whether as an MP, a journalist or as a member of the public.

It is still believed that 'investigative' reporting — which is, or should be, only good reporting — is by definition left-wing, and thus to be distrusted on political grounds.

We have yet fully to learn the lessons, from a succession of military and civil disasters, that light shed on a project at an early enough stage is a patriotic act: the light shed on the Ministry of Defence in our cover story this week comes into that category.

AUSTRALIA DIARY

Adelaide

Before Australia snatched an overdue victory in the Fifth Test, the question was: why does Australian captain Alan Border have a beard? The answer: because he can't be left alone with a razor.

Australia's cricketing fortunes are no longer the subject of serious analysis, but of gallows humour. Whereas previous Captain Kim Hughes was made a scapegoat of successive defeats, Border is seen as a victim of forces beyond his control.

Losing is only part of the problem. It is difficult to sustain interest in a game whose outcome takes almost a week to settle. The attention span of the average Australian has perceptibly shortened. Only one-day matches attract the crowds.

A similar principle governs the attitude here to the M15 spy trial. Once the initial fascination wore off, it was no longer a story. The image of the trial in Britain as some kind of post-colonial spasm, or even left-wing plot, is greeted with wry amusement.

Take the cast of characters. It consisted of a judge who is himself a former intelligence officer, a defence lawyer who once sought selection as a Conservative candidate in one of Sydney's safest Conservative seats, and a renegade ex-M15 officer who thinks Mrs Thatcher has gone soft on communism. Only in the British establishment could a lack of deference to authority be confused with being left-wing.

Australians taking their summer holidays on the beach will have an opportunity to reflect on a year which has seen the worst economic crisis in living memory. The prices of grain and mineral exports collapsed, and so did the Australian dollar. Yet Bob Hawke's Labor government has come through it almost unscathed. The government's poll rating, which had plummeted, is now almost level with the opposition.

The key to survival has been the grudging acceptance by the unions of a further round of wage restraint. This time there are some novel elements. Instead of being based on partial cost of living adjustments, the new policy introduces a 'two-tier' wage system.

Under the first tier, there will be a flat-rate increase to benefit the low paid. And under the second, further increases may be negotiated within an overall percentage limit. It is likely that these negotiations will be linked to efficiency and changes in work practices.

This approach is essentially a concession to the employers who want to replace traditional notions of 'comparative wage justice' with greater labour market flexibility. Yet there are potential benefits for the unions, too, in developing workplace organisation and a role in industry planning.

The pattern will be familiar to those who remember the pronouncements of Britain's National Board for Prices and Incomes in the late 1960s. These allowed improvements in the

position of the low paid and wage increases based on productivity bargaining.

To make the parallel complete, Australia's employment minister, Ralph Willis, has just released a discussion document on 'industrial democracy'. Comments are welcome.

The wider world also beckons. Australian Labor strategists are currently mesmerised by overseas 'models' of social democratic success, by which they mean Sweden. A delegation from the Australian Council of Trade Unions (ACTU) and Trade Development Council (TDC) has just concluded a well-publicised study mission to Europe which left them in no doubt that this was the model to emulate.

As for poor old Britain, 'the mission could find few examples or experiences... from which positive lessons could be learnt which would benefit the Australian people'. Yet ironically the report admires a Swedish model which no longer exists in reality. Centralised wage negotiations there have given way to UK-style local bargaining, at least in manufacturing. And public sector workers have had to go on strike to make sure that they don't get left behind in the rush.

Meanwhile, the British Labour policy of a National Economic Summit takes its cue from an Australian model which is also in the process of

ROGER WODDIS

Orders from above

'Given my love of God and my belief in Jesus Christ, I have to accept that I may well be used by God in this way.' — James Anderton, Chief Constable of Greater Manchester

God moves in a mysterious way
And tells me to conform;
The things he urges me to say
Go far beyond the norm.

I am His chosen instrument
Obedient to His will;
Death is a fitting punishment
For those now fallen ill.

The human cesspit ye enjoy,
In which ye sinners swirl,
Will swallow every evil boy
And every Godless girl.

His holy voice, that speaks to me,
I cannot doubt or quell;
His mercy shows me how to be
Compassionate as hell.

He walks beside me on my patch,
And now upon my knees
I hope to God I never catch
A terminal disease.

being superseded. Of course, no one would argue for a return to parochialism in policy development, but there is a fear that all this model-gazing could become just another form of wishful thinking, a substitute for independent analysis and experimentation.

The reply might be that study missions broaden the mind. At a special union conference to discuss the TDC/ACTU report, the verdict was a typically Australian one. The report was dubbed the 'Missionary Position'.

The smile on Bob Hawke's face, if it may be found among his craggy features, is not just due to the battered, but still intact, accord with the unions. It has also been put there by disarray in the opposition camp. The main business groups would like to see the opposition reclaim the centre ground of politics, but an increasing and vocal 'New Right' is pressing for something more radical.

The 'New Right' has its base of support in the union-busting tactics of the mining companies and farmers' organisations. It has a national platform in the Murdoch press and a recently-acquired political mouthpiece in the idiosyncratic Queensland premier, Joh Bjelke-Petersen, who has put himself forward as an alternative to the official leadership.

As a result, the different factions of the opposition managed to present the public with three separate tax plans in the space of a week. The issue has been seized upon gleefully by Labor in campaigns for crucial by-elections in two New South Wales state seats, one of them covering part of Treasurer Paul Keating's federal constituency.

The Liberal Party — the conservative opposition — on the other hand, is making much of hostility to Keating among Labor's traditional supporters. 'Give Keating a Beating' is their slogan in a constituency where manners are thought not to count.

The Labor Party and unions are taking the threat posed by the 'New Right' seriously, however absurd and isolated it may appear. They waste no opportunity to condemn its policy stances while partially adapting to them. The general idea seems to be that riding the tiger is better than getting mauled by it.

Hawke has another reason to smile. While the Australian cricketers were clawing back a little credibility from the MCC, he made his way to Kooyong where the new generation of Australian tennis players were retaking the Davis Cup from Sweden. A shrewd move which gained 'success-related' publicity for the Labor leader.

And if an Australian yacht holds the America's Cup in Perth, Hawke will be there too. It is on this record of success — it doesn't matter whose — that Hawke will wish to be judged by the electorate in 1988, Australia's bicentennial year.

Roy Green

The lone song of Norman Findlay Buchan

NORMAN BUCHAN is not Jack Lang, nor was meant to be. Compared with France's charismatic ex-culture Minister, the Paisley MP is only an attendant lord who got his cards from Neil Kinnock, while Campaign Group member and MP for Stoke-on-Trent Mark Fisher takes over as shadow arts minister.

The demise of the lovable yet obdurate Buchan had been expected. For months he had held out against concerned party members, who took a critical view of the scope and detail of the draft arts proposals. These centre on the creation of a new Ministry of Arts and Media with a wide remit to oversee the development of broadcasting policy (no cabinet seat guaranteed); the reform of the Arts Council; the establishment of statutory Regional Arts Development Boards; a national 'audit' or survey of capital needs for building and repair; a commitment to support artists and performers; attention to training and the education of the young in the arts.

Norman Buchan can claim credit for many of the draft proposals. Yet though he accepted various amendments proposed by Neil Kinnock, Buchan chose to take a stand on an ambitious plan to give a supra-arts minister control over all aspects of broadcasting, including the allocation of all broadcast frequencies.

This goal was perhaps unrealistic. As amended last week, the document proposes that regulatory responsibilities currently shared between the Home Office and the Department of Trade and Industry will remain much as they are. The picture emerging after last week's meeting of the Home Policy Committee is one of commitment to the 1982 Labour Programme, which held that a Labour government would have to ensure only that the Ministry of the Arts has an effective voice in the development of television and radio. Predictably, perhaps, Labour sought to tread warily in an area made sensitive by Norman Tebbit, and has been careful to separate 'regulating' from the taint of 'interfering'.

But the sacking of Norman Buchan transcended the airwaves. It underscored a conflict between outmoded attitudes and an awareness of new possibilities. In the ascendant is a belief that for electoral purposes the 'cultural industries' are now part of the package for revitalising the nation; in the contexts of a shorter working week and continuing long-term unemployment the terms 'arts' and 'leisure' are increasingly interchangeable. Recognising consequences for concepts of 'amateur' and 'professional' in the arts implied by this shift in meaning (we are all artists now) Labour might prefer to talk of 'investment' in the arts, which includes those things undertaken for fun, rather than of 'subsidy' with its taint of waste upon the undeserving.

It was perhaps because he sensed that he was not up to the task of representing a new climate of feeling that Buchan chose to go out playing an old routine — the one in which the spent prizefighter goes down in a blaze of passionate sparring. But instead of winning plaudits he was biffed about the head and soundly coshed. For while the original 'Arts Charter' document contains much that is decent, generous and democratic, and is perhaps better than anything any other party looks likely to produce, the reality is that the text is

soporific where it should be lively, is worthy but deadly dull. Ideologically its roots lie in some mythical past when enlightenment went hand in hand with handicraft: 'The potter's wheel should not remain silent after four o'clock'. That Norman Buchan could not, apparently, see that such a sentence (happily amended) stood for a complex of redundant attitudes, says much for the wisdom of his replacement.

Of Mark Fisher it can be said that he looks a more likely candidate to fill the shoes of a new Minister of Arts and Media. He performed well during the last arts debate, an otherwise lacklustre occasion made memorable by two interruptions — the first from a government minister announcing post-Chernobyl arrangements for dead sheep, and the second from Tony Banks MP, who declared a propos of nothing in particular that Shakespeare would have written for television. Fisher and Banks get on well; important if the new shadow minister is to accommodate the populist post-GLC arts lobby within the Parliamentary Labour Party with the largely sendentary majority.

For, to the mass of voters, the merging of 'arts' and 'leisure' is a reality, encompassing myriad developments in electronic dissemination. At stake here are questions of access, of training and experimentation, of a 'hands-on' approach to participation in the creation of art and entertainment, rather than the supine 'building of audiences' which has preoccupied the Arts Council and its siblings, the regional arts associations, for many years.

It is likely that Neil Kinnock foresaw in Norman Buchan's presentation, at least, the prospect of a fuddy-duddy, middle-aged approach to cultural affairs. For Labour has nothing to lose, and everything to gain, from a broad offensive on cultural matters during the coming months. The new factor to have emerged since the last election is a profound, although inarticulate, sense of the creative torpor induced by Thatcherism — the climate of frustration, common at many levels, and deeper than the exigencies of unemployment, of utterly wasted time, of wasting spirit. And if for the newer Conservatives the nexus of imagination is the take-over, the insider-manoeuvre, the clinched deal, then isn't it time that Labour began to express an interest in how to release human creativity, and, prosaically, what most of us might be doing in what Anthony Everitt, Deputy Secretary-General of the Arts Council, referred to recently as 'The Brave New World of post-industrial leisure'?

See also *Work in Progress* p.26.

Bomb tests bang back

THE SOVIET UNION's moratorium on testing nuclear bombs, in which so many invested so much hope, is over. Shortly after the Americans rock the Nevada desert with their first nuclear test of 1987, on 5 February, the Soviet Union is expected to shake the dust off its own nuclear test site in Kazakhstan.

Will this be the end of a propaganda exercise designed only to embarrass an opponent in the process of modernising its nuclear weaponry, as

Caspar Weinberger and his colleagues argue? Or has Gorbachev genuine reasons for wanting to stop nuclear testing and believing it can be stopped, as the supporters of a comprehensive test ban treaty argue? If they are right, the USA, with Britain in its train, will have wasted the best opportunity yet for ending the nuclear arms race.

Gorbachev's moratorium began on 6 August 1985 — Hiroshima day — and was extended through four deadlines beyond, to the surprise of pundits, the anniversary. Along the way, the Kremlin increased its pressure on the Reagan Administration for reciprocation. In December 1985 it conceded the principle of on-site inspections and five months later American university scientists were invited to install staffed seismic monitoring stations around the main

Soviet test site; their arrival in July in deepest Kazakhstan was an occasion without parallel in the suspicion-laden history of arms-control. In September an American TV crew filmed the abandoned test facilities in Kazakhstan.

It began to pay off. In Britain, an opinion poll showed that 84 per cent of voters wanted to see the moratorium reciprocated. In America, a House of Representatives resolution in February 1986 called for Reagan to join Gorbachev in resumed talks for a comprehensive test ban treaty. In early August an increasingly impatient House passed an amendment cutting off funding for all but tiny American tests for one year, provided the Soviet moratorium continued.

But after 12 months the Soviet Chief of Staff was warning journalists in Moscow that the Americans were gaining military 'advantage' through their continued testing and Soviet Ambassador Zamyatin told representatives of British peace groups that patience in the Kremlin was wearing thin despite some encouraging signs from the House of Representatives. Twenty four American tests during the moratorium had evidently persuaded the Soviet military that they could afford to abstain from competition no longer.

On average, America has built four nuclear bombs every day for 41 years, and let off one every 18 days in tests. The total cost of the bombs and their delivery systems has been (at 1986 prices) over \$2,000 billion (two 'trillion' dollars). Here we can find, argue many supporters of the test ban, the reason why testing continues. Building and testing new warheads and their use is lucrative for some and ensures the existence of the powerful nuclear weapons laboratories of Lawrence Livermore and Los Alamos. The built-in inertia, and the inevitable technological progression towards 'first-strike' capability, and nuclear 'superiority', makes nuclear war ever more likely.

The US Department of Defense argues that as long as the West relies on nuclear deterrence, tests are needed to make sure that warheads are 'reliable' (will go off) and 'safe' (only when you want them to). New warheads need an average of about seven development tests. But an incautious official from one of the nuclear weapon labs revealed last April that 'more than a hundred' tests would be needed to develop the five weapon concepts which are central to the President's Star Wars dream. These are nuclear-driven directed-energy weapons, including the x-ray laser, which makes use of intense beams of x-rays pumped by nuclear explosions in space and capable — so the theory goes — of destroying missiles thousands of kilometres away. Exasperated Representatives allude to the prospect of 'spending billions to see if Mr Reagan's fantasies can come true'.

What will the USSR be testing when they rejoin the competition? The existing Soviet stockpile could be held viable without nuclear tests for 10 years Ambassador Zamyatin said last month. This

is because it is inspection and testing of the electrical and chemical — not nuclear — components which ensures viability. So Soviet nuclear strategists will almost certainly be testing a crop of new designs for accurate warheads, and warheads with higher yield-to-weight ratio where they lag behind the Americans.

In fact, this lag is one reason why Gorbachev is thought to want to end the nuclear arms competition which is already draining too much from the USSR economy. But it seems likely that he has used up too much political capital in the Kremlin with his moratorium. It did not lead to a comprehensive test ban treaty, the logical first step to multilateral nuclear disarmament. That must come someday if the nuclear arms race is not to be run all the way to the finishing post.

Jeremy Leggett

Home from home

THE RECENT thawing of relations between Israel and Jordan has led to a clampdown on Palestinian journalists who support the PLO. According to Akram Haniyeh, editor of the East Jerusalem daily *Al-Sharab* who was deported in December, the Israeli authorities are hoping to establish a new Palestinian leadership, friendly to Jordan. They are therefore concerned to silence all those advocating a peaceful settlement involving the PLO. Haniyeh is in London this week to organise a journalists' conference in East Jerusalem to highlight the new wave of censorship in Israel.

The PLO hardly gets a fairer press here. The tabloids have had a field day over the last fortnight about the new 'PLO fortress' in Kensington. *Sun* editorials inveighed against the 'bunch of murdering gangsters dedicated to destroying Israel' and reminded their readers of Yvonne Fletcher and Nezar Hindawi. A lesson in geography might help... Palestine is not in Libya and Hindawi was a Jordanian who was patently not working for the PLO. The PLO has never been involved in 'acts of terrorism' in London and had an office in Mayfair, without incident, since 1971.

Colleen Johnson

FitzGerald's time is up

THE FALL OF Garret FitzGerald's coalition government on Tuesday was no surprise. In preparing what was to have been a pre-election budget to put before the Dail (parliament) early next month the ministers of the centre-right Fine Gael party insisted that social welfare must bear its share of expenditure cuts. The minority group of four Labour ministers resigned over the cuts as expected.

If the opinion polls are to be believed then a Fianna Fail victory in the election is to be expected. The wild card in the pack is the Progressive Democrats party, formed in 1985 by dissident Fianna Fail members, whose vote may deny Charles Haughey an overall majority. But even if this should happen, Haughey will be better able to lead a minority government, as he did in 1982, than FitzGerald will be able to lead a coalition of Fine Gael, the Labour, Progressive Democrats and Workers parties and various independents.

Yet the government parties share the same approach to Ireland's escalating economic problems: reduce taxation and public spending.

Unemployment has topped a quarter of a million this year, leaving one in five without a job. Legal emigration has resumed on a massive scale as young Irish people pour into London to seek work; illegal emigration to the USA is also popular. The national debt continues to rise, requiring massive interest payments.

In a political system where the major party divisions derive from the 1920s conflict over an oath of allegiance to the British crown, the bright spot for FitzGerald is the Anglo-Irish Agreement. Fine Gael will present itself as the guardian of the pact which they say Fianna Fail is likely to jeopardise. There is no doubt that the Hillsborough agreement is popular in the south, which relishes the sight of Northern Unionists having to live with a constitutional arrangement that they bitterly resent. The fact that it is a British government handing out the rough treatment makes the whole thing doubly popular. So Haughey's cool reaction to Hillsborough has pleased many Ulster Unionists, who would like to see him win, and dismayed many nationalists as well as the North's SDLP. Such friends and enemies won't do Fianna Fail much good and Haughey seems to have taken the point and become less dismissive of the pact.

The government would be far more vulnerable on the economy; the southern electorate has shown itself over the years to be much more concerned with its own material needs than with ideals of Irish unification, a point which even Sinn Féin has recognised. Despite the lack of serious policy differences on the economy, Fine Gael will at least be punished for its failure to do anything about social and economic progress.

But FitzGerald is also vulnerable on Church/State relations. In September 1981 he gave his celebrated 'crusade' interview on the radio: 'Our laws, constitution and our practices are not acceptable to the Protestants of Northern Ireland... If I was a northern Protestant today I can't see how I could aspire to getting involved in a State which is itself sectarian'. Apart from taking on the power of the Catholic church the crusade was also to involve changing the Republic's territorial claims over Northern Ireland to be more of an aspiration than a demand.

Five years later, FitzGerald has received two humiliating referendum defeats, on abortion and divorce. FitzGerald may have wished for a crusade against Catholic social power but the lesson of recent years is that the majority of the people remain attached to the teachings of the Catholic Church. Apart from a family planning act — a brief raid into enemy territory — Catholic social power has reasserted itself. For instance, the Church has been evolving ethics committees in hospitals to prevent medical practices it disapproves of, notably female sterilisation.

Meanwhile under the Eighth Amendment, abortion referral services have been closed this month; it is judged illegal even to provide information on abortion services in Britain. Some lawyers anticipate a return to the 1960s when the *New Statesman* on sale in Dublin newsagents had a distinctly ragged appearance — the work of customs officials' scissors excising the advertisements for British abortion agencies.

Patrick O'Gorman

The author is a radio producer and broadcaster with Radio Telefís Éireann in Dublin.

If the caption fits

No 2

The winning captions in our Christmas picture contest are on p17, to inspire you to supply witty words to go with the above photo of the arch B's special envoy, by Tuesday 3 February please. £10 book token for the witfullest. Best bubble for last week's Prince Edward will be published here next week: the lad's future probably depends on it.

PETER KELLNER

Why a blameless minister should be sacked from the cabinet

PAUL CHANNON is one of the most decent and honourable members of Mrs Thatcher's cabinet. The personal and political troubles that he has encountered during the past year could not have afflicted a nicer man. If only his future as Secretary of State for Trade and Industry depended solely on his needing to prove that he is personally beyond reproach, we could and should leave him alone. But it does not.

Henry Paul Guinness Channon comes from a uniquely dynastic Tory family. Give or take the odd boundary change, Southend West has been represented by a Channon for 75 years — by his grandfather from 1912 to 1927, by his grandmother from 1927 to 1935, by his father from 1935 to 1958, and by Channon himself since January 1959, when he won the seat following his father's death. Southend provides the only instance of a constituency returning four members of the same family to Parliament in succession. That says something about the Tory party in general and Southend Tories in particular; but it would be a bit rough to blame the political sins of his forebears on Channon.

Nor should he be blamed for being very rich, or even that his wealth is based on the fact that his mother was the granddaughter of the first Lord Iveagh, who founded the Guinness empire. (We might raise our eyebrows at the fact that Channon's wealth is hidden behind the impenetrable walls of the Iveagh Trust; but if anything that makes it easier to prove that Channon himself keeps well removed from any share-dealing that is done on his behalf.)

Finally, Channon has no reason to bow his head in shame at having been a director of Guinness in the 1960s. That is all stout under the barrel, and nothing to do with the current scandal.

AND YET. Precisely because of Channon's history and family connections he has, quite properly, played no part in authorising the investigation by DTI inspectors into Guinness; nor has he spoken on the matter in the House of Commons.

Here we come to the real reason why Channon should resign. In a way it's unfair: it's not because he has done anything wrong, but because he has behaved punctiliously. We are in the middle of a scandal that involves one of Britain's largest and best-known companies. It raises important issues about the operation of financial capitalism. It has become impossible to discuss almost anything to do with financial ethics, takeover policy and City regulation without referring to the Guinness affair. It is something that should consume the waking hours of the Secretary for Trade and Industry and something he should be forcing onto the Cabinet agenda.

Channon, however, has to keep well clear of the whole subject. He did not reply to Labour's motion in Tuesday's debate on the City. That task was left to Kenneth Clarke, the employment minister, and Nigel Lawson, the Chancellor. Whenever MPs ask questions about Guinness, it is

one of Channon's junior ministers, Michael Howard, who replies.

The row this week about another takeover battle underlines the oddity of Channon's position. Last week he decided not to refer BTR's bid for Pilkington to the Monopolies and Mergers Commission. Channon's decision was particularly controversial, because of the narrow way he chose to use his discretion. Because BTR does not already make glass, he decided (rightly) that the bid would not reduce competition in the glass industry. No matter that Pilkington is a progressive company with a loyal workforce who do not want the takeover, or that BTR might pursue a profit-maximisation policy that jeopardises the wider public interest: Channon decided that these were insufficient reasons to hold up BTR's bid.

Had the Guinness scandal not come to a head the day before Channon's announcement, the politics of Pilkington would be straightforward. The opposition parties and worried Tory backbenchers could criticise what Channon has done. He would reply. If the political fallout

Paul Channon is, in effect, Secretary of State for capitalism but he is now barred from saying anything of substance about it

required ministers to review takeover policy, Channon would represent his department.

Instead we have a different and bizarre state of affairs. As long as the questioning is confined to Pilkington, Channon can indeed defend the government's corner, as he did in the Commons last Thursday. But the minute the debate strays into deeper waters, Channon is in trouble. Imagine, for example, how a television interview might proceed:

'Secretary of State, why did you not refer BTR's bid for Pilkington to the Monopolies Commission?'

'Because the question of creating a monopoly did not arise.'

'What about the public interest: do you have enough powers to intervene in takeovers generally?'

'I am quite content with the powers I have.'

'But, in retrospect, don't you wish you had intervened to hold up some earlier takeovers — the Guinness bid for Distillers, for example?'

'I am sorry, I can't say anything about that.'

In cabinet, one presumes, the same boundaries apply. Paul Channon is, in effect, Secretary of State for capitalism but he is now barred from saying anything of substance about it. For that reason alone, his position is untenable.

WHETHER OR not Channon resigns, the most

important issues to emerge from the Pilkington and Distillers battles concern the regulation of takeovers. What has emerged with startling clarity are (a) the inability and/or unwillingness of the government to apply public interest criteria to takeover bids; and (b) the power of crooked financiers to fiddle share prices during bids.

Any reform of the rules has to acknowledge one overriding point. Takeovers are integral to large-scale managerial capitalism. If a big company succeeds in operating profitably and efficiently, its share price will normally reflect that fact. Potential bidders are likely to be deterred by the price. Conversely, if a company gets into trouble, it will either go bust or its major shareholders will move in to recover their investment.

In between are the trickier cases: indolent large companies that neither prosper nor collapse, but simply jog along safely without bothering to invest or innovate or export as much as they could. If takeovers were banned or made excessively difficult these companies would be largely insulated from the consequences of their indolence. The point about takeovers is that they provide the ultimate deterrent against, and corrective for, that kind of bad management.

However, for that proper function to operate, 'bad' takeovers must be prevented. Such takeovers are easier to list than to define. They include the kind of asset-stripping with which Slater Walker used to be associated, the demolition of journalistic standards that Rupert Murdoch caused by buying Times Newspapers and the illegal actions performed by Guinness during its fight for Distillers. They probably include predatory bids for companies like Pilkington with an excellent record of both investment and labour relations.

Two things are needed: a code of practice for takeovers, and a means for enforcing it. At present the Takeover Panel is a weak and toothless body. It is a voluntary institution of the City, by the City and for the City. One major reform would be to overhaul it, give it statutory powers and the duty to judge all bids above a certain size against various fixed criteria: would the bidder invest more than the existing management? Would it save or create more jobs? Would it safeguard workers' rights? Would it stimulate or cramp competition? Would it give consumers a better service?

A statutory Takeover Panel could also inquire into financial jiggery-pokery of the Guinness type. But to do so, other reforms would be needed to bring share dealing into the open — for example, by requiring people who buy large blocks of shares to report their actions far earlier. At present they need say nothing until they have acquired 5 per cent, and then they can wait five days. In fast-moving battles those rules are too lax.

Illuminating the darker corners of the City and cleaning them up should be one of the major political enterprises of the remaining months of this Parliament. This ought to be Paul Channon's duty. But in the wake of the Guinness scandal, it is hard to see how he can possibly discharge it. □

The parliamentary bypass operation

This is the story of a scandal. The government has failed to account to Parliament for expenditure of half a billion pounds on a secret 'spy' satellite, due to be positioned over the Soviet Union. In doing so, it has flagrantly breached a solemn promise to inform Parliament, through its public Accounts Committee, of all major defence expenditure. This was to be the subject of the first programme in a forthcoming BBC2 series Secret Society, written and presented by New Statesman writer DUNCAN CAMPBELL. Last Thursday, BBC director general Alasdair Milne banned the programme. Here, for the first time, Campbell is able to tell the story of official deceit. (Additional research by Jolyon Jenkins and Patrick Forbes)

PROJECT ZIRCON is the secret codename for Britain's first ever spy satellite. Zircon, originally planned to be launched in 1988, will be a 'signals intelligence' (Sigint) satellite — an electronic listening post in space, able to eavesdrop on Soviet, European and Middle Eastern communications and beam them back to GCHQ, the government monitoring centre at Cheltenham.

Its real utility remains doubtful: but there is no doubt as to the status it is deemed to confer on the government. One former defence chief told me that its launch is a matter of 'macho politics' — of keeping up with the Americans.

The satellite's existence and huge cost has, till now, remained completely secret from Parliament — despite a solemn undertaking in 1982 that, after both Labour and Conservative governments had deceived MPs about £1 billion secretly spent on modernising Polaris nuclear warheads — the Chevaline programme — the Commons' Public Accounts Committee would always receive advance information about expenditure on major defence projects.

Four senior defence officials and one former member of GCHQ last year gave me off-the-record details of the satellite plan. It has been one of Whitehall's most closely guarded secrets for the past five years. But the need to make extra defence cuts to accommodate it has meant that rather more civil servants know about Zircon than intelligence chiefs would have preferred.

Normally, intelligence projects like Zircon would be paid for by the intelligence budget, now nearly £1 billion a year. About half of this goes to GCHQ, much of it 'laundered' by being misleadingly presented to Parliament as expenditure on such diverse but innocuous items as 'RAF electronics' or 'Army barracks services'. But with Zircon costing an entire year's budget for the whole of GCHQ, it was decided in 1983 that it had to be funded directly inside the real defence budget. As a result, Defence Secretary Michael Heseltine had to agree the project at a time when normal defence expenditure was already being cut to meet the costs of the Trident programme. The project was also approved by the top level

Permanent Secretaries' Committee on the Intelligence Services (PSIS), and would have then been passed to the Prime Minister.

The agreement with Parliament undermined by the continuing secrecy of Zircon is known as the Major Projects Statement, an annual and confidential list of defence projects sent to the Parliamentary Public Accounts Committee (PAC). Only six months ago, the PAC — chaired

by Labour MP Robert Sheldon — reported to Parliament that they wished to 'reaffirm the importance' they attached to the statement 'as a means of keeping Parliament reliably informed about the costs and progress of major Defence projects'.

At the time the agreement was made in 1982, Sheldon's predecessor as chair of the PAC, Lord Barnett, wrote that 'full accountability to Parliament in future is imperative'. Yet within a year, the government was breaking that agreement by secretly developing Zircon.

Lord Barnett, ironically, is now the Deputy Chairman of the BBC. The man who made the agreement with Barnett was Sir Frank Cooper — then the Ministry of Defence Permanent Secretary, but now a late convert to campaigning for Freedom of Information and better government accountability.

Robert Sheldon and his Committee should have been informed about the project as soon as approval was given. But last October, Sheldon told me during an interview that he'd never heard of Zircon. It wasn't included in the Defence Ministry's Major Project Statement to his

Top, artist's impression of a Sigint satellite; no photographs have ever been released. Left: Sir Frank Cooper, former Permanent Under-Secretary of the Defence Ministry. Right: Robert Sheldon, who chairs the Public Accounts Committee. In the banned programme, they speak of a 'clear', 'firm', and 'honourable' agreement between Parliament and the Ministry

SBAC NEWS

The new satellite, to be launched in 1988, will be positioned as part of the growing 'constellation' of United Kingdom military communications satellites.

NEWS RELEASE

The new satellite is due to be launched in 1988 and be positioned 53°E as part of the growing 'constellation' of United Kingdom military communications satellites.

Before and after; the Ministry of Defence hastily ordered one of the Zircon contractors to amend a press release which mistakenly gave away the secret position of the new satellite. Above, the 'cover-up'; below, what it originally said

committee. He added that if, on investigation, he found that Zircon had been deliberately concealed from him it would be 'a most serious matter... a matter to which I would give very serious consideration indeed, in view of the assurances that we've been given in the past'.

According to another former MoD official concerned with defence budgeting, the Zircon project had indeed caused defence civil servants considerable anxiety because of the promises to the PAC. It was therefore proposed that a senior ministry official have 'a word in the ear' of the Comptroller and Auditor General, Sir Gordon Downey, who is supposed to investigate government departments on behalf of the PAC. Sir Gordon, it was proposed, should be told that the security considerations surrounding Zircon were so exceptional that details of the project should be suppressed. This week Sir Gordon admitted he had been informed when the project began. But he didn't tell Robert Sheldon until after Sheldon had first learned of the project during the BBC interview.

Neither Mr Sheldon nor his predecessor Lord Barnett are in any doubt that the agreement between the Defence Ministry and the Public Accounts Committee has no exceptions or loopholes of any kind. This particularly applies to arguments about national security or 'sensitive' projects, since this was the very argument used the last time to justify misleading Parliament about Chevaline, the Polaris modernisation programme.

According to Sir Frank Cooper, GCHQ first asked for a satellite in the early 1970s. But the government of the day turned them down. It took a decade before approval was, finally, given — in the summer of 1983. According to two independent Defence Ministry sources, the Zircon project will cost about £400-£500 million. One said that it would cost 'about five per cent of the cost of the Trident programme'.

Sir Frank told me in a filmed interview that the new GCHQ satellite was a matter of 'macho politics'. Britain's international standing, he explained, was essentially based on trying to stand

beside the Americans and maintain a special relationship on intelligence and nuclear policy. The intelligence link, now dominated by signals intelligence ('sigint'), was critical — and to keep up with the Americans in this area, Britain's sigint organisation, GCHQ Cheltenham, badly wanted its own spy satellite.

The satellite would, he said, 'give us a standing in our relations particularly with the United States and... our European allies.' It would 'give us a national capability... so we knew what was

going on in an independent way.'

Sir Ronald Mason, who was Defence Chief Scientific Adviser from 1977 to 1983, also told me that he regarded sigint satellites as vital. But, at present, Britain effectively depended entirely on the United States for strategic intelligence. 'The dependence is total,' he explained.

I asked Sir Ronald what difference the Zircon satellite would make to the situation for Britain and NATO. His mouth fell open for several seconds. Then he replied carefully: 'I can't talk to you about that, I'm afraid'. He was sorry, but everything about Zircon was classified. He was 'flabbergasted' that the name had been mentioned:

I just can't talk about it. I didn't know that was out... you surprised me.

The BBC's 'national security' ban

The BBC announced last week that five of six *Secret Society* programmes, written and presented by Duncan Campbell, will be transmitted on BBC-2 from late March onwards. But the first programme in the series, about the Zircon satellite project and the breach of parliamentary accountability involved, is not to be shown. The Corporation officially stated that:

The series was referred to the Director-General as Editor-in-Chief and five programmes will be transmitted. The sixth will not. The Director-General was advised that its transmission would be against national security.

The BBC would not say who had given advice to the Director-General about the Zircon programme. The series was originally due to be transmitted in November 1986, but was delayed so that it could be cleared by BBC Assistant Director-General Alan Protheroe. Protheroe cleared all six programmes for transmission in December 1986, and the series was rescheduled for transmission earlier this month. Then transmission was again suddenly suspended, until last week.

Secret Society was produced by Brian Barr of BBC TV Scotland, and directed by Dennis Cosgrove.

The listening dish

Sigint Satellites don't take pictures, unlike the first generation of spy satellites. Instead they intercept radio and other signals — signals that aren't supposed to be picked up from space. The targets include telephone calls sent by radio, communications from military, police and government vehicles, and computer links. The most modern US sigint satellites, similar to Zircon, hover in a fixed position over the equator, 24,000 miles above the earth. Until the early 1970s, it was believed impossible to use satellites so far up to pick up weak signals from inside difficult areas, like the Soviet Union. But in 1973, the CIA proved that this could be done, with an 'electronic vacuum cleaner in space', codenamed RHYOLITE.

The special feature of such satellites is a gigantic umbrella-like dish, as wide as a hundred feet across. Initially stowed on board the satellite like a delicate compressed metal lace, the giant dish unfolds in orbit, pointing down at the target area on earth. From such 'geostationary' orbits, each listening satellite can select targets across about a quarter of the earth's surface, sifting out valuable signals from the dross that surrounds them. The latest sigint satellites can pick up signals from

walkie-talkie radios on Soviet streets, or even secretly planted bugs.

Many American sigint satellites are already controlled, and their intercepts analysed, in Britain. The US National Security Agency's listening station at Menwith Hill in Yorkshire, appears to control several generations of US listening satellites. In 1975, Menwith Hill became the ground link station for a new series of satellites called JUMPSEAT, which hover over the northern and polar regions of the USSR. New satellite tracking domes were added in the early 1980s, apparently for a new series of satellites called CHALET, which are positioned over the Indian Ocean — from which they can best look down on much Soviet territory. The information picked up is sent back on a narrow radio beam to the ground.

The latest generation of US intelligence satellites are called MAGNUM. MAGNUM was launched, supposedly in great secrecy, aboard the space shuttle in January 1985. But clumsy attempts by the US administration to intimidate newspapers provoked public attention. A month before the satellite was launched, US Air Force General Richard Abel called a press conference and threatened that any newspaper which 'speculated' on the nature of the shuttle's secret payload would be 'investigated' for 'national security'.

The threats had the predictable effect — the press took an immediate interest. The next day the *Washington Post*, using experts and published sources, announced that the US was launching its latest and biggest-ever electronic spy satellite. A gigantic new control centre, codenamed STEEPLEBUSH, was built at Menwith Hill shortly before MAGNUM was launched, and may now receive information from the new satellite.

Britain's Zircon satellite is based on US technology, used in satellites like CHALET and MAGNUM. One former senior defence official, who has access to technical details of every secret defence project, told me last year that Zircon was, in his view:

A superb system — it has got a superb capability. But even the name was highly classified . . . more highly classified than the Trident programme.

Contracts from Zircon have been placed with British Aerospace (BAe) and GEC-Marconi. But most of the knowhow is coming on 'technology transfer' from an American corporation, TRW.

The Americans have found that costs for intelligence satellites are always high and usually overrun. Britain's difficulties with such high technology projects are already controversial, in the wake of the loss of £1 billion on GEC's Nimrod radar aircraft.

The same companies are now working on Zircon, but — unlike Nimrod — without parliamentary knowledge. The former senior defence official acknowledged this anxiety: 'I just hope that BAe and Marconi can get it right'. Asked about the propriety of deceiving Parliament about expenditure on the project, he said:

It's one thing getting the MoD to [stick to an agreement to disclose costs] — quite another with GCHQ.

The unworkable cover

GCHQ's directors have, from the beginning,

faced a major problem with Zircon — hiding tons of sophisticated electronics that, to operate at all, has to be launched into space and left in orbit — where everyone can see it. So, from 1982 onwards, according to MoD sources, it was clear to GCHQ and defence planners that there would have to be a specially devised cover story for public and international consumption. But the cover story plan has already fallen apart.

When any object is launched into space, its existence must be announced under the terms of a United Nations treaty. So you can't pretend it doesn't exist. But you can lie or dissemble about its functions, in order to disguise its real job as something innocuous. This is easy for the Americans to do — their spy satellites have been routinely announced as 'communications' or 'data relay' satellites, or just launched without comment. The first American photographic intelligence satellites were launched amid a panoply of distracting publicity about biomedical experiments on monkeys in orbit.

But Britain has a problem: there are no British military satellites now operating. It does, however, plan to launch a new series of defence satellites, called Skynet 4. Until the delay caused by the space shuttle disaster, two Skynet 4 communications satellites were supposed to be launched by the space shuttle last year.

If Britain launches a satellite and doesn't say what its function is, that's the same as saying that it's an intelligence satellite. So any cover story, to be effective, would have to involve Skynet.

SKYNET, the British military satellite communications system, began in 1969. The first two Skynet systems are no longer in operation. Skynet 3 was cancelled before it began. Skynet 4 — a system of two satellites over the Atlantic Ocean communicating with NATO countries, ships in the Atlantic, the United States, and the Falklands — was announced in July 1981. In 1983, the government decided to launch Skynet using the US space shuttle, in order to get the public relations boost of two British astronauts taken aboard free of charge.

But the Skynet 4 system consisted of only two satellites, each of which would be launched with one British astronaut on board. Disguising Zircon as a Skynet satellite would mean quietly inserting a third satellite into the programme. That's what happened next.

In April 1985, RAF Squadron Leader Nigel Wood was selected to be the first Briton in space. A Defence Ministry release stated that 'It is planned to launch two satellites . . . the first in June 1986, the second in December 1986'. Then four days after the RAF magazine, *RAF News* celebrated this success, a third 'Skynet 4' satellite was suddenly announced — not by the Defence Ministry, but by British Aerospace.

Their press release, oddly worded, did not actually say that the newly announced 'satellite in the Skynet series' was actually a Skynet communications satellite, identical to the previous pair. It would just be:

Part of the growing 'constellation' of United Kingdom military communications satellites.

It was particularly striking that the Defence Ministry failed to take advantage of the third satellite — if it really was a Skynet satellite — to

select a third British astronaut — thus taking one from each of the three armed services.

An even odder feature of the announcement was the intended position of the new satellite. This was announced by mistake. British Aerospace's release explained that 'The new satellite is due to be launched in 1988 and be positioned 53°E'. But 53 degrees east is the longitude of the central Soviet Union, not Britain, the other European NATO member countries or the United States. The Defence Ministry told journalists that British Aerospace should not have published that information: 'If the press release had been properly approved they wouldn't have had that fact in it'. Then they tried, literally, to cover up the mistake.

The release was followed up two weeks later by an industry press release from the Society of British Aerospace Companies. The wording was almost identical with that from British Aerospace — but not quite. Correction fluid had been applied to remove the reference to the 53°E position, and new words were typed on top: tell-tale extra space in the retyped words showed that the release had been altered at the last moment (see diagram).

The hasty cover-up appears to have been necessitated by the premature release of a difficult-to-explain fact — the positioning of the new satellite over the Soviet Union and Indian Ocean, not the NATO area. With no forces further east than the Gulf, there is no need for a British communications satellite there. According to former MoD official Clive Ponting — whose last job was head of the division planning operations outside the NATO area — there was 'absolutely no requirement' for a communications satellite in that area. If ships occasionally went further west, existing American communications satellites would provide the links required.

At first, the Defence Ministry told journalists that the satellite would save money on telephone calls to Hong Kong. But Britain is withdrawing from Hong Kong in the mid 1990s, and existing civil communications satellites already provide numerous links. BBC officials were later told that the satellite would cover Australasia. But the new satellite is too far west to reach all but the tip of Australia.

Another suspicious pointer concerns the ground station for the real Skynet system. Last year, the Plessey company installed a new tracking and control centre for Skynet at RAF Oakington in Hampshire. But the new centre is equipped to communicate only with two Skynet satellites — suggesting that the third satellite may indeed be controlled from elsewhere, and have a quite different function. Plessey were unwilling to explain the absence of equipment for a third satellite and told us: 'We're hardly allowed to say anything on this.'

Finally, pressed to give a satisfactory explanation of the purpose of a third satellite, MoD press officers said that: 'The military mission for which it has been ordered is secret.'

The result is that there is no plausible story as to the purpose of the planned satellite over the Indian Ocean, if it is to be a communications satellite. But the position mistakenly announced by British Aerospace is an ideal position for a listening satellite like Zircon.

THE CROPS IN ETHIOPIA ARE NOW BEING
DESTROYED BY ANOTHER PLAGUE.

Having suffered swarms of locusts, Ethiopian farmers are now the innocent victims of a civil war. Forced to work the fields at night while their crops are bombed by day. And while the government spends nearly half of its total budget on arms, the people starve in their millions. At War on Want we're not only trying to relieve the suffering but also to end the fighting. To help us succeed, fill in the coupon. Because the more support we get, the more we can achieve.

Please send this coupon to: Room 708, NOW FREEPOST, 37-39 Great Guildford Street, London SE1 0EW.

NAME _____

ADDRESS _____

IF YOU'RE ON OUR SIDE, SAY SO.

NST 2

**WAR
ON
WANT**

Guinness

As Guinness's fast-rising speculative bubble bursts with a Big Bang,

CHRISTOPHER HIRD looks at why such dealings do such damage to the British — and international —

economy

ABOUT TWO years ago a colleague and I went to see Sir Ian Fraser, then the head of the leading merchant bank Lazards, to talk to him about Big Bang — the self-important name the City gave to the abolition of the restrictive practices and price fixing which had characterised the London stock market for generations. Fraser was an almost lone voice of caution in the euphoria which preceded Big Bang. Lazards had decided not to be part of any of the new financial conglomerates which — with the encouragement of the Bank of England — were being established at the time.

Why, I asked, were Lazards so sceptical? Fraser, who once chaired the Takeover Panel, said he knew just how difficult it was to regulate the literally thousands of transactions which took place every day in the City — transactions which depended on the brief telephone call, the unspoken agreement and the silent exchange of glances. 'In a few years time,' he said, 'there will be a major scandal in the City and journalists like you will come and say "Why did you allow this to happen?"'

Fraser — who saw a good business opportunity for Lazards in standing aside from all this — cannot have expected the scandal so soon. But he was right in his hunch about the outcome: when Guinness sacked its merchant bank Morgan Grenfell earlier this month, Lazards was appointed in its place.

So far, at least, there is no evidence of anything that has happened in the Guinness affair being the direct result of any specific changes introduced by Big Bang. But it is very much the result of the intense competition which, internationally, provoked and which, domestically, has been part of Big Bang. The affair has produced powerful support for the view of one seasoned stockbroker who once said: 'When you have more players, you have more competition; when you have more

When you have more players you have more competition; when you have more competition you have less profit; and when you have less profit, people are inclined to cheat

But this cover story couldn't work anyway. Using radar and optical scanners, and simple physics, it is quite possible for one side to work out what the other's satellites are doing. The first giveaway, according to Dr John Pike, Director of Space Policy at the Federation of American Scientists, is that radar signals reflected from a signal satellite mark it out immediately, because of its huge listening dish. On an enemy radar screen 'it's the difference between a car and a medium-sized building'. 'That difference is readily detectable,' says Pike.

Dr Jeff Richelson of the American University in Washington, a prominent writer on space intelligence, pointed out that the very fact that a satellite like Zircon is listening and not communicating gives it away from the very beginning. If Zircon was a communications satellite connecting to places like Hong Kong and Australia, the Russians would be able to hear the signals sent to Hong Kong. If they heard nothing, the Russians would know that the satellite was listening to them.

Soviet experts have never concealed their awareness of the presence and activities of western signal satellites. The most prominent demonstration of this kind followed the shooting down of the KAL Korean airliner flight 007 in September 1983. The Soviet Defence Ministry then published maps showing the tracks and timing of American 'ferret' electronic monitoring satellites.

Much more specific information has reached the Soviet Union from recent spy cases in Britain and the United States. The former GCHQ analyst Geoffrey Prime, convicted of spying five years ago, held clearances to see the most secret US satellite intelligence information, and gave it away. In the 1970s, two spies in California sold the Russians details of the first RHYOLITE satellite, and its successors.

So in practice, there is no secrecy about the nature of such a satellite. When spy satellites like Zircon are launched, any hostile intelligence agency that wants to, will know in a matter of hours what Zircon really is. Sir Frank Cooper told me last year that:

Everybody knows where everybody's satellite is... Lists are published in Defence journals of who's launched what, where, what its orbit is... I think you can probably do this using school children in Milton Keynes these days.

THE SECRET DOCTRINE

There is a tradition of an Ancient Wisdom relevant, however, to any age and people. It tells of the eternal verities of existence, of Universal processes and laws which are of the nature of Nature herself — of whom we are all part.

This must be of interest to real thinkers...

For information write to:
The Blavatsky Trust (B)
P.O. Box 16, London W3 6HS

Sir Frank was thinking of a celebrated group of British schoolchildren and their teachers at Kettering Grammar School. For more than 20 years they've tracked and analysed the functions of every Soviet satellite launched, using only basic radio equipment. It is reliably assumed that the KGB can bring more sophisticated methods into use to analyse Western intelligence satellites.

A perfectly clear agreement...

The day when Zircon is to be launched is now uncertain, because of the space shuttle disaster a year ago. The first 'Skynet' launch on the shuttle has now been put back to 1990, at the earliest. Two Skynet satellites will also be launched on the European 'Ariane' rocket. But which satellite will be which? The Ministry of Defence now seems to be playing a sort of shell game with Skynet. Defence Minister Norman Lamont has recently suggested that there are 'long-term plans' for five Skynet satellites, not just three.

But the delay does not affect the importance of the agreement with Parliament that the government has now broken. This is a matter of considerable importance to the House, the Public Accounts Committee, and its chair, Robert Sheldon. Last year I asked him if the Ministry of Defence were permitted to leave anything at all off the list. He told me:

No. We make sure that everything is on that list. I, through repeated assertions, make sure that that is so... I've made sure that there is no question that that is not going to happen again.

But Zircon was 'not one of the major projects at this moment'.

The Zircon affair is thus almost a direct rerun of the Chevaline row, which so angered Lord Barnett and the Public Accounts Committee. The Committee told Parliament in a March 1982 report that:

Our criticism is that the costs were not disclosed, and that there was no requirement that they should be disclosed...

The agreement required the Defence Ministry and Treasury to inform the PAC about projects costing a threshold of £150 million — now £250 million. Security problems did not affect the need to tell Parliament:

Clearly the public disclosure of information on a project such as Chevaline may present significant security problems. But provision should be made to supply this Committee and the Defence Committee from an early stage with broad information on the nature, costs, and progress of such a programme or project; and as soon as it is well established, Parliament must be fully informed...

Sir Frank Cooper told me last year that GCHQ's ultimate sponsorship of such a project could not be grounds for flouting the agreement he made with Lord Barnett: 'As far as the Ministry of Defence is concerned I think there was a perfectly clear agreement', he said. Sir Frank made his agreement with the Public Accounts Committee in 1982. He left office the same year. The very next year the agreement was broken and half a billion pounds is now to be siphoned out of the Defence budget with Parliament left in the dark.

—hubris and why it matters

competition, you have less profit; and when you have less profit, people are inclined to cheat.'

None of this would matter much if it were a greyhound track we are talking about. But we are dealing here with the one sector of the British economy for which the current government has an 'industrial' policy. And it is a sector, which — on the claim that it is a 'rare British success story' (see, for example, last week's NS) — consumes ever larger amounts of our savings, university graduates and national product. For all these reasons the Guinness scandal strikes deep politically.

IT IS NOW abundantly clear that during Guinness's bid for Distillers there was a massive international operation — involving £200 million — to support the Guinness share price. And it is equally clear that the current board of Guinness believes part of this operation to have been illegal. The operation involved using Guinness's money to buy Guinness shares (illegal) and the use of Distillers' pension fund cash to buy Guinness shares after the bid succeeded (bad investment policy). The Department of Trade is currently also investigating whether or not there is a 'fan club' of Guinness supporters who bought shares to back the Guinness bid (against the City's code). The Guinness board has traced some £25 million in fees alone which may be connected with these moves. As the recipients of some of this money are reported to be 'heavyweight corporate names' — that is, some of the most respectable and well-known names in the City — it is clear that complicity in the Guinness affair goes deep into the financial community.

What the clients want

Parts of the Guinness affair have some historical parallels. One of the main buyers of Guinness (and Distillers) shares was the Zurich-based Bank Leu. It spent an estimated £150 million on the understanding that Guinness would make good any loss. One excuse floated in the Sunday papers for this deal goes as follows: after the Distillers bid succeeded, Guinness expected there to be a big demand for its shares from foreign investors. The purpose of this arrangement was to ensure that there would be a plentiful supply of shares when this happened.

Ten years ago Charles Raw published his massive investigation into Slater Walker — whose guiding light Jim Slater received in the 1960s and 1970s the sort of adoring comment which Ernest Saunders, the recently departed chairman of Guinness, used to receive until only a few months ago. One of the things Raw discovered was a group of companies — controlled by Slater Walker — which bought and sold Slater Walker shares.

There can be no doubt that one of the advantages of these ... companies was that they could buy up Slater Walker shares when the price was relatively low, thus helping the market, store them and then resell them either when the UK market had improved or in new markets abroad (Slater Walker, Charles Raw, Deutsch, 1977).

‘In Britain — as elsewhere — the prosperity of the finance sector only serves to highlight the poverty and decline in the rest of the economy. It is possible that the Guinness affair will be the turn of the tide in sentiment towards it’

More recently there have been more precise parallels. Last year merchant bank Hill Samuel was caught giving an indemnity to several investors — including the Midland Bank — to encourage them to buy shares in Associated Engineering. Hill Samuel was defending AE in a tightly-fought bid from Turner and Newall and they guaranteed the investors that they would lose no money if they bought AE shares and voted against the T&N bid. (After Hill Samuel was discovered, AE said it knew nothing of the arrangement. T&N was allowed to bid again and

eventually gained control in December.)

OF COURSE Hill Samuel was only trying to do the best for its client, in the same way that Ernest Saunders and his colleagues and advisers were trying to do their best for Guinness shareholders — win control of a company which was capable of making them a great deal of money if managed with a bit more flair than in the past. Indeed, last week I spoke to the former chairman of a major American corporation, who said he couldn't understand what all the fuss was about as there was no evidence that anyone had cheated the Guinness shareholders. In America, where a company can buy its own shares with relative freedom, he suggested that Saunders et al would be treated as heroes.

Saunders the hero

Until recently that was the view of Saunders in the City of London too. The City — like a large swathe of British society — is a great believer in heroes, the single gifted individual capable of building up a business or transforming an existing one. Since Saunders became chief executive of Guinness in 1981 the profits have grown by leaps and bounds, providing Saunders with a wide and characteristically uncritical following, which encompassed the political world as well as the City — Thatcher's PR man Sir Gordon Reece was a key adviser in two takeover battles (though there is no

Contd on p15

IT IS ENTERTAINING to find the Conservative Party trying to put a hundred miles between itself and the City of London. What lends the spectacle a note of high comedy is the patent hopelessness of the sprint.

To begin with there is the inconvenient fact that all the world knows that the Conservatives and the City are members of the same family — often literally as in the case of the hapless Trade and Industry Secretary Paul Channon, whose family connections with Guinness debar him from commenting on the greatest controversy that currently laps his department. Over 50 Conservative MPs are 'names' at Lloyds, and when my colleague George Foulkes tried to use the Register of Members' Interests to reckon up the number of Tories with interests in financial companies registered in the Channel Isles he discovered seven in the first two letters of the alphabet alone.

There is though a more profound reason why the Conservatives cannot escape a ducking from the present wave of City scandals, and ironically it is pointed up every time a patrician Tory of the old school laments that the old club values of the City have been swept away by spivs and hucksters intent on getting rich quick. The awkward fact is that their government not only presided over the current spate of scandals, but shares complicity in them having encouraged a climate in which the spivs and hucksters could flourish.

In short, the City in its present state is the government's very own creation. Here we have a completely free market, driven by an aggressive entrepreneurial spirit, and allowed to regulate itself without bothersome government interference

In the first place, the Conservatives can very fairly claim the credit for the ostentatious affluence of the City, though right now they would rather not be associated with it. Monetarism was in large part a device to transfer income from industry to finance by means of record interest rates and an exorbitant exchange rate. The icing was supplied by the privatisation programme which poured over City firms generous fees for advising, underwriting and placing the sale of public assets at no risk to their private purses.

The government then combined rich pickings with lax discipline. Although the Stock Exchange has reported 110 cases of suspected insider dealing to the Department of Trade and Industry over the past six years, only nine have ever reached the courts. The latest move to increase the prison sentence for the offence is a particularly irrelevant piece of window dressing as no one has ever been sent to prison for it. The score on insider dealing nevertheless appears vigorous compared with the record on Johnson Matthey Bank, concerning which not a single prosecution has yet been brought. During the same period in office a government which has neglected fraud in the City,

ECONOMICS

The City of Thatcherism

Robin Cook

has hunted down and prosecuted 138,918 claimants for fraud in the social security system, overwhelmingly for sums that would not pay for one lunch in the City.

The government must also accept responsibility for acquiescing in the current takeover stampede, which last year produced a fivefold increase in the total values of bids over 1985, which was itself the previous record year. The economic management of the government — if we can identify it in such purposeful terms — has created the objective preconditions for mass takeovers by leaving companies with high profit levels and low expectations of future demand. In these circumstances companies have no incentive to invest in expanding capacity and little alternative to using their excess liquidity to buy each other up. For the City this has the happy result of multiplying the fees to be made out of promoting bids — or, depending on the paymaster, resisting them. It also supplies the opportunity for the inside dealer to extract his percentage by trading on his knowledge of bids before they break.

In short the City in its present state is the government's very own creation. And a fitting monument to Thatcherism it supplies. Here we have a completely free market, driven by an aggressive entrepreneurial spirit, and allowed to regulate itself without bothersome government interference. It is the perfect emblem of Thatcherite economic values. Unfortunately for the Conservatives the end product provokes repugnance among the public and embarrassment among themselves.

Nor can they be allowed to escape their embarrassment by focussing public outrage on the few individuals who have been thrown overboard, and marginalising the illuminating glimpse we have been offered of modern economic relationships by reducing it to another issue of law and order, on which they are on sounder footing. The real question posed by the Guinness revelations is not how many will be brought to trial, but how was it possible for corporate power to be abused on such an epic scale and with such willing accomplices among City firms?

WHAT THEN MUST we do?

First we must stop pretending that the City is capable of policing itself. The government is stuck with its ill-timed proposals for the City to be invigilated by a clutch of self-regulating bodies, a course on which it embarked a year ago in a very different climate of public opinion on the City. Spanning these bodies is to be a Securities and Investment Board which, hilariously, enjoys the formal status of a company limited by guarantee and wholly owned by the City upon which it depends for every penny of finance. This odd piece

of Victoriana must either be consigned to the lumber room or at least reshaped into a public watchdog with independent finance. Few in the City would now deny the inevitability of such a change and many would accept it as positively desirable.

Secondly the frenetic pace of takeovers must be tuned down. An obvious means of checking the stampede would be to relieve the Director of Fair Trading of the burden of establishing that a merger is *against* the public interest before the government can intervene, and to oblige the predator to demonstrate that the proposed takeover is *in* the public interest.

It is also desirable to change the definition of what the public interest is in a merger by lifting it beyond the narrow confines of competition policy to embrace other considerations such as employment security and industrial development. Perversely the present rules are more concerned to stop mergers that would result in industrial expansion and enhanced market share than to challenge predators who intend to shed capacity and strip the assets.

Thirdly we must change the investment priorities of the pension funds. Despite every effort by this government to expand individual shareholdings, the big players remain the pension funds which concentrate enormous investment power in a handful of managers controlling the receipts from millions of ordinary men and women who probably never imagine that they have the dominant stake in the City.

The great potential of the pension funds is that their liabilities are, by definition, long-term and it is therefore possible for them to take a long-term view of their investments. In practice, fund managers have sharply increased the turnover of their portfolios in response to movements in share prices in the short term, even on an hourly basis. This supplies a time-scale wholly at odds with the needs of industry which requires stability of investment over five to ten years to develop a product. Some of the zest and ingenuity which the City brings to gambling with the ownership of British companies needs to be channelled into new ways of direct investment in them.

The present rules are more concerned to stop mergers that would result in industrial expansion than to challenge predators who intend to asset strip

The ultimate test of our approach to the City will be supplied by its effect on investment levels. There is a paradox at the heart of the British economy. The City of London is one of the three largest financial centres in the world, and yet that enormous concentration of capital occurs within an economy where industrial investment has long been low in comparison with our trade competitors, and currently is low even by comparison with our own pathetic historic levels. Solving that paradox is the key to rebuilding Britain's industrial base.

Robin Cook, Labour MP for Livingston, is the Shadow Trade and Industry Secretary

suggestion that he was involved in any of the questionable dealings).

Now, of course, we know that this particular financial Icarus suffered from an overweening arrogance. While in charge of the baby food division at Nestlé in 1980 he plotted a defence of the company's sale of baby milk to the Third World, in the face of substantial opposition and powerful evidence that the milk used in Third World conditions damaged babies' health. And last summer — after the Distillers bid — Saunders simply broke promises made during the battle to appoint a Scottish chairman of the company and took the job himself — albeit with the approval of the Guinness shareholders. It makes you wonder about the City's sense of judgement.

THERE IS NO shortage of rhetorical material in the Guinness affair, given all the sanctimonious stuff we hear about the rule of law, about the efficiency of the market and about the City's ability to police itself — remember, we are not dealing here with some shady people on the fringes of the financial community. But does it really matter; does it have any importance to the world outside?

First, given the very close result in the battle for Distillers, there is little doubt that Guinness would have failed but for the share support operation. But there is also little doubt that Distillers was a suitable case for treatment. With some of the best known brands in the trade, its management had contrived to lose market share throughout the world, threatening jobs and ultimately the long-term health of the company.

A good case can be made that the other bidder — Argyll — would have been better for Distillers — it had certainly done considerably more research on the possibilities for developing the company. But it was deprived of the chance and is now preparing a massive legal action against Guinness.

Secondly, and more important, the whole Guinness operation has tied up massive amounts of money which could have been used for something else. The £25 million paid in fees and the even greater amount spent on buying shares are real resources in the economy which have been diverted into City firms and share speculation. The whole defence of the City — as of any other institution in society — rests on the claim that it performs some useful function in the economy. You can see the social utility in a sector of the economy which raises finance for productive enterprises, such as — for example — brewers. But, legalities aside, it is impossible to see the social utility of what has been going on at Guinness. It is a sharp reminder of Keynes's warning about enterprise becoming a bubble on the sea of speculation.

The financial services sector is growing throughout the capitalist world, accounting for a larger and larger proportion of GDP. As Professor James Tobin — the Nobel prize-winning economist at Yale University — has shown, 'these services do not come cheap'. In Britain — as elsewhere — the prosperity of the finance sector only serves to highlight the poverty and decline in the rest of the economy. It is possible that the Guinness affair will provoke a wider questioning of the function of the finance sector and be part of the turn of the tide in sentiment towards it. □

New Statesman 23 January 1987

PERMANENT GOVERNMENT

The 'guilt' of the Treasury 1,000

Peter Hennessy

ONE THOUSAND civil servants will stand in the dock of political opinion at the next election. Collectively, they are known as the Treasury. They will face the prospect with resignation. They have been there before, most notably in 1964 when Harold Wilson promised a dynamic, growth-minded Department of Economic Affairs to break their monopoly of economic advice and analysis.

Labour's plan this time is not for a new, rival department to live in creative tension with the Old Lady in Treasury Chambers. Instead, the Department of Trade and Industry is to be transformed into a Ministry of Production and shoved up the Whitehall pecking order to a position where it can challenge the Treasury's deflationists and cuts merchants for the soul of the British economy. A near identical position is taken, incidentally, by Michael Heseltine.

Treasury-baiters have a distinguished pedigree. Harold Macmillan's death deprived us of the most stylish of its living critics. The author of *The Middle Way* never forgot or forgave the Treasury's performance in the Twenties and Thirties. As Chancellor of the Exchequer in 1956 he brought in Sir Roger Makins from the Foreign Office to succeed the great Sir Edward Bridges in the permanent secretary's chair and, as Prime Minister, took the chair of a Reflation Committee of the Cabinet to push his expansionist policies.

The criticism goes back for centuries. 'Death,' said Edmund Burke, 'domineers over everything but the forms of the Exchequer'. Some of the complaints are remarkably consistent, particularly the Burkean one, 'the esoteric cult of exactness' as it was described by Henry Roseveare, author of the standard history of the Treasury (which Allen Lane should reprint as a public duty). After his six bruising years in No

‘The most biting contemporary criticism of the Treasury concentrates on its contempt for production which, transmitted by the mandarins like a virus, has seized virtually every Chancellor since Cripps’

11 Downing Street, Denis Healey (a great Treasury favourite; most of them adored his line in intelligent yet vulgar abuse) said: 'The only constant thing in the Treasury is a desire to see that the figures add up, and that is not always a first priority for the ministers.'

Once the Treasury inflicted spectacular if unintended revenge upon its parliamentary tormentors. It took an age to wean Treasury men away from their medieval devotion to elm tallies, an arcane form of accounting in which notches would be cut into sticks of various lengths. The tallies were stored at Westminster until 1834 when, as that enemy of needless bureaucratic ritual, Charles Dickens, recorded, 'They were burnt in a store in the House of Lords. The store, overgorged with these preposterous sticks, set fire to the House of Lords; the House of Lords set fire to the House of Commons; the two Houses were reduced to ashes', giving us the inefficient Barry building in which today's ritual denunciations of the Treasury are delivered.

‘The civil servants see themselves as lonely protectors of the taxpayer against irredeemably profligate and self-deluding politicians’

The most biting school of contemporary criticism — the one which has captured Kinnock, Smith and Heseltine — concentrates on what the economic historian Sidney Pollard, calls 'the contempt for production' which, transmitted by the mandarins like a virus, has seized virtually every Chancellor since Cripps. Pollard puts it down to 'the principle of concentrating first and foremost on symbolic figures and quantities, like prices, exchange rates and balances of payment, to the neglect of real quantities like goods and services produced and traded'.

Over the centuries the rebuttals have been almost as predictably choreographed as the criticisms. The civil servants have tended to see themselves as lonely protectors of the taxpayer against irredeemably profligate and self-deluding politicians, thus Sir Edward Hamilton in 1869: 'A great part of the good we do in the world might perhaps be properly measured by the evil we prevent'; and Sir Leo Pliatzky in 1986: 'A lot of people, including some prime ministers, don't like the force of circumstance, they don't like the force of reality. They think "if only somehow I could get a different sort of Treasury". Okay, why don't they abolish the Treasury instead of trying to set up a counterpoint? Well, they can't because the Treasury stands for reality.'

Abolition of the Treasury: that would be a manifesto pledge to remember. Nothing else will terminate the 200-year ritual of denunciation and rebuttal. □

1. Henry Roseveare, *The Treasury*, Allen Lane, 1969.

2. Sidney Pollard, *The Wasting of the British Economy*, Croom Helm, 2nd edition, 1964, £7.95.

Peter Hennessy is a Visiting Fellow at the Policy Studies Institute.

A GAY PRINCE was long overdue. When *Dynasty*, *Brookside*, *EastEnders* have all had their gay characters the royal soap mustn't be far behind. The Queen's third son, a supernumary if ever there was one, will be lucky if the populars don't give him the slot in perpetuity.

It was the *Sun*'s story: 'I quit — weeping Edward wants to pack in too-tough Marines' (7 Jan.). By 10 January it was: 'Furious top brass want to pinpoint the source of the *Sun*'s exclusive story that he had had enough of the crack commandos'. The *Sun* obligingly gave 'the Army's special investigations branch' a clue: 'at the end of the Mall there's a big square building . . . there's someone in there who might be able to help you'.

Goodness! Fergie, Di, or Charles, all named by the *Sun* as taking Edward's side? But Charles and Di don't live in the Palace, and besides the family's all at Sandringham, we read. A sentry? Or Prince Andrew on a flying visit to the Palace, shopping his brother, for we have the *Sun*'s word that he thought 'Edward should soldier on'?

Weeping . . . Prince Philip 'is said to have reduced Edward to tears by shouting at him'; 'tearful Edward's loathing of the Marines' (13 Jan); 'gruff command was too much for Edward, who was becoming disenchanted amongst the world's hardest fighting men. His friend said "it was late and cold, Edward had had enough"' (10 Jan); 'sensitive Edward was upset by a tongue-lashing' (9 Jan).

We learnt that Philip has 'stamped on Edward's hopes of taking up a new career in the theatre'. And there was the second great *Sun* follow-up exclusive: 'Edward's best mate quits Marines', the page 1 photo captioned 'Peter Fraser talked late into night with Edward' (9 Jan). According to fellow officers, 'they spent hours in each other's company' having become 'close pals during their Cambridge University days'.

Young Fraser, 22, like Prince Edward, is 'strapping', the *Sun* informed the world, 'a hulking 6ft 3ins . . . who tendered his resignation less than 24 hours before' (our italics) 'the Prince offered his . . . sensitive Edward found Fraser an ideal companion and confidant . . . confided in each other . . . sealed their special friendship when

'The Sun wasn't saying that Prince Edward, so slight in his photographs compared to the corpulently burly Prince Andrew, is an effeminate youth who couldn't stand the rough life into which his overbearing father was driving him. The Sun wasn't saying that the sensitive chap with his liking for the theatre and actors finally lost his nerve'

MEDIA

'An empire built on homosexuality'

Andrew Lumsden

Fraser was invited to Buckingham Palace' (9 Jan).

It's a long shot to suppose the *Sun* news-team were bearing in mind that the English translation of Roger Peyrefitte's *Amitiés Particulières*, about the schoolday passion of two youngsters, is *Special Friendships*. But Franklin's cartoon of 8 January showing Prince Edward in ballet tights taking up a new career in the dance (geddit?) didn't leave any doubt about the saloon-bar interpretation to be expected.

No, no — the *Sun* wasn't saying that the Prince, so slight in his photographs compared to the corpulently burly Prince Andrew, is an effeminate youth who couldn't stand the rough life into which his overbearing father was driving him. The *Sun* wasn't saying that the 'sensitive' chap with his liking for the theatre and actors finally lost his nerve, to the accompaniment of crying jags all over the place, when his 'strapping' best friend began to think of pushing off.

The *Sun* wasn't saying the Queen's third son is gay, an outrage to that reactionary head-to-foot heterosexual of the old-school Prince Philip. But that was the soap opera plot twist scarcely concealed between the lines.

BACK-PEDALLING promptly got under way. By the seventh day of the saga the *Sun* was editorialising 'there is nothing wimpish about acting' (where would Dirty Den, the cult male hetero-sexbomb of *EastEnders*, largely created by *Sun* boosting, be if acting's only for 'wimps'?). By the eighth day, Judy Wade was putting 'the woman's view' in the *Sun*, trashing Prince Philip as the bully, 'unimportant in the outside world', who gets his rocks off 'trying to run his children's lives'.

The *Daily Mail* and the *Mirror*, yomping after the *Sun*, had instantly moved to counter the subliminal gotcha! it's a gay prince of their rival's initial coverage. Fellow Marines knew Edward as 'rock steady Eddy' we learnt from the *Mail* on 8 January, second day into the story. In the same issue, 'To thine own self be true' opined the *Mail*, turning (not for the first time) into Polonius; Ronald Payne, himself a sometime commando-course yomper, did one feature denying that Marines 'are encouraged to become Rambos', and Geoffrey Levy did another attacking 'pumped-up hypocrites who have never fought, so were never defeated. Can you not see them now, sprawled in front of their television sets voicing their scorn that they always knew Edward was soft?'

A ticking-off, there, for the armchair real men. The *Mirror* by 10 January was splashing 'it may be

that resignation is the courageous thing to do', a quote from Edward's former Cambridge tutor. But as always the *Mirror*, so like the sneak who covertly makes the small boy cry while pretending not to approve of the behaviour of the class's biggest boy (the *Sun*), had its moment of spitefulness. Edward 'is not renowned for enjoying warm and shapely companions as was the case with his brothers, Randy Andy and Charles', Garth Gibbs informed us (geddit?).

WE CAN'T have the monarchy brought down — that's the one overwhelming fact of life. The veil was most firmly drawn over any Dorian Gray portraiture of the Queen's third son by Anthony Holden in the *Mail*. 'This endearing young man,' he piffled on 10 January, 'now has a chance to build a bridge not across some icy stream on Dartmoor, but between the monarchy and the 21st century . . . Edward is no wimp, some of this week's newspaper cartoons have been cruelly unfair (that's true) . . . Edward will have displayed at least as much guts and maturity as he would have needed to carry on and win his Green Beret.'

'As always, the Mirror, so like the sneak who covertly makes the small boy cry while pretending not to approve of the behaviour of the class's biggest boy (the Sun), had its moment of spitefulness'

Rupert Murdoch's is in considerable part an empire built on homosexuality. The *Sun*'s vast profitability has been critical to his move into the USA and the *Sun* has milked gay material throughout his ownership (as have other properties of his round the world). A typical-enough day in the middle of the Edward stuff was Saturday 10 January: besides Edward, there was 'Elton John named in a sordid gay sex trial while wife Renata speaks of our sham life'; 'plucky' Di to visit Aids patients (gay plague is the sub-text); 'gay spy's kiss 'n' tell' (about Blunt). The next issue? 'Elton cries on his old pal's shoulder' and 'burly Windsor Davies marched straight out of a night club when he saw it was full of lovely boys'.

Tit, sodomy and the splash, to paraphrase Churchill on the Queen's Navy. In the rush first to tip the wink that a gay character may be lending new life to the royal soap in '87 — in a subordinate role of course, as in the real soaps — and then to spring to Edward's defence as a brave boy, the populars obliterate any consideration of the most human story of all. If Edward is going through that process gays know as 'coming out' (this is written without any private information whatsoever, so no wink is being tipped) then there's a fearsome struggle ahead of him. Thoughts drift to his namesake, the first Prince of Wales, a younger son who became Edward II (1284-1327). He lost Bannockburn in 1314, was accused of lounging around with actors, and to this day receives a bad press as 'England's gay king'.

IF THE CAPTION FITS...

AFTER THE nationwide controversy over the previous year's contest, all the entries in our Christmas issue picture caption competition which mentioned Aids, condoms or safe sex were disqualified. Then they were sent to the DHSS for its advertising campaign. Of the rest...

The winners of the AKAI VIDEO CASSETTE RECORDER worth £399 are Hilary and Fred Franks, of South Gosforth. Three bottles of Jacquart champagne go to the runner-up, R.J. Pickles, of Bradford, and two bottles each go to Steve Williams, of Dorridge, Solihull, and Barbara Leszczynski, of Innerleithen. The other citations on this page are priceless — but so brilliant that we are now giving you a weekly chance to win £10 on p6. And a weekly chance for the ideological purity collective, now renamed the non-competitive humour group, to squabble.

At a secret address, junior government ministers have been experimenting with the creation of Conservative voters out of ectoplasm (J. Buckingham)
'It's not talking to Northerners that's difficult — it's attracting their attention' (Tory Judge)
Edwina Currie adding unsaturated fats to a Northerner's diet (Jeff Thomas)

'It's only a penny, Ma'am' (Barbara Leszczynski)
'I can't stand red ants. Get them out of my sight' (Torben Thomsen)
Security man: 'Relax — I've got her by the balls.' (Charles Guest)
'British manufacturing industry is down here somewhere' (K. Lynch)
Camera operator: 'Hit her again, I didn't catch the agony on her face' (Rory Arthur)
First man: 'Now! Tell us the real unemployment figures you bastard' (Jon McCarty)

The caption to this photograph will be made available to the public on 23 January 2087 (Steve Williams)
'I don't give a XXXX' (R.J. Pickles)

Cabinet minister's daughter in double conversion shock! (Mark Orford)
The Spitting Image Hattersley protection kit (Mr R. Howes)

'It was just an ordinary Christmas cactus until Charles started talking to it' (Alan Harraden)
HRH: 'Yes, Prime Minister' (Tim Grana for Dr Swinefat Pink)
HRH: 'Oh, come on, Charles, stop arsing about: I know it's you' (Watson Weeks)
'Yes, Paul Johnson used to be editor of the New Statesman, but he's changed a bit in several ways' (Mr R. Howes)
Mme Tussauds — Princess Di is shown the waxworks model of Oliver Reed's groin (Mr P.A. Lucitt)

'Yes Ronnie. It's a book' (Hilary and Fred Franks)
'I knew it. The Stigmata' (R.J. Pickles)
'I solemnly swear to you, the American People, that I have never seen this woman before' (W. Broady)

Apocalypse Tomorrow

A breakdown in law and order is imminent. A swelling tide of human scum threatens to engulf us. But a thin line of good men are training to save us — or at least, themselves

JULIAN BIRKETT reports

ON THE WALL of an outbuilding on a remote Staffordshire farm is a quotation from Edmund Burke: 'For the triumph of Evil it is only necessary that good men do nothing'. The farm is the headquarters of the Spartan School of Survival. On a nearby hillside, men in camouflage dodge in and out of an abandoned cottage. They are learning Survival Raiding Techniques, and their instructor Alan Jones is teaching them how to steal food and cooking implements without being spotted. 'In conventional Survival, to be seen is to be saved. In Combat Survival, to be seen is to be dead.' Later in the course — you can go for a weekend, a week or ten days — they will be learning about dog and helicopter evasion, building booby traps Vietcong style, knife combat and 'vehicle acquisition'.

The Spartan School of Survival is one of dozens in Britain designed to cater for the customer's particular enthusiasm or paranoia. One firm in Plymouth offers Camouflage and Concealment/Sniping, three- or five-day courses, for £100-£125; Adventure Training, in the Brecon Beacons, teaches 'Interrogation and Counter-Interrogation' — 'No torture', explains the organiser, 'just psychological techniques'; a third, based in the Isle of Wight, surviving nuclear, chemical and biological warfare; while the Combat Survival School in Leeds describes its courses, which include a substantial element of the armed Japanese art of Ninjitsu, as 'designed to train the Ultimate Warrior'.

Make for the hill

The Survivalist phenomenon has its origins in America, and the return of seasoned, or traumatised, veterans from Vietnam. Many were met with indifference. Less prepared than most to tolerate life in cities plagued by crime and decay, they took to the hills. There they formed communities based on self-sufficiency, weapons training and frequently extreme religious fundamentalism. In April 1985 members of a Survivalist group known as The Covenant, The Sword and The Arm of The Lord surrendered to police after a three-day siege of their Ozark mountain compound. They had been hiding four neo-Nazis. Several of them were later convicted of arson and illegal weapons offences. Repeated frustration of American military endeavours, in Vietnam, in the Middle East, in Central America, led some survivalists to fear communist or terrorist attack; others feel that America has lost its way on the path of righteousness and that the forces of darkness are in the ascendant. Their answer is to arm, to become self-reliant, and to prepare.

AIRGUNS, SHOTGUNS & SLINGSHOTS

Shotguns
22cal

£165

£150

£95-00

22 CALIBRE CROSMAN HUNTER KIT WITH SCOPE AND SILENCER

AP90 Pump Shotgun
BATTER REVOLVING CARBINE £169

Takes 6 5mm shotgun shells. Send shotgun licence with order.

PR100 JUNGLE HUNTER FOLDING SLINGSHOT £5-95

£2-30 per 500

FREE SILENCER
HWA 620

WEINRAUCH AIR RIFLES
HW35E £100 HW35 £75
HW77 £105 HW80 £95

SURVIVAL KNIVES

KM542 Paramilitary Survival Knife II

£19-95

KM28 Jungle Survival

£49.95

KM550 KING II DRAGON SLAYER

Advert from the 'outdoors-loving' SWAT (Survival Weaponry and Techniques): nothing to do with killing

So for what, in this country, are the Survivalists preparing? One kind of answer might be described as the disaster movie scenario: a plane crash, the end of the oil supply, a flood, a burning building, a car breaking down in the middle of Dartmoor. Jim Brown of Survival 87, however, suggests: 'Suppose you and your girlfriend are walking in the country one day. You're chased by a band of Hell's Angels. You'd want to escape and evade, wouldn't you?' Extremist groups worry another Survivalist: 'If for any reason you came across a meeting of the Welsh National Army, they'd be after you. Would you have the skills to get out of that?'

Often the talk is of being on the run from the police or army: 'It could be a bunch of Spanish recruits on a training exercise in the Pyrenees who decide they don't like foreigners. You could be in a Third World country and there's a revolution. The modern world is an unstable place.' Could there ever be a situation where one might be on the run from the police here? 'Of course. The police are simply the agents of the State. A government could come to power which for whatever reason doesn't like my views.'

THE MOST COMMON theme, however, is social collapse, specifically a breakdown in law and order. Is this really imminent? Twenty-one-year-old Glyn Jenkins, on the Spartan course, replies that nobody would have thought that Toxteth and Brixton were just around the corner a few years ago. Glyn, who works for the council in Leek, has been through the TA, but was bored by what he learnt there. Alan Jones says around 30 per cent of the people who come on his course specify urban unrest as their major fear.

Michael McLaughlin, who runs a Survivalist

shop in North Wales, is more forthright: 'The human sewer has backed up. Most vicious criminals are no longer just mean bastards deserving life imprisonment. They are satanic bastards who deserve a damn sight more... It is for the entire community to act against them. We are all policemen now. We have to be.' McLaughlin is a former leader of the British Movement, but claims that Survivalism is non-political: 'Survivalists are people who just do not have any faith, any confidence in the political system to solve this country's problems and so they are taking precautions against it.'

Taking precautions, in McLaughlin's case, means selling an armoury of knives for self-defence — not only the usual cheaply made 'Rambo' knives with compasses in the handle, but also those specifically designed to be concealed about the person. The Urban Skinner, for example, is described in the catalogues as 'Very popular, devastatingly effective push dagger, 2½" blade. Leather boot/belt clip sheath. £49.95.' McLaughlin delivers a relaxed sales pitch as he demonstrates the 'credit card' knife: 'This is a favourite with the ladies and the gentlemen alike. It is very discreet, only the size of a credit card. It will fit into an ordinary wallet, and at the flick of the thumb, there is the blade.'

McLaughlin edits a cheaply-printed magazine, *The Survivalist*, for which he claims a circulation of 5,000, 'many of them soldiers who buy my stuff through the mail'. As well as reports about UNITA mercenaries and crime in Britain, *The Survivalist* features articles such as 'Secrets of Suburban Survival', urging readers to 'create public fear by assassinating key public officials... use women and children to scout, to create unfavourable opinion, and to carry supplies'.

The magazine describes itself as Hardcore Survivalism, a term which might apply equally to a grimy shop underneath the arches at Charing Cross called 'Soldier of Fortune'. Here the browser can buy Nazi regalia, handcuffs, truncheons, face camouflage and tapes of speeches from the Third Reich. Upstairs is the book club, from which I came away with *Slash and Thrust* (an illustrated manual of knife fighting) and *How to Kill*. It was from this shop that Anthony Lecomber, convicted last November of making explosives, intended for use against the headquarters of the Workers Revolutionary Party, bought *The Poor Man's James Bond*, which explains how to make bombs. The same book enabled Philip Walters to prepare the acid which he threw into the face of his former girlfriend last year.

THE PRODUCERS of the rather glossier magazine, *Survival Weaponry and Techniques*, are keen to distance themselves from the overt racism and militarism of McLaughlin and his friends. Started just over a year ago, *SWAT* now has a circulation of 27,000 and is available at Menzies and W.H. Smith. Its contents read like a journalistic collaboration between Davy Crockett, Walter Mitty and Rambo. In one issue you can find articles entitled 'Seaweed as Food', 'The Kalashnikov AK47', 'Survive the Streets', 'DIY Alaskan Packboard' and 'A Guide to Crossbows'.

The editor, Greg Payne, is adamant that Survivalism is much more about loving the outdoors than plotting murderous retaliation against an enemy. Yet numerous pages are given over to advertising military clothing, knives and martial arts weapons, such as 'nunchaku' or 'rice flails', throwing stars, or hanging dummy bags with a human figure printed on them to practise on. One such ad begins 'POWER OF THE STICK: The ultimate weapon against armed or unarmed attack, ideal for home defence. Simple, effective, easy to carry and does not look like a weapon at all. This special design of stick will render your attacker helpless and at your mercy in seconds.' The stick comes in three sizes; Pocket, Handy and Combat.

Even more prominent is the marketing of guns, including automatic weapons converted to shotgun specifications. As anybody without a criminal record can obtain a shotgun licence for an unlimited number of shotguns, such weapons are easily available. Greg Payne denies there is anything dangerous or reprehensible about these products: 'After all, you can kill somebody with a pair of scissors if you want to.'

Jim Shortt, a specialist military adviser, disagrees: 'It may be true that a great many people who buy the Survivalist gear never get beyond the bedroom mirror, but it is also likely that if you carry the kit you are more likely to look for an opportunity to use it.' Shortt has recently made a study of knife injuries in a major hospital: 'A large number of these injuries are a result of weapons being used in self-defence, the direct consequence of a philosophy which says "I have to protect myself regardless of the consequences".'

The paradox of the law-respecting Alan Jones, anxious to prevent the triumph of evil, teaching activities such as armed combat and police evasion, is not lost on him: 'A Roman senator once said "Necessity has no law". If the necessity arrives for you to continue your life, what are you supposed to do? Lie back and enjoy it? Or carry on living?' □

Waiting for the Personality to go

The noble descendants of Vlad the Impaler huddle miserably under the cult of Ceausescu, reports

MISHA GLENNY

Bucharest

AS ROMANIANS are shivering through another terrible winter, made worse by the country's permanent energy crisis, the government appears to be stepping up its dramatic attempts to reduce its economy's dependence on the IMF and Western banks. Since 1981 it has managed to halve its debt from \$11 billion to about \$5.6 billion. But simultaneously it has continued to resist efforts made by most other COMECON members to speed up the process of 'socialist economic integration'. Although Romania is still searching for ways to increase exports to all its trading partners, the drive to cut imports has created an atmosphere akin to economic autarky, probably exaggerated by the official mistrust of foreigners.

At first glance Bucharest looks like most other Warsaw Pact capitals. There is no advertising to deface the city's architectural grandeur, which instead suffers a more natural decay — chipped walls, peeling paint and careless demolition jobs see to that. The only colour on the streets is provided by the banners proclaiming the wisdom of the Party's agitation and propaganda department. The tawdry selection of goods in shops creates that shabby atmosphere, peculiar to Eastern Europe, which can offer a perverse attraction for those who do not have to live there.

But stroll around for a day or so and a sense seeps irresistibly into one's consciousness that there is something about Bucharest which makes it very different from East Berlin or Prague. Suddenly it hits you — there are no flattering references to the Soviet Union. Indeed, if you were to judge by the slogans and bookshop windows alone, you would think that Romania is neither a member of COMECON nor the Warsaw Pact.

President Nicolae Ceausescu's development of an independent foreign policy at the end of the '60s was not, in contrast to most other projects, some weird progeny of his unpredictable imagination. It has always enjoyed substantial support among the majority Romanian population, even if the minority Hungarians, Saxons and Serbs in the country have had less cause to celebrate it. The consensual approach to the Soviet Union which binds Party and people springs from a fundamentally asiatic culture, and would be inappropriate for the more sophisticated latin aspirations of the noble Dacian race. However, this has not stopped the Party from incorporating into everyday life many of Stalin's more backward political devices.

THE MOST obvious of these is Ceausescu's cult of personality. The two hours of nightly television broadcast is dominated by the Conducator's

clipped features. Bookshops long ago dispensed with Marx and Engels in favour of Ceausescu's works. The last two decades are now referred to officially as the Ceausescu era and in one Party publication recently he was dubbed a demi-god.

Most striking is the comprehensive de facto rejection of Marxism, although one Romanian journalist insisted that it remains the guiding light of the country's socialist development. In its place an intense nationalism stretching back to Prince Vlad the Impaler (who gets a very different press in Romania than elsewhere) culminates in today's omniscient visionary.

The President's iron hand will ensure that the plethora of social, economic and nationalist sores will stay hidden until his death, but they will merely fester in anticipation of the event which will catapult the country into a period of tremendous uncertainty. The many disservices which Ceausescu has already done his people may well be overshadowed in the efforts to cope with his legacy. The Communist Party itself will have to relearn principles of government lost since the introduction of 'rotation'. This curious political instrument, which sees Party and government functionaries shifting constantly from position to position, prevents them from establishing a power base independent of Ceausescu's will. Of course, as a side effect it means that thousands of cadres are unable to consolidate their experiences, or develop much-needed specialisation in the economic ministries.

Ordinary people suffer most. Although religious and national minorities have more to fear, the vast majority of the population faces a miserable daily diet of survival techniques. No one in Romania seems to imagine that the economic and political stasis can be overcome until the Conducator goes (although contrary to rumours of a year ago, he now seems surprisingly fit). However, the deconstruction of personality cults has always been a messy affair. There is no reason to believe that Ceausescu's burial will be any different. □

New Statesman Binders

Keep your copies of the NS in good condition with a binder. It holds a half-year's copies and costs £4.50 (£8.50 for two). Send order with remittance to New Statesman, 14-16 Farringdon Lane, London EC1R 3AU.

After the welfare state

This Sunday West Germans go to the polls in the near certainty that the right-wing coalition of Chancellor Helmut Kohl will be returned for four more years. DENIS MACSHANE spent a day with Willy Brandt, and found the Grand Old Man of European left politics reflecting on defeat, and the urgency of renewing democratic socialism

THE GLITTERING BLACK metal and glass headquarters of the Sozialdemokratischen Partei Deutschlands lies only a few hundred yards from the government buildings of Bonn. Known fondly as the 'barracks', its large lobby is big enough for a small meeting or press conference. No one noticed as an old man, his back bent under the weight of 74 years, the skin on his face crackling against the freezing cold, shuffled across the lobby towards his unadorned, functional office. For Willy Brandt it was yet another bad day in the political battles he has been fighting since the 1920s.

The polls showed a small increase in support for his party but victory was all but impossible. His own analysis of the campaign is frank enough. 'It's a strange campaign, not just because of the weather. It started unfavourably for the SPD for two reasons. We have had three or four years of relatively good economic conditions. For most workers it was the first time after some years that they had a real net gain in wages. Of course we are heading into a recession. But you cannot campaign on the basis that things will get worse. The second reason is that the Reykjavik meeting brought about the feeling that something could be achieved to improve security in this part of Europe. The things that we had been advocating against the views of the cold warriors for years might just happen.'

Later, at a public meeting in the Ruhr, Brandt was scornful of Kohl's reaction to Reykjavik. As he came off the SPD's special campaign train to be greeted by a crowd of supporters, Brandt's back visibly stiffened and by the time he was in front of a thousand people sitting down to *apfelkuchen* and coffee in a local hall the veteran was in form. Introduced as a 'Kämpfer für Deutschland' — a

fighter for Germany — against a huge SPD flag based on national colours, Brandt spoke for half an hour without notes. His voice was passionate, young again, ringing with orator's tricks from a body held relatively still, often with arms folded, and so producing a greater effect than the traditional arm-flapping of platform rhetoric.

Brandt said that an SPD Chancellor would have gone to Washington to encourage Reagan to go further at Reykjavik instead of protesting, as did Kohl, that Reagan had given away too much. To the lightest applause of the meeting Brandt reiterated SPD policy calling for a nuclear-free corridor 120 miles either side of the River Elbe.

He told his audience that the Federal Republic of Germany must 'remain anchored in the West'. Earlier there had been a long pause after he was asked whether he would call for the removal of all nuclear weapons from West German territory. 'We do not raise the question of US nuclear weapons — there we differ from our British friends. These are US not German weapons and if there is to be a change then it should be left to negotiations within the Alliance. The special status of Germany without full sovereignty is involved but, no, we do not call for unilateral disarmament in West Germany.'

IF SUCH A statement would place him on the right of the Labour Party, inside West Germany Brandt is seen by SPD right-wingers as the Trojan horse for greenish, third world, peacenik leftism. It is a curious paradox. Brandt fought ferociously against Communists in post-war Germany, helped engineer the revision and 'de-Marxing' of the SPD programme in 1959, symbolised the American presence in central Europe as Mayor of Berlin in the 1961 crisis and led the SPD into a coalition with the Christian Democrats in 1966. At a Labour Party meeting in London in 1962 he was howled down as a fascist by London Communists.

Yet he began his political life by leaving the SPD in 1931 to join a small Marxist — but anti-Stalinist — breakaway party. He came back to the party after 1945. The myth of many a British *blond* *pervant* that there was much common ground between German Communists — rigidly pro-Moscow to a person — and other left-wingers in the immediate post-war period is not upheld by the career of Brandt and others who rejoined the SPD.

Career might be the key word, for of all the post-war West European left-wing politicians Brandt has had the most enduring political life. Mayor of

Berlin, SPD leader since 1964, Foreign Minister and then Chancellor; and when his career appeared over in a spy scandal that cost him the Chancellorship in 1974, he rose again as President of the Socialist International and played a key role in supporting social democracy in Spain and Portugal in the 1970s, chairing the Brandt Commission, and widening the Socialist International's embrace to Latin America, Asia and Africa.

Brandt rejects the proposition that he and the SPD moved towards the right in the 1950s and 1960s in order to win power and that the shift to the left in this decade has cost the party support. 'There is no contradiction. First of all you have to make an interpretation of social and economic issues based on your principles and then develop a strategy for gaining support, not the other way round. For us it is a question of modernising our thinking and seeking support from the SPD voters who have gone to the Greens or voted with the right.'

Brandt said he was looking beyond the election. 'On 26 January I will tell the party to concentrate for the next eighteen months on developing a broad programme of principles. We will look for answers in areas which are not traditional ones for trade unions and democratic socialists.'

WHAT WILL BE in this programme? 'The democratic left, let's not be afraid to use the term, has not been good enough on policies that come after the creation of the welfare state. We have been behind in reconciling the economy and the environment. The Greens would never have come to their position if the SPD had known how to reconcile ecological with economic questions.'

'The democratic left is not good enough on international affairs. Many major decisions are made about the national level and we have not developed mechanisms for dealing with this. In most countries equal rights between men and women have not been given enough attention. We have not been able to handle science and technology as it affects our supporters, nor do we have answers to growing bureaucracy.'

Will Brandt himself play a role in reshaping the SPD programme? He has said, but not finally confirmed, that he will stand down in 1988. It will be an end to a remarkable chapter in European left history. The last SPD leader to have presided over the party for so long a period was its founder, August Bebel. His successors were unable to cope with the left's crisis between 1914 and 1933. In his last period as party leader, can Brandt breathe new life into the SPD? As West Germany is Europe's dominant power, the answer to the question matters far beyond German frontiers and is central to the future vitality of democratic socialism itself. □

WHEN PRESIDENT REAGAN WAS ELECTED HE SAID HE WAS GOING TO TURN THE U.S. AROUND AND MAKE THINGS LIKE THEY USED TO BE...

NOW WOMEN AND MINORITIES ARE 2ND CLASS CITIZENS, THE POVERTY RATE IS UP AND JOBS ARE SCARCE...

ACTUALLY, NOW THINGS ARE LIKE THEY USED TO BE!

UNFORTUNATELY IN THE 1930's...

CHRISTIAN

The struggle for space: class politics & pop culture

It's easy to mock the insolent dandyism of cultural radicals, says FRANCES MORRELL, but puritanism is no use to the Labour Party: style isn't anti-socialist

THE LABOUR MOVEMENT has been short of really seditious doctrines to fall-out about since the Gang of Four left to found a new party.

Judging by the warnings in recent left journals, a new crowd of heretics, described as 'obsessed with style', are challenging the values of traditional socialism. The dispute around the lifestyle issues they have raised already seems, according to the *Morning Star* (5 & 6 January), to have played a part in creating the irrevocable division of the British Communist Party. Now the Labour left is dividing over the nature of the party's cultural agenda. On the one hand, we have supporters of class politics with clothes to match: on the other, according to Boyd Tonkin in the *New Statesman* (19/26 Dec. 1986):

The chic left... the new new left... anti-state, self-organising, rainbow coalitionists, consumer radicals... born-again flaneurs... not teaching but selling... a generation of hustlers... fawning on popular programmes... cultural radicals whose insolent dandyism feels suspiciously like bullying, bulldozing progressives into liking *Dynasty* and *Diago*... the will to fuse the realm of taste with the ends of public action is a fit ambition only for an ayatollah.

Boyd is not the only one to be alarmed. Jonathan Kitching, in one of many *New Socialist* letters on this subject, says:

It is unbelievable and tragic that in this time of terrible want and social breakdown so-called socialists pre-occupy themselves with image, fashion, highbrow art forms and concerns like food additives and 'the politics of breastfeeding' and other allied crap.

Marxism Today carries a chatty article, 'What Will You Wear to the Revolution?', whose lightheartedness seems calculated to arouse the hostility of much of the labour movement. It too is set about with warnings in other articles against 'the frivolous left concerned only with fashion', people 'who feel comfortable in designer jeans and have no shame in watching *Dallas*'.

The contempt that many socialists feel towards a pre-occupation with self-decoration, with popular music, dance, entertainment and with design and the arts generally is understandable. Britain's economy is in decline: the receding tide of capital investment leaves us living stranded among the detritus of a once-great industrial civilisation. The conversion of the London docks, for example, into an up-market mix of executive riverside homes and smart offices is an apt metaphor for a process of change in which, as manufacturing and trade collapse, more and more

Frances Morrell, of cool, socialist stripe

working people find themselves jobless and increasingly homeless with life changes permanently reduced. Meanwhile the lifestyle of a privileged managerial class is enhanced at their expense.

Lifestyle politics seems the province of a southern bourgeois yuppie class not directly affected by the recession. The family expenditure survey revelation that average spending per person per week is almost £20 more in the South East than in the North of England, Scotland and Wales underlines this point. Popular culture, on the face of it, appears to reinforce the sense that struggle against industrial collapse is useless. TV series from the United States like *Dynasty* and *Dallas* glamorise and legitimise the global operations of a rich, multinational financial class, who are the new aristocracy of the West: the soaps function as the cultural arm of American economic power.

Our own *EastEnders* vividly portrays a working class which barely questions its economic fate; all the energies of the characters are poured into personal relationships. The top Christmas crisis, in this saga of East End families, was not to do

with lack of money but emotional cruelty; Den finally gave Angie the divorce papers. 'Working-class heroes' like Ian Botham have apparently endorsed Tory candidates: Geldof, the rock world's most compassionate star, advertises the SDP paper *Today*.

When *Marxism Today* asks its readers what they will wear to the revolution it is in part seeking to divert through shock: it is also distancing the magazine from the idea of revolution and from the sense of common involvement in a global anti-capitalist struggle. Despite all this, it is contrary to the interests of working people for Labour Party members to talk themselves into a rejection of style and popular culture as anti-socialist.

THE QUESTION of fashionable clothing exemplifies in microcosm the fact that 'lifestyle' issues are in fact economic and industrial issues, and Labour's attitude should derive in the first instance from that reality.

Our exports of clothing in the first half of 1986 amounted to £499m.; imports in the same period amounted to £1,106m., showing a crude balance

of trade deficit of £607m. Eight per cent of all those working in manufacturing industry work in the clothing and related textile industries. Any plan for a public investment programme to re-industrialise this country will have to consider the clothing industry very seriously, in part because of the scale of the trade deficit, in part because of the existence of traditional employment skills and in part because of the outstanding talents of the young designers being trained by the state education system.

Britain has the most developed system of art and design education in Europe. Fifty-four polytechnics and colleges offer CNEA first degree and post-graduate courses. Some 20,000 students are involved, studying courses including fine art, graphic design, textile/fashion design, silversmithing, jewellery making, industrial design, furniture, ceramics, glass, plastics, interior and theatre design. A further 10,000 students are studying courses leading to Higher National Diplomas in a whole range of skills from print making through book production, technical illustration to stained glass and mural design.

All these skills are vital to a modern industrial economy. Labour's moralistic attempts to discuss fashion as if it is simply capitalism's sartorial agenda shows us how remote and philistine the thinking wing of the manufacturing party can be. A successful clothing industry must mass produce and — despite Boyd Tonkin's disdain for a 'generation of hustlers' — sell what it makes: to do so it will have to supply clothing ranging from the traditional to the smart, daring and modern.

There seems little ideological objection to this. As Elizabeth Wilson, in her brilliant book *Adorned in Dreams*, says:

High fashion has become to some extent demotic. All chic is now gutter chic. Like all art... it is most likely to become most 'immoral' when it comes closest to the truth. Utilitarian dress, like conventional good clothes and academic art, expresses conservatism. The progressive project is not to search for some aesthetically pleasing form of utilitarian dress for that would be to abandon the medium. Rather we should use dress to explore our more daring aspirations.

Tony Benn in 1974/75, as Secretary of State for Industry, fought his Cabinet colleagues for investment to save the British motorcycle industry. He was not a motorcyclist himself, but he had the vision to value the skills of those who worked in that industry, to admire the machines they produced and to recognise that the motorcycle would long continue to be part of the lifestyle of many young men and some women. He was right — but the beautiful machines they ride today are Japanese, the people who could have made them here are on the dole.

The Party of Production then has to be interested in fashion: equally the party whose councils provide and manage public housing and which believes in democratic planning of the environment should involve itself seriously in debates about the nature of our environment. Labour holds local power in the cities and is itself one of the political architects of the physical world of most working-class city dwellers today. We are a nation of city dwellers. Let the Conservative Party inhabit a nostalgic dream of country houses and thatched cottages. Labour needs a vision of the modern city to match its programme for

creating a modern economy.

This is another area where Labour's cultivation of the philistine posture has led us to make the aesthetic and political mistakes which working people today are condemned to live in. It led Labour to plan modern cities on the basis of the abandonment of the street. As Marshall Berman argues, in *All That Is Solid Melts Into Air*:

The city development of the last forty years in capitalist and socialist countries alike has systematically attacked and often obliterated... the old modern street with its volatile mixture of people and traffic, businesses and homes, rich and poor.

Labour councillors, intent on meeting housing targets during the post-war reconstruction, introduced without debate in the party:

The Corbusian epoch of the 'New Brutalism' on a mass scale: unadorned concrete, exposed pipes, steel and glass, streets in the air and expressways driven through the heart of the city (Birmingham and Newcastle) to permit escape from the new urban cement (*Popular Culture: The Metropolitan Experience*, Chambers).

These were 'lifestyle' decisions, with a vengeance, and they had political consequences.

Street-corner culture

In the absence of an aesthetic of our own, Labour in office accepted the aesthetics and therefore the politics of the 'experts', in this case the architectural profession. Working people were moved from the city centres into 'estates' on the periphery, estates whose very design and location altered the community relations and possibility of political organisation engendered by the street.

All the organisation of space in the city is political. Lutyens positioned the lions and fountains in Trafalgar Square as obstacles to mass rallies; Berman, in *All That Is Solid Melts Into Air*, shows us the political developments made possible by Haussmannian boulevards in Paris, and by the Nevsky Prospekt in Leningrad. In a city street you can build a barricade, have a party, sell a paper, distribute a leaflet, start a demonstration: you are a citizen. In a council estate on the outer urban ring you are a tenant.

WITHIN THE discussion about class politics and popular culture lies a debate about power, choice, and struggle in a class society. Socialist thought tends to great dichotomies: the capitalist superstructure is often presented as omnipotent rather than very powerful, while the people are seen not as weak but as powerless, completely unfree. For a writer like Michel Foucault even the choices people believe themselves to be making are in reality pre-determined. In this view there is scarcely such a thing as a popular culture, only a capitalist product.

This monolithic view held by some exponents of class politics is unreal: people do have a genuine but limited choice in particular about what they wear, how they organise their homes, about the use of their leisure and choice of entertainment — in short about their lifestyle. Great passions flow into those choices, which are the more precious for being the more restricted. Even the poorest do not necessarily exclude themselves: unemployed working-class youth invented the punk rocker style, for example, to dramatise their oppression.

The choices are today exercised against a wholly different cultural background. We live in a global market, a land without frontiers, in which everyday life, clothes, household goods, books, music, ideas, fantasies have been internationalised. Television, films, video and popular music give us a culture whose language is much more visual, musically spectacular and impressionistic — much less verbal and literary than that of books, magazines and newspapers.

It is possible to see the choices that working people make as a struggle for personal space; efforts to establish areas of their lives which they control; to make personal statements; to establish values and connections. The primary area of struggle most of us experience as working people, as women, as black people, as parents, as tenants is in our everyday lives: lifestyle politics is about that daily struggle. Collective struggle — to save a school, stop a road, prevent a hospital closure, strike against an employer — grows out of it. The organisation of any struggle today involves speaking the language of the global village, and communicating through television.

Domestic soap operas, though deficient in their presentation of the causes of economic decline, do depict this level of struggle. *EastEnders* shows working people as heroes and heroines of their own lives for which it is deservedly popular; a key character, Arthur, is currently desperately ill with the stress of unemployment. *Casualty*, the hospital series, dealt on two occasions with the collective action by heroes and heroines of the night casualty department — the nurses, auxiliary and doctors acting together. The hero was a NUPE shop steward. Even *Dynasty* shows us emotionally liberated women; the shoulder padded dresses they wear symbolise their freedom and are widely imitated by women everywhere.

The problem with the treatment of popular culture in left journals like *Marxism Today* is that we have the impression of an argument within the progressive wing of the bourgeoisie about its own lifestyle: this is quite easy to reject. What it is harder for the labour movement to see is its own weakness. The cult of puritanism and philistinism is not appropriate for a party which wishes to re-industrialise and rebuild, since to create jobs we must make goods that people want to buy and build homes that people want to live in.

We must be prepared to discuss what people want, in all its variety and richness. If we are not, then the professionals of taste, like the marketing manager or the architect, will always be the true beneficiaries of Labour's electoral success.

The labour movement needs to recast its theory of struggle to take into account struggles for space, and struggles by community, together with collective conflicts with an employer. The theatre of struggle is no longer located within the boundaries of the nation state, it is situated in the vast and fluctuating terrain of the global market. The cultural order has changed alongside the economic order bringing new forms of oppression and new opportunities for liberation and self-expression. The style of the struggle has to change to meet changing circumstances. The class objectives remain the same. □

Frances Morrell is Leader of the Inner London Education Authority.

שמו

נכנס

**

**

**

**

חוזט: 1,9038

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 216, תא: 210187-216, זח: 1600, זח: 216, טג: 216

נד: 216

ד"ר
מ.נ.

שמו/זחוף

אל: אירופה 2. מא"ט. המרכז.

מאת: היועץ המדיני, לונדון

משיחה עם סוליבן ס/מנהל המזרח-הרחוק בבראון:

סין-חופ:

1. מעגל האינטרסים הראשוני של סין מורכב מבריה"מ וברטחון. סין בתחושה ובהערכה שהיא מוקפת אויבים. בריה"מ שהינה הארני-אויב נמצאת במזגוליה ואמנניסטון תוך קשר הדוק עם הודו וויאטנם. תחושת המצור היבשתי מהורה עדיפות סינית ברורה.

2. את מעגל העדיפות השני ניתן להגדיר המודרניזציה והוא כולל את המתועשות לרבות מזא"ר. ארה"ב מתקיימת בשניהם. העדיפות השלישית מכוננת לאזורים בעלי מיעוטים סיניים. כיום מנוצלים אלו כחות משבער, הגם שקיים לחץ ועידוד מתמיד המדרבן אותם להתקדמות לעבר מוקדים פרליטיים וכלכליים, בחינת השקעה סינית לסוחר רחוק.

3. המזה"ת מחקיים במעגל השני וישראל, מעריך סוליבן מנצלת זאת. העדיפות כאן הינה לסעודיה הנחשבת כמדינה האנטי-סוביטית ביותר באזור כשלכן מצטרף גם ההיבט הכלכלי. סוליבן שירת בסין בתקופת קמפ-דיוויד ולדבריו היתה התמיכה הסינית בכך מלאה-נמוך ורך המשקפיים המצוידת. מבחינת ישראל מעריך שסין תיקח לדוגמא את היחסים שנוצרו עם דרום-קוריאה כלומר יחסים פרקטיים

Page

Page

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

Page: 75, 76, 77

משרד החוץ-מחלקת הקשר

במעט יומיומיים ללא קשר כוליוטי כל -שחיא.

4. העמדה הסינית כלפי סכסוך ישראל-ערב ואיראן-עיראק
נקבעת גם היא דרך הכוונה הסובייטית. ההערכה הינה שסכסוכים
אלו מסייעים לבריה"מ וזו לכך סיבה ברורה ומסמקת
לרצות בחיטולם.

יורם שני

רות

תפ: שחח, רחמ, נחבט, תנכל, תמנכל, ממד, רט, אמן, אירא, אירב,
אסיה, מזאר

DOUBT PROVED THE CASE WAS NOT OF A NATURE.

2. THE OTHER PART OF THE CASE WAS THE FACT THAT THE
LAWYER AS WELL AS THE OTHER PART OF THE CASE WAS THE
THE OTHER PART OF THE CASE WAS THE OTHER PART OF THE CASE
THE OTHER PART OF THE CASE WAS THE OTHER PART OF THE CASE

THE OTHER PART

THE OTHER

THE OTHER PART OF THE CASE WAS THE OTHER PART OF THE CASE
THE OTHER PART OF THE CASE WAS THE OTHER PART OF THE CASE

נכנס

בלמט

הוצא: 7660-1

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 174, תא: 190187, דח: 1400, דח: מ, טג: ב

נד: 8

ד"ר מ.ס.

מידוי/בלמט

אל: אירופה 2, המרכז, הסברה, מעת, לעמ'

מאת: עתונות לונדון

דוח תקשורת סופשבוע 17-18 דנא

1. מלחמת המפרץ היא הנושא המזחי העיקרי הזוכה לאיזכור ולתאורים בעתונות סופשבוע. המזח בכלל בשולי החזרות.

2. אירן עירק.
בעתוני השבת ידיעות על התבססות האירנים בראש גשר באזור באצרה ועל המשך הקרבות. גם עתוני יום א מביאים ידיעות על המשך הקרבות ועל התקדמות אירנית בגזרת בצרה תוך שימוש בטקטיקת הגל האנושי. בארצות ערב על ניבוי האם גובאריאן. בטאנדוי טלגרף על השימוש האיראני עירק בטקס. מוזכר גם כי לסורים יש מצבור טילים והשימוש בטקס עם ראש נפץ נימי או גרעיני עלול להפוך לכלי נשק אסטרטגי במלחמות המזח. בטאנדוי טיימס (קולובי) על פגישתה עם ראמאדאן המאשר שמידע מודיעיני שנמסר לעירק עי ארהב היה מטעה וגרם למפלה העירקית במאור.

3. לונדון.

א. בכל עתוני השבת ידיעה על איומו הגיהאז האיסלמי נגד משתתפי המסגה האיסלמית בבוריה.

ב. טרי וייט. בגאריאן (פלוינט) שוויט ממשיך בפגישותיו עם מנהיגי לבנון הלא נוצריים. בטאנדוי טיימס הערכה

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

שהפעם לא יצר קשר עם החוטמים עצמם ונמגש עם מנהיגי
לבנון כמו כל דיפלומט אחר. וייט עצמו אדמטימי.

ג. דדל. בטיימס (מוראיי) ובאובזרב (לוטטיג) על ביקורם
בדדל. מוראיי מציין שבמטה יוניפיל סוברים שהיל הים
מאפשר לספק להגיש לראשונה כדי להאריך את המצור.
הפלטטינים הנסים להסתכן לישראל דר הים וללבנון
במעבורות מקפריסין. לוטטיג מציין שזו בעט ראשונה שהייל
אומ' נהרג ישירות עי ישראל. המפקד האירי של אזור
התקדית טוען שהירי הישראלי היה מכוון. לוטטיג חוזר
על סיפור התקדית. ההסבר שנמסר לחטה האומ' עי ישראל
שונה מהגרסא הראשונה שפורסמה. צדל במצב רע והעריקויות
גוברות.

ד. הצעת ישראל במועביט. בטיימס ובגרדיאן פרטים על
הצעת ישראל במלעביט בקשר לדדל. בטיימס שישראל מיוחסת
השיבות לנכחות יוניפיל.

4. ארנגייט.
באינדפנדנט דברי מקרליין לסנט שהסכמת רייגן לעסקות
באה לאחר התיועצות עם ישראל ומיוע מודיעיני ממנה.
המטרה היתה עידוד מתונים כששחרור החטומים היה תוצר
לואי וסימן לרצון טוב וכוח השפעה של הצד האירני. באובזרב
דברי במרדוי שמעורבותו באירנגייט אושרה עי פרט כשהמטרה
שחרור בני ערובה אמריקנים בלבנון. בגרדיאן על דברי
מקרליין ופרטים על מסעו לטהרן ודיוני הממשל. אין
אזכור לישראל.

5. ישראל.
באינדפנדנט איי אף פי שואנונו מרשיב עצמו למורת. באותו
עתון (רוצרוט) על טיוס משפט יערי גרנות. באיתו עיתון
ששר המדינה ונטון קיבל הבטחה מברית' שהחוקים החוזים
בנושא ההגירה מברית' יביאו לכן שההגירה תיגבר כולל
הגירה יהודים.

6. בטאנדוי טלגרף המשך הסיורה על קדאמי כשהפעם ניסיון
קדאמי להשיג נשק גרעיני.

א

תב: שהח, רהט, שהבט, מנכל, ממנכל, ממד, רס, אמן, קלוורי, מעת,
הסברה, לעט, דוצ-יט, דוצ, מזנו, אירא, אירב

[illegible][illegible]

2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 2681, 26

[illegible]

2. 4. 5.

[illegible]

On December 19, 1964, the following information was received from the FBI, New York City:

[illegible]

נכנס **

טווי

**

**

**

חודש: 1,7805

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 181, תא: 190187, דח: 1800, דח: מ: 10: 10

נד: 8

טווי/מידו

אל: אירוסה ב' מצמא

מאת: הציר לונדון

מרב

רובין רמאל משגארהב סברה שמרמי עבר ולונדון וקיים
הבוקר שיחה בפוראום' על מסעו במזת.
מרמי אמר כי יצא לישראל יורן ומצרים כדי לבחון אם
חל שינוי בלשון בעמדות הצדדים מאז הקיץ.
מצא שאין שינויים אך גם אין תזוזה בכל הקשור לבינוס
ועידה בינלאומית. במצב זה אינו בטוח אם טיורים נוספים
שלו ללא התקדמות יועילו.

בנושא אירן עירק אמרה רמאל כי בימים האחרונים ארעב
וגם בריטניה שוקלות מחדש את ההערכה הקודמת שעירק
תוכל להחזיק מעמד.

א

חס: שחח, רחח, שחבט, מנכל, מנכל, מנכל, מנכל, רס, אמן, אירא, אירב,
טנכא, מצרים

סודי

נכנס

חוזם: 1,6801

אל: המשורר

מ: לונדון, כר: 164, תא: 160187, ח: 1600, ד: סג: ט

ג: 8

סודי/דחוף

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: הירועץ המזיני לונדון

משיחה עם סמנחל מה המפרץ בפוראופ*

1. קיבלו השבוע דיווח מהנסמח הצבאי הבריטי בגדוד:

א. האיראנים הצליחו לפרוץ (כרבלא 5) ליד האגם המלאכותי בדורס ויתכן שעדיין מחזיקים ברצועות אדמה צרות. בצרה הנפגזה לראשונה במרגמות.

ב. בכרבלא 4 נעשה עי העיראקים שימוש בנשק כימי כנראה עי פגזים ולא מהאוויר.

ג. שני הטילים שנורו לאחרונה לעבר בגדוד לא פגעו בשום מטרה של ממש. הטיל השני נורה כנראה לעבר בית הזיקוק בדורס מזרח העיר.

ד. ניסה לבדוק הדיווחים האיראנים על הפלת 15-20 מטוסים והגיע למסקנה שהמדובר כנראה ב 4-5 בלבד.

2. מעריכים כאן שהעיראקים יכולים להמשיך ולסמוג מהלוחות בגזרת בצרה ולהצליח בסופו של דבר להרוץ את האירנים. ולא נראה שנובע מכן איום על משטרו של צאדם. סבורים שמהבחינה האיראנית המשך שיגור הטילים לעבר בגדוד הינו אפקטיבי ביותר גם מבחינת ההשפעה המצטברת על מוקדי הכוח העיראקים. כל הטילים שנורו עד עתה פגעו בגדוד

OFF

CCLE

**

**

**

**

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

Page: 1066

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בשעות הלילה ומעלים בכך את חרדות האוכלוסיה. יתכן
עם זאת שכמות הטילים שבידי איראן מצומצמת ואפשר שגם
קיימות בעיות עם לוג בנושא זה.

3. שוללים לחלוטין האפשרות שכוחות בנות לבריהם* בנושא
טידורי הבטחון לקראת הועידה. קיבלו אמנם דוח המעלה
אפשרות זו אולם לדברי בלקלי אף לא טרחו לבדוק זאת
עם שגרירם במקום. קבע גם שלא יעלה על הדעת מבחינתם
שועידה המבוססת על שותפים לוח האויסלאם תקבל סיוע דווקא
מבריהם* שלא להזכיר בין היתר את הנושא האמבני הנמצא
בקביעות על סוד היום של הועידה.

א

תכ: שהח,רהמ,שהבט,מנכל,ממנכל,ממד,רס,אמן,אירא,אירב

[illegible]

2. Указано, что при этом не было никаких других действий, кроме того, что было сказано в предыдущем пункте. Указано, что при этом не было никаких других действий, кроме того, что было сказано в предыдущем пункте. Указано, что при этом не было никаких других действий, кроме того, что было сказано в предыдущем пункте.

10

地址: 上海南京路 100 号 10 楼 1001 室 邮编: 200003 电话: 021-62483888

שכר

כנס **

**

**

**

חוזם: 1/6307

אל: המשרד

מ-: לונדון, בר: 153, תא: 150187, זח: 1800, דח: מ, ג: ש
נד: מ

שכר/מיד

אל: המרכז

מאת: עתונות לונדון

אירן-עירק

1. נכשתי לשיחה עם JOHN BULLOCH, העורך לעניני מז"ת של האינדפנדנט, אשר שב זה עתה מביקור בעירק. הביקור חשד ע"י העירקים ובקבוצה היו כמה עתונאים בריטים, צרפתים וגרמנים. הנכשתי עם ממקדי הקורס השלישי והשביעי בגזרה הדרומית ועם ראש המטה של המטכ"ל.

2. ביקור באזור בו התחוללה מתקפת 24 בדצמבר. מטרת האירנים הייתה לבחון חוסן הכוחות העירקים באזור. לו היו מצליחים למרוץ היה בא בעקבותם גל נוסף אן האירנים נהדמו ללא כל הישג טריטוריאלי. במתקפה זו השתתפו 2 דיוויזיות צבא אירני ו-6 בריגדות מאסדון. הוימת המתקפה הביאה למורל גבוה בקרב החיילים העירקים. לדבריו ניתן היה להבחין מעבר לנושא המורל ביהישים תקינים בדרג הלוחם העירקי דהיינו בין קצינים זוטרים נגדים וחיליים. העירקים הגזימו במספר האבידות שגרמו לאירנים וההערכה היא שהגדילו המספר כי עשרים (רוב הזמן הם מגדילים המספר י"ר כי עשר).

3. המתקפה האחרונה באזור באצרה היא בתפר שבין הקורס השלישי והשביעי ולאירנים הצלחות דהם מתקדמים אט אט ומבססים ראש גשר. במתקפה זו מוביל ומדמל בעיקר הצבא האירני הסדיר. אין זה סוד שמקדי הקורס

משרד החוץ-מחלקת הקשר

השלישי והטביע אינם מסתדרים זה עם זה ואי לכן התקפה
האירנית בתוך שבין הקורבנות הגירנית מעבר להגיון
הצבאי המשותף. מתקפה זו כמו זו מזרחית לבגדד הן מסודרת
מתקפת "המבנה" לתוכן העיוני אן בגזרה הדורמית
כבר יש הצלחה טריטוריאלית מסוימת המנוצלת להתבססות
והתקדמות נוספת.

4. מקורותיו האמריקנים של בולוק המשיכים לטעון לריכוזי
כוחות אירנים גדולים בגזרה צפונית לבגדד לדבריהם
המתקפה המכרעת תבוא אם ואנו עדים שמה להתקפת הטעיה
והטרדה. בולוק טובר שהשטח ההררי-האלמיני לזכריו
הומן מתקפה בגזרה זו "לסירוב" אן מאיון אם יצליחו
האירנים למרוץ ולרוד במדרונות ההרים תהיה הדרך לבגדד
מתוחה. בדרגס מבגדד לבצרה הוטסו העתונאים במסוק ושני
שליש מהדרך דרומה לבגדד וחמישים ק"מ מזרחית לבגדד
הבחינו במערכת ביצורים גדולה בסגנון הרוסי. זו הגזרה
בה מצויים העורקים להתקפה הגדולה.

5. בולוק טוען שהעורקים עובדים לפי הסדר הרוסי ואינם
מסוגלים לטפל היטב בבלתי צפוי ולאחר. האירנים מאיון
טובים בביצוע מתייר של התפתחויות בשטח וחולשות עירגיות
והסבר שלהם שונה בתכלית מהסבר העירקי.

6. לאחר המתקפה במאז היה כנראה עמות בין הגנרלים
ובמיוחד מפקד חי"א לטאזאט ואנו עדים להפעלה מאסיבית
של חי"א העירקי. דרך אגב מצוין בולוק שהודעות
העירקים על פעילות חי"א שלהם בז"ב מדויקות ואמינות.
ה- DEFENCE COUNCIL שעד להתקפה
במאז היה גוף כבד ורמה לנאומי טאזאט הפך שמה לגוף
מחליט בנושאים מבאיים יומיומיים באסטרטאזאט ממעט להשתתף
בו. מפקד חי"א דראמאזאן הם בעלי מעמד חזק בו.

7. בבגדד אורה נורמאלית והמשטר עושה מאמצים לשמור
על רמת חיי האזרחים. המשטר שולט במצב ואין בינתיים
סימנים להתערערות מעמד טאזאט. מכללת הבעת כל יכולה
והמוליטרוקים בצבא מחזיקים את הקצינים קצר. יחד עם
זאת, ישנן עריקות מן הצבא ועדיק הנתפס מובל
לכבדו, מוצא כומבית להורג
והמשפחה חייבת לשלם עבור הנדורים שהרגו אותו. מחיר
הכבוד- אחד דינר. במאצרה התרגלו לחיות בצל ההפגזות.
השיטה האירנית: מגד בודד ושלושים דקות אח"כ הפגזה
מאסיבית.

NOTICE: THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...

1. THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...

2. THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...

3. THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...

4. THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...
THESE ARE THE ONLY TWO...

משרד החוץ-מחלקת הקשר

8. היו סימנים למחזה לבסיון לשימוש שירקי בנשק כימי
לאחרונה, ופסגות שכוחות שירק עצמם נכשלו מהחזקה
כימית כאשר הרדח שינתה למתח כירון. הנשק הכימי הוא
נשק לגיטימי בעיני שירק והם ישתמשו בו כל אימת שימצאו
זאת לכבון.

מנור

רדת

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנבל, ממנבל, סמנבל, ממד, רס, אמן, אירא, אירב,
מזחיס

הודעה: 6226/1

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 150, תא: 150187, דח: 1700, דח: נר: 150, נד: 2

ה"ט
ב3.3

בלטס/רגיל

אל: אירופה 2, המרכז, מזרחי

מאת: הידוע המדיני, לונדון

להלן מתבטא במכון רוסי עם דויליאמס, לשעבר הנספח הצבאי
הרוסי במוסקבה

בריתם: מניס.

1. למרות ההתפתחויות שחלו בתקופה גורבצוב, נשארה תמונת
גן השדה הקומוניסטי בטימן שאלה גדול. המאבק המתקיים
נגד השחיתות הינו ללא תקדים בהיקפו ומזהים מספר
של אנשי הצווארון הלבן ואישי מכללה שנמצאו אשמים.
רואה בכך ובמאבק נגד השחיתות שנמשל (התפרקה עלתה במחצית
86) את המרכיבים העיקריים ברצון ושבר את המצב הכלכלי
הנמצא בני דע. ההערכה היא שאין ולא ייתכנו שינויים
של ממש בכלכלה שכן לכן ידרשו שינויים אידיאולוגיים
והמוטטות המערכת הקיימת. שימור ייתכן באמצעות יעילות
גרידא.
2. המדיניות המערבית טועה בשהיא מעריכה את הנוער הסובייטי
כחודר ועוד מערביות. ההנהגה הסובייטית אמנם מודאגת
מהאדישות וחוסר היוזמה אולם אלו הינם תוצאה מהשוואת
המצב בהודו לעומת האידיאלים של ראשית המהפכה. גורבצוב
הבין שרובו של הנוער שמרני בעיקרו וביולה מהד פתיחות
מדינית כלפי הסממנים המערביים החיצוניים ומאידן נסיון
עקבי להגן שכוונותיו להיקדשם אכן צריניות. מבחינת
הנוער נמצאת מנהיגותו במבחן של הישגים אותם יאלץ

LSE 7

[illegible][illegible]

2008年12月10日

地址：天津和平区 54 号 天津大学 图书馆

PHILIP: I'm not a native speaker.

THIS DOCUMENT CONTAINS NEITHER RECOMMENDATIONS NOR
CONCLUSIONS OF THE NATIONAL BUREAU OF STANDARDS

© 1998 by WILEY-LISS, INC.

1. 本行在 2014 年 12 月 31 日，根据《企业会计准则》的规定，对 2014 年 12 月 31 日存在的金融资产和金融负债进行分类和计量。金融资产和金融负债的分类和计量，主要取决于其合同现金流量特征和合同现金流量是否仅为对本金和以未偿付本金金额为基础的利息的支付。金融资产和金融负债的分类和计量，主要取决于其合同现金流量特征和合同现金流量是否仅为对本金和以未偿付本金金额为基础的利息的支付。

5. 1945年10月25日，蔣中正代表國民政府，在臺北公會堂（今國父紀念館）舉行受降典禮，宣告日本在臺灣的殖民統治結束。同日，臺灣光復，重新歸入中國版圖。此後，臺灣進入中華民國時期，經歷了戒嚴時期、民主化改革等階段。1996年，臺灣舉行首次總統直選，標誌著臺灣進入民主化時代。

נכנס **

שמור

**
**
**

חידוש: 6572, 1

אל: המשרד

מ-: לונדון, בר: 139, תא: 140187, דח: 1800, דח: 2, טב: 2

נד: 2

החלטה
מ.א.מ.מ.מ.

שמור/דחוף

אל: י.הרש-היועץ לשר. אירומה 2. המרכז.

מאת: היועץ המדיני/לונדון

בריה"מ והטרור. בשיחה עם ברינקלי הממונה על בריה"מ
יחוצ בברואון.

1. התצעה לפת"מ בנושא הטרור הועלתה עוד ביולי 66 בעת
ביקור שתיים שברדנזה כאן.

הגם שלא היו לבריטיס צימיות בנושא זה הסכימו להעריך
לקראת מבצע ראשון שאמור היה להיות מורכב בשיקור מאנשי
מיקצוע. מאז נמשכו המגעים באמצעות השגרירות בלונדון
ויתכן שהמבצע הראשון יערך בחודש הבא. אין בצד הבריטי
שום זחיכות לנושא ולכן אין סוכס שרנטון לא יעלה זאת
בשיחותיו במוסקבה.

2. היוזמה הסובייטית בובעה כנראה בחלקה מטעמים של
העמולה ודעה קהל בינ"ל ובחלקה משום שהם עצמם היו
בין נמנעי הטרור בלונדון. נסטיסטאן ומקומות אחרים. יצויין
שהגם להצגת עמדה אירדנית נמנע אחידה בהקשר המאבק
בטרור.

3. לדעת ברינקלי ברור היה מלכתחילה שאין טעם לדון
בהגדרות השונות לטרור ומשום שהיוזמה היתה סובייטית
החליטו לתת להם יילגלגל את הכדור". להערכתו מבינה
בריה"מ כיום שפעילות הטרור של אש"ף הייתה להצטמצם
לשקטים בלבד.

WTF

1000 **

RECEIVED
 10/10/67
 10/10/67 10:00 AM
 10/10/67

Handwritten signature/initials in blue ink, possibly "M. J. W."

WTF

10/10/67 10:00 AM

10/10/67 10:00 AM

10/10/67 10:00 AM

10/10/67 10:00 AM

10/10/67 10:00 AM

10/10/67 10:00 AM

10/10/67 10:00 AM

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

יורם שני

אף

חפ: שהח, מבבל, מסכנל, שנרג, אירא, אירב, מדאר, ד/מרכז, ממד, רס, אמך

THE NEW YORK

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

ביט
מ.ז

ס מ ו ר

אל : מר י. גוברין, השגריר, בוקרשט

מאת: השגריר, לונדון

הנדון: השגריר הרומני SOARE S.

ביקר אצלי השבוע לביקור נימוסין השגריר הרומני החדש SOARE. השיחה הייתה ברוח טובה ואף לבבית ובמהלכה הוא התייחס (חזר והדגיש) שבא מעולם האקדמי וכי החפיקיז החדש הוטל עליו במפתיע ואין הוא כלל בעל נסיון בשטח הדיפלומטי. אך, תוך כדי דבריו למדתי שהוא חבר הועדה המרכזית של המפלגה, שביקר פעמיים בארץ לועידות של מפלגת העבודה וחגש את ערפאת לא פעם בכנסים למיניהם. השגריר לא נכנס לפרטים אך דיבר בהערכה על החברה הישראלית ועד כמה שתדמיתה של ישראל שונה כלפי חוץ מהמציאות בארץ.

השגריר אמר שידוע לו שהיו לי קשרים טובים עם קודמו (הגזים במקצת) וחביע את תקוותו לקיום קשרים הדוקים עימי.

אכיר לך תודה על כל מידע שחוכל לחסור לי על האיש.

ב ב ר כ ה,

יחודה אבנר

העתק: מנהל מזא"ר
אירוחה בי ✓

נכנס **

סודי

חוזם: 1/3047

אל: המשרד

מ-: המשרד, תא: 080187, זח: 1800, דח: ד, טג: ט

נד: ט

סודי/רגיל

אל: אירומה 2. נא"פ המרכז

מאת: הירוע המדיני לונדון

משיחה עם אודלין לה שוין, מנהלת האגודה לבטחון מערב
אירומה.

א. ביקרה באנגולה ביולי 86. לדבריה מצאה עדויות לשימוש
בלוחמה כימית המתבצעת בצפון המדינה ע"י טכנאים גרמ"זים.
עדות מסייעת ראתה בעובדה שבגרל מטרוב שהגיע במברואר
מאנגביסטין הביא עמו צדות שהתמחה בלוחמה כימית.

ב. באוגוסט ארגנה ביקור חוזר לאחר שהיתה
במגע עם האמריקנים והגרמנים. צוות המומחים
שהורכב מעובדי מדינה חזר עם דוגמאות. הופיעה
באן בפני מומחי הקומפלס של פורטון
זאון המתורה את המרכז הבריטי בנושאים אלו ושכנעה
כי אכן נעשה שימוש בגז עצבים.

יורם שני.

ע/ש

תפ: שהח, רחמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמן, ממז, ענוג, אירא,
אירב, מצפא, מזאר, מרנ

RECEIVED
RECEIVED
RECEIVED
RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

[REDACTED]

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

טורי

נכנס **

**

**

**

תז: 2545/1

אל: המשרד

מ: לונדון, נר: 58, תא: 070187, תז: 2000, דח: ד, טג: ט
נד: ט

7536

טורי/דחוף

אל: אירופה 2, המרכז

מאת: היועץ המדיני לונדון

משימה עם טומסון האחראי לבושאי ישראל ולבנון בפוראום:

1. אין בידיהם פרטים על רצח הדיפלומט הלובי מזרחית לביירות, אולם מעלים ספק אם היו אלו הבריגדות של צאדור שלקחו על עצמם האחריות. כרגיל בלבנון עונה הפיגוע על אינטרסים שונים. טביר שהמערובות הלובית בלבנון איננה עולה בקנה אחד עם האינטרס הסורי לדוגמא ומה שלא ניתן היה לעשות ביחס למערובות האיראנית ניתן היה אולי לביצוע ביחס ללוב. מאידך יתכן ואמל עצמו אותם לקדמי לחדול מעידוד השלישיתנים ב"מלחמת המהפכה". למעשה, לא מייחסים כ הודו: ב"מלחמת המהפכה". למעשה לא מייחסים כאן חשיבות מדובה לארוע והתפקיד הלובי בלבנון מתקבל כטולי.

2. דחה מכל וכל המדינות של י"אל ספירי: כאילו ביקש השגריר הבריטי בביירות את פרנג'יה לתווך בין בריטניה וסוריה. העמדה העקרונית הבריטית בעינה ועל הסורים לעשות את הצעדים הממשית להובחת השינוי במדיניותם. השגריר הבריטי גרירי נמנע אמנם עם פרנג'יה ב חילת דצמבר אולם זו אחת מבמה פגישות שהוא מבצע משך השנה עם האיש לצורך הכרת המצב להבנוני. השגריר יצא את ביירות ב 18 לדצמבר ועדיין שוהה כאן.

3. לא מצאו על ראיה למנעש מיוי בין אסד לאמין. העיתוני

משרד החוץ-מחלקת הקשר

נראה אמנם בנכוח לשני הצדדים ואף קיים למעשה סדר-יום בדמות ההסכם המשולש אולם מטופקים באשר לנכונות טורית לגמישות כל-שהיא. לא מוציאים מבטח כלל אפשרות אולם טבורים שהיועות מקורן בציפיות יותר מאשר בעובדות מה עוד שטוריה איננה גבינה כלל.

4. הסיור הנוצרי הניתן לאשפי-ערמאח, איננו מעורר כל מליאה. שגירותם דיווחה דם מכבר ש"לויאליות בלבנון נקניה לפי שעות". מעבר לכן מעלים השערה שהסיור הנוצרי ימשך על עוד מושלים הפלשתינים בצורה אנטי טורית. במסגרת השיקולים גם שהחלשת אמל הינה לתועלת. הזכיר בחקשר הסיור עת הסמיכות מקפריסין. לדבריו, משתמשת שגירותם בביירות (כמו אחריה) בטמינות אלו לזואר ובלתי מלווה לרבות יציאה וחזרה של דיפלומטים שאינם מוכנים לבטוח בנתיבי האריר בלבנון. רק האמריקנים עושים שימוש במטופקים לקפריסין.

5. טומטון מכין "ניירי" לקראת הביקור החודש של שהי. מעדין בסקירות שהזיונים בנושא מזהתי יסובו טביב תהלין השלום והתרומה המערבית. לגבי היחסים הביטורלים יציון הנושאים שהועלו בשיחתי עם דוסטמקוט (מברקנו 273 מ-31/12). העלאת נושאים אלו נתונה לשיקול המארח אולם הם יהיו מצויים מכל מקום, בזקירה הפנימית שהמחלקה תכין.

יורם שני.

יור

תפ: שהה,רהמ,שהבט,תנכל,תמנכל,טמנכל,ממד,רט,אמן,אירא,אירב,
מזתויט,לוברני

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-937 8060

שגרירות ישראל
לונדון

ה' טבת תשמ"ז
6 ינואר 1987

שמור
1341

[Handwritten signature]

ms.3

היה

אל: אירופה 2

מאת: יועץ העתונות, לונדון.

הנרון: משיחה עם STANHOPE, ה"טיימס"

1. נפגשתי בימים אלה עם HENRY STANHOPE, הכותב מאמרי מערכת ב"טיימס" והוא אישר לי שאכן רוברט פיסק עוזב את ביירות ויוצא לורשה. הכתב הנוכחי בורשה יעבור לרומא. ה"טיימס" מעונין לשלוח מחליף לפיסק אשר ישב כנראה בקפריסין (גם פיסק מתגורר לאחרונה בניקוסיה). האפשרות שנשמעה במסדרונות ה"טיימס" היא שהכתב הנוכחי לאירלנד יצא לשם וימשיך בכך מסורת כיוון שגם פיסק החל באירלנד ועבר לביירות.

2. שאלתי את סטנהופ להערכתו לגבי המצב הפנימי בבריטניה. לדבריו שני נושאים עומדים במרכז מערכת הבחירות הצפויה: הראשון - המצב הכלכלי. השני - החשש מההגברות כוחו של השמאל הקיצוני. אם המצב הכלכלי ימשיך להשתפר או לפחות לא תחול הרעה במצב הכלכלי בכלל ובתעסוקה בפרט סבור סטנהופ שתאצ'ר תזכה ברוב בבחירות ולא תזדקק לכל קואליציה שהיא. הרעה משמעותית במצב הכלכלי תגרום לכך שכוחרים יעברו ל"אליינס" ואז תיתכן קואליציה בין השמרנים ל"אליינס". הלייבור אינו מושך קולות חדשים ודוחה מקרבו אלמנטים מחוגים מן המרכז. אי לכך קשה לראות בהתחזקותו. מדיניות ההגנה של קינוק היא רק דוגמא אחת להשתלטות דעון השמאל הקיצוני על המפלגה למרות שכלפי חוץ נראה שקינוק מתמודד עם ההשפעה השמאלנית במפלגתו (לראיה ענין ליברפול). הדילמה העומדת בפני תאצ'ר היא הליכה לבחירות מוקדמות שבכך יש תמיד מידה של סיכון; מצד שני, דחית הבחירות עלולה לתת הזדמנות למגמות שליליות בכלכלה ובתעסוקה לתקוע יחד ובכך לפגוע בסיכויי השמרנים בעוד שכרגע המצב הכלכלי, גם אם אינו טוב, הוא יציב ויש מגמת צמצום באבטלה. הערכת סטנהופ: בחירות בסתו.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON W8 4QB
Telephone: 01-537 8050

שגרירות ישראל
לונדון

- 2 -

3. שוחחנו גם על מצבו של ה"טיימס". נכון שכעשרה אחוז מהעתונאים, ביניהם בולטים, עזבו העיתון מאז "מהפכת מורדוק" ובעיקר עברו ל"אינדפנדנט". העיתון עדיין משמש צינור נוח ומספק תעסוקה לעתונאי "טיימס". אך עתונאים חדשים מצטרפים, התפוצה עלתה (על חשבון איכות - בכך מודה סטנהופ) והמורל בקרב העתונאים משתפר. גם הלחץ של עובדי הדפוס אינו כבעבר אם כי הרוחות תשתלהבנה בסוף ינואר במלאת שנה לפיטורים. העיתון חוזר בו מעט מתמיכתו החזקה בתאצ'ר ובימין בכלל. סטנהופ טוען שהעתון הפך בשלב מסוים כה ימני, שכאשר עמדות תאצ'ר ורייגאן לא הזדהו, תמך העיתון ברייגאן! סטנהופ עצמו התנגד לעמדת העיתון שיצאה בתמיכה בהפצצה האמריקאית בלוב. מגמה זו נפסקה והעתון חוזר בו אט אט ושב לעמדות מרכזיות יותר.

4. סטנהופ התעניין במיוחד בנושא 100 הימים הראשונים של ממשלת שמיר והמצב בלבנון.

העתק: מע"ח
המרכז

סודי

נכנס

חוזם: 1,758

אל: המשרד

מ-: ניקוסיה, בר: 13, תא: 040187, זח: 1300, דח: 7, טג: 8

נד: 8

טווי-רגיל

אל: מזתים

דע: אירופה ב'

מאת: השגריר ניקוסיה

1. מנכל מאברומטיס הפנה את תשומת לבי לכתבת THEODORE
LEVITE -

KEITH DOVKANTS בעתון הבריטי, סטנדרט בכותלת
NEW CYPRUS WAR THREAT ושאל האם היינו יכולים להפעיל
את השפעתנו בעתיד על עתונאים כמו LEVITE כדי למתן
את כתבותיהם.

2. השאלה הופנתה אלי במהלך א'ע בביתו של שר המשפטים
בנכחות מחותניו (DU'ARTE) הגרים בלונדון
כשהאשה היא יהודיה ממוצא גרמני.

3. אמרתי כי אעביר את הנושא לבדיקת הגורמים הנוגעים
בדבר בארץ.

הכתבה בדיפ'

שגריר

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, ליאור, מזתים, ענוג, אירב, שמורק, מעת, הסברה,
ר/מרכז, ממד

